

Cuộc Hôn Nhân Mùa Quáng

Contents

Cuộc Hôn Nhân Mùa Quáng	2
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	6
4. Chương 3	9
5. Chương 4	13
6. Chương 5	17
7. Chương 6	20
8. Chương 7	24
9. Chương 8	27
10. Chương 9	31
11. Chương 10	35
12. Chương 11	39
13. Chương 12	43
14. Chương 13	46
15. Chương 14	50
16. Chương 15	54
17. Chương 16: Thêm Gia Vị	57
18. Chương 17	62
19. Chương 18	65
20. Chương 19	69
21. Chương 20	72
22. Chương 21	75
23. Chương 22	79
24. Chương 23	83
25. Chương 24	88
26. Chương 25	92
27. Chương 25-2: (tt)	94
28. Chương 26	97
29. Chương 27	101
30. Chương 28	105
31. Chương 29	108
32. Chương 30	111
33. Chương 31	115
34. Chương 32	118
35. Chương 33	122
36. Chương 34	126
37. Chương 35	130
38. Chương 36	133
39. Chương 37	137
40. Chương 38	142
41. Chương 39	145

42. Chương 40	149
43. Chương 41	153
44. Chương 42	156
45. Chương 43	160
46. Chương 44	163
47. Chương 45	167
48. Chương 46	170
49. Chương 47	173
50. Chương 48	177

Cuộc Hôn Nhân Mùa Quáng

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại Editor: Linh Đang Độ dài: 76 chương Sai lầm lớn nhất đời này của Đường Khải Sâm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-hon-nhan-mu-quang>

1. Chương 1-1

Editor: Linh Đang

Có người nói, trên thế giới này tỷ lệ hai người gặp nhau chỉ có 0. 00487, như vậy hai người từng mỗi người đi một ngã trời nam đất bắc, tỉ lệ gặp lại nhau có phải cũng như thế không? Trước kia Khương Văn Hảo không chỉ nghiên cứu qua vấn đề này một lần, cô học toán không tốt, nhưng mà biết xác suất này cực kỳ bé nhỏ. Cho nên cô làm sao cũng không nghĩ tới sẽ lấy phương thức như thế gặp lại Đường Khải Sâm, chia xa bốn năm, lại có thể gặp lại trong tình huống bất ngờ không kịp đề phòng như vậy.

Tất cả những thứ có trong túi xách của cô đều rơi đầy trên mặt đất, xe chạy bằng điện đã ra trượt ra bên ngoài vài mét, cánh tay hình như cũng bị cọ trầy da, hơi hơi có chút đau, giống như chỉ hơi động toàn thân một chút thì tất cả lực phủ ngũ tạng đều cảm thấy đau.

Cô ngồi yên tại chỗ, nhìn chằm chằm biển số xe quen thuộc kia không động đậy. Trên đường lớn xe như nước, bởi vì tai nạn giao thông bất ngờ dẫn đến giao thông bị gián đoạn, quanh mình tất cả đều là tiếng còi nồn nóng bất an, nhưng cô vẫn như không nghe thấy.

Quả thực trời quá nóng, trên mặt tài xế trung niên mang theo găng tay trắng cũng tràn ngập sự không kiên nhẫn. Anh ta đơn giản xem xét thân xe xác nhận không có bất kỳ vết trầy nào, lúc này mới từ trên cao nhìn xuống ở một chỗ, dậm dậm nhìn cô mở miệng: “Tiểu thư, đèn đỏ không thể rẽ trái, đây là kiến thức giao thông cơ bản.”

Văn Hảo đương nhiên biết trách nhiệm đều tại chính mình, cũng chính mắt thấy biển số xe kia, đầu óc vẫn còn có chút chập mạch, thái dương nhảy thành thịch, sau một lúc lâu mới từ nơi cổ họng phun ra hai chữ:

“Xin lỗi.”

Tài xế lại nhìn chăm chăm cô vài giây, có lẽ thấy sắc mặt cô tái nhợt, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo vẫn thấp giọng hỏi câu: “Cô không sao chứ?”

Lúc này mới ý thức được trạng thái quần bách của chính mình, Văn Hảo nhanh chóng đứng lên, cũng không biết được toàn thân có chỗ nào không thoải mái hay không, dường như chỗ đau nhất đã đã sắp hít thở không thông gần như chết lặng.

“Tôi không sao.” Cô hơi rũ mắt không dám liếc mắt nhìn vị trí đang ngồi trong xe, sợ nhìn thấy chỗ đó có ai ngồi, nhưng lại sợ chỗ đó trống rỗng ai cũng không có. Trong lòng không tránh được tự giễu, cho đến hôm nay, vậy mà khi đối mặt với Đường Khải Sâm cô vẫn không thể duy trì được sự bình tĩnh.

Văn Hảo nhanh chóng thu dọn đồ đạc, trong túi của cô trong cái gì cũng có, ô che, ví tiền, khăn tay, túi giấy đơn giản, đây là thói quen mấy năm nay đã tạo thành, cô không thể dựa vào ai, cho nên cái gì cũng phải tự mình chuẩn bị, để ứng phó với tình huống đột ngột xảy ra bất cứ lúc nào.

Nhưng giờ phút này cô lại hoàn toàn không biết nên ứng phó với tình hình trước mắt như thế nào, quá bất ngờ, đột nhiên đến làm cô chưa kịp chuẩn bị tâm lý đầy đủ.

Tài xế vẫn nhíu mày đánh giá người phụ nữ kỳ quái này, vừa rồi anh ta còn tưởng rằng là cố ý va chạm, bây giờ nhìn lại hình như là không giống? Mất cả chân cùng khuỷu tay cô đều đang chảy máu, nhưng lại không nói một tiếng, như vậy rõ ràng là sốt ruột muốn rời đi.

Ven đường đã sớm vây quanh không ít quần chúng bàn luận xôn xao, Văn Hảo lại không dám nghĩ gì nhiều, trong đầu cô chỉ còn một ý niệm chính là nhanh chóng trốn thoát khỏi chỗ thị phi này! Cô lúng túng nhìn tài xế, nói: “Xin lỗi, nếu xác định xe không có việc gì, tôi đi đây.”

Tài xế gật gật đầu, anh ta còn muốn nói cái gì nữa, nhưng người phụ nữ kia thì lại giống như gặp quỷ, tốc độ cực nhanh nâng chiếc xe chạy bằng điện dậy nhanh chóng muốn chạy trốn khỏi hiện trường. Tuy rằng xe không có tổn thất lớn, trước khi va chạm đã sớm khẩn cấp ngừng lại, nhưng bộ dáng này của cô không khỏi cũng thật sự làm cho người ta nảy sinh lòng khả nghi.

“Này, cô —— ”

“Khương Văn Hảo.”

Hai đạo giọng nói đồng thời vang lên, tài xế cùng Khương Văn Hảo đều ngẩn ra.

Khương Văn Hảo nhắm chặt mắt, nên đến vẫn phải tới, không biết người nọ đã ở trong xe nhìn trò hay bao lâu.

Tài xế cũng có chút ngoài ý muốn, quay đầu liền thấy lão bản nhà mình không biết lúc nào đã mở cửa xe im lặng đứng ở nơi đó, trên mặt từ trước đến giờ không có bất kỳ pháp phông nào hình như có chút cảm xúc quái dị. Anh ta còn chưa kịp cân nhắc, đã thấy người phụ nữ kia thông thả xoay người lại.

Giờ phút này nụ cười của cô không tính là đẹp, thậm chí tài xế còn cảm thấy một giây sau cô sẽ bật khóc, nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn duy trì ý cười như thường, ra vẻ thoải mái vẫy tay với Boss đại nhân.

Cô nói: “Hi, Đường Khải Sâm, trùng hợp như vậy.”

Là thật sự rất khéo, đối với người đàn ông thường xuyên sống ở nước ngoài mà nói, có lẽ khó được về nước một lần. Cho nên trong lòng Văn Hảo âm thầm ảo não, hôm nay trước khi ra khỏi cửa thật sự nên nhìn hoàng lịch mới đúng.

2. Chương 1-2

Bộ dáng Đường Khải Sâm như cũ vẫn là người đàn ông thành công cẩn thận tỉ mỉ, âu phục màu đen trên người càng làm nổi bật dáng người càng thêm cao to của anh, áo sơ mi vĩnh viễn đều cài đến một cúc cuối cùng, cả người đều lộ khí chất lạnh nhạt không nói lên lời. Trước giờ anh đều không để thân cận, trước kia Khương Văn Hảo cho rằng đây là tính cách anh cho phép, sau này sau vô số lần té ngã mới biết được, anh không phải không gần gũi - sắc, chỉ là vĩnh viễn gần có một người kia mà thôi.

Hồi ức ùn ùn ập về, cô vội vàng dừng tâm tư, lúc này an tĩnh lại mới phát hiện toàn thân trên dưới đều đau dữ dội. Thần kinh của cô dường như luôn trì độn quá nhiều so với người khác, mỗi lần đập đầu lúc chạm, hình như phải rất lâu sau mới ý thức tới đau.

Mười phút trước đó, cô bị Đường Khải Sâm mời đi vào quán cà phê ven đường này, sau khi hai người ngồi đối diện thật lâu, nhưng ai cũng không biết nên chủ động nói chút gì. Thật ra tình huống của bọn họ đích thực không thích hợp xa cách lâu gặp lại, vốn chính là hai người không có chung đề tài gì, ngồi chung một chỗ ngược lại gia tăng gánh nặng trong lòng cho lẫn nhau mà thôi.

Điều kiện của quán cà phê rất tốt, im lặng thanh u, bên trong phát ca khúc vô danh, âm sắc trong veo giọng nữ lần lượt hát: “Chưa bao giờ nghĩ tới còn có thể gặp anh, vốn tưởng rằng đời này cũng không gặp lại, mang theo em với quá khứ hỗn loạn...”

Thật sự là rất chật vật, Văn Hảo nường vào cái bóng mờ hồ dưới cửa sổ sát đất đánh giá chính mình, hình như cô đang ở trước mặt Đường Khải Sâm, vĩnh viễn đều là bộ dạng hồng bét.

Đường Khải Sâm ngồi trên ghế sofa đối diện, ngón tay thon dài nhẹ nhàng che một bên tay vịn, thật lâu sau mới không nhanh không chậm hỏi một câu: “Vài năm nay sống tốt không?”

Giọng nam trầm thấp, dễ nghe êm tai trước sau như một, cô chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía anh, xả khốe môi lộ ra đại đại mỉm cười: “Rất tốt, công việc không tệ, đồng nghiệp rất dễ ở chung, thu nhập cũng khả quan, sắp có thể mua phòng ở Lăng Thành...”

Đón đôi mắt tối đen kia, cô nói đến một nửa lại dừng lại, yết hầu căng lên từng đợt. Đường Khải Sâm sớm đã im lặng thu hồi tầm mắt, anh không nói lời nào, không khí lại lạnh xuống lần nữa.

Văn Hảo cắn cắn môi, dường như bệnh cũ của cô lại tái phát, Đường Khải Sâm chán ghét nhất là cô lú lú nói quá nhiều, người ta chỉ là lễ phép hỏi mà thôi, làm sao mà thật sự muốn biết chi tiết. Cô không khống chế được trong đầu bắt đầu tìm từ muốn rời đi, nào ngờ một giây sau người đàn ông trước mặt bỗng nhiên lại mở miệng nói: “Vết thương trên người, không cần đi bệnh viện?”

Cô rõ ràng sửng sốt, giọng nói quan tâm như này thế nhưng phát ra từ miệng Đường Khải Sâm?

Thấy cô chậm chạp không nói lời nào, đối phương dừng một chút còn nói: “Tuy rằng trách nhiệm tại em, nhưng xe là của anh, không muốn về sau có chuyện phiền toái.”

Đây mới là lời mà Đường Khải Sâm sẽ nói, nóng lòng phải sạch, đoạn tuyệt hết thảy nỗi lo về sau. Văn Hảo nhếch môi cười, làm cho mình cười không hề sơ hở: “À, không có việc gì, tổ chức thân thể tôi rất tốt.”

Đường Khải Sâm lại không nói, chỉ là tầm mắt dừng trên miệng vết thương trên cánh tay cô.

Văn Hảo hiểu ý, không quan trọng cười cười: “Chỉ là vết thương da thịt mà thôi, về nhà tiêu khử độc dán cái băng vết thương là được, không nuông chuộng như vậy.”

Lời này nói xong, người đàn ông đối diện bỗng nhiên liếc mắt nhìn cô sâu sắc.

Văn Hảo biết giờ phút này bản thân mình chắc là rất buồn cười, trước kia lúc theo đuổi anh làm sao có thể dễ dàng buông tha cơ hội tốt để quần lầy đối phương làm nũng chơi xấu, trước mắt ngồi với anh nhiều hơn một phút đều cảm thấy dày vò.

Cô ho nhẹ một tiếng, không để cho mình luống cuống lần nữa, uống một ngụm cà phê mới nói: “Lần này trở về định ở lại bao lâu?”

“Có chút việc phải xử lý.”

Hỏi một đằng trả lời một nẻo, nhưng Đường Khải Sâm lại không cảm thấy xấu hổ một chút nào, vẫn đậm phong khinh lại bổ sung: “Có lẽ sẽ ở lại một thời gian.”

“À ——” Văn Hảo gật gật đầu, âm thầm quyết định ở trong lòng, về sau mỗi ngày ra cửa đều phải xem hoàng lịch!

Di động đã tắt trong túi bắt đầu vang lên, cô lấy ra mắt nhìn dãy số trên mặt, sắc mặt trắng bệch, vội vàng bấm. Lúc ngẩng đầu lên thấy bộ dáng không chút để ý của người đàn ông đối diện đang ngồi ở đó, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ nét mặt như có chút đăm chiêu, có lẽ anh cũng cảm thấy không thú vị, chính Văn Hảo cũng cảm thấy buồn bực khó chịu.

Hai người ngồi ở chỗ gần cửa sổ, từ góc độ này có thể nhìn thấy hoàn toàn khung cảnh bên ngoài. Xe Đường Khải Sâm đỗ ở ven đường, vình vĩnh màu đen. Không phải trí nhớ Văn Hảo quá tốt người, nhưng Đường Khải Sâm quá lụy tình, biển số xe của anh cùng mật mã đều lấy “60” là số cuối, cho nên cô vừa mới liếc mắt nhìn liền nhận ra đối phương đến.

Nghĩ tới diễn cổ trong đó, Văn Hảo cũng không ngồi yên nữa, như thể từng chi tiết đều đang nhắc nhở cô tiếp tục ngồi xuống là có bao nhiêu góc nghé, cô đưa mắt nhìn đồng hồ, nên đứng dậy rồi.

Tầm mắt Đường Khải Sâm nhìn khuôn mặt khê nhẵn của cô, rơi vào khuôn mặt trắng trong thuần khiết mà nhạt nhẽo của cô.

“Tôi còn có việc đi trước.” Cô đã cầm lấy túi xách, nghĩ nghĩ vẫn lấy ra từ trong ví tiền mấy tờ tiền giấy đặt lên bàn, “Xem như tôi đón gió vì anh, hoan nghênh về nước, Đường Khải Sâm.”

Biểu tình của người đàn ông từ đầu đến cuối đều bình tĩnh, khi nhìn thấy mấy tờ tiền giấy thì con người ngăm đen hơi hơi co quắp lại, đôi môi hoàn mỹ càng mím chặt hơn.

Văn Hảo biết đây là biểu hiện anh mất hứng, cô lại không nghĩ nhiều, hơi hơi nâng cằm bước chân đi, nhưng mà mới đi ra không được vài bước, cổ tay liền bị bắt lấy.

Ngón tay anh khớp xương rõ ràng vô cùng đẹp mắt, vẫn như trong trí nhớ có chút độ ẩm nhưng lạnh lẽo, giờ phút này lại nắm cổ tay cô làm đau. Văn Hảo có một cái chớp mắt hoảng sợ, ghé mắt xem qua, đâm vào đáy mắt âm trầm mà nội liễm của anh.

“Nếu cần hỗ trợ, em có thể liên hệ ——” lời anh vừa chuyển, nói xong lời còn dư lại, “Chu Tử Nghiêu.”

Chu Tử Nghiêu là bạn bè cũng là đối tượng hợp tác của anh, trước kia mỗi lần Khương Văn Hảo gặp chuyện không may hoặc là gặp rắc rối, tất cả đều là đối phương thay xử lý. Đường Khải Sâm quả nhiên vẫn giống như trước tránh cô như rắn rết, đều không muốn trực tiếp có liên hệ với cô...

Bộ dạng cao cao tại thượng này làm Văn Hảo cảm thấy châm chọc, đáy lòng lần đầu tiên sinh ra cảm giác xấu hổ, lúc trước cô tại sao cô không hiểu được người đàn ông này có bao nhiêu chán ghét cô? Đối phương biểu hiện rõ rệt như vậy, cô thật đúng là chậm chạp.

Văn Hảo thở ra một hơi, thò tay đẩy ngón tay anh ra, lúc này Đường Khải Sâm mới phát hiện tay cô sớm đã không bóng loáng nhẵn nhụi giống lúc trước, thậm chí có chút thô ráp, đó là nhiều năm làm việc mới sinh ra vết chai như vậy.

Khương Văn Hảo xoay người đối mặt với anh, đứng thẳng tắp, trong nháy mắt đó Đường Khải Sâm mới mơ hồ thấy được bóng dáng trong quá khứ của tiểu nha đầu kia, ngạo mạn mà tự phụ. Lúc nói chuyện giọng điệu của cô vô cùng bình tĩnh, nhưng nói ra từng chữ đều lại tâm thường: “Đường Khải Sâm, anh đang bồi thường cho tôi sao? Nhưng hình như anh quên, bốn năm trước chúng ta đã ly hôn.”

“...”

Văn Hảo nhìn ánh mắt người đàn ông ử dột xuống, vừa cười bổ sung thêm: “À, ngay tại lúc gia đình chúng tôi tan vỡ.”

3. Chương 2

Trong nháy mắt bầu không khí lặng ngắt như tờ, cuối cùng bầu không khí nguy trang tốt đẹp cũng vô tình bị vỡ ra.

Đường Khải Sâm trầm mặc không nói, nhưng trước giờ anh luôn là người đàn ông bình tĩnh, nhanh chóng khôi phục sắc mặt như thường, ngồi tại chỗ đó thản nhiên như cũ, mắt hơi hơi nhếch lên nói: “Vì chúng ta đã từng là vợ chồng nên tôi không hi vọng em quá cực khổ. Em cần gì phải dùng giọng điệu này để tranh luận với chính mình, Khương Văn Hảo, em làm ăn cũng thật lỗ vốn.”

Ai nói là không đúng đây, việc cô làm gây lỗ vốn nhất trong cuộc đời này chính là cùng anh kết hôn không phải sao? Tài sắc cùng mất, chắc sẽ không tìm đâu ra con người thê lương bị người chồng giàu có ruồng bỏ như cô.

Văn Hảo gật gật đầu, tâm tình không có gì dao động như trước: “Cảm phiền anh đã Đường quan tâm, hiện tại tôi sống vô cùng tốt, thời gian này còn vui vẻ hơn so với trước kia.”

Đường Khải Sâm nhú mày đánh giá cô, bộ quần áo giá rẻ, mặt không trang điểm, Khương Văn Hảo lại còn nói vui vẻ hơn so với trước đây?

“Em không cần thiết phải cật lực.”

Văn Hảo không nhịn được cười, người hơi hơi cúi xuống, đôi mắt đen sáng rõ nghiêng mặt chống lại con người đang sa sầm của anh: “Chẳng lẽ anh không biết, rời khỏi anh đối với tôi mà nói chính là việc vui mừng nhất?”

Đường Khải Sâm trầm mặc nhìn cô.

Thực sự hai người ngồi rất gần nhau, hầu như anh có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt có chút quen thuộc trên người cô, hương vị đó một mạch len vào lòng anh, gợi lên rất nhiều hồi ức. Đây chính là Khương Văn Hảo, cô gái từng chạy theo làm phiền anh cả ngày đó sao? Quả thật bây giờ miệng lưỡi hết sức bén nhọn.

Trước tiên anh dời tầm mắt, đáy mắt đen ảm đạm tối tăm, nhưng rõ ràng giọng điệu đã nhẹ hơn vài phần: “Khương Văn Hảo, em đừng không biết điều.”

Anh dời tầm mắt đi trước, đáy mắt đen tối không rõ, nhưng giọng điệu rõ rệt nhạt vài phần: “Khương Văn Hảo, đừng không biết điều.”

“A...” Tiếng cười người phụ nữ truyền vào tai vô cùng khó chịu.

Anh nhú mày nhìn sang, thấy cô nhún vai đứng thẳng dậy, giọng điệu thoải mái: “Không cần nói nhiều nữa, anh Đường dùng thông thả.”

Cô cười xinh đẹp, giống như hoàn toàn không nghe thấy câu châm chọc trước đó của anh, chân mày Đường Khải Sâm nhíu chặt lại: “Khương Văn Hảo..”

“Không rảnh, tạm biệt” Khương Văn Hảo xoay người đi tới cửa, quay lưng lại phất tay với anh.

Quả thật đây là một lần gặp lại không thoải mái, Đường Khải Sâm nhìn theo bóng dáng kia rồi đi qua cửa kính. Ban đầu rõ ràng cô đối với anh liều chết không bỏ qua bất cứ thủ đoạn nào, nay lại chơi trò gì, lạt mềm buộc chặt? Thế nhưng bây giờ nhìn cô như vậy bỗng nhiên anh nảy sinh vài phần thương xót, giờ phút này có cảm xúc gì đó không rõ ràng khiến tâm trạng phiền muộn.

Cũng được, nhiều năm như vậy đều không quá nhớ đến cô, hôm nay có chút mất khống chế.

Anh bưng cốc cà phê lên trước mặt, khoe mắt lại liếc đến mấy tờ giấy bạc chói mắt kia, vẫn đúng là tác phong nhà giàu mới nổi trước kia của Khương Văn Hảo. Đường Khải Sâm dùng ngón trỏ và ngón giữa nhẹ nhàng nhắc mấy tờ tiền, liền không chút nghĩ ngợi dùng lực vò nát.

Vân Hảo gấp gấp chạy tới bệnh viện lại chỉ thấy Thạch Hiểu Tĩnh đang ngồi một mình gọt hoa quả, liếc nhìn phòng bệnh trống không, cô không khỏi nhủ mi: “Người đâu rồi?”

Thạch Hiểu Tĩnh liếc mắt nhìn cô khinh bỉ: “Viêm dạ dày, chắc là đang trong nhà vệ sinh.”

Lúc này, Vân Hảo mới nhẹ nhàng thở ra, cả người mệt lả ngồi trên giường, nhìn lên bức tường trắng toát thở dài: “Bác sỹ nói như thế nào, có nghiêm trọng không?”

“Không việc gì, truyền dịch xong có thể về nhà.” Thạch Hiểu Tĩnh ghé mắt nhìn cô, bỗng nhiên thấy vết trầy da chưa kịp xử lý trên tay cô: “Sấy chân?”

Vân Hảo gật đầu không để ý lắm, ánh mắt có chút đăm chiêu.

Trực giác của Thạch Hiểu Tĩnh cảm thấy hôm nay người này có chút khác lạ, ánh mắt lo lắng: “Em không sao chứ?”

Vân Hảo không trả lời ngay, một lúc lâu sau mới nói một cách đầy ẩn ý: “Em vừa gặp Đường Khải Sâm.”

“Ồ.” Thạch Hiểu Tĩnh nhìn chằm chằm lưỡi dao sáng loáng trên tay, một lúc lâu sau mới đột nhiên ngừng đầu lên: “Em nói người nào?”

Vân Hảo im lặng nhìn cô, đáp trả lại bằng một ánh mắt khinh bỉ.

“Em gặp người đàn ông đề tiện kia?” Thời điểm Thạch Hiểu Tĩnh thốt lên câu này, thiếu chút nữa bị dao gọt hoa quả cắt vào tay.

Vân Hảo nhìn thấy cũng phải toát mồ hôi lạnh thay cô, thuận tiện lấy quả táo đã bị cô gặm qua: “Ừ, nhưng về sau cũng sẽ không gặp lại.”

Vân Hảo vừa ăn táo vừa kể lại sơ qua sự việc. Thạch Hiểu Tĩnh mang vẻ mặt khiếp sợ, một lúc lâu sau mới thốt lên một câu: “Thế mà em vẫn có thể bình tĩnh uống cà phê với anh ta? Sao không hất cà phê lên mặt anh ta?”

“Không phải chị vẫn dạy em phải có phẩm giá sao? “Vân Hảo nhớ tới vẻ mặt âm trầm của Đường Khải Sâm lúc mình rời đi, thật ra cũng không khác màu cà phê là bao nhiêu.

“Khương Vân Hảo, quả thật em hết thuốc chữa, đúng là ngược to nhưng không có đầu óc.”

“Cám ơn.” Vân Hảo vô thức đáp lại, hơi mím môi, bỗng nhiên nhỏ giọng muốn nói lại thôi, “Anh ta sẽ ở Lăng Thành một thời gian ngắn...”

Thạch Hiểu Tĩnh nhạy bén hiểu ngay ý của cô: “Yên tâm, chị hiểu, chị làm việc em không yên tâm sao?”

Lúc này Vân Hảo mới lộ ra nụ cười thoải mái, lại nhanh chóng nhủ mảy nhìn quả táo trên tay: “Có phải chị lại mua hoa quả nhập khẩu trong siêu thị phải không, em nói này, hoa quả trong siêu thị đắt hơn bên ngoài chợ nhưng thật ra chất lượng cũng không hẳn là tốt hơn đâu.. “

Chủ đề câu chuyện chuyển quá nhanh, Thạch Hiểu Tĩnh không nhận được bỏ táo vào trong miệng hung hăng nói: “Cũng không tốn tiền của em!”

Vân Hảo trừng mắt nhìn vô tội: “Đó cũng là tiền mà.”

“...” Đúng là coi tiền như mạng!

Cho dù đã qua bốn năm, Thạch Hiểu Tĩnh vẫn không cách nào thích ứng được sự thay đổi của Khương Vân Hảo. Gia thế của Vân Hảo không phải là vẻ vang, thực sự cô không phải là tiểu thư nhà giàu thuộc xã hội thượng lưu, cha cô Khương Viễn Sơn nửa đời mới phát tài, nói trắng ra là nhà giàu mới nổi.

Cũng chính vì như vậy, Vân Hảo mới có biệt danh khó nghe là con gái của nhà giàu mới nổi.

Mặc kệ những người đó coi thường Khương gia ra sao, người người đều thèm muốn khối tài sản của gia đình họ. Cho nên có thể nghĩ, Khương Vân Hảo từ nhỏ chưa phải chịu điều gì đau khổ, cũng coi như là được Khương Viễn Sơn nuông chiều trong lòng bàn tay mà lớn lên.

Vào thời điểm phát sinh biến cố bốn năm trước kia, là người chứng kiến, một dạo Thạch Hiểu Tĩnh cảm thấy cô gái kia luôn phải gồng mình chống đỡ, không nghĩ tới ngược lại cô cười an ủi mình: “Em còn trẻ như vậy, có gì phải sợ đây.”

Đây chính là Khương Văn Hảo, tưởng là người ngốc nghếch không có chủ kiến, thật ra là người vô cùng hiểu chuyện. Phải nói đời này làm một việc sai lầm duy nhất, có lẽ là theo đuổi Đường Khải Sâm.

Nghĩ đến đây, Thạch Hiểu Tĩnh vuốt mi tâm, trầm ngâm một lát bỗng nhiên nói: “A Hảo, chúng ta tìm đàn ông đi?”

Lời này thành công làm cho Khương Văn Hảo chết sặc, đúng lúc này cửa nhà vệ sinh mở ra, hai người một lớn một nhỏ từ bên trong đi ra. Người đàn ông cao lớn mặc âu phục đen, gương mặt tuấn tú hiện lên một tia khác thường, ánh mắt thần nhiên nhìn về phía Khương Văn Hảo.

Cô nhất thời ho khan không kịp thở, che miệng hỏi Thạch Hiểu Tĩnh: “Vì sao Chu Tử Nghiêu lại tới đây!”

“Ừ” Thạch Hiểu Tĩnh hí mắt cười gian, “Đương nhiên là đến thăm con trai chị.”

Đứa nhỏ mặc đồ bệnh nhân không phù hợp bị gọi tên, sắc mặt có chút tái nhợt, trừng đôi mắt đen to tròn về phía Thạch Hiểu Tĩnh, đặc biệt nghiêm túc biểu đạt ý kiến của mình: “Con không đồng ý cho mẹ tìm ba dượng.”

Văn Hảo cũng liều mạng gật đầu: “Thạch Hiểu Tĩnh, em cũng không đồng ý, tuy rằng Chung Gia Minh như vậy, nhưng chị cũng không thể vứt bỏ anh ấy.”

Nhìn hai người này kẻ xướng người hoạ, Thạch Hiểu Tĩnh nhanh chóng bị bọn họ đánh bại: “Chị không muốn phạm tội trùng hôn đầu, chị là nói cho em đó, Khương Văn Hảo. Đã bốn năm trôi qua, không đi tìm đàn ông khác em muốn để mốc meo lên sao??”

Lời này cũng thật làm cho người ta khó chịu, quả thật là nghi ngờ sức quyến rũ của cô. Chu Tử Nghiêu bình tĩnh nắm tay đứa nhỏ đi tới, Văn Hảo thoáng nhìn thấy rõ ràng anh nhếch khóe môi như cười như không. Mặt cô đỏ bừng, hung hăng trừng mắt với Thạch Hiểu Tĩnh: “Gần đây chị làm ăn kém hay sao, lại bắt đầu chú ý đến em?”

Thạch Hiểu Tĩnh làm bên trang web kết bạn, hiện giờ đang liên tục tìm đối tượng kết bạn cho Khương Văn Hảo, cho nên Văn Hảo biết đối phương thật ra rất quan tâm đến mình, nhưng hiện tại... cô thật sự không có tâm tình làm chuyện kia.

Ánh mắt vẫn luôn hướng về phía khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn nhó kia, Văn Hảo cúi người nhìn đứa nhỏ trước mặt, đau lòng vỗ trán bé: “Bắc Bắc, đau không?”

Trong mắt cậu bạn nhỏ Bắc Bắc rõ ràng mang vài phần ảm uất, lại khăng khăng lắc lắc đầu: “Con đã năm tuổi, mới không đau.”

Nhìn bé xòe ra năm ngón tay nhỏ múp, mắt Văn Hảo bỗng nhiên có chút chua xót, đành phải vui vẻ nói: “Bảo bối thật dũng cảm, so với dì còn dũng cảm hơn.”

Nhất thời mặt mày Bắc Bắc hớn hở, hoàn toàn không để ý tay kia vẫn còn đang treo bình, cánh tay dang ra muốn ôm cô. Văn Hảo vội vàng cúi người ôm lấy bé, lại sợ đụng phải kim tiêm trên tay bé, nên chỉ dám ôm một cánh tay. Nghe thấy âm thanh mềm mại của đứa nhỏ truyền vào tai: “Dì không sợ, Bắc Bắc ôm một cái cho dì sức mạnh, dì cũng sẽ trở nên dũng cảm.”

Văn Hảo chôn trên bả vai mềm mại thơm mát của bé một lúc lâu, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, hình như là có sức mạnh.”

“Đúng không? Con chưa bao giờ gặt dì.”

Thạch Hiểu Tĩnh im lặng nhìn Khương Văn Hảo ôm đứa nhỏ không buông tay, khẽ khở dài.

“Em đã gặp Khải Sâm?” Lúc hai người rời đi, quả nhiên Chu Tử Nghiêu lại nhắc đến việc này.

Thực ra mấy năm nay đối phương vẫn có liên lạc với cô, bốn năm trước quyết định về nước, nếu không phải bên cạnh có Chu Tử Nghiêu có lẽ cô bây giờ cũng hồng hét. Văn Hảo cúi đầu nhìn bóng mình dưới chân gật gật đầu.

Chu Tử Nghiêu im lặng một lát: “Anh có thể giúp gì không?”

“Không cần.” Văn Hảo nghiêng đầu cười với anh, “Người không liên quan, sẽ không gặp lại.”

Ngày hôm nay hoàn toàn là ngoài ý muốn, Văn Hảo biết rõ trong lòng Đường Khải Sâm mình có bao nhiêu phân lượng, người đàn ông kia sao có thể lại dây dưa với cô? Điểm này có thể nhìn ra được bằng vào việc suốt bốn năm qua anh ta chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của cô, cũng không biết tình hình hiện tại của cô ra sao.

Cho nên, việc gì phải lo sợ không đâu.

Chu Tử Nghiêu biết cô không muốn đề cập đến quá khứ, thức thời bỏ qua đề tài này, ngược lại im lặng vài giây rồi nói: “Lời Thạch Hiểu Tĩnh nói, thật ra em có thể cân nhắc.”

“À?” Văn Hảo sững sốt một lúc mới suy nghĩ cẩn thận ra anh muốn nói đến cái gì, nhất thời chán nản, “Nói yêu đương gì chứ, hao tài tốn của, thật không có lời.”

Gần như Chu Tử Nghiêu không còn lời gì để nói nhìn cô một lát: “Nếu như bản thân người đàn ông kia có nhiều tiền thì sao.”

Giờ phút này sắc trời chuyển dần tối, lúc hai người đi ra ngoài có cơn gió lạnh thổi đến, Chu Tử Nghiêu không đợi câu trả lời đi nhanh một bước đứng chắn phía trước người cô, cũng không quay đầu lại nói: “Em chờ ở đây đi, anh lái xe qua.”

“Này..” Văn Hảo muốn nói mình cũng lái xe đến, nhưng Chu Tử Nghiêu đi quá nhanh, thân người anh cao chân lại dài, rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

Cô đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc câu nói của anh, cuối cùng đưa ra kết luận, kẻ có tiền càng không được, Đường Khải Sâm không phải cũng là người có tiền sao?

Cho nên nếu quý trùng sinh mệnh, nhất định phải rời xa kẻ có tiền.

4. Chương 3

Editor: Linh Đang

Hôm sau khi Văn Hảo đi làm thì tinh thần rất tốt, đồ đi làm càng nóng bỏng cẩn thận tỉ mỉ, trang điểm cũng vô cùng xinh đẹp. Đến quản lý Lưu Phân từ trước đến giờ đều nổi tiếng là hà khắc cũng phá lệ khen cô hai câu: “Đây là đúng rồi, tuy rằng tuổi của em lớn hơn những đồng nghiệp khác một chút, nhưng khuôn mặt cùng dáng người rất tốt, tận dụng triệt để ưu thế của mình hiểu không? Mỗi ngày duy trì như thế, công việc sẽ tốt đẹp hơn.”

“Đúng ạ.” Văn Hảo cười híp mắt trả lời.

“Đây không phải là khen người, sáng sớm đã làm cho người ta cảm thấy ngọt ngọt.” Chờ Lưu Phân đi xa, đồng nghiệp tiểu Tào liền lại gần nhỏ giọng than thở.

Ngược lại Văn Hảo lại mang bộ dáng không nghĩ nhiều chút nào, nghịch ngợm trừng mắt nhìn đối phương: “Đây không phải là khen chị xinh đẹp sao?”

Cô ấy còn nói trá hình là mình không có đầu óc, trong lòng tiểu Tào nghĩ như vậy nhưng vẫn nhin nhin không nói ra, ngược lại nháy mắt ra hiệu ý bảo để cho cô xem: “Nhìn thấy không, hôm nay váy cũng ngắn hơn so với bình thường, nước hoa cũng đối.”

Văn Hảo cũng chú ý đến, nhìn qua hình như tâm tình của Lưu Phân vô cùng tốt, khi nói với cô còn cười. Cô không rõ ràng cho lắm hỏi: “Làm sao?”

Tiểu Tào bĩu môi, nhưng đáy mắt rõ ràng lóe ra tia bất quái chói mắt: “Ngày hôm qua chị về sớm không biết, Thịnh Phong đổi chủ, nghe nói là bị đưa ra thị trường rồi sát nhập... Không hiểu, tóm lại chính là hôm nay đại Boss đến thị sát, nghe nói đẹp trai đến mức người người oán trách. Nhìn thấy không, đến lão yêu bà cũng phải mắc cỡ.”

“Ồ ——” Văn Hảo không có hứng thú gì với việc này, vốn cũng không liên quan đến mình, thấy tiểu Tào nhìn xuyên qua cửa kính ngó xung quanh, nên lặng lẽ nói câu, “Chỗ bán cao ốc như thế này, đại lão bản sẽ không tới đâu, nghe quản lý làm cái báo cáo là được rồi.”

Đáy mắt tiểu Tào đang phát ra bong bóng phấn hồng nhanh chóng bị chọc thủng, phát điên nhìn cô: “Có phải phản xạ hình cung của chị quá dài hay không, mới vừa rồi bị lão yêu bà kích thích hiện tại mới nhớ tới đánh trả à! Tính sai đối tượng rồi được chưa?”

“...”

Các cô đang bán các căn hộ của quốc tế Thịnh Phong mới đưa vào khai thác không lâu, tất cả nhân viên bán hàng đều rất trẻ tuổi, nhỏ nhất vừa mới tốt nghiệp trung học, nhưng đều thắng ở đủ xinh đẹp đủ vui tươi. Cho nên có đôi khi Văn Hảo thường thường tưởng, đây có được tính là một loại an ủi hay không, ít nhất chứng minh người phụ nữ đã li hôn như cô cũng không có hoa tàn ít bướm.

Tiểu Tào tuổi còn nhỏ, bình thường lại thích xem ngôn tình tiểu thuyết, lúc này hiển nhiên là bị Văn Hảo đả kích, đứng ở đó bộ dáng ỉu xìu, ngay cả việc khách mua nhà tới cũng không có một chút phản ứng nào.

Tháng này Văn Hảo còn chưa thuận lợi bán được chỉ tiêu của mình, cho nên trước tiên liền nghênh đón: “Xin chào tiên sinh.”

“Đường tổng, đây là tập hợp tình hình tiêu thụ từ lúc khai trương tới nay.” Lưu Phân đưa văn kiện cho trợ lý thì ánh mắt không rời khỏi người đàn ông ở phía sau bàn làm việc.

Thật sự là cực phẩm.

Cho dù chỉ là nhìn như vậy, vẫn là người đàn ông cảnh đẹp ý vui, chỉ là cảm giác xa cách quá mạnh mẽ, từ lúc cô ta tiến vào văn phòng thì chưa từng thấy đối phương cười qua. Nhưng người đàn ông nghiêm cẩn lại có sức quyến rũ khác, đối với người phụ nữ ở cái tuổi này như Lưu Phân mà nói, đương nhiên càng thưởng thức người đàn ông thành thực ổn trọng thành công như vậy.

Đường Khải Sâm lại không thèm liếc nhìn cô ta một cái, trực tiếp hơi rũ mắt tùy tay lật xem văn kiện kia.

Lưu Phân vụng trộm đánh giá ngón tay anh, nghe nói người đàn ông ngón áp út càng thon dài, lúc làm việc trên giường càng khỏe, cô ta nghĩ nghĩ mà không khỏi bắt đầu đỏ mặt, nhìn qua vị đại lão bản này quả thực quá hoàn mỹ.

Gái ế lớn tuổi đã bắt đầu miên man suy nghĩ, mà lúc Đường Khải Sâm nhìn thấy tên Khương Văn Hảo trong bản báo cáo, suy nghĩ cũng dừng lại một giây. Nếu mà anh nhớ không lầm, người phụ nữ này đã học qua đại học, hơn nữa là trường đại học trong nước rất có danh, nhưng hiện tại... Lại nhìn thành tích tiêu thụ, không cao không thấp từ đầu đến cuối duy trì bình thường.

A, đây chính là cái mà gọi là rất tốt?

Anh nhìn chằm chằm cái tên kia thất thần, đến tận khi trợ lý đứng một bên nhẹ giọng nhắc nhở: “Chút nữa còn hẹn Chu tổng.”

Đường Khải Sâm đẩy bản báo cáo ra, sắc mặt lạnh lùng, ngay sau đó chột làm ra một quyết định mà chính mình cũng hoàn toàn không nghĩ tới: “Đi tới bộ phận tiêu thụ.”

“A?” Lưu Phân lắp bắp kinh hãi.

Đường Khải Sâm nhú nhú mày, nhưng từ trước đến giờ anh luôn kiểm soát cho bản thân mình, vì thế nói như này: “Tình hình tiêu thụ đã mấy tháng không có đột phá, tôi rất muốn biết bình thường công nhân viên của tôi làm cái gì, quản lý Lưu tôi thấy được, ừm, hẳn là tinh lực đều để ở việc trang điểm cùng ngăn người.”

Mặt Lưu Phân lộ vẻ xấu hổ, thái dương nhất thời túa ra mấy giọt mồ hôi lớn như hạt đậu, cô ta hơi hơi rũ đầu, vẫn chủ động ở phía trước dẫn đường: “Đường tổng, mời.”

Đoạn đường này trong đầu Đường Khải Sâm hiện lên vô số hình ảnh cổ quái, hình như là không bị khống chế, ví dụ như giờ phút này Khương Văn Hảo đang buồn bã ỉu xiu buồn ngủ, hoặc là đang ra sức đẩy mạnh tiêu thụ nhưng bị người ta từ chối, càng hoặc là nhìn cửa ngăn người. Tóm lại người phụ nữ này luôn luôn không có năng lực gì.

Chẳng biết tại sao, ngược lại anh mơ hồ có chút chờ mong bộ dáng người phụ nữ kia khi nhìn thấy mình, luôn mỉm cười vẻ hơn trước kia, anh cũng muốn nhìn bộ dáng khi bị anh nhìn thấu.

Nhất định là vô cùng thú vị.

Đường Khải Sâm cũng không biết vì sao mình trở nên buồn nôn như vậy, anh chỉ biết là, ngày hôm qua sau khi gặp Khương Văn Hảo xong thì bản thân mình lại mất ngủ, loại tình huống này chưa từng xảy ra trong hơn ba mươi năm trước.

Tâm tình bỗng nhiên trở nên khá hơn, khoe miệng Đường Khải Sâm hơi hơi gợn lên.

Lưu Phân thoáng nhìn đại lão bản quý dị mỉm cười, trái tim run run, quan mới nhậm chức có ba cây đuốc, Đường tiên sinh sẽ không lấy bộ phận của các cô để khai đao chứ? Xem ra người đàn ông này còn khó có thể thân cận hơn nhiều so với bề ngoài của anh ta.

“Căn hộ như thế này chỉ còn hai phòng, giá cả ở chỗ chúng tôi cũng vô cùng phải chăng. Ngài xem bên này, chính phủ đang tập trung khai phá, tài nguyên xung quanh cũng vô cùng phong phú.” Văn Hảo nói xong lý do thoái thác cơ bản, phát hiện vị tiên sinh kia còn đang suy xét, vì thế lời vừa chuyển nói, “Ngài đang mua để chuẩn bị cho kết hôn sao?”

Tuổi của đối phương cũng không tính là lớn, có lẽ là hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, ăn mặc bình thường mà tương đối cứng nhắc nhìn qua là người đi làm bình thường, nghe Văn Hảo hỏi như vậy, nhất thời ngại ngùng gật gật đầu: “Tạm thời bạn gái tôi còn không biết, chuẩn bị chọn đến thích hợp thì sẽ cầu hôn cô ấy, cho cô ấy kinh hỉ.”

“Bạn gái của ngài thật hạnh phúc.” Văn Hảo khẽ cười nói.

Người đàn ông chỉ cười, thoát nhìn không quá thích nói chuyện.

Văn Hảo còn nói: “Vậy ngài không ngại thì hãy xem căn này, tôi cảm thấy căn hộ này sẽ càng thích hợp với ngài, hơn nữa địa thế cùng giá cả tiện nghi hơn so với căn hộ kia không ít, khi tiết kiệm được tiền ngài có thể cải tạo ban công thành hoa viên nhỏ ấm áp, nhất định bạn gái của ngài sẽ rất thích, ban công này có diện tích cũng vừa đủ, lại hướng mặt trời...”

“Ngài xem bên này, nơi này còn có thể trực tiếp đặt TV 3D màn hình LED, cái này còn có thể dùng để cầu hôn.” Văn Hảo cười cười thân bí cười cười với anh ta, “Ngài yêu cô ấy như vậy, chắc chắn cũng muốn để lại cho cô ấy hồi ức lãng mạn tươi đẹp, về sau mỗi lần cô ấy đứng ở nơi đó đều sẽ nhớ lại một màn này.”

Ánh mắt của người đàn ông đó có biến hóa rõ ràng, nụ cười của Văn Hảo sâu hơn: “Hiện tại ứng trước tiền đặt cọc, tương lai hôn lễ còn có vật kỷ niệm dâng tặng.”

Văn Hảo thuận lợi mang người đàn ông lên lầu ký hợp đồng, có người khó có thể tin hỏi tiểu Tào: “Đây là, thành?”

Tiểu Tào buồn buồn gật gật đầu.

“Không khoa học.”

Tiểu Tào liếc mắt nhìn đồng nghiệp còn đang nghi ngờ: “Cô không có nhìn ra sao? Rõ ràng người đàn ông kia rất để ý đến bạn gái của anh ta, vì cầu hôn mà đến mua phòng, chứng tỏ rất yêu đối phương. Hơn nữa thông qua chuyện này có thể nhìn ra nhất định anh ta vô cùng chờ mong cuộc sống sau khi kết hôn, nên miêu tả càng âm áp càng tốt. Cho nên A Hảo là hốt thuốc đúng bệnh hiểu không?”

Đồng nghiệp kinh ngạc: “A Hảo có thể nhận ra tâm tư của người ta chuyển biến vòng quanh sao?”

Tiểu Tào cười ha hả một tiếng: “Cô quá không hiểu A Hảo.”

Lúc xuống lầu nụ cười của Văn Hảo càng thêm mê người, người đàn ông kia đi được nửa đường lại vô cùng ngưỡng ngừng hỏi cô: “Xin hỏi, cô có thể cho tôi phương thức liên lạc không?”

“A?” Văn Hảo cũng ngây ngẩn cả người.

Người đàn ông kia vội vàng vẫy tay: “Cô đừng hiểu lầm, tôi nghĩ, có lẽ về sau còn cần cô hỗ trợ, chính là nghi thức cầu hôn...”

Văn Hảo hiểu ý, vô cùng sảng khoái tiếp nhận di động của đối phương lưu vào của mình: “Nếu như có thể giúp chút gì thì tôi vô cùng vinh hạnh.”

“Cám ơn.” Người đàn ông cảm kích đỏ mặt.

Khi Đường Khải Sâm vào cửa thì nhìn đến một màn như vậy, Khương Văn Hảo đang cười đến cực kì chói mắt với một người đàn ông, thế nhưng trên gương mặt người đàn ông kia còn có chút đỏ ửng khả nghi?? Nhưng lại tại trao đổi số điện thoại di động?

Đây là bán phòng ở hay là bán rẻ tiếng cười đây!

Trong nháy mắt sắc mặt Đường Khải Sâm trở nên âm u, Lưu Phân tùy mặt lựa lời, trong lòng càng thêm buồn bực, xem ra tình hình không quá tốt.

“Đây là Đường tổng, tất cả đều im lặng cho tôi, đứng ngay ngắn.”

Lúc Lưu Phân giới thiệu cho mọi người, Văn Hảo nghe được rõ ràng một đám đang bàn luận xôn xao, rục rịch tâm thiếu nữ. Cô mắt nhìn người đàn ông đằng trước, lạnh lẽo đứng trong góc cách anh xa nhất, quả thật Đường Khải Sâm có diện mạo mê hoặc chúng sinh, nhưng người này lạnh tình cô đã thấy tận mắt thấy qua, cách càng xa càng tốt.

Mặt Đường Khải Sâm lạnh lùng, nhìn quét một vòng, dường như ánh mắt không liếc nhìn vị trí của cô. Người đàn ông lạnh nhạt nhưng giọng nói vô cùng rõ ràng: “Tôi nhớ rõ quy định mặc của công ty, vậy không được ngắn hơn đầu gối hai cm, như vậy, trên người các cô mặc là cái gì?”

Lời này vừa nói ra phía dưới nhất thời lặng ngắt như tờ.

Đều là các cô gái trẻ tuổi, trước đó Thịnh Phong lão tổng lại rõ ràng hướng tới dùng sắc đẹp để tiêu thụ, vì thế gần như sửa đồng phục biến thành một loại xu thế. Lão bản chẳng quan tâm cô bán phòng đi như thế nào, chỉ cần kiếm tiền là được, mà cô gái trẻ tuổi, có mỹ mạo không cần mới là lãng phí.

Váy của Văn Hảo cũng sửa, sửa mới lại chưa được vài ngày, lúc đầu cô cũng thành thật đi theo con đường bảo thủ, sau này phát hiện căn bản không thể thực hiện được. Cuộc sống của cô phải kiếm tiền, muốn kiếm tiền nhất định phải bán phòng đi, vì thế, càng ngày càng tùy ý.

Dù sao trích phần trăm cũng càng ngày càng nhiều.

Cô đứng ở đó duy trì trầm mặc, mãi đến khi ánh mắt của Đường Khải Sâm bỗng nhiên rơi đến trên người cô.

Lòng Văn Hảo bị một trận đập mạnh, có dự cảm không tốt, quả nhiên liền thấy Đường Khải Sâm nâng cằm ý bảo cô: “Cô, đi ra.”

Ánh mắt xung quanh của mọi người đều dừng ở trên người cô, tiểu Tào đứng ở hàng trước cũng bất an xoay đầu lại nhìn cô, Văn Hảo cầm nắm tay, ngược lại không nhanh không chậm đi ra ngoài.

Cô đứng ở bên trái Đường Khải Sâm, hơi hơi cúi thắt lưng: “Đường tổng, có gì chỉ giáo.”

Đường Khải Sâm trầm mặc một lát, sau đó từ từ nhìn cô một lát: “Vóc dáng một người phụ nữ đẹp là chuyện tốt, nhưng chẳng lẽ cô không cảm thấy được? Áo sơ mi của cô quá nhỏ không phù hợp với dáng người?”

Ánh mắt của anh cùng ngón tay đều hướng về bộ phận ngạo nghễ của cô, sau khi Văn Hảo ý thức được, cả khuôn mặt đều nóng lên.

Cái tên lưu manh này!!

5. Chương 4

Editor: Linh Đang

Văn Hảo biết Đường Khải Sâm có ý định làm cho cô xấu hổ, bị trước mặt bao người chỉ trích bộ ngực quá lớn, đổi lại thành ai đều cảm thấy xấu hổ. Trước kia cô như người này có chán ghét cô cũng chỉ là hơi chút lạnh nhạt, nay thế nhưng đến ngày nay cũng cảm thấy lười.

Thời điểm như thế này trong lòng ít nhiều vẫn còn có chút khó chịu, vốn tưởng rằng có thể quên nhau đi để tận hưởng cuộc sống, nay xem ra đến ý niệm nhỏ trong đầu như vậy cũng là ước muốn xa xôi. Thì ra không yêu một người, liếc mắt nhìn cũng thấy chán ghét.

Ánh mắt mọi người đều dừng trên người cô, hoặc sung sướng khi người gặp họa, hoặc đồng tình hoặc hờ hững. Trong lòng lại đau khổ, Văn Hảo vẫn khẽ cười như cũ: “Dám hỏi Đường tổng, chức trách của một nhân viên tiêu thụ là gì?”

Trả lời một câu không đúng yêu cầu (LD: đáp phi sở vấn), Đường Khải Sâm lại nhanh chóng hiểu ý đồ của cô.

Văn Hảo thấy sắc mặt anh chìm xuống, nụ cười càng sâu hơn một chút: “Hỏi thăm nhu cầu của khách, mang hết năng lực đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm. Tôi nghĩ, với điểm ấy mà nói, tôi làm được.”

Cô gơ hợp đồng trong tay còn chưa kịp giao cho Lưu Phân lên, sau đó nói tiếp: “Về phần vấn đề mặc, là mới trước mắt thôi, chúng ta còn chưa thu được bất kỳ phản hồi hay trách cứ không tốt từ khách hàng. Cho nên chúng tôi đây là tiêu chuẩn mà khách hàng có thể chấp nhận được, chẳng phải cũng tính là nhu cầu tiềm ẩn của họ hay sao? Tin tưởng ai cũng thích những thứ tốt đẹp, về phần Đường tổng nói thấp kém, đây vẫn là lần đầu tiên tôi nghe nói.”

“A, câu nói kia nói như thế nào nhỉ, trong đầu anh nghĩ cái gì, thì dĩ nhiên sẽ nhìn ra cái đó.” Khương Văn Hảo am hiểu nhất là giả ngu, nói xong thì đôi mắt ngược lên tròn tròn, bộ dáng hết sức xin lỗi, “Đương nhiên, không phải tôi nói Đường tổng ngài thấp kém, chỉ là so sánh chút thôi. Có thể đến chỗ chúng ta mua phòng ốc, tự nhiên phẩm vị cùng tố chất đều không phải bình thường, Đường tổng ngài quá lo lắng rồi.”

Lời của cô vừa hết, dường như toàn bộ người ở bộ phận tiêu thụ đứng ở đại sảnh đều dừng lại. Đám người phía dưới chỉ nhìn thôi mà hận không thể ca ngợi: Khương Văn Hảo đây là không muốn đi làm sao? Sẽ phải lập tức cuốn gói đi ngay!

Về mặt của Đường Khải Sâm càng âm tình bất định, anh nhìn người phụ nữ mồm miệng lạnh lợi trước mặt, quả nhiên là được mở rộng tầm mắt. Trước kia Khương Văn Hảo vừa ngốc lại hồ hồ, từng nói chỉ là xoi mói trang phục của cô, hay là xoi mói cả người cô, tin tưởng cô cũng sẽ thay đổi từ đầu đến chân không chút do dự.

Nhưng hiện tại, cô đang phản bác anh?

Mặc cho ai cũng nhìn ra được đại lão bản bị kích thích, ánh mắt kia hung dữ giống như một giầy sau sẽ chuẩn bị bóp chết Khương Văn Hảo. Nhưng anh lại nhanh chóng cười, chỉ là nụ cười kia làm cho người có chút không rét mà run.

Đường Khải Sâm đến gần Khương Văn Hảo một chút, vóc dáng của anh cao hơn cô rất nhiều, cho nên lúc nói chuyện với cô hơi hơi cúi đầu, hơi thở ấm áp liền thổi vào sau tai cô: “Lo lắng? Cho rằng tôi lo lắng em? Chỉ là sợ bị ai đó biết vợ trước của Đường Khải Sâm tôi phải dựa vào việc bán đứng sắc đẹp để kiếm tiền, sẽ thật dọa người.”

Thì ra là như vậy.

Khóe môi Văn Hảo giương lên, nhưng đôi mắt vẫn hơi có chút đỏ lên, may mắn Đường Khải Sâm không nhìn ra. Cô hơi nghiêng quá mức, cũng hạ thấp giọng như thế: “Yên tâm, tôi cũng không muốn bị ai biết. Anh cũng biết, chuyện mất mặt thì ai cũng sẽ không nói.”

“...”

Mãi đến khi Đường Khải Sâm đi ra khỏi tòa cao ốc đang được bán mới nhớ lại, câu nói kia của Khương Văn Hảo có ý tứ gì? Là đang nói lúc trước thích anh rất mất mặt?! Anh quả thực không thể tin được cái mình nghĩ đến, Khương Văn Hảo trước đây thường lừa mình kia, thế nhưng đang nói mất mặt?

Cô là đang hối hận lúc trước theo đuổi anh và kết hôn với anh? Rất tốt, anh cũng hối hận, quả thực biết vậy đã chẳng làm! Nhất định là anh điên rồi mới có thể tới nơi này một cách không rõ nguyên nhân, người phụ nữ kia thật đúng là tầm thường trước sau như một.

Trợ lý phát hiện sắc mặt của lão bản càng ngày càng khó coi, cũng nghĩ là, bị một nhân viên nhỏ mắng thấp kém quanh co lòng vòng trước mặt nhiều người như vậy, là ai cũng không cao hứng nổi. Anh ta cân nhắc, lặng lẽ nói sau lưng lão bản: “Tôi sẽ nói với quản lý Lưu một tiếng, lấy cớ đuổi cô ta đi được không?”

“Cái gì?” Đường Khải Sâm nhíu mày nhìn anh một cái.

Trợ lý ngẩn người: “Cái cô Khương Văn Hảo kia.”

Sắc mặt Đường Khải Sâm âm trầm: “Câm miệng.”

Bây giờ anh nghe thấy cái tên này liền nổi giận, vừa đi về phía trước hai bước bỗng nhiên lại ngừng lại, đúng vậy, hiện tại Khương Văn Hảo đang làm công cho anh, quyền sinh quyền sát tất cả trong tay anh! Người đàn ông vốn đang âm u bỗng nhiên cười, cả người trợ lý run run một chút.

Tại sao anh ta lại cảm thấy, cái cô Khương Văn Hảo kia sắp gặp xui xẻo rồi?

“A Hảo, vừa rồi cô quá xúc động.” Tiểu Tào một bên chiến đấu với sườn kho, một bên ngẩng đầu giáo dục cô, “Nói như thế nào cũng là đại lão bản, bị cô làm cho nổi giận thành như vậy, lúc đi mặt đều là đen.”

Khẩu vị của Văn Hảo rất tốt, bình thường chỉ ăn một nửa suất cơm hôm nay lại ăn thấy đầy, cô uống một ngụm canh, lúc này mới không nhanh không chậm nói: “Những lời của tôi đều là thật.”

“Lời thật đều không làm người thích, lần đầu tiên cô hồ đồ trong công việc đấy.”

Tiểu Tào cũng là muốn tốt cho mình, Văn Hảo gật gật đầu không muốn nhiều lời: “Về sau tôi sẽ chú ý.”

“Cũng không biết còn có về sau hay không.” Về mặt tiểu Tào lo lắng nhìn cô.

Văn Hảo biết ý của cô, bây giờ Đường Khải Sâm là lão bản của Thịnh Phong, hình như tiếp tục công tác tại đây không quá thích hợp. Nhưng cô lẩn lộn rất vất vả mới có được chút thành tích, cũng không kém các đồng nghiệp là mấy, nếu mà từ chức lại phải tìm công việc mới, chưa hẳn là đã được như ý muốn.

Nhưng trước mắt, có lẽ cũng không phải do cô làm chủ ——

“Nhưng mà, xem đại lão bản cũng không nổi giận, nói không chừng không để ở trong lòng đâu.” Tiểu Tào vừa cười vừa an ủi cô.

Văn Hảo không nói chuyện, chỉ cầm đũa nhẹ nhàng chọc chọc cơm còn dư lại, nếu như là trước kia thì có lẽ Đường Khải Sâm sẽ không để cô vào mắt, chỉ biết vẫn không nhìn cô. Nhưng hôm nay Đường Khải Sâm lại không giống nhau, hình như vô cùng soi mói cô, giống như sự tồn tại của cô chính là anh không thể tha thứ.

Hai người đang trầm mặc, Lưu Phân bỗng nhiên cũng bưng khay cơm ngồi xuống, tiểu Tào nói ngọt vội vàng hô một tiếng: “Quản lý Lưu.”

“Ừ.” Lưu Phân đáp lời, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Văn Hảo.

Trực giác của Văn Hảo cảm thấy đối phương cô ý đến chỗ mình, quả nhiên lúc Lưu Phân cúi đầu, liền giống như vô tình hỏi: “Cô quen biết Đường tổng sao?”

Văn Hảo nắm ngón tay thật chặt, cười lắc đầu: “Không biết.”

Lưu Phân như đâm chiêu nhìn cô: “Nhưng hình như anh ta đối xử với cô rất khác.”

“Lúc đầu tôi cũng cảm thấy giữa bọn họ có chút mập mờ.” Miệng tiểu Tào đầy cơm, lẩm bẩm không rõ xen mồm, “Nhưng mà gia cảnh của A Hảo quản lý chị cũng biết đấy, làm sao có thể quen biết đại lão bản có tiền như vậy, hoàn toàn không thể xuất hiện cùng nhau.”

Văn Hảo cười cười, cúi đầu tiếp tục ăn.

Lưu Phân chống cằm dưới, cuối cùng mới gật gật đầu: “Cũng đúng, hơn nữa nghe nói Đường tổng sắp kết hôn —— “

“Khụ.” Văn Hảo bị sặc, che miệng ho khan, hai má nghẹn đến mức đỏ bừng sắp rơi nước mắt.

Tiểu Tào vội vàng đưa cốc nước cho cô: “Chậm một chút, không có ai đoạt với cô.”

Văn Hảo chặt vật chĩnh đồn mình, sau đó cúi đầu vội vã nói câu: “Tôi vào phòng vệ sinh một chuyến.”

Mùa hè nước rất nóng, Văn Hảo chậm rãi rửa tay dưới vòi nước, đầu óc cô có chút lơ đãng, vẫn lặp câu nói kia của quản lý Lưu. Thật ra đã sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng trong nháy mắt khi nghe hình như vẫn còn chút mất mặt khó có thể chấp nhận.

Cuối cùng anh cùng Lộ Lâm cũng muốn kết hôn sao?

Lộ Lâm, 60..

Văn Hảo nhìn vào nụ cười khó coi của mình trong gương, thò ngón tay dùng sức đè lại khóe môi đang giờ lên: “Khương Văn Hảo, ngu dốt bảy năm còn chưa đủ ngu sao?”

Ký ức là thứ rất kì quái, khi người cảm thấy đã sớm quên, luôn không hề dự chạy đến tra tấn người, hơn nữa cảm giác đau đớn gấp bội. Thật ra cuộc hôn nhân của cô cùng Đường Khải Sâm cũng không duy trì lâu lắm, ba năm rưỡi, chính Văn Hảo nhớ rất rõ ràng. Khi đó cô cho là có vài thứ chỉ cần dụng tâm liên nhất định có thể thành, nhưng sau cùng mới biết được, tình yêu cường cầu không đến, chẳng sợ phí hoài thời gian cả đời, không yêu cuối cùng vẫn là không yêu.

Cuộc hôn nhân cô khổ tâm duy trì lâu như vậy, không ngờ một khắc kia Lộ Lâm xuất hiện liền bể nát.

Thật ra Lộ Lâm không xinh đẹp như Khương Văn Hảo, cũng mặc kệ những điều kiện bên ngoài thế nào, đối phương vĩnh viễn có một việc là thắng cô, đó chính là Đường Khải Sâm yêu cô ta. Nếu anh yêu, cô có ít hơn cô ta một chút quyền lực.

Văn Hảo còn nhớ rõ lần đó xe của cô mắc kẹt dưới trời tuyết, kết quả lúc ấy cô quá ngốc, muốn lợi dụng tất cả cơ hội thân cận với Đường Khải Sâm, nhưng khi nói chuyện điện thoại xong, chờ đến lại là Chu Tử Nghiêu.

Rạng sáng qua mười hai giờ, Chu Tử Nghiêu lại không có nửa câu oán hận, thấy cô liền khoác áo bành tô mang theo nhiệt độ cơ thể mình lên người cô, sau đó nhét cô vào bên trong xe của mình.

Văn Hảo chưa từ bỏ ý định hỏi: “Anh ấy đâu?”

Chu Tử Nghiêu nhìn cô một cái, con ngươi đen ở trong tuyết lại thêm vài phần ảm đạm: “Công ty có việc gấp, còn chưa xử lý xong.”

Đã trễ thế này.

Khi đó yêu Văn Hảo đến vô cùng mù quáng, ngay cả lời nói dối rõ ràng như vậy đều không nhìn thấu, Chu Tử Nghiêu đưa cô về nhà, cô lại cố ý muốn mua đồ ăn khuya đưa qua cho Đường Khải Sâm.

Chu Tử Nghiêu trầm mặc rất lâu, vẫn đưa cô đi.

Đường Khải Sâm đích thật ở trong công ty, nhưng Văn Hảo còn thấy được một người khác. Hình như bọn họ đang tranh chấp, cô chỉ có thấy khuôn mặt của Lộ Lâm, còn có biểu tình bi thương trên mặt cô ta.

Tiếp đó Đường Khải Sâm đi qua, mở hai tay ra ôm cô ta vào lòng.

Đêm đông lạnh như vậy, chồng mình ấm áp lại thuộc về một người phụ nữ khác, thức ăn khuya Văn Hảo cầm trong tay còn đang tỏa ra hơi ấm, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt.

Tiếp đó lúc nước mắt của cô sắp tràn mi, ánh mắt bị lòng bàn tay ấm áp che lấp, vị thuốc lá nhàn nhạt trên người Chu Tử Nghiêu tràn tràn đầy xoang mũi cô, anh nhẹ giọng nói bên tai cô: “Không nên nhìn.”

Khi đó Văn Hảo mới biết được trong lòng Đường Khải Sâm có một người, hôn trước không rõ ràng tất cả mọi thứ, Khương Viễn Sơn quá cứng chiều cô, đã giấu tất cả đi. Cô không biết cha cùng nhà họ Đường đạt thành hiệp nghị như thế nào, càng không rõ ràng vì sao mà Đường Khải Sâm đáp ứng kết hôn, tóm lại, cuối cùng cô cũng biết hôn nhân của mình từ đầu đến cuối là một trò cười.

...

Văn Hảo nhắm chặt mắt, lúc mở ra thì thở ra một hơi dài, cô nắm tay nhìn chính mình trong gương: “Cố gắng lên Khương Văn Hảo, kiếm tiền mua phòng, không nghĩ đến những cái khác nữa!”

Di động trong túi vang lên, cô lấy ra vừa nhìn là Chu Tử Nghiêu, hắng giọng một cái làm cho giọng nói của mình nghe vào tai không có gì khác thường, lúc này mới nhận.

“Ăn cơm chưa?”

Bên kia có âm thanh lật trang giấy rất nhỏ, Văn Hảo đoán anh còn đang ở trong công ty, vì thế nói: “anh còn chưa ăn đúng không?”

Chu Tử Nghiêu nhẹ giọng cười: “Vốn muốn hẹn với em, đáng tiếc hôm nay bề bộn nhiều việc, có lẽ buổi tối sẽ ăn với nhau.”

Văn Hảo nhú nhú mày: “Lại ngược đãi chính mình, Chu tổng, thân thể của anh sụp đổ sẽ có nhiều người không có đủ cơm ăn.”

Bên kia truyền đến tiếng cười sung sướng, sau đó anh nói: “Buổi sáng gặp việc khó giải quyết, nhưng hiện tại tâm tình rất tốt.”

“Anh rất cao hứng khi được lấy lòng nhĩ.” Văn Hảo trợn trắng mắt, “Nụ cười của Chu tổng có giá thật thấp.”

Chu Tử Nghiêu không nghe thấy lời này, có lẽ tại bận việc khác, Văn Hảo đợi nhưng không thấy bên kia có động tĩnh liên cúp. Tính ra cô cùng Chu Tử Nghiêu quen biết đã bảy năm, đã như vậy lâu rồi, đối phương gọi điện thoại lại đây, nội dung nói chuyện lại không hề trọng điểm, cuối cùng đến câu hẹn gặp lại cũng không nói đã cúp.

Bảy năm, vợ chồng có bảy năm là của nhau, không biết giữa bạn bè ——

Văn Hảo còn chưa suy nghĩ cẩn thận, điện thoại của Chu Tử Nghiêu lại reo lên, chẳng lẽ còn có lời chưa nói xong? Cô hoài nghi nhận, người đàn ông mở miệng liền nói: “Buổi tối gặp nhau đi, có lời muốn nói với em.”

Tác giả có lời muốn nói: Đường Khải Sâm: Tử Nghiêu hẹn bà xã của tôi làm gì?

Văn Hảo: anh đoán?

Đường Khải Sâm:... Khương Văn Hảo em học xấu.

Văn Hảo: a, mắc mớ gì tới anh.

Mổ chồng trước học máu

Editor: Sao cứ phải là Đường Khải Sâm, sao không thể là Chu Tử Nghiêu?? Nghiệt duyên aaaaaa

6. Chương 5

Editor: Linh Đang

Văn Hảo đã nói với Bắc Bắc là tan việc sẽ đến chơi với bé, lúc này đành phải gọi điện trước để bồi tội, ai biết tiểu tử kia nghe nói cô ăn cơm cùng với Chu Tử Nghiêu, lại vô cùng vui vẻ: “Ăn cơm với chú Chu quan trọng hơn, nhớ phải mặc xinh đẹp nha.”

Cách sóng điện, dường như Văn Hảo cũng có thể nhìn thấy nụ cười của tên quỷ tinh ranh kia, không nhịn được cũng nheo nheo mắt: “Vậy ngày mai đi lại đến thăm cháu, cháu phải ngoan ngoan nghe... lời nói của mẹ đấy?” (LĐ: Tiếng Trung hơi ngược so với tiếng Việt nên sau chỗ 3 chấm là mẹ, nhưng dịch sang tiếng Việt thì lại đẩy xuống cuối)

“Biết rồi, dì thật dong dài! Dì an tâm hẹn hò với chú Chu đi.” Tiểu tử nói xong lại che miệng cười trộm, “Chú Chu rất tốt, dì phải cố giữ lấy, cố gắng lên.”

Văn Hảo sửng sốt với việc di động đột nhiên bị ngắt, lập tức bật cười, tiểu quỷ này nghĩ đi đâu vậy? Mà khi cô đến nơi đã hẹn, vẫn còn có chút ngoài ý muốn.

Cô và Chu Tử Nghiêu đã cùng nhau nếm qua rất nhiều thứ cơm, nhưng đôi phương rất ít khi hẹn cô đến nơi cao cấp như vậy, có lẽ là sợ cô nhớ lại lúc trước, có cảm giác chênh lệch. Nhưng mà đêm nay chẳng những anh tìm một nhà thoát nhìn rất cao cấp, còn ăn mặc vô cùng trang trọng, so sánh mà nói, Văn Hảo cảm thấy chính mình có chút thất lễ.

Cô ngồi xuống sau đó hơi có chút thẹn thùng: “Tại sao bỗng nhiên tới nơi này?”

Khóe miệng Chu Tử Nghiêu khẽ nhếch lên cười, lại không trả lời vấn đề của cô, mà là đưa tay với bồi bàn chọn món ăn thay cô, đến khẩu vị của cô người này cũng rõ như lòng bàn tay.

Cơm ăn một nửa, Chu Tử Nghiêu hoàn toàn không nói câu nào, Văn Hảo ngẩng đầu nhìn anh, thấy anh mang bộ dáng có tâm sự nặng nề, vì thế chủ động mở miệng nói: “Không phải có lời muốn nói với em sao?”

Đón tầm mắt chuyên chú nghiêm túc của cô, Chu Tử Nghiêu hơi mím môi, buông dao nĩa trong tay về mặt nghiêm túc, làm Văn Hảo cũng thấy khấn trương, lại chỉ là nghe anh nói: “Em nhận thấy anh là người như thế nào?”

Văn Hảo trừng mắt nhìn, nhất thời có chút hồ đồ: “... Rất tốt.”

Biểu cảm của Chu Tử Nghiêu buông lỏng vài phần, sau đó cúi người về phía trước, nhìn chăm chú vào cô: “Văn Hảo, mấy năm nay chúng ta chung đụng cũng không tệ lắm, cũng tính là hiểu lẫn nhau. Anh nghĩ, quan hệ của chúng ta có thể —— “

“Trùng hợp như vậy.”

Một giọng nói lạnh nhạt bỗng nhiên vang lên cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người, Văn Hảo khó có thể tin ngẩng đầu, phút chốc đụng phải con người hơi trầm xuống kia. Đường Khải Sâm một thân âu phục sẫm màu, vẻ mặt ngập trong ánh sáng trong bóng mờ, nhưng rõ ràng cô cảm nhận được ánh mắt hung ác nham hiểm phóng đến người mình làm cho người ta sợ hãi, cảm giác áp bách vô cùng lớn.

Có lẽ Đường Khải Sâm không nghĩ tới cô cùng Chu Tử Nghiêu lại liên có liên hệ đúng không? Văn Hảo biết đôi phương chán ghét có bất kì liên hệ gì với cô, nhưng gần đây hết lần này đến lần khác luôn lặp đi lặp lại

nhiều lần dây dưa không rõ với cô. Cô yên lặng thở dài, hi vọng chó bị anh hiểu lầm chính mình là cố ý mới tốt.

Không khí đột nhiên trở nên vi diệu, ai cũng không lập tức nói chuyện. Ngược lại Chu Tử Nghiêu là người trấn định nhất, dẫn đầu cởi bỏ cục diện bế tắc: “Muốn cùng nhau sao?”

Đi theo Đường Khải Sâm chỉ có một người trợ lý, xem ra không phải xã giao. Trong lòng Văn Hảo mặc niệm ngàn lần không nên ngồi xuống, nhưng trời không chiều lòng người, da mặt người đàn ông kia vô cùng dày, thể nhưng kéo ghế bên cạnh cô ra rồi ngồi xuống.

“Vừa lúc, một người ăn cơm không có khẩu vị.” Khi anh nói lời này dường như ánh mắt còn đang ở trên người cô, bỗng nhiên lại như cười không nói, “Có có quấy rầy hai người hay không?”

Chu Tử Nghiêu rất có phong độ, cũng cười đáp lại anh: “Làm sao như thế được, ăn bữa cơm mà thôi.”

Lời này dường như còn có thâm ý khác, Đường Khải Sâm ung dung thản nhiên giật giật khóe miệng, lúc này mới đưa mắt nhìn sang Khương Văn Hảo một bên trầm mặc không nói. Người phụ nữ kia cúi đầu ăn cơm của mình, như là hoàn toàn không ý thức được trên bàn cơm có nhiều hơn một người là anh.

Nháy mắt ánh mắt anh liền lạnh, nhìn sườn mặt cô hơi rừ nói từng chữ từng chữ: “Vừa lúc, sau khi trở về vẫn không có cơ hội ôn chuyện cùng Văn Hảo.”

Bị điểm tên, Văn Hảo tưởng lại không nhìn đối phương đều làm không được, đành phải nhìn anh một cái, lược hơi trầm ngâm nói: “Tôi nhớ rõ trước kia anh nói, ăn không nói ngủ không nói.”

“...”

Đường Khải Sâm tự nhiên cũng nhớ được, trước kia anh luôn cực ít về nhà, mỗi lần trở về Khương Văn Hảo liền quần anh nói chút đề tài không dinh dưỡng. Anh không chịu nổi phiền, vì thế liền lấy lời này chặn cô.

Hiện tại có tính là bê đá tự đập vào chân mình hay không?

Đường Khải Sâm cùng cô nhìn nhau, đáy mắt rõ ràng có ánh lửa tức giận vừa tắt, Văn Hảo một chút cũng không sợ, đẩy menu đến trước mặt anh: “Muốn ăn cái gì?”

Chu Tử Nghiêu nén cười, ngón tay nắm thành quyền để bên môi, ho nhẹ một tiếng nói: “Nơi này sườn cừu cũng không tệ lắm.”

“Giống cô ấy.” Đường Khải Sâm lại chỉ chỉ cái đĩa của Văn Hảo bày mưu đặt kế nói, cũng không thấy cái liếc mắt của Chu Tử Nghiêu.

Bộ dáng Chu Tử Nghiêu cũng không quá để ý, bưng rượu đổ bên tay hộp một ngụm.

Trợ lý nghe Đường Khải Sâm thông báo vài câu liền rời đi trước, trước khi đi ánh mắt khó có thể tin nhìn Khương Văn Hảo. Khó trách ban ngày thời điểm nói tới sao cô ấy lão bản lại phản ứng mạnh như vậy, thì ra là cố nhân, hơn nữa nhìn bộ dáng quan hệ không phải bình thường. Anh ta lại nhìn mắt Chu Tử Nghiêu, chẳng trách, quan hệ nam nữ ở xã hội thượng lưu thật đúng là phức tạp.

Bởi vì câu ăn không nói ngủ không nói kia, dù sao Đường Khải Sâm cũng ngại mặt mũi lại mở miệng nói cái gì, nhưng trong lòng anh rất không thoải mái, từ lúc vào phòng ăn bắt đầu nhìn thấy hai người này mặt đối mặt ngồi nhìn nhau cười, trong lòng liền hùng hực một trận lửa.

Bạn bè tốt nhất của anh, vợ trước của anh.

Mà từ lúc nào quan hệ của hai người này lại trở nên tốt như vậy, thể nhưng anh nửa điểm đều không biết. Trước kia Khương Văn Hảo chính là chuyện này tinh, mỗi ngày gặp rắc rối gây chuyện, thật ra cũng không oán cô, lúc ấy tuổi của cô quá nhỏ, vừa mới hơn hai mươi mà thôi. Nhưng anh nào có nhiều thời gian thay cô thu thập tàn cục như vậy? Vì thế lâu rồi đều vứt nỗi phiền ấy cho Chu Tử Nghiêu.

Lúc mới bắt đầu Chu Tử Nghiêu còn có thể nói vài câu với anh, tỷ như khuyên anh quan tâm đến bà xã nhiều hơn vân vân, sau này bắt đầu từ lúc nào, thể nhưng cậu ta ngậm miệng không đề cập tới chuyện của Khương Văn Hảo?

Anh lại nhìn người đàn ông đối diện, khóe mắt hơi hơi nheo lại, bỗng nhiên có cảm giác quái dị. 4 năm nay Chu Tử Nghiêu, vẫn cùng Khương Văn Hảo có liên hệ?

Chu Tử Nghiêu cũng vừa vặn ngẩng đầu, khi ánh mắt chạm vào anh thì thản nhiên cười: “Chuyện quan sát xong rồi, lúc nào chuẩn bị trở về?”

Mắt Đường Khải Sâm nhìn Khương Văn Hảo, bỗng nhiên cười: “Không vội.”

Chu Tử Nghiêu cũng cảm giác được phản ứng của anh, ngón tay nhẹ nhàng gõ cốc rượu, sau một lúc lâu mới nói: “Không phải hôn lễ là tháng sau sao? Không cần trở về chuẩn bị?”

Lời này vừa nói ra, dường như trên bàn cơm còn an tĩnh hơn lúc trước.

“Xin lỗi.” Trên đường trở về, bỗng nhiên Chu Tử Nghiêu nói một câu không đầu không cuối.

Văn Hảo kinh ngạc nhìn về phía người đang lái xe: “Vì sao?”

Môi mỏng của Chu Tử Nghiêu nhếch lên, đường cong dưới cằm quá căng, anh bớt chút thời gian nhìn cô một cái, nói: “Anh nhìn thấy Khải Sâm xuất hiện, trong lòng có chút hoảng, lúc ấy chỉ muốn cho anh ấy biết khó mà lui, quên suy xét cảm thụ của em, xin lỗi.”

Một lần nữa Văn Hảo quay đầu nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ chạy như bay, trên cửa kính xe phản chiếu khuôn mặt mỉm cười của bản thân, cô lắc đầu nói: “Không sao, thực ra em đã sớm biết.”

Lần này đổi lại Chu Tử Nghiêu ngó ra.

“Em với anh ta đều đã ly hôn lâu như vậy, anh ta tái hôn cũng rất bình thường.”

Văn Hảo nói như thế, thở dài ra một hơi.

Nhìn cô cười không lộ ra khúc mắc, Chu Tử Nghiêu cũng không thể nào phân biệt giờ phút này rốt cuộc cô thật sự thoải mái vẫn hay là miễn cưỡng nguy trang, anh trầm mặc một lát, lại thấp giọng hỏi cô: “Vẫn còn em? Nếu không quan trọng, có phải cũng nên lo cho chính mình hay không?”

Ngón tay Văn Hảo đặt trên đầu gối chậm rãi cuộn lại.

“Văn Hảo, anh nghĩ anh sẽ là sự lựa chọn thích hợp nhất bên cạnh em, em có biết anh không phải nói đùa, nói ra những lời này, anh suy tính rất lâu.”

Xe đến dưới lầu nhà Văn Hảo, Chu Tử Nghiêu lại không lập tức để cô rời đi, nghiêng người nghiêm túc nói hết lời đang dở: “Anh biết em không yêu anh, nhưng không cần khẩn trương, chúng ta còn có thời gian cả đời, anh có lòng tin.”

Văn Hảo cắn cắn môi, nhìn anh khi có chút không tự nhiên: “Chu Tử Nghiêu, em cảm thấy rất không được tự nhiên.”

Đương nhiên Chu Tử Nghiêu biết cô đang không được tự nhiên cái gì, khẽ cười đưa tay sờ sờ tóc của cô: “Anh không ngại, khi tuổi trẻ ai không phạm qua sai lầm? Hơn nữa, anh thấy qua em như vậy, không phải càng có thể chứng minh tấm lòng chân thành của anh?”

Người này quá giỏi về việc bắt lấy tâm lý người khác, anh là người làm ăn, chỉ số cảm xúc cao đến đáng sợ. Văn Hảo cảm miệng không nói gì thêm, yên lặng rũ mi mắt xuống.

Thật sự không để ý sao? Anh thấy tận mắt chứng kiến cô chật vật, nhìn thấy cô điên cuồng mà si ngốc yêu một người đàn ông, nhìn thấy cô bị vứt bỏ như nào. Còn nhìn thấy cô...

Cô lắc lắc đầu, quả quyết cự tuyệt: “Điều này không công bằng đối với anh, Chu Tử Nghiêu. Cuối cùng có một ngày anh sẽ phát hiện, sống cùng một người không yêu mình là chuyện đáng sợ đến mức nào. Em quá rõ ràng cảm giác kia, cho nên, em không thể ích kỷ lợi dụng anh.”

Văn Hảo đứng tại chỗ nhìn theo xe Chu Tử Nghiêu rời đi, cô chưa từng nghĩ qua, thì ra giữa bằng hữu cũng là có bấy năm cảm tình. Không biết này sau, đối phương còn có thể tâm không tạp niệm làm bạn với cô hay không, cũng mặc kệ thế nào, cô cũng không thể bởi vì tư tâm nhất thời mà chậm trễ anh một đời.

Mãi đến khi đèn đuôi xe hoàn toàn biến mất không thấy, Văn Hảo mới xoay người lên lầu.

Cô đang ở ký túc xá dành cho nhân viên, hoàn cảnh cũng không tệ lắm, chung cư hai phòng một phòng khách, bên trong sửa chữa cũng rất mới. Chỉ là không có thang máy, toàn dựa vào đi bộ từng bước một bò lên. Trong hành lang có tiếng đèn quảng cáo, Văn Hảo cứ đến mỗi tầng là đập tay hai lần, chờ đến tầng bốn nơi mình ở, ngọn đèn lên tiếng trả lời mà sáng, trong tầm nhìn của cô cũng đột ngột xuất hiện một bóng người.

“A!” Văn Hảo bị giật mình, trái tim thỉnh thoảng chần động, người nọ đứng ở khúc ngoặt trước cửa sổ ở hành lang, hình như đang nhìn phong cảnh dưới lầu, nghe thấy cô kinh hô mới thong thả xoay người lại.

Đợi khi thấy rõ ràng là ai, đầu óc cô nhất thời là một trận trống rỗng, lại bình tĩnh lập tức cất bước tiếp tục đi lên.

Nhưng rõ ràng người nọ đang đợi cô, cánh tay nhanh chóng duỗi ra ngăn cản đường của cô, đèn quảng cáo tắt, trong bóng tối chỉ còn tiếng hít thở rất nhỏ của nhau.

Trái tim Văn Hảo còn đang đập không quy luật, đầu ngón tay cũng mơ hồ có chút phát run, cô hít vào một hơi, xoay người chống lại bóng dáng mơ hồ không rõ của anh: “Có việc?”

Ánh trăng rất nhạt, nương vào ánh sáng thừa thớt bọn họ chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của nhau, cho nên giờ phút này Văn Hảo không nhìn ra được biểu cảm trên mặt anh, chỉ bằng giọng nói cũng cảm thấy được bộ dáng châm chọc của người này.

Anh nói: “Bốn năm không thấy, quả nhiên bản lĩnh lớn.”

Văn Hảo mím môi không đáp lại, lại ra sức tránh tay của anh muốn đi.

Đường Khải Sâm căn bản không cho cô cơ hội, dùng sức siết chặt cổ tay cô, một tay kia lật lại chế trụ gáy của cô, xoay người một cái, Văn Hảo bị anh dùng lực đè lên vách tường.

Cả hai cùng hô hấp, tất cả chớp mũi cô đều là hương vị giống như quen biết của anh, anh không hút thuốc lá, cho nên trên người luôn là mùi nhẹ nhàng khoan khoái. Nhưng mà một người như vậy, nói từng chữ đều giống như là đâm dao, một câu so với một câu càng ác độc.

“Như thế nào, đối với cậu ta thì lưu luyến không rời, đối với tôi thì tránh như rắn rết.” Anh dán lên vành tai khéo léo của cô, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Khương Văn Hảo, không phải nói vĩnh viễn chỉ yêu tôi sao? Cái gọi là tình yêu của em cứ không đáng giá tiền như vậy.”

7. Chương 6

Editor: Linh Đang

Giọng nói ngả ngớn đầy chế nhạo kia, Văn Hảo sẽ không ngốc đến mức thật sự cho là đối phương đang ghen, nói đến cùng thì thứ mà Đường Khải Sâm để ý cũng chỉ là quan hệ quá mức mập mờ của cô cùng Chu Tử Nghiêu mà thôi, vợ trước cùng bạn tốt, có lẽ là chạm đến lòng tự trọng đáng thương của anh ta.

Cô đứng trong bóng tối trầm mặc, cuối cùng mới thấp giọng nở nụ cười: “Là không đáng giá tiền, cho nên lúc ban đầu mới có thể thích anh.”

“...”

“Đường Khải Sâm, không phải Chu Tử Nghiêu thì có thể chứ?”

Ngón tay cô kiểm chế càng thu chặt lại, gần như đầu ngón tay đã bầu vào da thịt trong lòng bàn tay, anh cũng không trả lời vấn đề này, ngược lại tức giận hỏi: “Em cùng anh ta, từ khi nào trở nên tốt vậy?”

Trên bàn cơm bộ dáng hai người mất đi mây lại, cơm nước xong Chu Tử Nghiêu càng kiên trì đưa cô về nhà, vừa rồi ở dưới lầu anh cũng nhìn thấy, xe đã đi, vậy mà Khương Văn Hảo còn ngu ngốc luyến tiếc phải rời đi. Cứ như vậy có thích không?

Lúc trước cô theo đuổi anh, thủ đoạn cũng không khác lúc đó cho lắm, trước hôn lễ cơ hội hai người gặp mặt đã ít lại càng ít, Khương Văn Hảo vì cùng anh ăn bữa cơm mà như dùng hết các biện pháp. Đợi cơm nước xong anh rời đi, người phụ nữ kia như trúng số số liên tiếp vẫy tay từ biệt với anh, ngốc chết, không có chút khí chất nào!!

Nhưng vì cái gì vừa rồi nhìn thấy cô cùng Chu Tử Nghiêu như vậy, ý nghĩ đầu tiên của anh không phải là cảm thấy buồn cười, ngược lại là phần nộ?

Chắc là hai người kia đã sớm thân thiết, tại thời điểm anh không biết, hoặc là tại... trước lúc bọn họ ly hôn?

Đường Khải Sâm nghĩ tới đây tất cả đầu óc liền bị mất khống chế, lửa giận dưới đáy lòng càng thiêu đốt, đời này anh chưa từng bị người nào phản bội, càng không có ai làm anh không thoải mái như vậy.

Khương Văn Hảo, tất cả đều là Khương Văn Hảo!

Văn Hảo lại đứng ở đó không nói một câu, tại nơi tĩnh mịch này như nghe được tiếng con tim mình vỡ vụn. Người đàn ông này hoàn toàn phá vỡ chút nhớ nhung cuối cùng của cô, lúc trước cô thật là bị ma quỷ ám ảnh, mới có thể yêu một người như vậy đến tận xương.

Thật là châm chọc!

Cô từng yêu anh như vậy, hoàn toàn nhượng bộ, nay bị anh nói móc nghi ngờ như vậy, thì ra một trái tim chân thành đặt trước mặt anh, thật sự chưa từng được người nghiêm túc thấy qua.

Nghĩ những thứ này, nhưng một giọt nước mắt của cô cũng chẳng chảy, vươn tay chống đỡ lồng ngực cứng rắn mà cường tráng của đối phương, lại nghiêng người nói nhỏ bên tai anh một câu: “Đừng như thế Đường Khải Sâm, cho rằng ai cũng đi trật khỏi đường ray hôn nhân như anh sao? Đừng lấy tiêu chuẩn đạo đức của anh mà so sánh tôi cùng Tử Nghiêu, chúng tôi không giống với anh.”

Chúng tôi...Anh...

Xưng hô phân biệt rõ ràng, Đường Khải Sâm nghe vào càng thêm chói tai. Anh bao phủ sau đầu cô chậm rãi dùng sức, một khắc kia lửa giận toàn thân như bị thiêu đốt tới cực điểm, một giây kế tiếp dường như là không cần suy nghĩ thêm, bỗng nhiên cúi đầu phủ trên môi của cô.

Xúc cảm mềm mại, thấm ướt bốn cánh môi, trong phút chốc khi mọi chuyện phát sinh, hai người đều vô cùng bối rối.

Đường Khải Sâm không biết mình làm sao nữa, rõ ràng anh rất chán ghét người phụ nữ này, cho nên đây là... Đây nhất định là ngoài ý muốn! Nhưng trước mắt nên kết thúc thế nào? Anh nhất thời mất năng lực tự hỏi, hương vị thuộc về Khương Văn Hảo tràn đầy xoang mũi anh, những đêm khuya triền miên kia, ký ức về thân thể cô, bỗng nhiên không biết từ chỗ nào mà dồn hết vào đáy lòng.

Thế nhưng có chút, không muốn buông tay.

Anh thoáng dùng sức dùng sức mút môi cô, trọng lượng toàn bộ thân mình đều dồn vào. Văn Hảo quá gầy, chế ngự cô hoàn toàn không cần thiết quá cố sức.

Cô luôn luôn phản kháng, lại làm cho anh cảm thấy thú vị, trước kia Khương Văn Hảo quá thuận theo, trên giường cũng tận lực lấy lòng, bây giờ là cảm giác không giống như vậy. Đường Khải Sâm buộc chặt cánh tay cùng vòng eo của cô, lòng bàn tay cũng chu du chung quanh, dần dần hướng xuống.

Văn Hảo ý thức được anh muốn làm cái gì, nhưng lại há miệng để anh đi vào.

Đường Khải Sâm có chút kinh ngạc, càng nhiều hơn là không khỏi đắc ý, quả nhiên trong lòng người phụ nữ này đang nhớ anh, thân thể phụ nữ không lừa được người, nhưng ngay khi đáy mắt anh dần dần tích tụ ý cười, đầu lưỡi bỗng nhiên vô cùng đau xót.

“Á——” người phụ nữ kia cũng dám cắn anh?!

Văn Hảo có thể tự do, nhanh chóng chạy lên trên bậc thang vài bước, bởi vì tiếng bước chân gấp gáp của cô mà ngọn đèn được bật sáng, tất cả đều phơi bày trước ánh sáng.

Sắc mặt Đường Khải Sâm rất khó coi, so với lúc trước thì càng làm cho người ta sợ hãi.

Văn Hảo xác nhận giữ vững khoảng cách an toàn với anh, lúc này mới nhìn xuống từ trên cao đối mặt với anh cười lạnh nói: “Đường Khải Sâm, anh thật ghê tởm, trong quá khứ nhất định là tôi điên rồi.”

Cô nói xong cũng quay người rời đi, bước chân rất gấp, nhưng Đường Khải Sâm không đuổi theo nữa. Anh đứng tại chỗ, trong đầu tất cả đều là ánh mắt vừa rồi của Khương Văn Hảo, chán ghét, miệt thị, khinh thường... Cô đơn không có si mê.

Cho nên cô là... Thật sự không thích anh?

Xe bay nhanh trong bóng đêm, Đường Khải Sâm đạp cần ga, anh thừa nhận chính mình chịu chút kích thích, cho nên mới không đầu không não chạy đến tìm Khương Văn Hảo. Anh vốn cũng không muốn làm cái gì, chỉ là muốn từ chỗ cô biết một ít đáp án, ví dụ như cô không có cùng Chu Tử Nghiêu ở một chỗ, lại ví dụ như cô không có ——

Sắc mặt anh trở nên càng thêm lạnh lùng, ngón tay nắm tay lái cũng càng thu càng chặt, kinh mạch trên mu bàn tay đều tất hiện dữ tợn. Khương Văn Hảo trở nên càng ngày càng làm người ta chán ghét, chẳng những cô không như ý nguyện của anh, còn làm cho tâm tình lúc này của anh trở nên tồi tệ.

Anh dừng xe tại ven đường, lấy điện thoại di động ra nhanh chóng gọi một cú điện thoại.

Trợ lý bên kia có chút ồn ào, nhất thời không nghe rõ lời của anh: “Hồ sơ của ai?”

Đường Khải Sâm hung hăng cắn chặt răng, táo bạo nói ra cái tên đáng ghét kia: “Khương, Văn, Hảo! Mẹ anh ở nơi nào, ồn chết.”

“Không phải anh để tôi, thay mặt anh xã giao với Tổng tổng sao?” Trợ lý nơm nớp lo sợ trả lời, quả thực trong lòng muốn tạo phản, lão bản nói tục! Lão bản bình thường trầm ổn tự phụ thế nhưng lại nói tục!!

Đường Khải Sâm nhất thời bị nghẹn lại, vươn tay dè huyệt thái dương, toàn bộ rối loạn, không một chút hài lòng! Anh chỉ có thể tiếp tục lạnh mặt phân phó: “Bất luận kẻ nào có liên quan đến cô ta, đều phải điều tra, lập tức gửi đến hòm thư của tôi.”

“Phải phải.”

Trợ lý vội vàng không ngừng lên tiếng trả lời, lại ít nhiều có chút kỳ quái, không phải nói là người quen cũ sao? Tại sao lại muốn biết hồ sơ nhà người ta?

Đường Khải Sâm cầm điện thoại ném vào một bên ghế, nhìn cảnh đêm lóe lên ngoài cửa sổ, qua vài giây bỗng nhiên đưa tay sờ sờ miệng mình. Đến bây giờ đầu lưỡi vẫn còn hơi đau, nóng hừng hực như bị cắn, con người anh trầm xuống, oán hận mắng câu: “Nha đầu chết tiệt.”

Ngày hôm sau Văn Hảo dậy rất sớm đi đến bệnh viện trước một chuyến, bệnh viêm dạ dày của Bắc Bắc đã sớm ổn, là Thạch Hiểu Tĩnh kiên trì muốn bé nằm lại viện quan sát, hôm nay cuối cùng có thể xuất viện, dù sao cô cũng phải tới xem.

Bắc Bắc đang ngồi trên giường chơi đồ chơi, thấy cô tiến vào liền một bước bước xuống giường, tiến lên vui vẻ ôm lấy đùi cô làm nũng: “Dì Khương, cuối cùng dì cũng đến, cháu đợi dì lâu lắm rồi.”

Văn Hảo buồn cười xoa mặt nhỏ của bé: “Là chờ dì mua bữa sáng đúng không.”

Tiểu tử hì hì cười, nghiêng đầu vẽ mặt thành thật nói: “Đó cũng là chờ dì nha, chỉ có dì mới đối tốt với cháu như vậy, chạy xa như thế cũng mua bánh bao cho cháu ăn.”

Văn Hảo nghe lời nói của đứa nhỏ, trong lòng mềm nhũn thành một đoàn, mở hộp đồ ăn mang đến trong tay ra, hơi nóng cùng mùi thơm lập tức đầy ắp phòng bệnh.

“Quá tuyệt vời!”

Cánh tay đầy thịt của Bắc Bắc đã vươn ra một nửa, bị Văn Hảo lưu loát bắt lấy: “Rửa tay trước, bằng không sau này lại sinh bệnh.”

Tiểu tử bừa bãi vào toilet, Thạch Hiểu Tĩnh vừa vặn đẩy cửa tiến vào, cười chào hỏi với cô: “Đến rồi? Em đi làm bận rộn như vậy, một mình chị là được rồi.”

Văn Hảo thấy lúc này không có ai, vì thế đi qua đưa cho cô một phong thư, Thạch Hiểu Tĩnh vươn tay sờ liền biết đó là cái gì, nhất thời biến sắc: “Khương Văn Hảo, còn như vậy chị sẽ tuyệt giao với em!”

“Không được, chị đã giúp em nhiều như vậy.” Cô kiên trì đưa gói tiền gói cẩn thận trong tay qua, “Hiểu Tĩnh, đừng làm cho em cảm thấy em đã bán đứa nhỏ —— “

Tay Thạch Hiểu Tĩnh cứng ngắc giữa không trung, nhìn cô một hồi, yên lặng thở dài: “Đứa ngốc, đâu ai nghĩ như thế đâu. Lúc trước vì bé thiếu chút nữa em mất nửa cái mạng, nếu không phải bắt đắc dĩ, làm sao em bỏ được?”

Hốc mắt Văn Hảo có chút hồng, cuối cùng lại cười, Thạch Hiểu Tĩnh nghiêng mắt liếc cô: “Nhìn bộ dáng không có tiền đồ của em kìa, em cùng Bắc Bắc mới là giúp chị, em biết rõ, chị cùng Chung Gia Minh không có khả năng có đứa nhỏ...”

“Cháu rửa xong rồi.” Bắc Bắc đã vui mừng quên trời đất chạy đến, nhìn thấy hai người lớn đều nhìn mình chằm chằm, vì thế giơ hai tay lên ý bảo, “Rửa rất sạch sẽ, dùng xà phòng!”

Văn Hảo cùng Thạch Hiểu Tĩnh đều bị bé đùa làm cho cười, Thạch Hiểu Tĩnh có chút cảm thán nói bên tai Văn Hảo: “Dạng này, rất giống với em lúc trước.”

Hai người làm việc hiệu suất cao hơn rõ rệt, thủ tục xuất viện làm xong rất nhanh. Văn Hảo ôm Bắc Bắc đi ra ngoài, Thạch Hiểu Tĩnh gọi cuộc điện thoại cho công ty, sau quay đầu nhìn cô: “Hai ngày nữa phải đi công tác, em chăm thằng bé vài ngày, có được hay không?”

Văn Hảo tự nhiên cầu còn không được, nhưng ngẫm lại: “Chung gia bên kia ——” Quả thực ba mẹ Chung Gia Minh coi Bắc Bắc là bảo bối, một phút đều không rời.

“Không có việc gì, hai người già bọn họ muốn đi Thụy Sĩ thăm người thân, Gia Minh chắc sẽ không nói cái gì.”

Khương Văn Hảo lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, thế nhưng Bắc Bắc còn cao hứng hơn cả cô, ôm cổ cô cười híp mắt nói: “Con thích ngủ cùng dì Khương nhất, trên người dì Khương đều là mùi thơm.”

“Tiểu lưu manh, chẳng lẽ mẹ rất thối sao?” Thạch Hiểu Tĩnh vươn tay chọc bé.

Bắc Bắc cười trốn ra: “Ba ba luôn là người đoạt mẹ với con, không có người đoạt dì Khương với con.”

Văn Hảo chán nản nhìn bé một cái: “Bắc Bắc... Con thật sự đang dỗ dì vui vẻ sao?”

Hai người lớn một trẻ con chỉ lo nói chuyện phiếm, đứng ở chỗ rẽ hành lang đụng phải người khác. Văn Hảo vừa định nói “Xin lỗi”, nhưng bắt gặp ánh mắt đối phương, nhất thời biến sắc: “Tại sao anh lại ở đây?”

Đường Khải Sâm cũng cảm thấy ngoài ý muốn, chết tiệt tối qua anh lại chưa ngủ đủ, hơn nữa thế nhưng trong mộng tất cả đều là Khương Văn Hảo! Vốn tâm tình đang ảm ức tới cực điểm, thế nhưng sáng sớm lại gặp phải cô. Tại sao chỗ nào cũng có bóng dáng của người phụ nữ này? Quả thực không thể tránh khỏi xui xẻo.

Dưới tâm tình như thế, lại nghe xong cô lời nói này, nhất thời tức mà không biết nói sao, Đường Khải Sâm lạnh lùng nhìn cô: “Vì sao tôi không thể ở đây? Ngược lại là em —— “

Văn Hảo thấy anh bỗng nhiên nhíu mày nhìn chằm chằm đứa nhỏ, cánh tay thu chặt hơn, đề phòng nói: “Mắc mớ gì tới anh, bệnh viện nhà anh mở?”

Khóe miệng Đường Khải Sâm nhếch lên, như là cuối cùng cũng tìm được cơ hội phản kích, híp mắt giác chậm rãi trả lời: “Không khéo, thật đúng là tôi mở.”

“...” Cho nên Văn Hảo mới nói, cô chán ghét nhất người có tiền!

8. Chương 7

Editor: Linh Đang

“Chú ——” Văn Hảo trong ngực Bắc Bắc bỗng nhiên mở miệng, sợ hãi giơ tay phải lên, “Bệnh viện là của nhà chú, vậy cháu có thể nói một ý kiến với chú không?”

Đường Khải Sâm nhìn đứa nhỏ bỗng nhiên lên tiếng trước mặt, tối qua khi anh xem tư liệu đã chú ý đến, đây cũng là con trai của Chung Gia Minh cùng Thạch Hiểu Tĩnh. Năm tuổi...

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mặt, có loại cảm giác quái dị rất không thoải mái, như là nhớ ra cái gì đó, sắc mặt trở nên càng thêm khó coi, lúc nói chuyện giọng nói cũng không tốt: “Cái gì?”

Khương Văn Hảo lại ôm đứa nhỏ lui về sau một bước, như thể anh sẽ ăn đứa nhỏ này, môi mỏng của Đường Khải Sâm càng mím chặt hơn, phải cố nén mới không làm ra chuyện khó dễ ở nơi công cộng.

“Mấy dì ở bệnh viện của chú chích quá đau, còn thích bóp mặt của cháu, rất không thoải mái, chú không thể nói mấy dì ấy lễ phép hơn chút sao?” Bắc Bắc nói xong lại chu môi, “Nhưng mà xem ra, chú càng không lễ phép đấy.”

“...” Đây xác định là con trai của Thạch Hiểu Tĩnh chứ không phải của Khương Văn Hảo? Nói gì cũng làm cho người ta cảm thấy không thoải mái!

Đường Khải Sâm chuẩn xác bắt được ý cười chột lóe lên ở đáy mắt Khương Văn Hảo, không khỏi đen mặt, lạnh giọng nói với tiểu quỷ đáng ghét: “Lớn như vậy còn sợ chích, là nam tử hán sao?”

Bắc Bắc khiếp sợ nhìn anh: “Đương nhiên là có, ánh mắt chú không tốt sao? Cháu là tiểu nam tử hán, đến cái này cũng không nhìn ra!”

Đường Khải Sâm cảm thấy gân xanh trên trán mình đang nhảy thành thịch, nhưng làm sao anh có thể so đo với một đứa nhỏ được, vì thế chỉ có thể hung hăng trừng mắt với Khương Văn Hảo: “Còn có năm phút đồng hồ, đến muộn trừ tiền lương!”

Anh nói xong cũng dẫn đầu lướt qua ba người rồi đi, toàn thân đều tản ra hơi thở uất nghẹn.

“Ha ha ha.” Thạch Hiểu Tĩnh ra bệnh viện liền không nhịn được cười to, ôm đầu nhỏ của Bắc Bắc hung hăng hôn một cái, “Con trai quá tuyệt vời, lần này thay mẹ ra trận miệng quá lợi hại.”

Bắc Bắc mơ hồ chớp chớp mắt: “Cái chú kia làm khó mẹ sao?”

Thạch Hiểu Tĩnh ngẩn ra, biểu tình trên mặt cứng đờ, lại nhìn Khương Văn Hảo đang trầm mặc xuống. Có một số việc, cho dù là bây giờ còn là tương lai, có lẽ các cô đều không biết nên giải thích với đứa nhỏ như thế nào.

Văn Hảo ngược lại không có phản ứng gì quá nhiều, chỉ dán vào má non nớt của tiểu tử kia, nói: “Bắc Bắc đã trưởng thành, đều đã biết bảo vệ mẹ.”

Tuy rằng Bắc Bắc vẫn không hiểu mình đã làm cái gì khiến mẹ và dì vui vẻ như vậy, nhưng vẫn rất hưởng thụ lần khích lệ này, nhân cơ hội một tay ôm Thạch Hiểu Tĩnh, một tay ôm Văn Hảo tìm kiếm phần thưởng: “Bắc Bắc được khen ngợi như thế, có thể ăn KFC không?”

“Không thể.” Hai người lớn trả lời trăm miệng một lời.

Khuôn mặt của bạn nhỏ Bắc Bắc nhất thời buồn bực suy sụp: “Người lớn đều là kẻ lừa đảo, làm chuyện tốt không cho phần thưởng, Bắc Bắc rất thất vọng!”

“Bệnh của con vừa mới tốt, đang chuẩn bị ngày mai đến bệnh viện làm báo cáo nữa sao?”

“Mới không đâu, cái chú kia đáng ghét như vậy.”

“Ừ, vậy thì ngoan ngoãn ăn cơm, không cho kiêng ăn.”

“Được rồi, nếu không thì sẽ lại bị mấy dì quai dị bóp mặt...”

Đón nụ cười ấm áp cùng ánh mắt như ánh dương sáng sớm của Văn Hảo, Thạch Hiểu Tĩnh bớt chút thời gian lặng lẽ quan sát cô, vẫn có chút không yên lòng: “Vẫn khỏe chứ?”

“Mới vừa rồi không phải em quá khắt trương chứ?” Văn Hảo nghiêng đầu cười cười với cô, tự giễu nói, “Hắn là nên bình tĩnh hơn, nhưng may mắn anh ta không nhìn ra cái gì.”

Ánh mắt anh nhìn Bắc Bắc vô cùng lạnh nhạt, bọn họ lần đầu tiên gặp mặt, thế nhưng lại bình thường như vậy. Quả nhiên trước giờ hiện thực đều không phải là tiểu thuyết cùng điện ảnh.

Thạch Hiểu Tĩnh nhắc tới người đàn ông kia sẽ lại giận, hoàn toàn không lưu ý đến cảm xúc của Văn Hảo: “Nói đến cùng là không để ý đến chuyện của em, nếu mà có tâm, nào có bức tường nào không lọt gió —— “

Nói xong đến chính cô cũng cảm thấy không ổn, vươn tay đặt xuống bả vai Văn Hảo, ôn nhu trấn an nói: “Em đừng có đoán mò, lui một vịn bước mà nói, nếu quả thật bị anh ta phát hiện ra cái gì đó, còn có Chung gia chống lưng ở sau đấy. Văn Hảo, chúng ta sẽ không để cho anh ta có cơ hội làm tổn thương em nữa.”

Văn Hảo cười gật gật đầu, nhìn cô hơi hơi nhú mày: “Em biết, chị vẫn luôn là người phụ nữ đứng sau em.”

“Đừng dẫn - dụ chị, chị có chồng rồi.”

“ ... ”

Hai lớn một nhỏ càng chạy càng xa, dần dần bị bóng cây ven đường cho hoàn toàn che dấu, lúc này Đường Khải Sâm mới thu hồi tầm mắt, gọi điện thoại tới một người. Giọng nam trong vút bên kia nhanh chóng truyền tới: “Có việc?”

“Năm đó đứa bé kia, thật sự không có?”

Bên kia im lặng một lát: “Không phải cậu tận mắt thấy sao?”

Đường Khải Sâm dùng sức xiết chặt thân máy, bỗng nhiên cười: “Chu Tử Nghiêu, cậu có biết hậu quả của việc gạt tôi không?”

“ ... ”

“Cháu có nghe ta đang nói cái gì không?” Người lớn tuổi trên giường bệnh mắt nhìn người đàn ông ngồi ở ghế sofa một bên đang trầm mặc, mắt hững hờ, kéo chăn qua để tiện che mặt, “Quả nhiên là già đi a, ngay cả nói chuyện cũng không ai nguyện ý nghe, vẫn là chết cho đỡ dài dòng.”

Đường Khải Sâm thu lại nỗi lòng, nhú nhú mày: “Chớ nói lung tung.”

Giọng nói của bà nội buồn rầu truyền ra từ trong chăn: “Có phải lại suy nghĩ tới tiểu hồ ly kia của cháu? Muốn thì rút nhanh lên về nước Mỹ đi, đừng ở đây làm chướng mắt ta. Ai nha, vẫn là Trọng Kiêu nghe lời a.”

Đường Khải Sâm trầm mặc, cuối cùng lấy điện thoại di động ra: “Cháu gọi điện thoại cho em ấy, để cho em ấy đến đây với bà.”

Anh biết rõ, so với bản thân mình, rõ ràng bà nội càng thích em trai này hơn, dù sao cũng là đứa nhỏ một tay mình nuôi lớn, tự nhiên là càng thân cận hơn một chút. Thêm nữa bốn năm trước chính anh cố ý muốn ly hôn, lão thái thái càng không muốn gặp anh.

Quả nhiên lời nói phát ra, lão thái thái liền vén chăn lên: “Cháu còn thật sự chuẩn bị ném ta về nước Mỹ bởi cái cái con tiểu hồ ly tinh kia à!”

“Nãi nãi, đừng nói cô ấy như vậy.”

Đường lão phu nhân khinh thường trợn trắng mắt: “Nói thế nào cũng không cho phép.”

Đường Khải Sâm không muốn chọc lão nhân gia mất hứng, huyết áp của bà vừa mới hạ, chung quy người đã hơn tám mươi, nhớ đâu lại xảy ra nguy hiểm. Nhưng anh không nói lời nào, dưới cái nhìn của lão thái thái thì coi như chấp nhận, vì thế càng thêm không muốn buông tha anh: “Ba anh em cháu, ngoại trừ trước mặt ta, tại sao người nào cũng không coi tình cảm ra gì? Cháu nói xem Văn Hảo có chỗ nào không vừa ý cháu? Ta thấy so sánh Văn Hảo với cô Lộ gì đó, cháu thật sự bị ma quỷ quyến rũ!”

“Cháu nhớ rõ trước kia, hình như bà cũng không thích Khương Văn Hảo lắm.”

Nếu mà Đường Khải Sâm nhớ không lầm, mỗi lần mang Khương Văn Hảo đến thăm bà nội, lão nhân gia đều bối rối khó chịu với cô. Khương Văn Hảo nhỏ đã không được chỉ bảo về lễ nghi, tự nhiên rất nhiều thói quen đều không được thanh nhã, hướng chỉ là như bà nội là trưởng bối trong thư hương thế gia phong kiến như vậy, đối với cô khẳng định là có rất nhiều bất mãn.

Khi đó Khương Văn Hảo phản ứng như thế nào nhỉ?

Cô người nọ vốn gốc nghèo, mỗi lần bị bà nội dạy dỗ cũng cười híp mắt, không phản bác, chỉ biết liên tiếp gật đầu nói “Nhớ rồi ạ”.

Đến sau này hình như cô có từng chút từng chút tiến bộ một, có lần buổi đêm Đường Khải Sâm ghé qua thư phòng, liền thấy cô lưu lại đọc sách bên trong. Lúc ấy anh không biết vì sao liền đẩy cửa đi vào, nha đầu kia nhìn thấy anh quả nhiên lại lập tức quần quýt, ôm cổ anh liên tiếp làm nũng: “Sách bà nội xem đều rất khó hiểu, vì sao bây giờ người ta nhất định phải đi học cổ văn? Những chữ kia em biết hết, nhưng mà hợp lại thành một câu lại không hiểu.”

Thật ra Đường Khải Sâm sao lại không rõ, người phụ nữ kia chỉ là muốn tạo cơ hội để anh giảng giải cho cô mà thôi. Nhưng anh giả bộ không đọc hiểu ánh mắt của cô, nói: “Mất hứng thì đừng xem, bà nội không thích người khác động vào đồ của mình.”

“Nhưng mà mỗi lần nói chuyện phiếm với bà nội, nếu nghe mà không nói, bà nội cũng sẽ mất hứng.” Khương Văn Hảo nói xong trừng mắt nhìn anh, nhỏ giọng bổ sung, “Em sẽ cất sách đi, nhất định sẽ không bị bà nội phát hiện. Khi còn nhỏ em đã lấy trộm tiền của ba, ba cũng chưa từng phát hiện ra.”

“...”

Xem đi, vợ của anh, từ trước Khương Văn Hảo, đã là một người phụ nữ tục không chịu được như thế.

Có lẽ Đường lão phu nhân cũng nhớ lại quá nhiều chuyện, ngồi ở đó nhất thời không nói chuyện, cuối cùng mới than nhẹ một tiếng: “Cháu đấy, không biết quý trọng.”

Đường Khải Sâm xoa xoa huyết thái dương, anh nắm bàn tay già nua của bà nội, cúi đầu cười khê: “Trọng Kiều vì tình yêu không từ thủ đoạn đã đáng để khen ngợi, tại sao đến cháu thì lại bị bắt bẻ? Bà nội, người bắt công.”

Lão thái thái vươn tay đập anh vai một cái: “Vậy có thể giống nhau sao? Thôi, không nói rõ được với cháu, có lúc cháu sẽ hối hận!”

Mấy ngày đi làm đều gió êm sóng lặng, Đường Khải Sâm cũng không có xuất hiện tìm phiền toái cho mình nữa, Văn Hảo cuối cùng cũng yên lòng. Tháng sau người nọ sẽ kết hôn, tất cả cuối cùng cũng trở thành hạt bụi bị bỏ quên.

Cô nhìn bãi cỏ bên ngoài rồi thất thần, mấy ngày này tới nay hết thấy giống như một giấc mộng, hiện tại tỉnh mộng, tất cả như trước đây. Như vậy cũng tốt, bốn năm trước cô cũng đã hiểu rõ một đạo lý, ngàn vạn đừng mơ ước thứ không thuộc về mình, bằng không thương cân động cốt, đau cũng chỉ có chính mình mà thôi.

Chu Tử Nghiêu cũng vẫn không liên lạc lại cô, Văn Hảo không biết đối phương cảm thấy xấu hổ hay là tức giận, chỉ là cô cũng không hối hận lựa chọn của mình.

Đến nhanh tan tầm, Văn Hảo thay đổi quần áo đi ra ngoài, còn chưa ra đại sảnh đã thấy vài đồng nghiệp vây quanh một chỗ trò chuyện xôn xao, hình như đang nhiệt liệt thảo luận cái gì đó, còn không ngừng chỉ

trở bên ngoài cửa kính. Cô kinh ngạc nhìn quanh theo hướng đó, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Chu Tử Nghiêu mặc áo trắng quần đen im lặng đứng ở trước xe, mà trên đầu xe có một đóa bách hợp to, bỗng nhiên cô không biết nên đi qua chào hỏi đối phương như thế nào.

Trước giờ Chu Tử Nghiêu đều không phải người đàn ông rêu rao như vậy.

Cô do dự nháy mắt, Chu Tử Nghiêu đã giương mắt nhìn qua, hai người cách thủy tinh đối diện vài giây, Văn Hảo vẫn hào phóng đi qua. Cô đứng lại trước người anh, cái đầu so với anh thấp không ít, chỉ có thể hơi hơi ngửa đầu nhìn anh, cố gắng làm cho mình cười thông dong đậm mực: “Sao hôm nay lại rảnh rỗi như thế?”

“Theo đuổi bà xã, cũng phải có lúc rảnh rỗi chứ.” Chu Tử Nghiêu đưa hoa qua, thuận thế cúi người liền cho cô một cái ôm, “Văn Hảo. Lần này, chỉ sợ anh không thể tôn trọng ý nguyện của em nữa.”

Văn Hảo giật mình tại chỗ, lại nghe anh thấp giọng nói hết lời còn lại: “Anh suy nghĩ rất lâu, anh và em không giống lúc trước, em với Khải Sâm cũng không giống lúc trước, cho nên vì sao không cố gắng thử xem? Có lẽ không cần thận chúng ta liền yêu nhau rồi đó?”

Editor phần nộ, thực sự thì Đường Khải Sâm coi Văn Hảo là gì đây???

Đúng là Phong Tử TT mà, chẳng bao giờ là mẹ ruột của nữ chính __= (ó, mà sao dạo này ít comment nhỉ, bày tỏ quan điểm cùng editor đi chứ!!)

9. Chương 8

Editor: Linh Đang

“Cuối cùng cũng suy nghĩ cẩn thận?” Thạch Hiểu Tĩnh một bên thu thập hành lý, vừa gật đầu khen ngợi Văn Hảo, “Sớm nên quyết định như vậy, Chu Tử Nghiêu rất tốt đấy, không thử nào biết có thích hợp hay không? Nói không chừng em sẽ phát hiện Đường Khải Sâm còn chẳng tốt bằng nửa điểm của anh ấy.”

Văn Hảo nhìn Bắc Bắc ở ngoài cửa chạy tới chạy lui thu thập quần áo cùng đồ chơi của mình, qua một lúc mới nói: “Chị đi, một mình Chung Gia Minh có sao không?”

Thạch Hiểu Tĩnh mắt nhìn cửa phòng đối diện đóng chặt, ánh mắt thay đổi, lại nhanh chóng cúi đầu tiếp tục sửa sang lại quần áo: “Cũng không có vấn đề.”

Cô nói xong mới ý thức được lại bị đối phương lặng lẽ dời trọng tâm câu chuyện, hung hăng trừng to mắt: “Khương Văn Hảo, em lại qua quýt với chị! Tóm lại em nghe chị là phải, đừng ôm gánh nặng trong lòng lớn như vậy, ở chung thật tốt. Yêu đương không phải là như vậy sao? Ai quy định nhất định phải có kết quả, không thích hợp thì chia tay được mà.”

“Em không nghĩ cái gì, ngược lại hình như chị còn nghĩ nhiều hơn em.” Văn Hảo giúp cô thu dọn túi đồ hóa trang ở một bên, đưa qua, “Em không trung trinh với người nào cả, đều đã là chuyện 800 năm trước. Chỉ là vẫn cảm thấy, người này không thể là Chu Tử Nghiêu, dù sao thì anh ấy cũng biết quá khứ của em, còn biết sự tồn tại của Bắc Bắc...”

Thạch Hiểu Tĩnh cũng hiểu đại khái, lòng người quá mức thực tế, lúc yêu thì chẳng ngại cái gì, lúc không yêu thì cái gì cũng để ý. Nếu đợi ngày nào đó Chu Tử Nghiêu đối xử với Văn Hảo chẳng phải là để ý nữa, tất cả những thứ trước mắt này, mỗi một thứ đều có thể trở thành mồi lửa. Trong tình yêu một khi có người bắt đầu bị dồn vào thế yếu, bản thân chính là đang trong tình trạng rất nguy hiểm.

Cô (THT) bỗng nhiên có chút không hiểu nổi: “Vậy làm sao lại đột nhiên tiếp nhận anh ấy?”

Đối mặt với nghi hoặc của Thạch Hiểu Tĩnh, Văn Hảo chỉ nhếch môi mỉm cười: “Tài ăn nói của anh ấy tốt, bị anh ấy thuyết phục.”

“Anh có tiền hơn em, ở cùng một chỗ không cần lo lắng anh sẽ lợi dụng tiền của em. Anh cũng đã thấy bộ dáng nghèo túng nhất của em, không cần lo lắng là vì sắc đẹp của em. Anh hiểu rõ em, không cần lo lắng chuyện anh sẽ lừa dối em. Nghĩ như thế nào đi nữa, em đều không có lý do cự tuyệt anh.” Văn Hảo học đối phương tường thuật lại, “Trải qua một cuộc hôn nhân, trong lòng em càng có trách nhiệm, anh không cần lo lắng em sẽ có tâm tư khác. Về phần Bắc Bắc, từ thái độ của em đối với bé anh thấy được sự dũng cảm cùng vĩ đại của em. Thoạt nhìn, không có một điều gì xấu ảnh hưởng tới anh cả.”

“Thật đúng là giọng điệu của một người làm ăn.” Thạch Hiểu Tĩnh cười nhạt.

Văn Hảo gật gật đầu: “Anh ấy nói cũng không sai, thay đổi người đàn ông khác chưa hẳn đã có thể tốt như anh ấy, tổng hợp từ trước tới giờ, cùng anh ấy ở cùng một chỗ hình như là rất đơn giản và có hiệu quả, không gây trở ngại em kiếm tiền.”

“...”

Thạch Hiểu Tĩnh đã không còn lời nào để nói, cho nên nói những chuyện kì lạ thường xuất hiện liên tiếp, nào có người thông báo như vậy, cũng nào có người thương lượng chuyện có muốn yêu hay không như vậy?

Nhưng không ngờ cô thấy được trên mặt Văn Hảo là sự lo lắng cùng không xác định với tương lai, không nhận được vỗ vỗ bả vai Văn Hảo, nói: “Mặc kệ thế nào, em đáp ứng cùng một chỗ với anh ấy là được rồi, lần này còn không tức chết tên họ Đường.” Bộ dáng cô mười phần là giải hận, “Mắng nhiếc” một tiếng liền kéo khóa túi xách đến tận đáy.

Văn Hảo nheo mắt, không khỏi nở nụ cười: “Nói thực ra, chị vẫn giật giây em cùng Chu Tử Nghiêu, mục đích thật sự là cái này đúng không?”

Thạch Hiểu Tĩnh bắt đầu giả ngu: “Nói vậy, hẳn ta nào có quan trọng như vậy.”

Văn Hảo không để ý cô, Thạch Hiểu Tĩnh dứt khoát hào phóng thừa nhận: “Đúng vậy, dù sao hẳn cũng sắp kết hôn, chị cũng không thể không để xuống phải không? Nhưng mà rất kỳ quái, lúc trước không phải yêu muốn chết muốn sống sao, tại sao lại phải qua bốn năm mới kết hôn?”

Vấn đề này Văn Hảo cũng nghĩ tới, nhưng mỗi lần vừa nghĩ liền giống như tự ngược vậy, vì thế liền cự tuyệt suy tư. Thạch Hiểu Tĩnh cũng cảm thấy không nên nói đề tài nhạy cảm như vậy nữa, cố ý nói qua loa: “Ai, không biết bây giờ khí trời bên kia như thế nào? Em nói xem chị có nên mang mấy chiếc áo khoác ngoài hay không.”

Văn Hảo trợn trắng mắt với cô: “Dù sao đến chỗ đó chắc chắn chị sẽ không nhận được mà đi mua.”

“Chị nào có phá của như vậy.”

“Không ai để ý đến chị phá của đâu, dù sao Chung Gia Minh cũng nuôi nổi chị.”

“Khương Văn Hảo!”

“Con thu thập xong rồi.” Bắc Bắc kéo vali nhỏ của mình chạy vào, trong ngực còn ôm một con gấu bông xù lông, nhìn thấy trên giường là hai người đang chơi đùa với nhau, mi tâm vận vận, “Lớn tuổi như vậy còn đánh nhau, không biết xấu hổ?”

Thạch Hiểu Tĩnh cùng Văn Hảo không chút hình tượng cười ha hả, Hiểu Tĩnh vuốt vuốt tóc dài, đứng dậy chuẩn bị chuyển vali xuống lầu: “Em trực tiếp dẫn bé về nhà đi, chị đợi tài xế đưa chị đến sân bay.”

Vài người đang nói chuyện, cửa phòng đối diện đang khép hờ bỗng nhiên được mở ra, một người đàn ông cao lớn đi từ bên trong ra, làn da tái nhợt, bộ dáng vô cùng thanh tú. Ánh mắt anh ta nhìn chăm chăm hai lớn một nhỏ đang đứng im, lập tức đi tới, một đôi con người đen láy chỉ nhìn chăm chăm Thạch Hiểu Tĩnh.

Văn Hảo vẫn chủ động chào hỏi với anh ta: “Gia Minh, anh khỏe.”

Chung Gia Minh lại giống như không thấy cô, đi đến trước mặt Thạch Hiểu Tĩnh, vươn tay giữ chặt cổ tay cô. Anh không nói lời nào, nhưng ngón tay dùng rất nhiều lực, rõ ràng mặt đã là người hơn ba mươi, giờ phút này lại giống đứa trẻ cố chấp.

Văn Hảo cũng đã quen Chung Gia Minh như vậy, cười không có ý tốt về phía Thạch Hiểu Tĩnh: “Bọn em đi trước.”

“Ai ——” Hai má Thạch Hiểu Tĩnh có chút hồng, lại vẫn còn liên tiếp nháy mắt với cô.

Văn Hảo phát tay với cô, miệng phát ra khẩu âm như muốn nói: “Dụ dỗ là được rồi.”

Tình huống của Chung Gia Minh có chút đặc thù, anh ta không giống với những người đàn ông khác, từ nhỏ đã bị bệnh tự kỷ, hơn nữa tình trạng bệnh vô cùng nghiêm trọng. Tại thế giới của anh ta dường như chỉ có chính anh ta, Văn Hảo quen biết anh ta nhiều năm như vậy, chưa từng nghe anh nói chuyện.

Theo lý thuyết một người đàn ông như vậy, kết hôn với anh ta không có chút ý nghĩa nào, nhưng mà thế lực gia tộc nhà họ Chung khổng lồ, vì mặt mũi cũng muốn cưới vợ sinh con cho anh ta.

Cho nên lúc này mới có cuộc hôn nhân của Thạch Hiểu Tĩnh cùng anh ta, có Bắc Bắc...

Đây cũng là một cuộc hôn nhân không có chút tình cảm nào, có khi Văn Hảo cũng sẽ nghĩ, nhất định Thạch Hiểu Tĩnh cũng rất không vui, ngoài mặt cô nhìn như vô tâm vô phế, có lẽ có rất nhiều lời chua xót không dám nói với người ngoài, lúc này mới một lòng đặt vào sự nghiệp.

Bắc Bắc chuyển qua đây cùng nhau ở, thời gian Văn Hảo nghỉ ngơi liền rút ngắn lại, buổi sáng phải dậy sớm hơn nửa giờ, bởi vì ký túc xá cho nhân viên cách công ty gần, nhưng mà trường mẫu giáo của đứa nhỏ cách thêm một khoảng nữa. Cô chờ mình rửa mặt xong mới nhỏ giọng đánh thức con, vốn muốn giúp tiểu tử mặc quần áo rửa mặt, kết quả kinh ngạc phát hiện, năng lực độc lập của Bắc Bắc rất mạnh, tất cả đều có thể mình làm.

Nhìn bộ dáng đứa nhỏ ngồi xổm trên mặt đất mang giày, trong lòng cô có một trận hoảng hốt, lần trước lúc Bắc Bắc đến ở cùng cô, còn không đi WC một mình đâu.

Đứa nhỏ càng lúc càng lớn, cô bỏ lỡ quá nhiều vết tích trưởng thành của con...

“Đi?” Bắc Bắc ngửa đầu nhìn cô, nghi ngờ phát phát tay, “Con xong rồi, có thể đi.”

Văn Hảo nhanh chóng điều chỉnh tốt biểu cảm, lấy thứ gì đó từ trong tủ ra, nháy mắt với bé vô cùng thần bí: “Mang cái này theo, chúng ta có thể xuất phát rồi.”

Sau khi Bắc Bắc thấy rõ là cái gì, ngạc nhiên đứng tại chỗ nhảy nhảy: “Thật đẹp, đi lấy từ đâu vậy?”

Là cái mũ lưỡi trai hoạt hình, Spiderman bé trai thích nhất, Văn Hảo đã sớm mua từ trên taobao. Cô cẩn thận đội cho đứa nhỏ, lúc này mới sờ sờ khuôn mặt đáng yêu trắng nõn của bé: “Đi biến phép thuật.”

Bắc Bắc càng thêm kinh ngạc: “Vậy đi có thể biến ra Spiderman, để làm bạn tốt với cháu không?”

“...”

Văn Hảo mang theo đứa nhỏ xuống lầu, đoạn đường này Bắc Bắc đều biểu hiện vô cùng vui vẻ, thỉnh thoảng lại vươn tay sờ mũ lưỡi trai trên đầu mình. Cô nhìn ở trong mắt, trong lòng bao nhiêu vui mừng.

Nay Khương Văn Hảo đã không thể đánh đồng với lúc trước trước, tiền lương mỗi tháng của cô đều phải phân thành vài phần, tính toán tỉ mỉ. Cho nên cho được đứa nhỏ cũng không nhiều, nhưng ánh mắt cùng nụ cười đơn giản của đứa nhỏ như vậy, cũng đủ để cho cô cảm thấy mỹ mãn.

Hai người vừa mới xuống lầu liền thấy Chu Tử Nghiêu dừng xe ở đó, cũng không biết người này đến bao lâu rồi, đều không gọi điện thoại trước tới đây. Văn Hảo đi qua gõ gõ cửa kính xe, kính thủy tinh hạ xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn của người đàn ông, anh khẽ cười chào hỏi với cô: “Sớm.”

“Sớm.” Văn Hảo vẫn còn có chút không quen, còn chưa kịp nói cái gì, mặt đã đón một đóa hoa to.

Lần này là hoa hồng đỏ diễm lệ, hương xông vào mũi, ôm vào trong ngực nặng trĩu phải cố sức, cô không đồng ý mắt nhìn Chu Tử Nghiêu: “Không cần tốn kém như vậy, em —— “

“Không thích?” Dường như Chu Tử Nghiêu có chút thất vọng.

Văn Hảo hơi mím môi, nghiêm trang trả lời: “Lần sau trực tiếp đổi thành tiền, có lẽ em sẽ càng thích.”

“Cả tú tiền.” Cuối cùng Chu Tử Nghiêu cũng cười, lướt qua cô nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé đứng cách đó không xa, nụ cười càng thêm ôn hòa, “Hi, tiểu tử.”

Bắc Bắc cau mày, như là đã nhẫn nại hồi lâu: “Hai người nói chuyện phiếm xong chưa, con bị muộn rồi.”

Văn Hảo cũng như là mới nhớ tới, vội vàng trả hoa lại cho Chu Tử Nghiêu: “Đúng, Bắc Bắc đến trường bị muộn rồi, em phải nhanh lên mới được.”

Chu Tử Nghiêu lại chặn ngang bắt được cổ tay cô, bỗng bật cười nói: “Khương Văn Hảo, bằng không anh đến đây từ sáng sớm để làm gì? Em phải sớm thích ứng được sự tồn tại của người bạn trai này.”

Chu Tử Nghiêu khởi động xe đưa Bắc Bắc tới trường mẫu giáo, sau lại kiên trì muốn đưa cô trở lại bộ phận tiêu thụ. Giờ tan việc ngày hôm qua cũng đã tạo ra phong ba không nhỏ, dường như Văn Hảo có thể tưởng tượng ra phải đối mặt như thế nào với “Tra hỏi nghiêm khắc”, vì thế thương lượng với anh: “Anh thả em ở giao lộ phía trước là được, em tự đi vào.”

Xe thì dừng, thế nhưng Chu Tử Nghiêu cũng theo xuống xe. Về mặt Văn Hảo buồn bực nhìn anh, người đàn ông kia vô cùng tự nhiên nắm lấy tay cô, hơi cúi người tới gần bên tai cô: “Muốn đi sao? Anh đi với em.”

“...” Không phải ý tứ này mà.

Văn Hảo bị người ta đan chặt mười đầu ngón tay dắt về phía trước, cả đoạn đường như không ngừng đầu lên được, cô không có kinh nghiệm yêu đương, được người ta cưng chiều như vậy cũng là lần đầu tiên, thế nhưng có chút thẹn thùng.

Trên mặt Chu Tử Nghiêu cũng mang theo nụ cười kiêu ngạo, dường như giờ phút này anh đang nắm báu vật của cuộc đời mình.

Mà một màn này rơi vào trong mắt người bên ngoài thì đương nhiên không giống thế, xe Đường Khải Sâm chậm rãi đi qua bên cạnh hai người, ánh mắt của anh dừng rất lâu ở kính chiếu hậu, sắc mặt âm tình bất định.

Trong khoảng thời gian này anh bận rộn đến mức ghé gối, thân thể của bà nội xảy ra vấn đề, mà tình hình của mẹ bên kia cũng không quá tốt, đợi trở về lại phát hiện hai người này... Hình như tiến triển vô cùng tốt, đã bắt đầu ngang nhiên ra vào có đôi có cặp.

(Editor: mẹ ơi, không chấp nhận được lối suy nghĩ của ông này!!)

Chu Tử Nghiêu bỗng nhiên vươn tay vén lọn tóc bị rối của Văn Hảo ra sau tai, bộ dáng tình chàng ý thiếp kia đâm vào con người đang căng thẳng của Đường Khải Sâm, văn kiện vốn bóp trong tay bỗng nhiên bị quăng đi ra ngoài, rải rác rơi xuống đầy đất.

Trợ lý bị hoảng sợ, nhìn dọc theo tầm mắt của anh, giống như có chút hiểu, lại giống như không biết rõ. Lúc anh ta điều tra mới biết được đây là vợ trước của Đường tiên sinh, nhưng mấy năm nay như vậy, không phải chứng minh không để ý sao?

Trước mắt lại là sao thế này, bỗng nhiên cũng có vài phần sáng tỏ, kể có tiền như bọn họ, tự nhiên coi mặt mũi của mình rất quan trọng. Quan hệ của vợ trước và bạn trở nên tốt, đây về sau ở trong giới không phải thành chuyện cười của mọi người sao?

Anh ta thức thời ngậm miệng, lại nghe lão bản bỗng nhiên phân phó: “Hôm nay hủy bỏ toàn bộ hội nghị.”

“Vâng.” Loại thời điểm này, đương nhiên là mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm mới là đúng, nhiều lời nhiều sai.

Đường Khải Sâm thu hồi tầm mắt, giọng nói cũng trầm như nước: “Báo tới bộ phận tiêu thụ, bảo quản lý Lưu mang mấy nhân viên đi nhận lần tập huấn này.”

Trợ lý hiểu ý: “Vâng, tôi lập tức thông báo.”

Đường Khải Sâm không nói gì nữa, nhưng vẫn nhìn hai người càng ngày càng xa kia, nắm tay dùng sức nắm chặt.

Haha, cho ông chết:))

À quên, ai thấy lỗi chính tả hay lỗi cú pháp ở chỗ nào thì báo nhé, để mình đỡ mất công dò

10. Chương 9

Editor: Linh Đang

Trước kia công ty cũng tổ chức tập huấn nhân viên vài lần, Văn Hảo còn chưa tham gia, cho nên lần này trong danh sách có tên của cô mọi người đều không ngoài ý muốn. Nhưng chính cô cũng không quá muốn đi, một là không có cách để đón Bắc Bắc, về phương diện khác đương nhiên là không muốn thấy người kia.

Ai biết cô vừa cùng Lưu Phân mở đầu đã bị đối phương chặn lại: “Cơ hội này bao nhiêu người tranh còn không tranh được, huống chi việc đã định, chỉ có thể nghe theo bên trên quyết định.”

Bên trên?

Lúc Văn Hảo đi ra ngoài cẩn thận cân nhắc hai chữ này, chẳng lẽ là ý tứ của Đường Khải Sâm? Nhưng vừa nghĩ lại cảm thấy buồn cười, làm sao người đàn ông kia có thể làm chuyện nhảm chán như thế này, tránh cô còn không kịp đâu. Không bàn bạc thương lượng gì nữa, cô cũng chỉ có thể ngoan ngoãn thu thập chút đồ đạc rồi xuất phát cùng với mấy đồng nghiệp.

Địa điểm tập huấn nằm trong thành phố, may mắn chỉ là huấn luyện ban ngày, buổi tối có thể trở về nhà nghỉ ngơi như thường, nếu thời gian quá muộn Bắc Bắc cũng chỉ có thể nhờ cậy Chu Tử Nghiêu. Nghĩ tới đây, Văn Hảo cảm thấy hẳn là nên nói với đối phương một tiếng, nào biết bên Chu Tử Nghiêu cũng có tình huống đột ngột phát sinh.

“Anh phải quay về bên Mĩ xử lí chút chuyện, có lẽ là một tuần.”

Văn Hảo sửng sốt: “Đột xuất như vậy, sự tình rất nghiêm trọng sao?”

Chu Tử Nghiêu lại vẫn là giọng điệu trêu đùa, giọng nam thuần hậu xuyên qua sóng điện thoại mang theo vài phần hơi thở mập mờ nhẹ nhàng rơi vào tai cô: “Em đang lo lắng cho anh?”

Trên xe tất cả đều là người, tiểu Tào vui vẻ ngồi an vị một bên, Văn Hảo hạ giọng hừ một tiếng: “Còn có tâm tình nói đùa, chứng minh không có việc gì. Vậy anh đi đường cẩn thận, trở về sẽ liên lạc lại.”

“Ai.” Tiếng cười của Chu Tử Nghiêu đã không thể đè nén được, “Khương tiểu thư, chẳng lẽ bình thường thì không thể tự nhiên gọi điện thoại sao? Nhìn xem em yêu đương thật đúng là...”

Văn Hảo ý thức được mình lại vô tình khôi phục quan hệ của hai người về trạng thái bạn bè, hơi hơi có chút xấu hổ: “Vậy, vậy thì gọi đi.”

Cô nói xong cũng vội vàng cúp điện thoại, suy nghĩ cẩn thận mình nói thêm cái gì thì cũng càng thêm không được tự nhiên, quả nhiên sống một mình quá lâu, đối với việc yêu đương này thật đúng là hoàn toàn không không chế được.

Đến đích, từ xa đã nhìn thấy Đường Khải Sâm mặc một thân trang phục hưu nhàn màu trắng đứng ở tầng cao, bởi vì quay lưng lại phía cô, cho nên không thể nào biết được biểu cảm lúc này của anh. Nhưng nghĩ cũng biết có lẽ người nọ đang mang vẻ mặt nghiêm túc, bộ dáng xa cách lại khắc chế, anh hiếm khi tham gia loại hoạt động nhiều người này, có lẽ chỉ nói chuyện có lệ mà thôi.

Văn Hảo nhìn thoáng qua liền thu hồi tầm mắt, theo dòng nghiệp tiếp tục đi về phía trước, dù sao công nhân viên tham gia nhiều như vậy, mọi người cũng mặc quần áo quần áo giống nhau, đối phương không hẳn có thể để ý đến cô.

Chịu đựng qua vài phút thì dễ dàng rồi.

Bên cạnh tiểu Tào lại không nhịn được thấp giọng cảm thán: “Đại lão bản vẫn là rất soái, cho dù là bộ dáng lạnh như băng không để ý tới người khác cũng đẹp mắt chết thôi.”

Văn Hảo chỉ có thể đưa cô hai chữ: “Thần kinh, bệnh.”

Trong mắt đối phương toát ra sùng bái không chút nào che giấu, vẫn làm trong lòng Văn Hảo hơi hơi có chút chua xót, không lâu trước đây cô cũng ngốc như vậy mê luyến anh, dung nạp tất cả dù là thói xấu của anh, thì ra vào thời điểm đó mình chính là như vậy, chắc người bên cạnh nhìn vừa buồn cười vừa đáng thương.

Tiểu Tào không quan trọng thề lưỡi: “Đương nhiên chị không cảm thấy rồi, có bạn trai săn sóc như vậy, biết hiện tại trong mắt chị chỉ có anh ấy. Người bình thường như em cũng chỉ trông mơ giải khát Đường tổng mà thôi.”

Văn Hảo vừa định phun ra nước vì cô dùng loạn thành ngữ, nhưng một giây sau đối phương bỗng nhiên thét lên dùng sức nắm chặt cô: “Ai ai, nhìn qua đó!”

Bởi vì phản ứng của tiểu Tào quá lớn, Văn Hảo bị cô kéo lão đảo một chút suýt nữa ngã sấp xuống, may mắn hôm nay đi giày thể thao, bằng không nhất định mất mặt chết. Cô nhú mày nhìn qua, quả nhiên Đường Khải Sâm đang ôm cánh tay xa xa nhìn sang, nhưng biểu cảm trên mặt giờ phút này, lại có vài phần sung sướng?

Là bị hành động thiếu chút nữa té ngã mất mặt của cô chọc cười sao? Nghĩ nhất định là vậy, người này bề ngoài nhìn như hồ hững, thật ra nội tâm quả thực ngây thơ ấu trĩ đến cực điểm! Ngược lại Văn Hảo không cảm thấy xấu hổ chút nào, dù sao trước kia những việc tồi tệ hơn như thế này cũng đã bị đối phương nhìn thấy nhiều rồi, nhiều hơn một lần nữa cũng chẳng sao.

Cô chậm rãi sửa sang lại vạt áo trước, ngẩng đầu ưỡn ngực, bước chân cố gắng duy trì ưu nhã, ánh mắt cũng không ném về phía người nọ nửa phần.

Buổi sáng ánh mặt trời rất gắt, bài phát biểu của Đường Khải Sâm cuối cùng cũng kết thúc lúc mọi người đã sắp không chịu được nữa. Văn Hảo nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm tổng giám đốc phải rời đi rồi đây? Nhưng ai biết người nọ bỗng nhiên lại nói: “Thân là người đưa ra quyết sách mới của Thịnh Phong, tôi nghĩ hẳn là phải nhìn thấy sự ăn ý cùng tín nhiệm của mọi người, cho nên tập huấn hôm nay tôi sẽ tham gia cùng mọi người.”

Tiểu Tào quả thực vô cùng vui sướng, vỗ tay đầu tiên.

Lần này Văn Hảo hoàn toàn bối rối, Đường Khải Sâm lại có thể chịu tốn thời gian để làm việc kiểu này? Không phải vẫn công bố chỉ phụ trách lao động trí óc, khinh thường với loại sinh hoạt chạy mồ hôi này sao?

“Hai người một tổ, hiện tại tiến hành rèn luyện sức khỏe.” Huấn luyện viên đã bắt đầu lớn tiếng chỉ huy.

Lúc này bên người Văn Hảo cũng vô duyên vô cớ thêm một người, bóng dáng màu trắng kia, dường như cô lập tức đoán được sẽ là ai. Nhưng... Anh điên rồi sao? Cô ghé mắt nhìn anh, vẻ mặt nhìn bộ dáng bệnh thần kinh: “Đường tổng, người chỗ chúng tôi vừa vặn đủ rồi.”

Đuôi mắt Đường Khải Sâm đảo qua, người đồng nghiệp nam đứng ở cuối cùng lặng lẽ đi ra chỗ khác, lần này xem ra Văn Hảo không muốn cùng người này một tổ cũng không được.

Thế nhưng người đàn ông này còn mặt dày vô sỉ nói: “Nơi này có bóng cây.”

Sợ sái ngại ngược lại là cú đi a, khỏe mắt Văn Hảo liên tục rút, vẫn là nhẫn nại không có phát tác, chỉ cười híp mắt gật đầu: “Đúng a, Đường tổng chung quy tuổi lớn, thái dương sái lâu không tốt, hội trưởng ban.”

Nháy mắt Đường Khải Sâm liền trầm mặt.

Nói là rèn luyện thể lực, thật ra cũng chỉ khảo nghiệm độ ăn ý của mọi người. Huấn luyện theo phong cách cổ, hai người một tổ, phân biệt trói chặt mỗi người một chân, ở giữa lấp đặt thiết bị quan sát, cuối cùng xem ai tới trước đạt điểm.

Lúc Văn Hảo bị bắt cột vào cùng Đường Khải Sâm, nghênh đón phần lớn ánh mắt hâm mộ của các nữ đồng nghiệp, trong lòng cô khinh thường, nếu mà có thể thật là cầu còn không được đổi với người khác.

Đường Khải Sâm cột dây thừng cho cô, khi đứng dậy không biết cố ý vẫn hay vô tình, lại thuận tay nâng hông cô một phen. Văn Hảo liếc xéo anh, cười như không cười hỏi: “Đường tổng vừa rồi như vậy, có tính là gây rối hay không?”

“Toàn thân em có chỗ nào tôi chưa sờ qua.” Thế nhưng Đường Khải Sâm cũng nghiêm trang nhìn lại cô, nhìn thấy cô trừng mắt nửa ngày không nói nên lời, ý cười trong mắt rõ ràng hơn, cái người thấp giọng nói bên tai cô, “Tôi biết em còn để ý tôi, vừa rồi giả vờ ngã có chút thành công rồi đấy.”

Anh nói xong khoe miệng liền hơi hơi giơ lên, cúi đầu nhẹ nhàng vén tay áo lên trên, bộ dáng nghiêm nhiên là tâm tình vui vẻ.

Văn Hảo trợn mắt há hốc mồm, quả thực bị lời của anh làm cho kinh hách, chẳng lẽ người này cho rằng vừa rồi cô cố ý, chỉ vì muốn gây chú ý với anh? Tuy rằng loại việc như thế này trước kia cô làm không ít, nhưng lần này thật sự còn oan hơn Đậu Nga.

“Chia tay với Chu Tử Nghiêu.” Anh bỗng nhiên lại mở miệng, nói xong dừng một chút, “Cậu ta không thích hợp với em.”

Văn Hảo mắt nhìn phía trước, làm như không nghe thấy lời anh nói.

Đường Khải Sâm thấy cô không trả lời, mi tâm nhíu thật chặt: “Khương Văn Hảo, em sẽ không ngu ngốc tới mức lấy bộ dáng của mình bây giờ, có thể thuận lợi gả vào nhà họ Chu?”

Thì ra đây mới là con mắt của anh, cố ý lưu lại, cũng chỉ là muốn cảnh cáo cô, nói cho cô biết đừng si tâm vọng tưởng.

Văn Hảo cố gắng điều chỉnh tốt hô hấp, lúc này mới chậm rãi quay đầu nhìn anh một cái, nói: “Đường Khải Sâm, hai chúng ta hiện tại không còn quan hệ đúng không? Vậy biết hành vi bây giờ của anh gọi là gì không? Bắt chớ đi cày xen vào việc của người khác.”

Kinh mạch trên trán Đường Khải Sâm đột nhiên giật giật, Khương Văn Hảo vừa mắng anh là chớ?

Sự thật chứng minh, tổ của Đường Khải Sâm cùng Khương Văn Hảo đặc biệt không ăn ý, hai người đi đường gặp ghềnh, quả thực náo loạn không ít chề cười. Vài lần còn bởi vì bước đi không chỉnh tề, thiếu chút nữa hại Đường Khải Sâm té ngã.

Một người cao cao tại thượng như vậy, có thể thấy mặt lúc này có bao nhiêu khó coi.

“Em cố ý?” Tuy rằng Đường Khải Sâm nói như vậy, nhưng mỗi lần nhìn cô nghiêng về phía trước như muốn té ngã thì vẫn là sẽ đứng lúc vươn tay ôm chặt hông của cô.

Văn Hảo chưa tỉnh hồn, nghĩ rằng cô cùng Đường Khải Sâm quả nhiên là xung khắc trong mệnh, lại bị đối phương chỉ trích như thế thì càng thêm tức giận: “Là anh nhất định muốn cùng tôi một tổ! Anh biết rõ tôi chán ghét anh đến chừng nào mà!”

Giọng điệu của cô thật ngoài dự tính, từ lúc gặp nhau tới nay vẫn là lần đầu tiên cô lộ ra khí phách cùng cảm xúc chân thực của bản thân. Người đàn ông trước mặt lại ngoài ý muốn không có phản bác, biểu cảm trên mặt anh ngưng trệ một giây, lại nhanh chóng dời tầm mắt: “Theo khẩu hiệu của tôi.”

Anh từ trước đến giờ đều có bản lĩnh gặp nguy không loạn, rất nhanh hai người cuối cùng có thể bảo trì nhất trí thuận lợi đi về trước, nhưng mặc dù như thế cũng ngã xuống vài lần như trước.

Văn Hảo nhìn người đàn ông bên cạnh vẫn âm u, vài lần cho rằng anh sẽ phát giận, dù sao cũng là lão bản, lấy vị trí đứng nhất từ dưới lên quả thực mất mặt. Nhưng Đường Khải Sâm lại quý dị không nói gì, cánh tay đặt bên hông cô vẫn kiên định mà hữu lực.

Sau này lúc vượt qua chướng ngại vật cũng xảy ra vấn đề không nhỏ, hai người vài lần đều phối hợp không tốt, cuối cùng Đường Khải Sâm cũng không mở miệng châm chọc cô, chỉ là một đôi mắt đắm chiêu đang đánh giá cô từ trên xuống. Lúc hai người bỏ sát nhau, anh còn lần đầu tiên kéo cô.

Cuối cùng đi ra chỗ không xa, anh bỗng nhiên không hề có dấu hiệu quay đầu hỏi cô: “Đến nghỉ lễ?”

Biểu tình kia thoát nhìn không giống như là châm chọc, Văn Hảo lúng túng gật gật đầu. Thể lực cô không theo kịp, tổ chức thân thể từ trước đến nay không được tốt lắm, thêm vào giai đoạn đặc thù liên càng không cần nói, thật sự không phải cố ý cản trở Đường Khải Sâm.

Đường Khải Sâm phức tạp nhìn cô một cái: “Thật là chuyện phiền toái.”

Văn Hảo biết trước giờ Đường Khải Sâm đều khinh thường cô, mỗi lần đều cảm thấy cô chỉ biết gặp rắc rối gây chuyện, nhưng lần này trong lòng có bao nhiêu ủy khuất. Cánh tay để ngang bên hông bỗng nhiên dùng sức thu lại, một giây sau cả người cô liền bay lên không bị người bế dậy, thì ra bọn họ phải vượt qua một cái ao nước nhỏ, cho dù ánh mặt trời chiếu chói lọi, sáng sớm nước ấm nhưng mực nước cao như thế này thì không thể chạy qua được.

Anh, là sợ cô dính vào nước?

Tuy rằng Văn Hảo rất nhẹ, nhưng là anh chỉ có thể sử dụng một bàn tay siết cô đi về phía trước, một bên khác còn phải duy trì thân thể cân bằng để giữa hai người ngã sấp xuống, cho nên tốc độ tự nhiên chậm hơn so với phía trước. Điều này làm hai người hoàn toàn bị tụt lại phía sau.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, chỉ có thể nhìn thấy dưới cằm anh căng thẳng, còn có mấy giọt mồ hôi nhọt nhọt chảy từ thái dương xuống, do dự vài giây vẫn là nói: “Như vậy quá chậm, anh để tôi xuống dưới.”

Đường Khải Sâm không nói gì, chỉ là hơi cúi đầu xuống.

Hơi thở trong vạt của anh dừng ở trên trán cô, gió nhẹ từ từ thổi, hai người đối diện vài giây, lúc này mới nghe được giọng nói có vẻ không kiên nhẫn của anh: “Ôm tôi, chẳng lẽ không biết như vậy có thể bớt sức một ít, thật là quá ngốc.”

Mặt Văn Hảo không kìm chế được nóng lên, oán hận cắn chặt răng, cuối cùng vẫn là vươn tay ôm lấy anh. Vì đại cục, cô không chấp nhặt với tên cặn bã này!

Biểu cảm của Đường Khải Sâm không có thay đổi gì, như là thật sự không có một chút tâm tư không đứng đắn nào, Văn Hảo biết anh trước nay không là loại người sẽ lấy việc công làm việc tư, mặc dù người đàn ông này quá nhiều khuyết điểm, làm việc vẫn là chuyên nghiệp lại nghiêm cẩn.

Dưới lòng bàn tay là cơ bắp cứng rắn gầy gò của anh, những điều này đều là cô từng quen thuộc, nhưng giờ phút này thật giống như từng que hàn nóng rực, nóng đến nỗi thần kinh cô cũng run lên.

“Đường tổng quả thực mạnh mẽ chết.”

“Đúng vậy đúng vậy, thật man thật biết săn sóc.”

Tuy rằng mang danh đến cuối cùng, nhưng Đường Khải Sâm vẫn được lên tiếng khen ngợi, lúc Văn Hảo đi lên xe, tất cả bên tai đều là âm thanh nữ đồng nghiệp ngợi ca về anh. Ngược lại đương sự là cô lại chẳng có phản ứng nào, quả nhiên từ trước đến giờ Đường Khải Sâm đều rất có biện pháp, chuyển bại thành thắng, đây mới là anh quái cường.

Tiểu Tào cũng thở dài bên cạnh: “Văn Hảo vận khí của chị thực sự tốt quá, nếu mà vừa rồi em đứng ở vị trí của chị thì thật tốt biết bao.”

“Ồ, vậy ngày mai chị đổi với em.”

“Thật sự?” Mắt tiểu Tào sáng lên, nghĩ đến cái gì lại lắc đầu, “Ngộ nhỡ ngày mai Đường tổng không tới thì sao.”

Nói cũng phải, muốn có thanh danh tốt trước mặt nhân viên, ngày đầu tiên mục đích của anh đã đạt tới, ngày mai cũng không đáng lại tới đây hao phí. Văn Hảo ôm cánh tay tiểu Tào, an ủi tiểu cô nương đang uể oải: “Em cũng nói, người như Đường tổng chúng ta muốn cũng không được, nghĩ trong đầu là được rồi.”

“Em mới không tin đâu, hôm nay anh ấy như vậy, chị không có một chút nai con loạn nhịp nào à?”

Đối mặt với sự trêu ghẹo của tiểu Tào, Văn Hảo chỉ lên trời phát thề: “Chị mắc bệnh nghiêm trọng đến cỡ nào, mới có thể thích loại đàn ông điên rồ như kia.”

Tiểu Tào đang muốn nói cái gì, nhưng ánh mắt dừng ở phía sau cô, nhất thời một đôi mắt trừng được cực lớn: “Đường Đường Đường Đường tổng tốt!”

Giờ phút này thoát nhìn Đường tổng một chút cũng không tốt lắm, Văn Hảo quay đầu liền thấy cả người anh đều giống như là bao phủ trong một tầng màu đen, một đôi mắt lạnh như băng đang nhìn mình.

Trợ lý đứng phía sau anh, cũng đang đầy mặt đồng tình nhìn cô, hai người này thần không biết quỷ không hay, cũng không biết đã đứng bao nhiêu lâu...

11. Chương 10

Có chuyện gì sao, Đường tổng?” Bầu không khí lạnh lẽo, Văn Hảo lại rất điềm tĩnh, hoàn toàn không thêm đếm xỉa khuôn mặt đen sì của anh.

Cô cho là Đường Khải Sâm sẽ nói điều gì đó giấu cọt nên đã làm tốt công tác chuẩn bị, người kia lại chỉ nhìn cô một cái, mặt không thay đổi ném áo khoác trong tay cho cô.

Anh ném vô cùng không có phong độ, sau đó không nói gì liền rời đi, Văn Hảo cùng tiểu Tào trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt đều khó hiểu.

Văn Hảo nhìn bóng dáng anh nhanh chóng rời đi, nhịn không được nói thầm: “Đồ thần kinh.”

Tiểu Tào lại có bộ dạng đắm chiêu suy nghĩ, hơi nghiêng người nhìn cô, trong phút chốc khuôn mặt ghen đến đỏ bừng: “Chuyện đó, chị vẫn nên mặc vào đi, quần...”

Văn Hảo ngồi lên xe mà vẫn còn chán nản, tại sao chính cô cũng không phát hiện trên quần có vết máu, nghĩ lại trước đó cũng vận động rất nhiều, cũng không phải là không có khả năng. Lại liên tưởng phía sau mình là tiếng cười của những nữ đồng nghiệp, tâm trạng lại càng không ổn định.

Cô tự nhận mình luôn nhiệt tình giúp đỡ mọi người, nhưng dường như người tốt từ trước đến giờ đều không được coi trọng, không phải bạn bỏ ra bao nhiêu là có thể thu lại được bấy nhiêu lần báo đáp.

Tiểu Tào thấy cô không vui, lấy từ trong túi ra một thanh chocolate rồi nhét vào trong tay cô: “Đừng suy nghĩ nữa, có lẽ là vì có liên quan đến Đường tổng cho nên mới có người cố ý khiến cho chị xấu mặt đấy.”

Văn Hảo cũng biết vậy, lại còn cái lần ở trước xe kia, đại khái cuộc sống sau này của cô càng khổ sở hơn rồi. Mỗi người phụ nữ trong công ty mà bị nghi ngờ là có quan hệ mập mờ với lão đại đều sẽ trở thành đối tượng bị xa lánh.

Tiểu Tào cười an ủi cô: “Không sao đâu, dù sao phần lớn là tổng công ty bên này, chờ mấy ngày tập huấn kết thúc là sẽ không gặp mặt nữa, nhịn một chút.”

Văn Hảo biết tốt nhất là nên kiềm chế trong chuyện này, người ở dưới đáy của xã hội thì phải đấu tranh vật lộn, những lời này thật là lý chí. Cô nhìn tiểu Tào mỉm cười, thuận tiện bẻ một nửa thanh chocolate cho vào trong miệng cô: “May mắn còn có em, nếu không thì chị sẽ rất cô đơn.”

“Em cũng không nhỏ nhen như vậy, nói trắng ra là các cô gái khác đều bị đau mắt, tự mình đuối theo khiến người ta ngứa mắt, sau đó lại tự coi chị là tình địch. Hơn nữa nhìn tính tình Đường tổng không được tốt lắm, vậy mà đúng thời điểm then chốt lại rất lịch sự.”

“Lớn lên bên nước ngoài, cho nên lễ nghi cơ bản vẫn có.” Văn Hảo hờ hững nói, nhìn áo khoác trên người mình thì càng bức hơn, chẳng nhẽ là vì đối phương không muốn đưa quan hệ của hai người ra ngoài ánh sáng sao?

Tiểu Tào kinh ngạc há hốc miệng: “Tại sao chị biết anh ấy lớn lên bên nước ngoài?”

“... Trang web của công ty có ghi vậy.” Văn Hảo cảm thấy mình nên nói thật với tiểu Tào, nhưng nhìn tính cách của đối phương, khẳng định sau đó cả xe sẽ nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của cô ấy, thế là cô mập mờ nói: “Chocolate này ăn thật ngon.”

“À? Ăn ngon thì ăn nhiều một chút.” Tiểu Tào không chú ý, lập tức liền bị cô đổi chủ đề: “Bình thường chị tiết kiệm nhiều tiền như vậy cũng không biết dùng để làm gì...”

Văn Hảo cười cúi đầu xuống, trong nháy mắt, chớp mũi lại ngửi được mùi thơm nhẹ nhàng thuộc về Đường Khải Sâm. Cô không khỏi nhúu chặt lông mày, không biết làm thế nào để trả lại áo cho anh? Giặt xong rồi gửi tới? Dù sao người kia chắc cũng không muốn giặt cô.

Văn Hảo nhanh chóng quên chuyện này đi, ai ngờ hôm sau Bắc Bắc cùng Thạch Hiểu Tĩnh gọi video, sau đó liền nói chuyện này cho nhau nghe. Thạch Hiểu Tĩnh ý vị sâu xa “Ồ” một tiếng: “Xem ra gần đây dì con có số đào hoa.”

“Dì này, có phải dì muốn kết hôn không? Có thể để con làm phù rể không?”

Thạch Hiểu Tĩnh không có hình tượng cười to: “Bắc Bắc, cái đó gọi là hoa đồng.”

“Không phải hoa đồng là những bé gái sao?”

Văn Hảo ngồi xếp bằng ở một bên xem sổ sách, cô nhìn chằm chằm vào quyển sổ nhỏ màu đen, không ngừng đầu lên nói: “Bắc Bắc, ngủ đi. Bé trai không được bà tám như thế.”

Bắc Bắc bĩu môi, lấy đôi chân ngắn cùn cộ xuống giường đồng thời còn nói nhỏ: “Đó là con quan tâm dì, chú Chu không có ở đây, con sợ dì bị người ta bắt nạt.”

Văn Hảo dừng động tác bấm máy tính lại, ngẩng đầu nhìn cậu bé rồi giang hai tay ra: “Bảo bối thật hiểu chuyện, lại đây để dì hôn một cái nào.”

Bắc Bắc nhúu mày nhìn cô: “Con cũng không phải là chó con.” Nói xong lại ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào phòng vệ sinh.

“...”

“Đứa nhỏ này sao chẳng đáng yêu gì cả.” Thạch Hiểu Tĩnh ở một bên xem lác đầu cảm thán, sau đó nháy mắt một cái với Văn Hảo: “Xem ra chị còn coi thường Đường Hải Sâm quá, rất có thủ đoạn nha, Chu Tử Nghiêu cũng là anh ta cố ý xúi giục à?”

Ngược lại Văn Hảo lại không nghĩ như vậy: “Anh ta có thể có nhiều suy nghĩ với em như vậy sao?”

“Ừm, cũng không phải là không thể, cái đó người ta gọi là dục vọng chiếm hữu.” Thạch Hiểu Tĩnh vừa bôi kem dưỡng da lên mặt vừa nhìn vào trong video nói: “Đường Hải Sâm người này chính là điển hình của kẻ cạnh bã, không chiếm được thì phá hỏng, huống hồ em còn là đồ anh ta từng chiếm được, làm sao mà đảo mắt lại biến thành bạn bè của mình được, cái người vừa sĩ diện lại theo chủ nghĩa đàn ông như anh ta khẳng định đã sớm bị ghen thành nội thương rồi.”

Văn Hảo yên lặng nghe, sau đó nhẹ nhàng gật đầu: “Có lẽ là vậy, không ngờ chị lại hiểu rõ tâm lý của mấy kẻ cạnh bã như vậy, xem ra chị rất có tiềm chất của kẻ cạnh bã.”

“Hừ!” Về mặt Thạch Hiểu Tĩnh đây ghét bỏ: “Chị theo chuẩn mực đạo đức của phụ nữ, tại sao em có thể so sánh anh ta với chị được.”

Bắc Bắc đã tự giác kéo chân nằm xuống, Văn Hảo nhìn quyển sổ nhỏ màu đen ngày càng dày đặc các con số, thuận miệng nói tiếp: “Vâng vâng vâng, hẳn là nên phát cho chị một cái giấy khen năng suất của Trung Quốc mới đúng.”

Cô nói xong hồi lâu lại không nghe thấy bên kia có động tĩnh gì, nghi ngờ ngẩng đầu lên, lại thấy Thạch Hiểu Tĩnh ngồi bên kia đang trong bộ dáng rất nghiêm nghị. Văn Hảo hiểu rõ, cũng thu lại giọng điệu trên đùa lại: “Sao vậy?”

Thạch Hiểu Tĩnh giống như là lấy hết dũng khí nói: “Lâm Lãng trở về rồi, hôm qua bọn chị mới chạm mặt nhau xong.”

Lâm Lãng là bạn trai cũ của Thạch Hiểu Tĩnh, mỗi người phụ nữ lúc còn trẻ luôn có một đoạn quá khứ khắc cốt ghi tâm mà không muốn nhớ lại, đối với Thạch Hiểu Tĩnh, Lâm Lãng chính là một người như vậy.

Văn Hảo yên lặng mất mấy giây: “Chị không làm chuyện gì ngu ngốc chứ?”

Thạch Hiểu Tĩnh vội vàng xua tay, đáy mắt lại không giấu được sự ảm đạm: “Em biết mà, làm gì có chuyện gì muốn quên là quên ngay được. Nhưng chị biết bây giờ chị là Chung phu nhân, cho nên cái gì nên làm cái gì không nên làm chị đều hiểu rõ.”

Lúc này Văn Hảo mới yên lòng lại, cô là người biết rõ nhất tình cảm của Thạch Hiểu Tĩnh và Lâm Lãng, năm đó hai người yêu nhau đến chết đi sống lại, nếu như không phải bỗng nhiên Lâm Lãng quyết định xuất ngoại thì có lẽ hai người đã sớm kết hôn.

“Dĩ nhiên tình cảm không phải chỉ cần một cục tẩy là có thể xóa sạch tất cả, nhưng nếu đã có một cuộc hôn nhân, thì hiển nhiên trách nhiệm là quan trọng hơn hết. Hiểu Tĩnh, Chung Gia Minh là lựa chọn của chị...”

Thạch Hiểu Tĩnh cười khổ: “Đương nhiên chị biết, thế giới này vốn là như thế, cá và chân gấu (*) đều không thể nào cùng chiếm hết được. Nhà họ Chung đã cho chị tất cả, chị đã thỏa mãn rồi.”

(*) chân gấu: loại thực phẩm cao sang.

Bỗng nhiên đề tài trở nên đầy thương cảm, Văn Hảo ngồi ở bên kia không biết nên nói gì, đạo lý đó ai cũng hiểu, có những thứ không thể nói rõ được, ai cũng không có tư cách để chỉ ra. Cô đối với Đường Khải Sâm không phải cũng không thể nào hoàn toàn miễn dịch được hay sao?

Thạch Hiểu Tĩnh nhìn chằm chằm vào đèn thủy tinh treo trên trần phát ngốc một lúc, lúc này mới buồn buồn hỏi cô: “A Hảo, em vẫn yêu Đường Khải Sâm sao?”

Ánh mắt Văn Hảo cùng cô ấy chạm nhau, Thạch Hiểu Tĩnh mang theo ý cười rất nhạt, vành mắt lại có chút phỉếm hồng: “Một người phải lần lượt đối mặt với gian nan, uất ức, đau khổ, bàng hoàng, nhiều cảm xúc không thể kể hết. A Hảo, em không cảm thấy mệt mỏi sao, không cần một người cùng chia sẻ với mình sao?”

Thạch Hiểu Tĩnh nói xong cũng nghiêng người nhìn sang một bên không nói gì, con mắt mở trừng trừng, nháy cũng không dám nháy. Văn Hảo chớp mấy môi, cô hiểu đây là Thạch Hiểu Tĩnh đang muốn kể những đau khổ buồn bực của cô ấy cho cô, bà chị này chịu đựng nhiều năm như vậy, rốt cuộc là vẫn không chịu được nữa.

“Hiểu Tĩnh, tình hình với Chung Gia Minh cũng có chuyển biến tốt không phải sao? Ít ra anh ta đối với chị không phải là hoàn toàn không có phản ứng, cho anh ta chút thời gian.”

Quen nhau nhiều năm như vậy, Thạch Hiểu Tĩnh vui vẻ cũng sẽ có những lúc bùng nổ cảm xúc, Văn Hảo biết cô ấy đã bị đè nén quá lâu, tình hình với Chung Gia Minh, nói trắng ra là giống hệt một người máy không có chút tình cảm nào. Có lần Thạch Hiểu Tĩnh không cẩn thận ngã từ trên cầu thang xuống, ngay lập tức cổ chân liền sưng lên, dù cô ấy có kêu gọi như thế nào nhưng Chung Gia Minh đều không có phản ứng.

Nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, lúc đó tâm trạng của cô ấy... Văn Hảo thật sự không thể nghĩ nổi.

Kết thúc cuộc trò chuyện video, Bắc Bắc đã ngủ say, Vân Hảo ngồi ở bên giường dõi theo gương mặt thanh tú của cậu bé đến gần ngủ.

Từng câu từng chữ mà Thạch Hiểu Tĩnh nói đều khiến cô cảm động, vào lúc chán nản nhất, vào lúc gian nan nhất, cô không chỉ một lần vụng trộm nhớ đến người đàn ông kia, trốn ở trong bóng đêm khóc thút thít, sợ bị người khác nhìn thấy mình thảm hại như vậy. Có thể hiện thực đã lần lượt bày ở trước mặt, rốt cuộc cô cũng hiểu tất cả đều đã qua, cho dù là người đàn ông nào thì vẫn là một cuộc hôn nhân không có tình cảm, có lưu luyến hơn nữa thì nó cũng chỉ có thể trở thành một phần trong cuộc sống của cô.

Cô bị ép phải học cách trở nên mạnh mẽ, rồi bỗng phát hiện tất cả đối với cô mà nói lại không hề gian nan như vậy, cho dù cũng có lúc cô đơn bất lực, nhưng mỗi lần nhìn thấy con trai, cô liền cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng.

Cho nên bây giờ, mặc kệ Đường Khải Sâm là vì lòng hư vinh cũng được, để đền bù cảm giác áy náy khi đã ly hôn với cô cũng được, tất cả cô đều không cần, cô sống tốt như vậy, cô không cần người đàn ông kia nhúng tay vào thế giới của cô.

Vân Hảo suy nghĩ rõ ràng những điều này xong, lúc này mới bỏ cái áo khoác đã giặt sạch vào trong túi, quyết định sáng sớm mai sẽ đưa đến cho công ty chuyển phát nhanh.

Vân Hảo gửi xong kiện hàng, cảm thấy cả người đều sảng khoái, lúc đến địa điểm tập huấn lại ngạc nhiên phát hiện Đường Khải Sâm không có ở đây, quả nhiên hôm nay thật đúng là ngày lành tháng tốt!

Bởi vì hai ngày liên tiếp Đường Khải Sâm đều không đến, cho nên những suy đoán trước đó hai người có liên quan với nhau đều sụp đổ, bầu không khí tập huấn ngày hôm nay cũng rất hòa thuận, không ai khiến cô khó xử. Tiểu Tào cũng không khỏi cảm thán: “Còn thật sự cho rằng Đường tổng đối với chị có cái gì, xem ra tổng giám đốc bá đạo yêu cô nhân viên nhỏ chỉ trong tiểu thuyết mới có.”

Vân Hảo nghiêm túc vỗ vỗ bả vai cô ấy: “Cuối cùng cũng tỉnh ngộ rồi, thiếu nữ ạ. Chúc mừng em đã đạt được một cuộc sống mới.”

Tiểu Tào tròn trĩnh mặt: “Khương Vân Hảo, cái đó gọi là lãng mạn! Chị sống quá thực tế. Nói không chừng Đường tổng là cố ý đó, sợ người khác hiểu lầm nên cô lập chị đây mà, à! Nghĩ như vậy quả nhiên tâm trạng tốt hơn nhiều.”

“...” Thật đúng là tự mình an ủi mình, Vân Hảo yên lặng lắc đầu, thực sự không đành lòng xé rách gương mặt thật sự của Đường Khải Sâm cho cô ấy nhìn.

Bình yên vô sự, mãi cho đến sau bữa cơm trưa.

Ăn xong cơm trưa là có nửa tiếng để nghỉ ngơi, Vân Hảo và tiểu Tào ngồi trên ghế che nắng nghỉ ngơi, trở về thì không kịp, chỉ có thể chấp nhận nằm đây. Chu Tử Nghiêu cũng vừa gọi điện thoại tới cho cô, nói toàn những lời quan tâm săn sóc giữa các cặp tình nhân, người đàn ông này trước kia vẫn không như vậy nhưng từ sau khi hai người xác định quan hệ thì chuyện tình có thể nói là hạ bút thành văn.

Vân Hảo thì lại không được thuận thực như đối phương, nghe nhiều như vậy lại có chút không được tự nhiên, một số lần còn thấy nhàm chán. Chu Tử Nghiêu liền cười nhạo cô: “Em như vậy khiến cho anh có cảm giác rất thất bại, Khương tiểu thư. Em không thể thỉnh thoảng phối hợp với anh, nói một câu nhớ anh sao?”

Vân Hảo có chút lúng túng: “Xin lỗi, em còn chưa quen lắm.”

“Không sao.” Giọng điệu Chu Tử Nghiêu nghe rất dịu dàng, ngược lại một chút tức giận cũng không có: “Anh biết từ bạn bè trở thành người yêu khiến em thấy rất khó khăn, chẳng qua anh sẽ chờ em thích ứng, chờ em theo kịp bước chân của anh là được rồi.”

Vân Hảo hiểu ý cười: “Được, vậy đừng chê em đi chậm đó.”

Hai người lại nói chuyện một lúc, lúc cúp điện thoại, tiểu Tào còn có thể thấy trên mặt Vân Hảo còn vương ý cười, gồi lên thành ghế nói: “Xem ra Đường tổng đó không đóng vai nam chính được rồi, hóa ra nữ chính là hoa đã có chủ.”

“Em nhập vai quá rồi đó.” Văn Hảo ngồi xuống cạnh cô ấy, vừa định nói vài lời thì điện thoại trong tay lại vang lên.

Tiểu Tào ghét bỏ nhìn cô một cái: “Lại có người gọi, thật lãng phí tiền điện thoại mà.”

Văn Hảo nhìn chăm chăm điện thoại trong tay sững sốt một chút, không phải Chu Tử Nghiêu, là số lạ. Cô bắt máy, rất nhanh liền nghe thấy bên kia là một giọng nói có vẻ hơi xa cách, ẩn trong đó còn có chút không vui: “Khương Văn Hảo, khách hàng cũng không có sự kiên nhẫn tốt như tôi đâu, đường dây bận liên tục, cô muốn bỏ lỡ bao nhiêu cơ hội bán hàng đây.”

Trong lòng Văn Hảo lặng lẽ nôn một phát, cô cũng không phải là anh, nào có nhiều khách hàng gọi điện thoại tới như vậy, nhưng vẫn vô cùng lễ phép nói: “Đường tổng có gì giao phó sao?”

Ở đầu dây bên kia Đường Khải Sâm dừng một chút, rồi lại tiếp tục nói: “Mười lăm phút, tôi chờ cô trước đường Bách Thịnh.”

“Không rảnh.” Văn Hảo liền trực tiếp cự tuyệt: “Bây giờ đã tan làm rồi.”

Bên kia tạm thời không nói chuyện, chỉ còn sóng điện từ tinh tế lan sang, Văn Hảo tưởng người kia muốn tắt điện thoại, lại nghe anh nói: “Còn lại mười ba phút, không đến thì phần thưởng cuối năm sẽ bị hủy.”

“...” Cái tên khốn kiếp này, Văn Hảo nhìn màn hình điện thoại tối thui, hung hăng nghiêng rằng một cái, đến đó - mẹ nó phần thưởng cuối năm, cô cũng cần có mặt mũi có được hay không!

Văn Hảo là một người rất ngang bướng, cho nên mười lăm phút sau, cuối cùng Đường Khải Sâm cũng không nhận được nữa mà gọi điện thoại tới, lần này giọng điệu không lạnh nhạt như vừa rồi, thậm chí âm điệu còn có chút trầm xuống: “Là bà nội muốn gặp cô, sức khỏe của bà không tốt, cô cũng nên làm chuyện tốt đi chứ.”

Lời từ chối còn chưa nói ra khỏi miệng, điện thoại đã đổi người nghe. Giọng điệu của bà lão hoàn toàn khỏe mạnh như trước đây, đâu có nghe giống như bị bệnh: “A Hảo, không ai uống trà chiều cùng bà, con tới đây được không? Yên tâm, thằng nhóc kia sẽ không ở đây cản trở chúng ta đâu...”

Bà nội hiếm khi tận tình khuyên bảo lại khích lệ, sự kiên trì của cô có vẻ không hợp tình hợp lý lắm. Mặc dù lúc trước bà không thích cô, nhưng lại có rất nhiều chuyện vẫn bảo vệ cô, Văn Hảo do dự một chút rồi liền đồng ý.

Bắt xe đến quán trà đã hẹn, Văn Hảo đi dọc theo hành lang, nơi này trước kia cô đã cùng bà nội tới đây mấy lần, phần lớn người trẻ tuổi đều không thích thưởng trà, huống hồ lúc ấy cô mới hai mươi lăm tuổi, có thể ép buộc bản thân mình học cũng chỉ vì muốn có được một nụ cười của người kia thôi. Yêu ai yêu cả đường đi, người có thể làm được như cô chỉ sợ đã ít càng thêm ít, bây giờ nhớ lại, người đã không còn nữa, nhiều hơn chỉ là buồn lo vô cớ.

Cô vừa đi vừa đầy phiền muộn trong lòng, bỗng nhiên phía trước vang lên một tiếng ầm đáng sợ.

Cách cô mấy bước, Đường Khải Sâm chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen đứng thẳng tắp ở nơi đó, đứng lúc anh cũng nhìn thấy cô, sắc mặt không thay đổi, dẫn đầu đi vào phòng khách: “Bà nội ở bên trong.”

Văn Hảo đứng yên không nhúc nhích, mắt nhìn thấy nơi góc tường rơi lả tả đầy mảnh vụn của điện thoại di động, đây vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy Đường Khải Sâm tức giận như vậy, cãi nhau với Lộ Lâm sao?

12. Chương 11

Đường Khải Sâm chỉ đi vào lấy áo vest rồi lại xoay người ra ngoài, hai người lướt qua nhau, vẻ mặt anh vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng lại thản nhiên nói hai chữ: “Cảm ơn.”

Văn Hảo có hơi kinh ngạc, hôm nay người này thật đúng là khác thường.

Nhưng anh không nói gì nữa, trực tiếp bước ra ngoài. Bà nội ngồi ở chủ vị, thân thiết vẫy tay với cô: “Đến đến đến, mặc kệ nó, nó ở đây ảnh hưởng đến ăn.”

Bà nội, người nói cháu trai mình như vậy thực sự được sao? Văn Hảo dở khóc dở cười, ngồi xuống cạnh bà nội.

Hai người cũng có hơn bốn năm không gặp, lúc này Văn Hảo lại có phần thận trọng. Ngược lại thái độ bà nội khác thường, lại có thể tự mình rót trà cho cô: “Ta biết đã làm khó cháu rồi. A Hảo, cháu có thể về đây, bà nội rất vui mừng.”

Văn Hảo có chút thụ sủng nhược kinh (*), phải biết rằng trước kia vô luận như thế nào lão phu nhân cũng sẽ không thân thiết với cô. Cuối cùng cô trầm tĩnh, lễ phép mỉm cười: “Bà nội nói quá lời, cảm ơn bà còn nhớ cháu.”

(*) thụ sủng nhược kinh: được sủng ái quan tâm mà lo lắng.

Nhìn cô trở nên hiểu chuyện như vậy, đáy lòng lão phu nhân càng thêm cảm thán: “Ta nhìn ra, cháu rất tốt với Khải Sâm, đáng tiếc tiểu tử này không có phúc. Con người, cuối cùng truy đuổi cái gì thì tự cho nó là tốt nhất, mãi mãi không biết bản thân đã bỏ lỡ cái gì.”

Văn Hảo kiên nhẫn nghe, cô cảm thấy hôm nay lão phu nhân tìm cô hình như có chuyện muốn nói.

Đúng như dự đoán, lão thái thái yên lặng chốc lát, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi cô: “Cháu đã đến, ta có thể lý giải là vì còn có một phần tình nghĩa với nó không?”

Lần này cuối cùng Văn Hảo hiểu ý đồ của lão thái thái, cô không trả lời ngay, ở trước mặt lão phu nhân không cần phải múa rìu qua mắt thợ, về điểm này ý nghĩ của mình khẳng định liếc mắt một cái là có thể bị người nhìn thấu. Cô cân nhắc trong chốc lát ăn ngay nói thật nói: “Khải Sâm là mối tình đầu của cháu, cũng từng là chồng của cháu, cho nên dù cho bây giờ, cháu vẫn không thể lòng không bận tâm với anh ấy.”

Trong mắt lão phu nhân lộ ra vài phần vui sướng, một giây sau lại nghe cô nói: “Đối với cháu bây giờ đã rất tốt, bà nội. Lúc tuổi còn trẻ người ta luôn luôn ảo tưởng không thực tế, khi đó cháu có được tất cả, cho nên mong muốn một tình yêu oanh oanh liệt liệt. Nhưng bây giờ...”

Văn Hảo cười, bây giờ cô đã như vậy, mặc cho ai nhìn đều đã biết là bộ dạng bôn ba vì kẻ sinh nhai, nào có nhiều tinh lực như vậy để theo đuổi một tình yêu xa không thể chạm vào?

“Bây giờ cháu chỉ muốn an ổn một chút, sống kiên định.”

Cô bình tĩnh nói một câu, làm lão thái thái còn chưa kịp nói ra miệng đều trở về. Trong lòng lão phu nhân thương tiếc, bây giờ Khương Văn Hảo đã hoàn toàn biến thành bộ dạng lý tưởng trong lòng bà, hiểu chuyện trầm ổn, nhưng hoàn toàn triệt để thoát khỏi nhà họ Đường.

Lão phu nhân chỉ biết lắc đầu: “Cũng được, mọi việc không thể cưỡng cầu. Ta lớn tuổi rồi, mấy đứa cháu trừ Trọng Kiều, không một người làm ta bớt lo. Mạc Ninh thì là vì lúc tuổi còn trẻ phạm lỗi, bây giờ đã sớm mất, ta không hy vọng Khải Sâm sẽ giẫm lên vết xe đổ đi quá nhiều đường vòng.”

Văn Hảo ngoài ý muốn nhìn mắt lão phu nhân, ba đứa cháu nhà họ Đường, cô vẫn cho là lão phu nhân càng thiên vị người mình tự tay nuôi lớn đứa thứ hai Đường Trọng Kiều. Nhưng hôm nay xem ra, hình như bà nội chỉ nghiêm khắc chút, không quen biểu đạt mà thôi.

Lão thái thái nhìn mắt Văn Hảo, mặt mũi giãn ra nở nụ cười: “Việc đời nghe số trời, con cháu đều có phúc của con cháu, ta cũng không quản chuyện của tiểu tử kia nữa, để cho nó tự sinh tự diệt. Đến, ăn cái gì, cố ý chuẩn bị đồ cháu thích ăn.”

Bây giờ Văn Hảo làm sao nuốt trôi, nhưng vẫn phối hợp với lão thái thái ăn vài miếng. Trong bữa ăn, lão phu nhân không có chuyện nói nói: “Đúng rồi, cha cháu có khỏe không?”

Tay Văn Hảo nắm chiếc đĩa bỗng chốc căng thẳng, mặt mũi cúi xuống nhìn bánh ngọt bên trong đĩa: “Ông ấy đã mất rồi.”

Lão phu nhân sững sốt, bản thân kinh ngạc nói: “VẬY, chuyện khi nào?”

Văn Hảo chậm rãi ngẩng đầu nhìn bà, khóe môi mím rất chặt: “Không lâu sau khi cháu và Khải Sâm li hôn, ung thư não...”

Đường Khải Sâm mới vừa đẩy cửa ra, lọt vào tai là một câu này.

Trong xe vẫn không ai nói chuyện, bốn năm giờ chiều, tình hình giao thông vẫn vậy. Nhưng hình như đèn giao thông của thành phố này vô cùng nhiều, cuối cùng cũng không tới điểm cuối.

Hai người đều đã có suy nghĩ, Đường Khải Sâm liếc mắt nhìn người con gái bên cạnh, từ đầu đến cuối cô vẫn nhìn về phía trước tình hình giao thông, vẻ mặt bình tĩnh. Nhưng anh không thể kiềm được, rốt cục hỏi ra miệng: “Khi đó em, vì sao không liên lạc với tôi?”

Một câu nói không có đầu mối, Văn Hảo lại nghe hiểu. Cô nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Bởi vì đó đã là chuyện của bản thân tôi, không muốn phiền anh.”

Thực ra cô không nói sai một chữ nào, nhưng không hiểu sao Đường Khải Sâm có chút tức giận, rốt cuộc là tức giận cô hay là tức giận mình đã không rảnh nghĩ nhiều. Mặt anh lạnh lùng, nói thêm cũng cực kỳ gay gắt: “Phiền tôi? Bởi vì Chu Tử Nghiêu của em sao, em cùng cậu ấy tuy hai mà một.”

Chỉ là suy đoán không hề có căn cứ, Khương Văn Hảo lại có thể không phản bác.

Đường Khải Sâm bỗng dừng quay sang nhìn cô, thấy cô khinh thường giải thích, trong lòng càng thêm không thoải mái. Anh đỗ xe ở ven đường, nghiêng người đỡ lưng ghế dựa của cô, từng chữ đều như là nặn ra từ trong kẽ răng: “Khương Văn Hảo, trước kia em phiền tôi còn thiếu sao? Bởi vì Chu Tử Nghiêu giúp em vài lần đã quên?”

Cho dù sau này anh giao lại mọi chuyện cho Chu Tử Nghiêu, nhưng anh cũng thực sự có việc, năm năm trước Đường thị trải qua một đại nạn, khi đó nếu như không phải anh gắng gượng, nhà họ Đường đã sớm bị phá hủy. Nhưng một lần kia, cái gì cũng thay đổi...

Văn Hảo nghe thấy hơi thở của anh, trong mắt anh đen tuyền thấy được tức giận khó có thể kiềm chế, ngược lại cô càng bình tĩnh: “Không quên, chuyện có liên quan tới anh, làm sao có thể quên được. Anh chán ghét tôi như thế nào, rất không kiên nhẫn, mỗi lần tôi đều nhớ rõ, cho nên Đường Khải Sâm anh tức cái gì? Là vì tôi không làm phiền anh, mất hứng? Anh đang khinh bỉ sao?”

Lúc này vẻ mặt Đường Khải Sâm đã không đủ để dùng từ u ám để hình dung.

Văn Hảo cười đẩy anh ra một chút: “Nếu tôi làm cho anh cảm thấy lòng tự trọng bị nhục nhã, vậy thật xin lỗi. Thực ra không đáng, sau này tôi sẽ không cùng xuất hiện với anh, cho dù kết quả của tôi và Tử Nghiêu như thế nào, tôi sẽ không rời khỏi Lăng Thành.”

Bắc Bắc còn ở nơi này, cô làm sao cũng sẽ không đi, cho nên lần này Đường Khải Sâm nên an tâm đi?

Cô chờ người đàn ông kia phản ứng lại, nhưng thật lâu cũng không thấy anh nói chuyện, toàn thân cả người trên dưới đều đã tản ra áp suất thấp làm cho người ta sợ hãi, như là rất tức giận.

Văn Hảo càng ngày càng không hiểu rốt cuộc anh tức giận vì cái gì, đừng nói cô, chính Đường Khải Sâm cũng không hiểu.

Anh chỉ biết là rất nhiều việc anh đã không thể kiểm soát được hướng phát triển, ví dụ như vừa rồi thật ra anh muốn nói anh có thể giúp cô, thậm chí muốn an ủi cô vài câu, nhưng làm sao cuối cùng lại trở thành bộ dạng như trước mắt.

Vừa rồi trong lòng anh rõ ràng là thương tiếc cô, nghĩ khi đó cô sợ hãi không biết đối mặt thế nào, bất lực ở bệnh viện khóc lóc, tình cảnh rõ ràng cũng không có chứng kiến, nhưng lại như là mỗi một màn đều khắc vào trong đầu anh. Thậm chí ngực anh có chút ngọt ngào, cho nên mới cố gắng nói chút gì.

Nhưng kết quả lại...

Anh nhìn người con gái trước mắt, từ đầu tới cuối trên mặt cô cũng chưa từng cười, nhưng đáy mắt cũng không có nửa phần vui sướng, thậm chí là có chút chán ghét giấu ở bên trong. Đây có phải giống cảm xúc không chú ý của mình trước đây không?

Hoá ra càng không để ý, mới là tổn thương người nhất.

Đường Khải Sâm phản ứng không như Văn Hảo mong muốn, cho nên khi anh đưa tay ra vuốt gương mặt cô, cô đã quên gạt cái tay kia ra.

Trong lòng bàn tay anh có vết chai nhỏ thô ráp, đây là tính chất đặc hữu của người đàn ông này. Anh trầm mặc chăm chú nhìn cô, cuối cùng mới nhẹ nhàng nhéo nhéo má của cô: “Bây giờ Khương Văn Hảo, thật sự là giỏi lắm.”

“...” Văn Hảo rất muốn nói có phải anh là bệnh thần kinh tái phát hay không?

Nhưng Đường Khải Sâm lại xoay người một lần nữa khởi động xe, ánh mắt mờ mịt không rõ nhìn chăm chăm phía trước, nói một câu: “Lần sau ngã sắp xuống, nhớ đừng khóc nhè, muốn vẫn kiên cường như vậy đi tiếp.”

“Yên tâm, nhất định sẽ thế!” Văn Hảo cắn chặt răng, đặc biệt miệng quạ sao, có nguyên rửa người như thế à!

Đường Khải Sâm đưa người đến dưới lầu, Văn Hảo nhớ đến Bắc Bắc, thuận miệng nói câu “Tạm biệt” với anh rồi chuẩn bị đi. Nhưng người đàn ông trong xe lại mở miệng gọi cô: “Khương Văn Hảo.”

Cô quay đầu lại, thấy anh thâm sâu nhìn cô.

“Cho dù sau này gặp phải cái gì, tôi đều có thể giúp em.” Anh nói xong một câu lại nói tiếp, “Không liên quan đến bồi thường.”

Văn Hảo đã không muốn biết, không phải bồi thường thì là cái gì, cô đứng ở trên bậc thềm hơi nghiêng đầu suy nghĩ, vẫn là cự tuyệt: “Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng thật sự không cần.”

Ánh mắt Đường Khải Sâm phức tạp nhìn cô, đại khái cảm thấy cô liều chết chống đỡ?

Khương Văn Hảo dứt khoát xoay người đối mặt với anh, nói từng chữ rất rõ ràng: “Thực ra, chuyện ba tôi ngã bệnh, tôi đã nói với anh rồi.”

Nói cho hết lời, cô thành công thấy được trên mặt người đàn ông lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cô khẽ cười cười: “Xem ra anh thực sự quên rồi.”

Nhắc lại chuyện cũ, Văn Hảo cũng không có đau lòng như lúc trước, trước kia cảm thấy chuyện ấy thương cảm động cốt (*), bây giờ lại có thể vô cảm không thể tả. Cô phất phất tay với anh, tươi cười không biến đổi: “Đều đã trôi qua, đi đường cẩn thận.”

(*) thương cảm động cốt: trọng thương đau lòng đến tận xương cốt.

Văn Hảo cúi đầu nhìn cầu thang, từng bước một đi thông thả. Cô vẫn nói cho bản thân mình, lúc đó Đường Khải Sâm có lẽ chỉ vì bận quá, cho nên mới không rảnh lo lắng chuyện ba ngã bệnh. Nhìn phản ứng vừa rồi của anh, hoá ra thật sự quên sạch sẽ rồi.

Cô nhớ rất rõ ràng, đó là một đêm đông lạnh lẽo, rạng sáng hai giờ rưỡi, cô bị điện thoại đánh thức. Lúc ấy quần gia tử ra hết sức kinh hoảng, nói chuyện khi đó giọng nói cũng đã run rẩy: “Tiểu thư, ông, ông chủ té xỉu rồi!”

Đầu óc Văn Hảo trống rỗng một hồi, cầm áo khoác vội vội vàng vàng chạy xuống dưới lầu, cô vừa chạy vừa gọi điện thoại cho Đường Khải Sâm.

Nhưng đầu bên kia điện thoại vẫn không có người nghe, cô đành phải gửi tin nhắn cho anh. Khi đó cô thật không biết nên làm thế nào mới tốt, ba và cô sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, nếu thật sự có cái gì ngoài ý muốn, cô quả thực không dám nghĩ.

Nhưng tin nhắn đã gửi, cũng vẫn không người trả lời như cũ.

Cô ngồi ở trước giường bệnh, trong tay vẫn cầm lấy điện thoại di động như cũ, chỉ lo bỏ qua bất kì tin nhắn gì của anh. Thực ra cô cũng không cần Đường Khải Sâm làm cái gì cho cô, chỉ muốn lúc này, ai đó có thể vươn bàn tay dày rộng ra, nắm chặt mười ngón của cô, cho cô chút dũng khí và an ủi mà thôi.

Nhưng điện thoại di động vẫn yên lặng, yên lặng khiến cô tưởng rằng ngoài vùng phủ sóng rồi.

Văn Hảo nhìn chăm chăm một đêm ba giống như già nua đi không ít, toàn thân cũng bị lạnh dần, trong lòng càng ngày càng trống rỗng, lạnh đến nỗi cô không ngừng run rẩy.

Cô cúi đầu nhìn, mới phát hiện bản thân lại có thể không đi giày đã chạy đến, cô chân không như thế, ở cạnh giường bệnh trông đến trời sáng.

13. Chương 12

Giờ khắc này nội tâm Đường Khải Sâm mãi lâu mà không thể bình tĩnh. Khương Văn Hảo đã từng nói với anh? Việc quan trọng như vậy, sao anh lại có thể hoàn toàn không nhớ rõ?!

Khi anh muốn hỏi lại một cách rõ ràng, trên cầu thang đã không thấy bóng dáng người phụ nữ kia đâu.

Anh ngồi ở trong xe, lòng như rơi vào trong hầm băng. Khó trách Khương Văn Hảo không thích anh, nếu chuyện này là sự thật, ngay cả anh cũng khinh thường chính mình.

Trong ấn tượng của anh quả thật có đoạn thời gian Khương Văn Hảo thường xuyên đến bệnh viện, bận rộn đến tối mịt, đó chính là thời điểm Đường thị gặp phải nguy cơ lớn. Anh thường xuyên tăng ca đến rất muộn, về nhà cũng không nhớ vào phòng xem cô đã ngủ hay chưa, tắm rửa xong liền trực tiếp nghỉ ngơi tại thư phòng.

Anh vội, hình như so với anh thì Khương Văn Hảo vội hơn, cuối cùng hai người cùng ở dưới một mái hiên lại không hề chạm mặt.

Sau này cũng là quán gia nói cho anh biết: “ Dạo này bà chủ có chút khác lạ, không biết có phải là có chỗ nào không thoải mái —— “

Nhớ rõ lúc ấy anh đang ăn điểm tâm, tin tức về Đường thị trên báo đã thu hút hết sự chú ý của anh, cho nên liền không để ý gặt gặt đầu: “Đã biết, có chuyện quan trọng thì lại báo với tôi.”

Dù sao cô cũng sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để thân cận với anh, ngay cả chỉ một bệnh nhỏ cũng sẽ biến thành cơ hội để làm nũng. Huống chi nếu quả thật có chuyện gì, nhất định Chu Tử Nghiêu sẽ nói cho anh biết. Cho nên bất kể như thế nào anh cũng không nghĩ tới, trong lúc này sẽ xảy ra sơ suất gì...

Về sau Khương Văn Hảo trở lại bình thường, tuy cũng có chút thay đổi nhỏ, chẳng hạn như luôn nhìn anh thất thần, có khi còn có thể vô cùng thần kinh hỏi anh: “Anh không có gì nói với em sao?”

“Không có.” Lúc đó anh cảm thấy khó hiểu, cho nên trả lời vô cùng tùy ý, thậm chí còn không nhìn qua vẻ mặt của cô.

Đường Khải Sâm nghĩ tới những chuyện này, không thể ngồi yên nữa, mở cửa xe bước nhanh lên lầu. Anh phải tìm Khương Văn Hảo hỏi rõ ràng! Anh làm sai nhất định sẽ nhận, nhưng chưa từng làm dừng nghĩ anh sẽ chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Văn Hảo vừa mới chuẩn bị khép cửa, cánh cửa liền bị người dùng lực chặn lại. Cô kinh ngạc nhìn người đàn ông đang thở hổn hển trước mặt, bất ngờ dùng thêm sức: “Đường Khải Sâm, anh còn muốn làm gì!” Nếu cứ dây dưa thêm nữa, Bắc Bắc thật sự sẽ đến muộn!

Nhưng tay Đường Khải Sâm kẹp trong khe cửa không chút nhúc nhích như trước, ngón tay thon dài bởi vì dùng sức nên trở nên trắng bệch. Văn Hảo nhìn thấy liền thấy đau thay anh, nhưng thế nhưng người nọ

đến cả chân mày cũng không nhăn một chút, chỉ kiên định nhìn cô nói: “Nói mọi chuyện ra rõ ràng, vừa rồi em nói cho tôi biết là có ý gì!”

Văn Hảo không nghĩ tới anh đuổi theo vì việc này, loại chuyện này mỗi một lần nhắc tới đều giống như đối lấy một trận cười nhạo, vì thế hít vào một hơi tận lực bình tĩnh nói: “Không có gì, coi như đã quên rồi. Điều đã qua không cần phải nói nữa.”

Đường Khải Sâm hiển nhiên không nghĩ như vậy, anh cắn chặt hàm răng, môi mỏng khẽ mở nói ra hai chữ: “Mở cửa.”

Văn Hảo đối mặt với anh, trên trán thấm ra một tầng mồ hôi mỏng, ngay tại lúc cô hơi thất thần, người kia lại có thể dùng sức đẩy cửa ra. Cô không đề phòng, bị dư lực chấn làm lui về phía sau một bước lớn, cánh cửa cũng vang lên một tiếng “Oành” nện vào vách tường.

Văn Hảo kinh ngạc nhìn người trước mặt, Đường Khải Sâm bước nhanh tới gần, thò tay bắt lấy cổ tay cô, sức lực kia giống như sợ cô sẽ chạy mất: “Trong việc này nhất định có chỗ không đúng, chúng ta nói chuyện một chút.”

Tất cả vẫn giống phong cách quyết đoán, Văn Hảo hơi hơi ngửa đầu nhìn anh, đáy mắt Đường Khải Sâm tràn đầy tha thiết cùng cấp bách, cô bỗng nhiên cười: “Có lẽ vậy, nhưng mà thật sự không sao cả Đường Khải Sâm. Thương tâm khổ sở đều là chuyện khi đó, hiện tại nhắc lại, anh xem, đến một chút cảm giác khổ sở tôi cũng không có.”

Đường Khải Sâm nghe xong những lời này, lòng lại càng khó chịu.

“Cho nên có hiểu lầm hay không đều không quan trọng, cũng có thể thay đổi được gì đâu? Dù sao sinh có cuộc sống của anh, tôi có cuộc sống của tôi, quá khứ kia ai cũng không muốn nhắc lại.” Cô nói thông thả, từ đầu tới cuối tầm mắt đều không rời khỏi ánh mắt của anh.

Đường Khải Sâm biết Khương Văn Hảo đang nói thật, tuy rằng cô có rất nhiều tật xấu, nhưng vừa nói dối liền sẽ lấp bắp, không thể bình tĩnh không chế được trong nháy mắt. Cho nên cô là thật sự không để ý sự thật là cái gì.

Anh cấp bách muốn giải thích, nhưng cô đã không cần lời giải thích của anh.

Khương Văn Hảo nói, đều qua rồi.

Vài chữ nhạt nhẽo tầm thường như vậy, lại giống như từng chữ đều châm một nhát vào ngực anh. Cảm giác kia quả thực rất tệ.

Đường Khải Sâm ngồi trong xe, rõ ràng không gian rộng rãi thoáng mát, lại cảm thấy hô hấp không thông như cũ, giống như nơi nào cũng đều chật ních làm cho anh bị nghẹn. Anh kéo caravat ném tới băng ghế sau, ngồi im lặng vài giây, xem lại hồ sơ của Khương Văn Hảo một lần nữa.

Một nhà kia đúng là có vấn đề, vậy mà lúc trước sao anh lại có thể không lưu ý đến? Thân thể của Khương Viễn Sơn luôn rất tốt, cho nên anh mới không suy nghĩ đến phương diện kia, nay nghĩ lại, tất cả đều có dấu vết.

Chẳng hạn như lúc trước cho cô một số tiền nuôi dưỡng lớn, nhưng người phụ nữ kia còn quá trẻ, tâm cao khí ngạo, vì thế một đồng tiền cũng không nhận. Nhưng anh vẫn biết, từ khi Văn Hảo còn nhỏ Khương Viễn Sơn đã cho cô một tài khoản, gửi tiết kiệm ở nước ngoài, cho nên cô cũng sẽ không đến mức nghèo túng như hiện nay.

Thời điểm lần đầu tiên gặp mặt, cô từng nói qua tự mình có thể mua nhà, nhưng lúc ấy anh căn bản là không để ý...

Bệnh của Khương Viễn Sơn quả thực không có cách chữa, mấy năm nay cô ra sao anh quả thật không có cách nào tưởng tượng. Khó trách Khương Văn Hảo thay đổi nhiều như vậy, khác xa một trời một vực so với đại tiểu thư kiêu căng lúc trước.

Đường Khải Sâm cũng không biết tâm tình mình giờ phút này ra sao, chỉ cảm thấy hết thấy đều do bản thân anh, huống chi trong lúc này anh vẫn không biết được rõ ràng hiểu lầm bên trong, không thể cứ bỏ qua như vậy.

Đầu tiên anh nghĩ tới chính là Chu Tử Nghiêu, có thể ở bên cạnh anh động tay chân cũng chỉ có người này——

Nghĩ tới những thứ này, con người anh hơi xuống, tất cả đều do lúc trước anh đã quá sơ suất.

Anh khởi động xe chuẩn bị rời đi, lại thấy Khương Văn Hảo cầm túi vội vội vàng vàng xuống lầu, như là có việc gấp.

Đường Khải Sâm cảm thấy chính mình như là điên rồi, thế nhưng anh lại theo sát Khương Văn Hảo vòng qua hơn nửa thành phố mà không có nguyên nhân, sau đó nhìn người phụ nữ kia đi đón con trai Thạch Hiểu Tĩnh.

Tên tiểu quỷ đáng ghét kia.

Khương Văn Hảo mặc trên người áo T trắng cùng quần bò đơn giản, đứng ngay cửa nhà trẻ chào tạm biệt cô giáo. Đứa bé kia nghe lời nắm chặt tay cô, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu hướng mỉm cười với cô.

Thật ra nhìn từ xa, Khương Văn Hảo xác thực còn rất trẻ, hoàn toàn không có dấu vết đã trải qua một lần hôn nhân. Năm nay cô cũng mới 27 tuổi...

Khương Văn Hảo nắm tay đứa nhỏ đi tới, Đường Khải Sâm hoàn toàn chưa có tránh đi, trực giác cho biết người phụ nữ kia căn bản không để ý đến anh. Quả nhiên, trong mắt Khương Văn Hảo chỉ có tên tiểu tử đáng ghét kia, còn lấy cái mũ bảo hiểm từ trên xe đội lên cho bé.

Miệng tên tiểu gia hỏa kia cũng phối hợp, một đôi mắt đen như mực, cằm nâng lên cao cao ——

Không biết vì sao, một khắc kia, trong lòng Đường Khải Sâm có chút cảm giác khác thường. Nhìn tới một màn như vậy, cảm thấy toàn thân đều ảm ảm.

“Dì, mẹ con có nhanh trở lại không?” Bắc Bắc ngồi xe điện, nghiêng đầu hỏi Khương Văn Hảo.

Tay Văn Hảo vặn chìa khóa dừng một chút: “Bắc Bắc muốn mẹ à?”

Bắc Bắc gật gật đầu, lại rất nhanh lắc đầu.

Văn Hảo bị bé chọc cười, không nhịn được niết cái mũi nhỏ của bé: “Rốt cuộc là muốn hay không muốn?”

“Con muốn mẹ, nhưng cũng muốn ở cùng một chỗ với dì. Nếu mẹ trở lại, dì có thể chuyển đến ở một chỗ với con không?” Đứa nhỏ ngây thơ chớp chớp đôi mắt to, “Nhà con có rất nhiều phòng, dì sẽ ở phòng sát vách với con.”

Văn Hảo không nói chuyện, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Bắc Bắc, sau một lúc lâu mới nói: “Nếu như vậy dì sẽ không được làm biếng nữa, buổi sáng phải đi làm sớm, nhà của con cách quá xa.”

Bắc Bắc mắt húng nhìn cô: “Dì Khương, dì thật lừa, cô giáo nói ngủ sớm dậy sớm mới là bé ngoan.”

“A...” Văn Hảo gõ gõ mũ bảo hiểm Spiderman của bé, “Vậy tối nay Bắc Bắc cũng phải nhớ làm bé ngoan, không thể ham chơi đồ chơi.”

Bắc Bắc giương cái miệng nhỏ nhắn, tại sao cảm thấy chính mình như bị dụ?

Đường Khải Sâm nhìn một lớn một nhỏ cười cười nói nói, hai người đi giữa làn xe gần máy, hơn nữa Khương Văn Hảo lại đi rất chậm, cho nên anh sẽ nhanh bỏ hai người kia lại phía sau. Nhưng giờ phút này anh cũng không muốn về công ty một chút nào, càng không muốn trở lại khách sạn một mình.

Đến ngã tư thì anh dừng lại, chờ Khương Văn Hảo đi qua, sau đó lại theo sau.

Việc nhàm chán như vậy, nếu đổi lại là lúc trước Đường Khải Sâm nhất định sẽ không làm.

Trợ lý ở đại sảnh khách sạn đợi đến lúc lên đèn mới thấy Đường Khải Sâm chậm rãi đi vào, anh ta vội vã đi theo: “Đường tổng, ngài đi đâu vậy? Tôi tìm khắp nơi đều không thấy.”

“Có việc gì?” Trên cánh tay Đường Khải Sâm phủ áo khoác, cổ áo tùy ý mở ra, một bộ thư thái nhàn tản, khóe miệng mơ hồ còn ẩn chứa ý cười.

Trợ lý hồ đồ rồi, quanh co mãi mới dám nói: “Lộ tiểu thư gọi điện thoại đến nhiều lần —— “

Anh ta suy đoán nhất định hai người này đang cãi nhau, mấy năm nay cũng không phải không thấy, mỗi lần đều là Lộ tiểu thư gọi điện thoại tới làm ầm lên nhưng vẫn không sao. Như mà dù lửa giận có lớn hơn nữa, một cuộc điện thoại cũng có thể làm biến mất.

Lần này Đường Khải Sâm lại không có phản ứng gì, hai người cùng vào thang máy, kính chiếu hậu phản chiếu ra gương mặt người đàn ông góc cạnh sắc xảo rõ ràng. Rồi lại nghe anh nói: “Nói với Eric, tôi muốn biết tình hình gần đây của Chu Tử Nghiêu, nhất là bốn năm gần đây đã liên tiếp xúc cùng người nào.”

“Vâng.” Trợ lý cũng không dám hỏi nhiều, trong lòng lại có chút quái dị.

Quan hệ của Chu Tử Nghiêu cùng lão bản vẫn không tệ, hai người quen biết từ nhỏ. Tuy nói hai năm qua nhà họ Chu nổi lên rất nhanh, nhưng mà cùng so sánh với nhà họ Đường quả thật còn kém không chỉ một chút. Với Chu Tử Nghiêu thì lão bản cũng là trăm phần trăm tín nhiệm, có chỗ tốt đều không quên anh ta (CTN).

Nhưng việc đang diễn ra trước mắt, chẳng lẽ lại có liên quan với Khương Văn Hảo?

Đường Khải Sâm như đang suy nghĩ chuyện gì, sau một lúc lâu bỗng nhiên lại nói: “Mộc Thủy ở quận Đông bên kia có còn phòng trống không?”

“A? Có có có.” Trợ lý nói xong, thăm dò hỏi, “Ngài chuẩn bị chuyển qua? Tôi tra xem hộ hình (tình trạng cùng hình thái), không biết còn có... biệt thự hay không—— “

“Không cần.” Đường Khải Sâm trực tiếp cắt ngang lời anh ta, vừa vặn đến tầng chỉ định, âm thanh “Đinh” vang, lên cửa thang máy đã mở ra. Giọng nói tỉnh táo của người đàn ông truyền lại, “Một cô gái ở, cậu xem xét an bài, ổn chút là được.”

Trợ lý kinh hãi, suýt nữa cho rằng chính mình nghe lầm, an bài cho phụ nữ ở? Liên tưởng đoạn đối thoại trước sau, anh ta lập tức đoán được người kia là Khương Văn Hảo.

Nếu như vị kia là vợ trước mà nói...

Tại sao anh ta lại cảm thấy, căn nhà này có thể sẽ không tặng được đây?

Ặc, lần sau sẽ không làm mấy bộ ngược kiểu này nữa, edit mà khó chịu quá đi thôi T_T Cầu ôm ấp trái tim nhỏ bé của editor *hug*

14. Chương 13

Khương Văn Hảo nhanh chóng phát hiện ra gần đây vận khí của mình tốt đến có chút khoa trương, cho dù không phải ngày nghỉ, đưa Bắc Bắc đi siêu thị cũng có thể gặp được chương trình rút thưởng. Rút được đồ dùng hàng ngày cùng phiếu giảm giá thì cũng bình thường, nhưng mà tại sao lại rút được phòng ở? Nào có đạo lý mua 300 tệ gì đó lại rút được phần thưởng mấy chục vạn?

Cô khiếp sợ tột đỉnh, đứng ở đó cẩn thận xác thực với nhân viên công tác vài lần: “Thật sự là phòng ở?”

“Đúng vậy, chúc mừng cô.” Nhân viên siêu thị không phiền không chán lặp lại, trên mặt trước sau đều nở nụ cười vừa chân thành vừa chuyên nghiệp, thoát nhìn không giống như đang nói dối.

Điều này thật là quỷ dị, Văn Hảo nhíu mày nhìn tờ thăm.

Bắc Bắc giơ một cái kẹo que cầu vòng thật to trên tay, cái miệng nhỏ nhắn ăn xung quanh ăn đến miệng lõe loét, kiễng chân nhìn tờ thăm trong tay cô: “Dì, chúng ta trúng giải thưởng lớn ạ?”

“Giải thưởng lớn siêu cấp.” Văn Hảo vẫn có loại cảm giác không chân thật.

Tiểu tử đương nhiên không hiểu giải thưởng lớn siêu cấp này đến cùng là siêu cấp như nào, đôi mắt to tròn cho Văn Hảo ánh mắt tán dương: “Dì thật tuyệt, mẹ con mỗi lần rút thưởng đều chỉ có “chúc bạn may mắn lần sau”.

Giờ phút này Văn Hảo không cười nổi dù chỉ một chút, may mắn quản lý siêu thị tới rất nhanh, nghiêm túc giải thích với cô: “Là như vậy, thưa cô. Hôm nay tổng công ty chúng tôi kỉ niệm tròn mười năm, hơn nữa lúc trước lão phu nhân bệnh lâu đã khỏi, vì thế tổng giám đốc quyết định chuyển ba căn hộ đến quỹ khách hàng, mặt khác thì đây cũng là một biện pháp tuyên truyền...”

Khó trách vài lần đến đây đều phát hiện trong siêu thị kín người hết chỗ, tuy rằng Văn Hảo vẫn còn một bụng nghi vấn, nhưng không kiên trì truy vấn nữa.

Quản lý đưa cô đi làm mấy thứ thủ tục đơn giản, sau hẹn ngày đi công chứng.

Lúc trở về Văn Hảo vẫn cảm thấy đây giống như nằm mơ, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Nhưng cô đã dùng di động kiểm tra kĩ càng, giám đốc siêu thị này và khu Mộc Thủy phía đông đều là một người. Và cái tên kia — Lục Thiệu Hành, cô xác định mình không biết đối phương.

Cho nên ít có khả năng Đường Khải Sâm vì muốn bồi thường cho cô mà làm việc này, hướng chỉ việc tốn nhiều tâm tư như này, không phải phong cách của anh ta.

Văn Hảo nghĩ rõ ràng đầu đó, trong lòng mới dần dần có chút cảm giác cao hứng.

Về nhà tiểu Tào biết chuyện quả thực kinh ngạc không thôi, lập tức liền từ trên sofa nhảy lên: “Không được, em cũng phải đi thử thời vận, nhờ đâu cũng trúng!”

Bắc Bắc ngồi một bên sofa, nghe xong lời này lắc lắc đầu với cô ấy: “Dì Tiểu Tào, con cảm thấy đi không cần đi.”

“Vì sao!” Tiểu Tào tức giận mắt trừng to.

Bắc Bắc không chút hoang mang phun ra một câu: “Bởi vì siêu thị bây giờ đã tan tằm nhạ, hoạt động này chỉ có một ngày, cho nên giải thưởng lớn đã sớm bay đi rồi.”

“Tiểu quý, thật sự cháu rất không làm cho người ta thích!” Tiểu Tào khóc không ra nước mắt lên án, tất xấu này rốt cuộc là giống ai a!

Văn Hảo ngồi bên bàn ăn, mắt lại cẩn thận xem những hợp đồng kia, chắc chắn không có điểm đáng ngờ nào. Việc đã vất vả từ rất lâu, bỗng nhiên không có bất kì dự liệu nào liền được giải quyết...

Tiểu Tào ngồi xuống cạnh cô, một bộ dáng bị đả kích quá độ: “Trước kia cũng đã gặp một vài thương gia dùng thủ đoạn tuyên truyền kiểu này, nhưng mà không phải cũng chỉ làm đáng một chút sao? Sẽ điều động nhân viên nội bộ đi lấy giải nhất. A Hảo, có phải hệ thống có lỗi, chị không cẩn thận liền đập trúng cứt chó rồi?” (vận cứt chó: vận may)

“...Vậy có khi nào, thương gia bỗng nhiên thu lại quyết định không?” Văn Hảo cảm thấy khả năng này rất lớn.

Tiểu Tào bị cô chọc cười: “Được rồi, em nói đùa đấy. Chắc sẽ không đâu, không phải thủ tục làm xong rồi không sao? Hơn nữa Lục Thiệu Hành kia, em nhớ rõ mẹ anh ta rất tin phật, tham gia không ít hoạt động công ích, lần này chắc cũng là ý tứ của bà ấy.”

Văn Hảo mơ mơ hồ hồ vài ngày, mãi đến lúc đi làm thủ tục, cùng gặp phải chuyện này còn có hai người khác. Hai người kia thoát nhìn đều là người đi làm rất phổ thông, lúc nói chuyện cũng không có gì kì lạ, lúc này lo lắng trong lòng Văn Hảo mới thức sự rơi xuống.

Xem ra trên thế giới này vẫn có người tốt, ai nói tất cả thương nhân đều gian trá giả hoạt? Nhất thời Văn Hảo sinh ra vài phần kính nể đối với Lục Thiệu Hành.

Mà giờ khắc này người được cô khen là người tốt Lục Thiệu Hành, đang ở trên lầu vô tình giấu cợt người nào đó.

“Không nghĩ tới Đường đại thiếu cũng có lúc làm loại chuyện này, tôi phải lập tức chia sẻ tin tức này cho bạn bè trong giới.” Lục Thiệu Hành cười, làm bộ đã bắt đầu ẩn di động.

Đường Khải Sâm nhẩn nại nhìn anh ta một cái: “Được tiện nghi còn khoe mẽ, quả nhiên nhân phẩm Lục Thiệu Hành cậu thật sự không được tốt lắm.”

“Chắc.” Lục Thiệu Hành cười càng thêm vui vẻ: “Có cơ hội xem người nào đó khôn quăn, tôi rất là vui sướng, huống chi còn có thể được cái thanh danh tốt, cơ sao mà không làm.”

Đường Khải Sâm không nói, cúi đầu nhấp ngụm cà phê, ánh mắt xuyên thấu qua tấm kính thủy tinh sát đất nhìn bóng người dưới lầu dần dần đi xa.

Lục Thiệu Hành chống cằm cũng đưa mắt nhìn Khương Văn Hảo rời đi, nhìn đến lúc người lên xe đi mất, lúc này mới quay đầu không hiểu nhìn về phía người đàn ông trước mặt: “Nói thật, cậu nói cậu không thích cô ấy, nhưng lại tốn nhiều tiền như vậy tặng phòng ở, còn trăm phương nghìn kế không cho đối phương phát hiện... Đường Khải Sâm, trừ khi nói cậu đầu óc hỏng rồi, tôi thật nghĩ không ra lý do khác.”

Đường Khải Sâm trầm mặc rất lâu, Lục Thiệu Hành cho rằng anh không định trả lời mình, lại nghe anh sâu kín phun ra một câu: “Vậy chắc là do đầu óc tôi hỏng thật rồi.”

Lục Thiệu Hành kinh ngạc nhìn sang, nhưng Đường Khải Sâm đã đứng dậy đi ra ngoài.

“Ai, đừng mất hứng như vậy, ở lại trò chuyện trò chuyện nha.” Lục Thiệu Hành nghiêng mình dựa tay vịn ở sảnh, cười híp mắt nói với người đang xuống tầng.

Đường Khải Sâm quay lưng với anh ta dựng ngón giữa: “Không đi tiếp tục để cậu chê cười tôi? Lục Thiệu Hành cậu dám đi nói lung tung tôi nhất định diệt khẩu cậu.”

“Ai, thừa nhận có để ý đến Khương Văn Hảo khó như vậy sao?” Lục Thiệu Hành nói xong quả nhiên không nghe được bất kỳ câu trả lời nào, vì thế lại chưa từ bỏ ý định hô: “Vậy còn hai phòng ở kia thì làm thế nào? Tiền công hai diễn viên lâm thời kia đâu? Trả luôn bằng phòng đó nhé?”

Đường Khải Sâm không để ý anh ta như trước.

Lục Thiệu Hành bĩu môi, dựa vào tay vịn uống cạn sạch chỗ rượu vang còn lại, a, sao anh ta lại chờ mong Đường Khải Sâm thích Khương Văn Hảo vậy chứ? Đến lúc đó vì sĩ diện người nào đó có thể nuốt hận tự sát hay không?!

Cho dù vô ý kết giao một tên bạn xấu, nhưng mà giờ phút này tâm tình Đường Khải Sâm vẫn rất tốt, ngày đó sau khi trở về anh liền tính toán làm thế nào để thuận lợi đưa phòng ở đến tay Khương Văn Hảo. Có lẽ là chuyện ngày đó kích thích anh rất lớn, tóm lại trong lòng anh cực kỳ không thoải mái, cảm thấy nhất định phải làm chút gì mới được.

Anh lái xe, ngoài cửa sổ xe gió nhẹ từ từ thổi qua, làm cho không khí khô nóng lúc trước như cũng nhẹ nhàng khoan khoái không ít. Đèn đỏ trước mắt, anh lại ngoài ý muốn nhìn thấy Khương Văn Hảo.

Cô vẫn đi cái xe điện hồng hôm trước, vẻ mặt chuyên chú đợi đèn xanh đèn đỏ, xe anh vừa vặn dừng bên cạnh cô, người phụ nữ đó thể nhưng hoàn toàn không phát hiện anh?!

Đường Khải Sâm ho một tiếng.

Khương Văn Hảo lên tiếng trả lời nhìn lại, nhìn thấy anh cũng không có phản ứng gì, ngược lại vẻ mặt bình tĩnh tiếp tục nhìn thẳng đằng trước, giống như anh chỉ là người xa lạ bình thường.

Đường Khải Sâm trầm mặc vài giây: “Khương Văn Hảo, thấy ông chủ không biết chào hỏi?”

“Vâng, Đường tổng xin chào.” Văn Hảo biết nghe lời trả lời, nói xong cũng một bộ dáng không định nói chuyện cùng anh, chỉnh lại mũ bảo hiểm.

Tâm tình tốt của Đường Khải Sâm nháy mắt trở thành hư không, nha đầu chết tiệt này, còn thật biết cách khiến cho người khác khó chịu.

Cuối cùng cũng tới đèn xanh, Khương Văn Hảo vặn nguồn điện liền lao ra ngoài, Đường Khải Sâm nhìn cái xe hồng một đường nhanh như điện chớp đi xuyên qua dòng xe cộ, chân mày như vện lại với nhau.

Hay là lại đưa cho cô một chiếc xe?

Ý niệm này cũng chỉ chọt lóe lên trong đầu Đường Khải Sâm mà thôi, một mặt anh biết khả năng thực thi thành công dường như là số không, đưa xong phòng còn thêm xe nữa, Khương Văn Hảo còn chưa dễ lừa gạt như vậy. Mặt khác, anh phát hiện cái xe hồng kia cũng có lợi... Nói ví dụ hiện tại.

Anh vừa ra được không bao lâu liền nhìn thấy Khương Văn Hảo ngừng lại ven đường, suy đoán hoặc là xe có sự cố, hoặc là hết điện.

“Cần giúp đỡ không?” Đường Khải Sâm dừng lại cạnh cô, cổ hết sức dè nén khóe môi muốn giương lên.

Văn Hảo nhìn anh một cái, như đinh đóng cột mà nhả hai chữ: “Không cần.”

Bị cự tuyệt theo dự đoán, tâm tình Đường Khải Sâm lại phủ thêm một tầng âm trầm, lại vẫn đẩy cửa xuống xe, trực tiếp đi qua xem xét. Nhưng ba phút sau, anh thoảng lúng túng đứng lên, trên mặt biểu tình không thay đổi chút nào: “Để trợ lý lại đây đợi xe kéo, muốn đi đâu, tôi đưa em đi.”

Đời này Đường Khải Sâm chưa bao giờ đi xe điện đâu, nhìn cũng nhìn không ra hồng chỗ nào, cho nên khi xử lý tình huống chỉ có thể dựa vào xe của mình thôi.

Văn Hảo biết đối phương cũng là có ý tốt, nếu cứ giống như con nhím thì không khỏi rất khác người, vì thế cố gắng bình tĩnh nói: “Dù sao tôi cũng có thời gian, có thể tự mình xử lý, không chậm trễ anh.”

Trước kia Đường Khải Sâm cũng không phát hiện ra Khương Văn Hảo cố chấp như vậy, đứng ở đó nhất thời cũng không biết có thể nói cái gì. Rõ ràng ở trên thương trường anh có thể nói khéo như rót mật, khi đàm phán cũng có thể dễ dàng khiến đối thủ bại lui liên tiếp, nhưng hôm nay đối với người phụ nữ này, thế nhưng càng lúc càng càn rỡ.

May mắn di động Văn Hảo vang lên, lúc này không khí giăng co mới khá hơn đôi chút, cô hơi nghiêng người đi nghe điện thoại, là điện thoại của Chu Tử Nghiêu.

“Anh về rồi?”

Đường Khải Sâm tinh tường nhìn thấy biểu tình thả lỏng trên mặt người phụ nữ kia, đáy mắt tối đen mờ hồ có ánh sáng lóe lên, đoán cũng biết ai ở đầu kia, nắm tay vốn đang rũ bên người không tự chủ siết lại.

Ánh mắt Văn Hảo cũng nhìn thấy Đường Khải Sâm nhìn chằm chằm vào mình đánh giá, không được tự nhiên dời ánh mắt: “Ừm, em... không ở nhà, đang phải dừng ở bên đường.”

“Không cần đến đây, anh vừa xuống máy bay quá mệt mỏi, về nhà nghỉ ngơi sớm một chút. Vâng, được rồi.”

Khương Văn Hảo chuyên chú nghe điện thoại, cổ tình không để ý người bên cạnh, đến khi cúp điện thoại người nọ sớm không còn ở đây, cô không thể nói rõ là cảm giác gì, dù sao cũng không còn thất vọng nữa.

Ven đường khắp nơi đều là ô tô cùng người đi đường vội vàng qua lại, lúc trước cô đã gọi điện cho bộ phận sửa chữa xe điện, nhaoáng cái đã qua hơn nửa tiếng mà vẫn chưa thấy bóng dáng họ. Văn Hảo đành phải gọi lần nữa, lần này liền không có ai nghe máy, gọi lại vài lần vẫn như thế.

Nhìn nhìn thời gian, thì ra cũng sắp đến lúc tan làm, có lẽ những người đó cũng không muốn đến đây. Văn Hảo đang do dự có nên gọi tiểu Tào đến ứng cứu hay không, nhưng ngay lúc đang chần chờ, bỗng nhiên xe Đường Khải Sâm lại trở lại.

Tác giả có lời muốn nói: chương sau có tiến triển =3=

15. Chương 14

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Văn Hảo nhìn kia xe càng ngày càng gần, sau đó chậm rãi dừng ngay trước mặt mình, nhưng xuống xe không phải là Đường Khải Sâm, mà là một người mặc đồng phục có in hình xe điện đánh dấu là nhân viên sửa chữa. Anh ta thoạt nhìn có vẻ không tình nguyện, nhưng hình như lại có nguyên nhân nào đó mà không thể không đến, cho nên vẻ mặt mâu thuẫn khó nhìn.

Anh ta lập tức đi tới chỗ Văn Hảo: “Là xe này?”

“Vâng.” Văn Hảo len lén liếc mắt, trên ghế lái xe có người, nhưng bởi vì cửa xe là kính phản quang nên không thấy rõ vẻ mặt của người nọ.

Thợ sửa chữa đi gắng tay liền cúi người bắt đầu bận việc, động tĩnh bùm bùm hơi lớn. Văn Hảo thấy anh ta có vẻ tức giận, muốn nói vài câu cũng nhịn xuống, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, xong sớm một chút về nhà nấu cơm cho Bắc Bắc mới là quan trọng.

Ai biết thợ sửa chữa sửa xe kia cũng không hiền lành, giằng co một lúc miệng bắt đầu oán giận: “Xe này nhìn một cái cũng phải năm năm rồi, mua luôn cái mới không phải là xong sao, có bạn trai có tiền như vậy, còn tiết kiệm chút ấy làm gì?”

Văn Hảo há miệng định đáp lại anh ta, vừa vặn từ phía sau lại truyền đến một giọng nam sắc bén: “Mua hay không thì kệ chúng tôi, trước đó việc của cậu là sửa tốt cái xe này.”

Thợ sửa chữa đang ngồi trên mặt đất biểu tình hơi ngượng ngập: “Tôi đây không phải là suy xét đến an toàn của cô ấy sao? Một cái đề nghị mà thôi.”

“Chức trách của cậu là giải quyết vấn đề thay khách hàng, chứ không phải đặt ra vấn đề.” Đường Khải Sâm nói xong lại trầm giọng: “Còn có, nói với cô ấy khách khí một chút.”

Thợ sửa chữa kia đại khái là bị khí thế của anh trấn trụ, hướng chỉ từng câu chữ đều không cho phản bác, vì thế im lặng không nói chỉ gấp rút làm việc.

Văn Hảo có thể cảm nhận được người đàn ông kia đang đứng sau lưng mình, cắn cắn môi, vẫn là xoay người đối mặt với anh nói một câu: “Cảm ơn anh giúp đỡ.”

Đường Khải Sâm lại hơi nhíu ấn đường, tựa hồ có chút mất hứng: “Ở trước mặt tôi rất có bản lĩnh, sao vừa đến trước mặt người khác liền sợ hãi. Khương Văn Hảo, khí thế thay bạn học bệnh vực kẻ yếu trước kia của em đi đâu rồi?”

Từ trước người phụ nữ này chính là một người tốt mù quáng, không biết trời cao đất dày đem đến cho anh bao nhiêu tai họa, chỉ cần cô nhìn thấy bất công thì nhất định sẽ tìm cách sửa đúng. Nhưng vừa rồi thì sao? Anh ngồi trong xe nhìn một lúc lâu, thế nhưng cô vẫn sụp mi thuận mắt đứng đó, anh thấy mà trong lòng nổi giận.

Tại sao ai cũng có thể ném sắc mặt không tốt cho cô? Khương Văn Hảo không nên để như vậy!

Đáy lòng Văn Hảo cũng sinh ra vài phần hoảng hốt, đúng nhỉ, trước kia cô đâu có sợ cái gì? Nhưng khi đó Khương Văn Hảo cái gì cũng có, mà bây giờ...

Kiểm sống lâu, nhiều góc cạnh hơn nữa cũng sẽ bị bào mòn, nhưng nói lời này anh cũng không hiểu. Trước kia Khương Văn Hảo và Đường Khải Sâm nhiều lắm chỉ là phương diện tinh thần môn không đăng hộ không đối, mà nay, hai người hoàn toàn triệt để là người của hai thế giới, không thể đạt đến nhận thức chung.

Văn Hảo nhìn anh một cái, không giải thích thêm, chỉ nói: “Làm phiền nhiều rồi, phần còn lại một mình tôi cũng...——”

“Giúp em nhiều như vậy, một câu cảm ơn là muốn đuổi tôi?” Đường Khải Sâm không phong độ chút nào cắt ngang, thoạt nhìn lại có vẻ tức giận hơn hồi nãy.

Thấy anh nói đương nhiên như vậy, cuối cùng Văn Hảo không thể nhịn được mở miệng hỏi: “Anh còn giúp tôi cái gì?”

“...” Chuyện phòng ỏ, thế nhưng cổ tình không thể nói được.

Đường Khải Sâm đứng ở đó như nghẹn thành nội thương, cuối cùng hung hăng trừng mắt liếc cô: “Mời tôi ăn cơm!”

Anh ta nói xong cũng hùng hổ lên xe, Văn Hảo đứng tại chỗ quả thực hoàn toàn không nói được gì. Thợ sửa chữa vênh tai nghe hết, lúc này nhân cơ hội lửa cháy đổ thêm dầu: “Cô à, tính tình của bạn trai cô không được tốt lắm, loại người có tiền này, cô cần phải lo lắng rồi.”

“Lo lắng cái gì?” Văn Hảo nhúu mày nhìn anh ta.

“Lo lắng anh ta đùa giỡn cô đó! Cô nghĩ câu chuyện cô bé lọ lem là có thật chắc, loại người có tiền này tôi gặp nhiều hơn cô, nhiều lắm chỉ là chơi đùa với cô.” Thợ sửa chữa một bên vắn đĩnh ốc, một bên nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Giống như chó nhỏ mèo nhỏ nhào vào cô, ngẫu nhiên cho cô ném thử chút ngon ngọt, bị móng vuốt cào vào cũng cảm thấy thật thú vị.”

Anh ta thấy Văn Hảo không nói lời nào, lại bổ sung: “Nói trắng ra, chính là coi cô như là một thứ để điều hòa cuộc sống mà thôi.”

Văn Hảo hoàn toàn trầm mặc, gần đây biểu hiện của Đường Khải Sâm có phần khác thường, nhưng chuyện ác liệt như thế anh hẳn là chưa đến mức...

Thật sự Đường Khải Sâm còn theo Khương Văn Hảo một mạch đến nhà cô, bản thân anh cũng biết đường, cô muốn ngăn cũng không ngăn được. Đi đến dưới lầu, Văn Hảo đành phải thỏa hiệp: “Có thể đi ăn, ăn xong lập tức về.”

Đã quen bị ghét bỏ, thế nhưng Đường Khải Sâm cũng có thể chịu nhịn nhận lấy điều khoản bất công này, lạnh nhạt gật đầu: “Có thể.”

Văn Hảo hoài nghi nhìn anh một cái, gần đây người này thực sự quái dị, chẳng lẽ bị thợ sửa chữa kia nói trúng rồi? Đường Khải Sâm thấy cô đứng yên không động tĩnh gì, ánh mắt quỷ dị nhìn chăm mình chăm chăm, nhúu nhúu mày: “Đi ăn cơm mà thôi, cũng không phải ăn em, sao lại do dự lâu như vậy.”

Văn Hảo bị anh chế nhạo, gương mặt xấu hổ một trận: “Dám có ý tưởng lộn xộn thử xem.”

Đường Khải Sâm lập tức vui vẻ: “Ý tưởng như nào được gọi là lộn xộn, nói nghe một chút, tôi sẽ cố gắng khắc chế.”

Biết là anh cố ý, Văn Hảo mới không mắc mưu đâu, cầm đồ đạc đi lên lầu trước, Đường Khải Sâm một đường theo sau, người phụ nữ này lại cố tình không mở miệng, anh tự cảm thấy nhàm chán, bèn tiến lên cầm túi mua hàng trên tay cô. Trong giây lát đầu ngón tay hai người chạm vào cô lập tức thu tay, túi đồ to suýt rơi xuống đất.

Giống như cảnh thái bình giả tạo lúc trước đều bị vạch trần, cuối cùng quan hệ như hoa trong gương trăng trong nước của hai người vẫn lộ nguyên hình. Đường Khải Sâm đứng ở hành lang nơi ánh sáng đang tối dần, trầm mặc nhìn cô: “Chán ghét tôi như vậy sao?”

Văn Hảo cũng đang đứng trong ánh đèn mờ tối: “Anh suy nghĩ nhiều rồi, không đến nỗi chán ghét, nhưng chắc chắn là không thích.”

Đường Khải Sâm nhìn bóng dáng cô bước nhanh lên lầu, ánh mắt phức tạp khó đoán.

Hôm nay tiểu Tào nhàn rồi, đã sớm đi đón Bắc Bắc về, hai người đang tranh giành cái tivi. Thấy Văn Hảo mở cửa bước vào thì đồng loạt nhìn cô xin giúp đỡ.

“Di Hảo, di tiểu Tào bắt nạt con.” Bắc Bắc dẩu môi cáo trạng, “Con là đứa nhỏ, thế mà dì ấy cứ bắt con xem phim Hàn.”

Tiểu Tào không cam tâm yếu thế phản bác: “Kết quả này con phải tự chịu chứ, ai vừa rồi ăn bánh ngọt của dì ở trên đường, sau đó đồng ý rồi bây giờ lại đổi ý!”

“Nhưng con đã để cho dì xem một tập, một khối bánh ngọt đương nhiên chỉ được xem một tập chứ.”

“Con —— “

Hai người cứ thế tranh chấp nhau, nhưng lòng Văn Hảo rõ ràng không đặt tại nơi này, cô lên đây mới nhớ đã quên lấy lại túi đồ, người kia trong cơn giận dữ sẽ không ném đi chứ? Lấy tính tình kia của anh hẳn là bây giờ đuổi theo cũng không kịp, nhưng bên trong còn có mấy tờ hợp đồng...

Một lớn một nhỏ kia tranh chấp hồi lâu mới phát hiện cô bất thường, Tiểu Tào buông điều khiển từ xa đi tới, từ trên xuống dưới đánh giá cô: “Sao thế, sắc mặt khó coi như vậy?”

Cô vừa nói xong, cánh cửa sắt liền bị người từ bên ngoài mở ra. Tiểu Tào thấy rõ người tới triệt để sợ hãi người, nhanh chóng đứng thẳng tắp: “Đường Đường Đường tổng!”

Bắc Bắc cũng ngoài ý muốn nhìn Đường Khải Sâm ngoài cửa, sao ông chú hư hỏng này lại đến đây?!

“Khương Văn Hảo, lần này chị nhất định phải nói thật cho em!” Tiểu Tào chen ở trong bếp, hung ác giờ một quả mướp đắng ép hỏi: “Rốt cục chị với Đường tổng xảy ra chuyện gì? Nay đã tìm đến cửa, nếu lừa em em sẽ tuyệt giao với chị!”

Văn Hảo thở dài, đưa củ hành tây cho cô ấy: “Bóc vỏ hộ chị.”

Tiểu Tào trừng mắt, Văn Hảo lại cười hì hì nói: “Chị không muốn lừa em, anh ấy là chồng trước của chị, nhưng bốn năm nay không liên lạc. Hai người không có gì liên quan nữa, nói cũng chẳng để làm gì.”

Lượng tin tức này thực sự quá lớn, tiểu Tào đứng ở đó nửa ngày không tiêu hóa được: “Trời ơi, hiện thực so với tiểu thuyết quả nhiên còn máu chó hơn, chị có chồng trước có tiền như vậy lại đi chen chân vào kí túc xá công nhân viên với em?”

Thấy Văn Hảo vẫn đang bình tĩnh rửa rau, lập tức cô lại tiến lên trước nhỏ giọng hỏi: “Anh ta phải chăng muốn gương vỡ lại lành cùng chị nha?”

“Không.” Văn Hảo trực tiếp đánh vỡ ảo tưởng của cô ấy: “Anh ta sắp kết hôn, em quên à?”

Nhất thời tiểu Tào ghen hờn: “Vậy anh ta đang làm gì đây? Ngồi hưởng tề nhân chi phúc sao?” (Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp).

Văn Hảo không biết trả lời tiểu Tào như thế nào, nhưng loại chuyện tề nhân chi phúc này, Đường Khải Sâm khinh thường lắm. Trong cuộc hôn nhân vài năm đó, rất ít khi anh chủ động chạm vào cô, rõ ràng người đàn ông này có đầy đủ các yếu tố, nhưng những người khác phái bên cạnh anh có thể đếm trên đầu ngón tay.

Muốn nói trải nghiệm tình cảm của anh, đại khái chỉ có cô và Lộ Lâm thôi.

Không đúng, cô có lẽ chỉ là người qua đường Giáp Ất Bính Đinh trong cuộc sống của anh mà thôi, không được tính là tình sử.

Tiểu Tào thấy cô thật lâu không nói lời nào, trong lòng đã đoán được bảy tám phần: “Ly hôn... Là vì anh ta làm chuyện có lỗi với chị?” Dù sao cũng là người trường kì ngâm trong dâm ý của tiểu thuyết ngôn tình, trong đầu đã nhanh chóng bỏ vào một màn hào môn ngược luyến.

Văn Hảo lại không hề thỏa mãn tò mò của cô ấy, nhận lấy hành tây: “Em đi ra trông Bắc Bắc hộ chị.”

“Không đi.” Tiểu Tào nghiêng rằng: “Kể cả anh ta trưởng thành đẹp trai lại là ông chủ của em, em cũng không có cách nào ở cùng một phòng với kẻ cặn bã.”

“...”

“Khương Văn Hảo, vậy sao chị còn dây dưa không rõ ràng với anh ta? Đừng nói anh ta giúp chị sửa xe, ngay cả mua phòng ở cho chị cũng không có gì.” Xem ra tiểu Tào rất muốn bênh vực kẻ yếu.

Văn Hảo nghĩ nghĩ, thành thật trả lời: “Nếu như vậy, không phải chứng minh chị vẫn còn để ý sao? Không phải sẽ làm cho anh ta thật vui vẻ sao?”

Tiểu Tào trợn mắt há hốc mồm, giờ ngón cái với Văn Hảo.

Mà bên trong phòng khách, Bắc Bắc ai oán mà ngồi một góc sofa, phát ra oán giận với Đường Khải Sâm: “Chú——”

Đường Khải Sâm không thể nào sẵn lòng quan tâm vật nhỏ này, anh còn nhớ rõ bản thân mình mỗi lần thấy cậu nhóc đều không có chuyện tốt, nhưng lúc này vẫn là không tình nguyện nhìn nhóc một cái: “Chuyện gì?”

Bắc Bắc chỉ chỉ điều khiển từ xa bên cạnh anh, lại lên án nhìn nhìn bản tin tài chính kinh tế đang phát: “Chú cần phải nhường nhịn trẻ con, bên cạnh còn có trẻ con, sao lại xem chương trình khó hiểu như vậy?”

“À.” Đường Khải Sâm như đang đâm chiêu gặt gặt đầu: “Vậy cháu chơi đồ chơi đi.”

“...” Bắc Bắc tức giận phồng khuôn mặt nhỏ nhắn.

Ánh mắt Đường Khải Sâm đảo qua liền nhìn thấy dáng vẻ tức giận mà không dám nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đều nghẹn đỏ, bộ dáng kia tựa như quả cà chua nhỏ. Anh không nhịn được buồn cười, dứt khoát vẫy vẫy tay với đứa bé: “Lại đây.”

Bắc Bắc trợn trắng mắt không nhìn anh.

“Nếu cháu trả lời ta một vấn đề, ta liền cho cháu.” Anh đắc ý lắc lắc điều khiển từ xa, không cảm thấy xấu hổ khi uy hiếp một đứa trẻ năm tuổi chút nào.

Bắc Bắc nhịu mày suy nghĩ, cuối cùng chậm rì rì xê dịch đến bên người anh: “Hỏi cái gì?”

Đường Khải Sâm mắt hướng đến phòng bếp, dè dặt tiếng nói: “Cháu thường xuyên ở cùng dì Khương à? Mẹ cháu bình thường cũng ở lại đây?”

Bắc Bắc mở to đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn chăm chăm Đường Khải Sâm, hoàn toàn không chú ý đến đối phương không chỉ hỏi một câu, vô tội gặt gặt đầu: “Đúng vậy, mẹ nói dì Khương một mình thật cô đơn, hơn nữa mẹ muốn chăm sóc ba, cho nên không rảnh. Nhưng sao chú lại hỏi cái này?”

Đường Khải Sâm không lập tức nói chuyện, cách gần như vậy, anh cơ hồ không khống chế được ý muốn vò đầu đứa bé này. Nhưng anh rất nhanh khống chế được ý tưởng khó hiểu này, còn nói: “Khương Văn Hảo, cô ấy thật sự chỉ là dì cháu?”

Bắc Bắc lại càng kỳ quái, nghiêng đầu đối mặt với anh: “Chú à, người thật ngu nha, cháu gọi dì Khương thì đương nhiên dì là dì của cháu. Đơn giản như vậy mà cũng hỏi, mẹ chú không đưa chú đến trường sao?”

Đường Khải Sâm biết không thể cùng vật nhỏ này nói chuyện phiếm!

“Chú không đến trường, không nên xem chương trình phức tạp như vậy a——” Bắc Bắc thuận thể liền lấy điều khiển từ xa trong tay anh, suôn sẻ đổi sang kênh thiếu nhi, “Chúng ta cùng nhau xem ‘Cây thông mình’ đi.”

Thật đúng là lần đầu tiên Đường Khải Sâm bị một đứa trẻ làm cho tức giận như thế này, ngay cả đứa cháu Cầu Cầu cũng đáng yêu hơn vật nhỏ này nhiều. Đây nhất định không thể nào là đứa nhỏ kia, Khương Văn Hảo không có can đảm lừa anh, nhà họ Chung cũng sẽ không nhận một đứa trẻ không rõ lai lịch làm cháu nội.

Văn Hảo bưng đĩa đi ra liền nhìn thấy Đường Khải Sâm đang nhìn chăm chăm bóng dáng Bắc Bắc thất thần, trái tim hung hăng run lên, lại cực lực trấn định nói: “Có thể ăn cơm.”

Đường Khải Sâm nheo mắt nhìn qua, ánh mắt hai người chạm vào nhau, Khương Văn Hảo liền chuyển mắt đi nơi khác.

16. Chương 15

Editor: Linh Đang

Một bữa cơm này hiển nhiên không thể nào ăn thư thái, ai cũng ôm tâm tư, ngay cả tiểu Tào bình thường nói nhiều cũng khó có lúc trầm mặc. Nhưng Đường Khải Sâm ném đồ ăn Khương Văn Hảo làm, lại có loại giác dường như đã qua mấy đời.

Thời điểm vừa kết hôn, mỗi sáng sớm Khương Văn Hảo đều sẽ rời giường đúng giờ làm bữa sáng cho anh, một tuần bảy ngày, dường như không trùng lặp. Tuy rằng người phụ nữ này có rất nhiều khuyết điểm, nhưng ngoài ý muốn nhưng năng nấu ăn rất tốt, có lẽ đây là chỗ duy nhất đáng khen trên người cô.

Khi đó tuy rằng anh ngoài ý muốn, nhưng lại không có quá nhiều cảm thụ đặc biệt, luôn cảm thấy người phụ nữ kia không kiên trì được bao lâu. Từ nhỏ cô đã được Khương Viễn Sơn nâng niu lớn lên trong lòng bàn tay, có thể chịu được bao nhiêu khổ đây?

Nhớ rõ lúc ấy chính là mùa xuân, sớm muộn gì còn có chút lạnh, nhưng Khương Văn Hảo luôn dậy rất sớm. Có lần anh rời giường thấy cô đứng ở trước bếp, lúc ấy hơi cúi đầu lộ cằm cổ trắng nõn, tóc đen mềm mại rơi trước ngực, bộ dáng lại có chút đáng thương.

Anh đi tới vừa nhìn, thể nhưng phát hiện nha đầu kia đang ngủ gật, đầu không giữ được toàn gật gật, vài lần nghi ngờ cô sắp ngã quỵ xuống đất.

Đường Khải Sâm liền ôm cánh tay, dựa vào tủ âm trong tường cẩn thận nhìn cô.

Lúc ấy Khương Văn Hảo còn mang theo vài phần amập mạp của thiếu nữ, trên người có chút thịt, nhưng ngũ quan đã trở mã thật sự xinh đẹp. Không phải không thừa nhận, trong đồng phụ nữ thì diện mạo của cô thuộc loại thượng thừa, đáng người cũng...

Hình như đây vẫn là lần đầu tiên anh đứng ở cự ly gần như vậy đánh giá cô, nhìn một chút, lại có chút thất thần.

Lúc sau vẫn là canh trên bếp tràn ra, hai người mới đồng thời bừng tỉnh. Khương Văn Hảo luống cuống tay chân bưng canh sang một bên, lúc này mới phát hiện anh đứng ở bên cạnh, khuôn mặt nhỏ lập tức liền đỏ lên: “Anh đã dậy rồi?”

Đường Khải Sâm cũng thu hồi ánh mắt rất nhanh, đi đến một bên pha cà phê: “Nếu buồn ngủ, thì cứ đi ngủ đi, việc này không cần em làm.”

Dù sao trong nhà cũng có người làm, hơn nữa anh cũng không có thói quen ăn điểm tâm, người phụ nữ này hoàn toàn làm việc vô dụng.

“Không có việc gì, giữa trưa em có thể ngủ trưa.” Cô luôn cười cười, bộ dáng giống như mỗi ngày đều tỉnh lực dư thừa, lúc này càng bạo dạn đoạt đi cái cốc trong tay anh, “Mẹ em nói bữa sáng rất quan trọng, anh thường xuyên tăng ca càng phải chú ý, bằng không thời gian lâu, khẳng định dạ dày sẽ có vấn đề. Còn có cái này —— ”

Cô lung lay cái cốc trong tay, nháy mắt với anh: “Ở nhà uống ít cà phê thôi, đồ ăn em làm rất ngon, khẳng định về sau anh sẽ nghiện.”

Đường Khải Sâm nhìn tay mình trống không, lập tức nhú nhú mày, anh rất không thích người khác can thiệp vào sinh hoạt của bản thân, càng không thích người phụ nữ này tự tin như thế.

Nghiện? Đời này còn chưa chuyện gì có thể khống chế Đường Khải Sâm anh.

Nhưng sau cùng người phụ nữ này lại kiên trì rất lâu, mặc kệ anh có ăn cơm ở nhà hay không, ngày hôm sau vẫn sẽ tiếp tục làm. Sau này dạ dày của anh không xuất hiện triệu chứng xấu, đến quán gia cũng đều nói là công lao của Khương Văn Hảo.

Anh cũng dần dần thích cảm giác ăn uống ở nhà, tuy rằng nhà họ Đường có không ít người, nhưng có rất ít cơ hội có thể ngồi chung một chỗ ăn bữa cơm hoàn chỉnh. Bình thường ngày lễ ngày tết càng không đếm

được hết những bữa cơm chờ anh, cho nên thỉnh thoảng ném thử đồ ăn thanh đạm lót dạ cô làm, thế nhưng có loại tư vị khác biệt.

Sau này từ lúc nào thì cô không làm chuyện này nữa? Nhớ rõ hình như là, từ lúc đứa bé không còn...

Một dạo đó anh cũng không có quen, sau này dứt khoát không trở về nhà nữa. Bây giờ trở về nhớ tới, hình như từ sau đó, cuộc hôn nhân của bọn họ bắt đầu có vết rách, yếu ớt vừa chạm vào lập tức tan vỡ.

“Chú, sao lại không ăn gì thế?” Giọng nói giòn tan của đứa nhỏ đánh vỡ suy nghĩ của anh, Đường Khải Sâm nghiêng mặt đi, liếc mắt liền thấy đôi mắt ngăm đen của đứa nhỏ, mệnh mông phản chiếu cái bóng của anh.

Bắc Bắc kỳ quái nhìn anh, gấp cho anh một miếng xương: “Dì nấu cơm ăn rất ngon, không phải là ai cũng có thể được ăn đâu.”

Đương nhiên Đường Khải Sâm cũng biết, rõ ràng trên bàn đều là chút đồ ăn gia đình, nhưng một khắc kia khi anh ăn vào trong miệng, vẫn còn có chút tư vị không nói rõ được lượn lờ ở đầu trái tim. Thì ra hương vị này, anh cũng vẫn luôn nhớ rõ. (Vâng, là nhịp tim trên đầu lưỡi đấy ạ)

Đây coi như là nghiệm sao?

Cơm nước xong anh chuẩn bị rời đi, Khương Văn Hảo cũng hoàn toàn không có ý tứ muốn tiễn, đứng ở cửa phất phất tay với anh: “Đi thông thả.”

Đường Khải Sâm không quá cao hứng đứng trong bóng tối: “Tốt xấu cũng tính là khách, không tiễn tôi?”

Văn Hảo không nhịn cười được: “Đường tổng, có phải anh quên đây là kí túc xá của công nhân viên hay không, ngài là lão bản, cũng không tính là khách đi.”

Cô nói xong cũng muốn đóng cửa, thế nhưng Đường Khải Sâm liền vươn tay kéo cô ra. Phía sau cửa vang lên tiếng khép lại, trên đường đi tối đen, quả thực Văn Hảo tức giận không thành: “Nói ăn cơm xong rồi đi! Đường Khải Sâm, đừng làm cho tôi khinh thường anh.”

Ngón tay Đường Khải Sâm ý chỉ vào cửa phòng sau lưng, giọng điệu đậm nhạt: “Ồ, nhưng mà đã đi ra rồi, tiện đường mà thôi.”

Khương Văn Hảo không nhìn thẳng anh, xoay người chuẩn bị gõ cửa. Giờ phút này vừa lúc điện thoại trong túi vang lên, quanh mình đều là một mảnh tối đen, màn hình di động liền vô cùng chói mắt. Đường Khải Sâm liếc mắt liền thấy được trên màn hình hiện lên ba chữ lớn “Chu Tử Nghiêu”.

Văn Hảo vừa mới “Alo” một tiếng, điện thoại nắm trong lòng bàn tay liền bị người cầm đi. Cô phần nộ quay người lại, vừa lúc nhìn thấy người đàn ông kia trực tiếp nhấn nút tắt. Cô cũng không nhịn được nữa: “Anh điên rồi sao?”

Quả nhiên không nên ôm chút tâm lý may mắn với người đàn ông này, anh giúp cô một lần liền dễ tin anh, bản chất ác liệt căn bản sẽ không thay đổi.

Đường Khải Sâm không nói chuyện, tiếng chuông kia lại nhanh chóng vang lên, Văn Hảo vươn tay muốn đoạt, lại bị anh bắt được cổ tay trực tiếp đặt trên vách tường.

Hình ảnh này giống như đã từng quen biết, Văn Hảo ý thức được nguy hiểm, dương tay liền muốn cho anh một bạt tai, lại bị anh tay mất lạnh lẽ mà ngăn lại.

Cô cho rằng anh lại muốn nói gì đó châm chọc, lại nghe thấy giọng nói anh vô cùng dè dặt: “Chu Tử Nghiêu không có tốt như em tưởng, Khương Văn Hảo, sớm muộn gì cũng có lúc em phải khóc!”

Văn Hảo cũng không cam tâm yếu thế ngẩng đầu: “Phải không? Nhưng ngay cả anh tôi cũng đã yêu qua, còn có cái gì mà đáng sợ.”

Đầu ngón tay chế trụ cổ tay cô càng thu chặt, sức lực kia như muốn bóp nát cô. Văn Hảo dùng sức trốn tránh, nói ra cũng không khách khí như thế: “Đường Khải Sâm, gần đây anh làm sao thế? Lộ Lâm không có ở đây nên cảm thấy tịch mịch?”

“Câm miệng.” Đường Khải Sâm cảm thấy chỗ nào đó trong lồng ngực mình muốn nổ tung, cô vì nhận điện thoại của người đàn ông kia mà cuồng loạn với anh, thậm chí còn muốn động thủ với anh? Đây là cảm thấy người đàn ông kia còn tốt hơn cả anh?

Khương Văn Hảo thật sự thay đổi, ôn nhu hoà thuận vốn có của cô tất cả đều cho người khác. Đối với anh... Chỉ còn lại chán ghét vô tận, chán ghét, vẫn là chán ghét.

Văn Hảo cảm thấy được cổ tay mình đau dữ dội, thật sự sắp bị anh niết đứt. Là lúc này nhắc tới Lộ Lâm làm cho anh khó chịu? Giờ phút này nhắc tới người anh yêu như vậy, không thể nghĩ ngờ tựa như hung hăng cho anh một bạt tai, khó trách anh sẽ nổi giận như vậy.

Hai người ai cũng không nói thêm, đều tại im lặng độ sức, di động của Văn Hảo đã sớm an tĩnh lại, chung quanh nhất thời tĩnh lặng chỉ còn hô hấp của nhau.

“Khương Văn Hảo, em yêu cậu ta sao?” Chính Đường Khải Sâm thấy kì quái khi bản thân mình hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy, thậm chí anh đã chuẩn bị tâm lý xong, chờ Khương Văn Hảo hung hăng cười nhạo mình. Nhưng chỉ là anh muốn biết, muốn nghe chính miệng cô nói...

Văn Hảo cũng sửng sốt, dường như lập tức không có chút do dự gì trả lời: “Tôi cùng anh ấy cùng một chỗ là nghiêm túc, trước giờ tôi không lấy tình cảm để nói đùa.”

Cô có thể cảm thấy được hơi thở của anh lại nặng thêm vài phần, nhưng anh lại không nói tiếp, qua hồi lâu, thế nhưng cầm điện thoại một lần nữa trả cho cô.

Văn Hảo nhận lấy, đề phòng theo dõi anh.

Bỗng nhiên Đường Khải Sâm cười, chỉ là tiếng cười kia nghe như thế nào cũng làm cho người ta hoảng hốt: “Ánh mắt nhìn đàn ông của em, thật đúng là một lần so với một lần càng kém cỏi.”

Hắn là đánh trả vài câu, cũng không biết vì sao, Văn Hảo cảm thấy lời này của anh càng như là tự giễu? Anh thối lui một bước, thế nhưng hồi lâu đều không nói lời gì nữa.

“Anh——” lời của cô chỉ nói đến một nửa, tiếng chuông điện thoại lại kêu lần nữa.

Chỉ là lần này không phải điện thoại của Văn Hảo, mà là di động mới đổi của Đường Khải Sâm, khi anh lấy ra cô cũng liếc mắt liền thấy được tên trên màn hình, là Lộ Lâm.

Văn Hảo hơi mím môi, hoàn toàn trầm mặc.

Có ít thứ, cho dù ở trong bóng tối cũng không thể nào giả vờ.

Đường Khải Sâm đã lướt qua cô bước nhanh xuống lầu, Văn Hảo đứng ở đó nhìn bóng dáng của anh dần dần tan vào trong bóng tối, tiếp đó mơ hồ nghe được tiếng anh nói chuyện điện thoại. Không rõ lắm, nhưng thanh giọng nói ép tới rất thấp, không giống sự ngạo mạn trào phúng khi nói chuyện với cô.

Văn Hảo ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ màu lam như tơ, (mềm đẹp như tơ) bỗng nhiên cười cười, thì ra đến người thợ sửa chữa cũng có thể thấy đạo lý rõ ràng, thế nhưng cô không hiểu được. Đường Khải Sâm thật sự xem cô như thứ để điều hòa cuộc sống nhỉ?

Không biết có phải nói hết lời ra rồi hay không, Đường Khải Sâm không xuất hiện trước mặt Văn Hảo nữa. Ngày bỗng nhiên lại khôi phục bình lặng như trước, mãi đến ngày nào đó nghe Lưu Phân nói tới, thì ra người nọ về nước Mỹ..D@D#L\$Q%D^

Tính ra, ngày anh kết hôn cũng không còn mấy ngày, xem chừng rất nhiều việc vội, Văn Hảo nghĩ tới những thứ này cũng không có cảm giác đặc biệt khó chịu. Có ít thứ cô đã sớm đã thấy ra, tính như những hồi ức còn sót lại, cũng sớm bị thời gian nghiền nát. (Ed: người ta nói không còn yêu nên chẳng quan tâm chuẩn luôn)

Ngược lại Chu Tử Nghiêu đối với cô càng ngày càng săn sóc, các đồng nghiệp đều cười gọi anh là bạn trai nhị thập tứ hiếu, chỉ là nghe nói đến căn phòng kia của cô thì có phản ứng kì quái: “Chỗ đó tuy rằng vị trí

tốt, nhưng mà cách chỗ em làm quá xa. Hơn nữa lúc trước em nói muốn tích cóp tiền mua tổ trạch về. Anh nghĩ là, phòng ở khu Mộc Thủy quận Đông vừa chào bán, tiền của em cũng coi như đủ.”

Lúc trước Văn Hảo không điều tra cái này, trong lòng vẫn còn có chút nghi hoặc: “Nhưng mà nhà kia là trúng thưởng có được, có thể có trình tự trên luật pháp hay không —— “

“Sẽ không.” Chu Tử Nghiêu nói cho cô biết như đinh đóng cột, “Hiện tại quyền sở hữu thuộc về em, em sử dụng như thế nào đều do em.”

Văn Hảo nhìn người đàn ông đang lái xe, rất ít khi anh lạnh nhạt như thế, lúc này đường cong sườn mặt kiên nghị, như là đang cực lực đè nén cái gì. Cô sâu sắc cảm thấy Chu Tử Nghiêu không quá vui vẻ khi cô ở căn nhà kia, lúc trước khi nói tới sắc mặt của anh liền không quá tốt, nhưng cô không nghĩ tới cái khác, Chu Tử Nghiêu cùng cô quen biết nhiều năm như vậy, tự nhiên không có khả năng hại cô.

Nhưng cô cũng tạm thời không suy xét việc bán phòng, không biết vì sao, phòng này vẫn làm cho cô cảm thấy, có chút cảm xúc cổ quái không thể biểu đạt.

“Ở phía Bắc ngoại thành anh có phòng, cũng vẫn không ở qua.” Bỗng nhiên Chu Tử Nghiêu lại mở miệng, “Không bằng em chuyển qua?”

Văn Hảo không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: “Không được, đó là phòng anh ở.”

“Anh không phải em sao?”

Văn Hảo ghen lời một trận, vẫn là khoát tay: “Không giống nhau, chúng ta đang chỉ kết giao.” Chuyện tình cảm một khi pha tạp chất liền biến vị, cô không muốn quan hệ của hai người trở nên quá phức tạp.

Chu Tử Nghiêu trầm mặc rất lâu, bỗng nhiên nhìn cô một cái: “Nhưng sớm muộn gì anh đều sẽ cưới em, chỉ cần em nguyện ý. Văn Hảo, anh yêu em nhiều năm như vậy, bắt đầu từ giây phút em nhận lời anh, đã sớm không muốn buông tay.”

Editor: tự nhiên nhớ tới câu: trong chuyện tình cảm không quan trọng yêu bao lâu mà quan trọng đối tượng thích là ai. Chu Tử Nghiêu tốt như vậy, yêu Văn Hảo như vậy nhưng chẳng bằng một câu của Đường Khải Sâm, aizz, thật bi ai!!!

17. Chương 16: Thêm Gia Vị

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

“Như thế không phải rất tốt sao.” Cuối tuần Thạch Hiểu Tĩnh gọi về, nghe xong tuyên bố lần này của Chu Tử Nghiêu liền cười không ngừng: “Chứng minh anh ta rất nghiêm túc với em. Thật không nghĩ tới một người bình thường nghiêm chỉnh như vậy, nói lời tâm tình lại thật sâu sắc.”

Văn Hảo dọn xong bữa sáng, lại gọi Bắc Bắc mau mau rửa mặt, xong xuôi mới ngồi vào bàn ăn: “Có lẽ là em không có kinh nghiệm yêu đương, mỗi lần anh ấy nói những lời như vậy, em không biết nên phản ứng thế nào.”

“Từ từ sẽ tốt lên thôi, trước khi em và Đường Khải Sâm kết hôn, cũng đâu có tình cảm làm nền tảng?”

Văn Hảo cúi đầu uống một ngụm sữa, im lặng không lên tiếng, kỳ thật trước khi kết hôn cùng Đường Khải Sâm, cô đã sớm thích anh... Nhưng bây giờ nói những điều này đều không còn ý nghĩa, cô thở dài: “Mới sáng sớm đã gọi điện đến, có chuyện gấp sao?”

Thạch Hiểu Tĩnh chính là con quỷ mơ hồ không hơn không kém, hình như bây giờ mới nhớ tới, hung hăng vỗ trán: “Ngày mai ba mẹ Chung Gia Minh trở lại, ừm... Buổi chiều chị đến đón Bắc Bắc nhé?”

Ngón tay Văn Hảo đang cầm cốc thủy tinh chợt căng thẳng, theo bản năng mắt nhìn về phía nhà vệ sinh: “Vâng.”

Âm thanh kia nghe suy sụp không ít, Thạch Hiểu Tĩnh biết giờ phút này trong lòng cô nhất định không dễ chịu. Trước kia mỗi lần đều như vậy, thế nào cũng phải chờ Chung gia nhị lão không ở đây mới có cơ hội đưa Bắc Bắc về, nhưng sau khi đứa nhỏ đi rồi, đối mặt với gian phòng trống rỗng, loại cảm giác mất mát này càng rõ ràng hơn lúc trước.

Cô không khỏi có chút đau lòng Văn Hảo, hạ giọng an ủi: “Em đừng suy nghĩ quá nhiều, đợi Bắc Bắc lớn hơn, chị sẽ nói cho bé biết tất cả sự thật. Nhất định bé sẽ hiểu cho em.”

Văn Hảo chưa từng hy vọng xa vời còn có thể nhận bé về, những lúc đau đến tê tâm liệt phế đều đã trải qua, bây giờ có thể nhìn Bắc Bắc từng ngày từng ngày khỏe mạnh lớn lên, trong lòng cô đã rất thỏa mãn, chỉ cười cười nói: “Cảm ơn chị, Hiểu Tĩnh.”

Hai người ăn xong bữa sáng, Văn Hảo liền đưa Bắc Bắc đến cửa hàng, vài năm nay tất cả chi tiêu cho Bắc Bắc cô đều tính rất rõ ràng với Thạch Hiểu Tĩnh, đó không phải là số tiền nhỏ, cô không thể lại khiến cho bạn bè có thêm phiền toái. Mấy ngày nay nhiệt độ xuống thấp, cô muốn mua cho bé mấy bộ quần áo mùa thu, đừng thấy điều kiện hiện tại của cô không được tốt lắm, nhưng đối với những việc liên quan đến Bắc Bắc trước giờ đều không qua loa, quần áo trên người bé không có bộ nào mua tùy tiện cả.

Người bán hàng cũng rất biết nhìn người, vừa nhìn liền biết cô tiêu tiền rộng rãi mua đồ cho đứa nhỏ, nên ra sức giới thiệu. Đã vậy Bắc Bắc cũng là cái mắc treo quần áo nhỏ, mặc cái gì cũng rất soái.

Văn Hảo gần như không do dự, loáng cái đã mua vài bộ cho bé, ngay cả tiểu tử kia cũng kinh ngạc xua xua tay: “Dì, dì mua cho con một bộ là được rồi.”

Trong nhận thức của bé, mặc dù hai người bình thường rất thân thiết nhưng vẫn là người ngoài, bộ dạng khách sáo khiến lòng Văn Hảo đau nhói từng cơn. Cô cố gắng đè nén cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, kiên nhẫn giải thích: “Trong khoảng thời gian này Bắc Bắc rất nghe lời, đây là phần thưởng.”

“Nhưng nhiều quá.” Tên nhóc này được dạy dỗ rất tốt, bộ dáng khó xử mười phần đứng đó: “Ông bà nội nói, không được tùy tiện nhận quà đắt tiền.”

Rõ ràng đồ bé mặc từ đầu đến chân phần lớn là do cô mua, nhưng Văn Hảo không thể nói, cô cố hết sức làm cho mình cười thật tự nhiên: “Không phải sắp đến sinh nhật Bắc Bắc sao, cái này xem như quà sinh nhật, cái này, xem như quà giáng sinh, còn có cái này là quà năm mới... Dì sợ đến lúc đó quên mất, nên bây giờ tặng trước tất cả cho con, được không?”

Bắc Bắc chớp mắt, như là đang cố gắng tiêu hóa chuyện này, cuối cùng mới mím môi nhẹ nhàng cười: “Được, cảm ơn dì. Nhưng dì tặng con nhiều quà như vậy, con lại chưa có quà tặng lại dì, hay là con hôn dì một cái nhé. Con không tùy tiện hôn con gái đâu.”

Văn Hảo và người bán hàng đều bị chọc cười, khi cô ấy nhận lại những bộ đồ kia còn cảm thán: “Em bé thật xinh đẹp! Vừa rồi khi bước vào tôi còn tưởng là hai mẹ con kia.”

Văn Hảo gạt mình, lập tức khẽ cười nói: “Tôi nào có phúc khí tốt như vậy.”

Bắc Bắc cũng nghiêng đầu nghiêm túc trả lời đối phương: “Con có mẹ rồi, đây là dì Hảo, là dì tốt nhất của con.”

Văn Hảo đứng đó nhìn đứa nhỏ, nhìn bé nghiêm túc sửa lại lời người ta, hiển nhiên đối với chuyện này cực kỳ để ý. Cô không tiếng động xoay lưng, khe khẽ dụi dụi mắt, đáy lòng có cái gì đó khó chịu sắp vỡ ra.

Mua xong xuống lầu, Văn Hảo hỏi Bắc Bắc còn muốn làm gì không, thời gian trôi thật nhanh, chỉ chớp mắt cũng sắp đến trưa. Khi cô đang cúi đầu nói chuyện cùng bé, bỗng nhiên bên cạnh có người gọi: “A Hảo?”

Ngẩng đầu nhìn lên, lại là Đường lão phu nhân, bên cạnh bà là vợ của Đường Trọng Kiêu, Hứa Niệm.

Hứa Niệm trước kia cô cũng là đã gặp, khi họ kết hôn cô cùng đi với Đường Khải Sâm đến, nên có gặp một lần, không nghĩ tới đối phương còn nhớ rõ mình, chủ động chào hỏi với cô: “Chào cô.”

Văn Hảo cũng cười gật gật đầu: “Trùng hợp vậy.”

“Bà nội không muốn ở nhà, tôi cùng bà ra ngoài đi dạo.” Hứa Niệm tính tình rất tốt, mỗi lần gặp đều là đáng vẻ rất ôn hòa.

Lúc này Văn Hảo mới chú ý đến, đối phương cầm trong tay một túi trang sức to, là của một cửa hiệu rất nổi tiếng. Cô suy đoán lão phu nhân là tới đưa lễ vật kết hôn cho Đường Khải Sâm, nhất thời không biết nên nói gì, cuối cùng vẫn là lão phu nhân mở miệng: “Đứa nhỏ này là —— ”

Ánh mắt lão phu nhân vẫn dừng ở trên người Bắc Bắc, chân mày cũng chau lại, Văn Hảo theo bản năng dặt bệ chặt hơn một chút: “Là con của bạn con ạ.”

Đáy mắt lão phu nhân chợt lóe lên thất vọng, kìm lòng không được đưa tay sờ sờ đầu nhỏ của Bắc Bắc, như là cảm thán bình thường: “Con của người khác, lại có vài phần giống con nha.”

Văn Hảo lúng túng giật giật khoe miệng: “Phải không? Chắc là bởi bộ dáng con không có gì đặc sắc chẳng.”

Gương mặt lạnh lùng không hài hước thế này ai mà đồng ý mua đan (viên thuốc) chứ, ánh mắt Đường lão phu nhân phức tạp nhìn nhìn cô, lại nói với Hứa Niệm phía sau: “Tiểu Niệm, con đi chọn quần áo cho Trọng Kiều trước, bà muốn nói với A Hảo hai câu.”

“Vâng.” Hứa Niệm hiểu chuyện rời đi, lão phu nhân và Văn Hảo chọn chỗ ngồi rất gần với khu vui chơi thiếu nhi. Bắc Bắc tự mình đi chơi, thừa ra hai người ngồi đó, thật lâu không nói chuyện.

“Khải Sâm nó —— ”

Lão phu nhân vừa mở đầu, Văn Hảo liền trực tiếp cắt đứt lời còn lại: “Bà, hiện tại con đã có bạn trai.”

Đường lão phu nhân nhìn cô, hồi lâu mới lộ ra một nụ cười gượng: “Là thằng nhóc Chu gia, bà đã nghe nói.”

Văn Hảo gật gật đầu: “Cho nên con và Khải Sâm, thật sự đã là quá khứ. Không phải vợ chồng đã li hôn đều còn có cơ hội ở chung một chỗ, cũng không phải đều thích hợp ở chung một chỗ.”

Đường lão phu nhân trầm mặc nhìn khu vui chơi thiếu nhi, Bắc Bắc đang cùng chơi cầu trượt cùng mấy đứa trẻ. Thằng nhóc rất có lễ phép, không tranh không đoạt, cứ như vậy làm cho người ta yêu thích, bà nhìn đứa bé mà thất thần trong chốc lát.

Thời tiết hơi lạnh, lão phu nhân đã bắt đầu ho khan, Văn Hảo vội vàng giúp bà thuận thuận khí, bà khoát tay nói: “Không có việc gì... A Hảo, con có biết vì sao trước kia bà đối với con như vậy, bây giờ ngược lại vẫn ích kỷ muốn tác hợp con cùng Khải Sâm không?”

Văn Hảo lắc lắc đầu, cô thật sự không biết vì sao lão phu nhân cố chấp với cô như vậy, rõ ràng lần trước đã nói rõ rồi.

Lão phu nhân nhìn cô cười: “Bởi vì ta nhìn ra được, ai thật sự đối tốt với Khải Sâm.”

“Lộ Lâm cũng thật lòng yêu anh ấy.”

Đường lão phu nhân lắc lắc đầu: “Thời gian Lộ Lâm quen với nó là lâu nhất, thanh mai trúc mã, nhưng vì cái gì con lại có cơ hội chen vào giữa? Nếu tình cảm hai đứa nó đủ kiên định, ai cũng không chen vào được.”

Văn Hảo không nói, cô không biết việc đã đến nước này, lão phu nhân còn muốn nói với cô điều đó để làm gì. Nhưng rất nhanh bà lại lên tiếng, lần nói chuyện này, làm cho cô hoàn toàn ngây người.

“Con đã biết chưa? Hôn lễ của Khải Sâm hủy rồi.”

Văn Hảo cũng chỉ kinh ngạc một lát, lập tức bình tĩnh “a” một tiếng. Phản ứng này đã chọc cười lão phu nhân, tức giận trở trở trán cô: “Cái con bé này...”

“Bà nội. Anh ấy đã trưởng thành, biết chính mình đang làm gì.” Đương nhiên Văn Hảo sẽ không cảm thấy chuyện này có liên quan đến cô, trước giờ Đường Khải Sâm nghĩ cái gì cô đều không đoán ra, nhưng có một việc chính xác trăm phần trăm, chính là anh không yêu cô.

Cho dù không có Lộ Lâm cũng vậy, mặc kệ có là ai, dù sao không thể nào là cô. Đạo lý dễ hiểu như vậy, lão phu nhân lại cố tình không rõ.

Nhất thời hai người ngồi đó không ai nói chuyện, Văn Hảo xem thời gian không sai biệt lắm muốn rời đi, nhưng bỗng nhiên lão phu nhân lại nói thấy choáng váng. Văn Hảo biết người có tuổi luôn có tật xấu như vậy, nên đề nghị: “Con đưa người đến bệnh viện kiểm tra một chút.”

“Không đi.” Lão phu nhân trực tiếp bác bỏ, lôi kéo cô không cho đi: “Con ngồi đây với ta ta sẽ không xỉu nữa.”

“A?” Văn Hảo dở khóc dở cười: “Con còn có công hiệu này sao?”

Lão phu nhân len lén liếc mắt gian tà, thuận thế gật gật đầu: “Có phải con li hôn cùng Khải Sâm rồi, nên không quan tâm bà nữa?”

Khương Văn Hảo đều hết chỗ nói rồi: “Đi, vậy con lại ngồi cùng bà một lát.”

Nhưng ngồi rất lâu, lão phu nhân vẫn cầm tay cô không cho đi, ngay cả Hứa Niệm một lúc lâu cũng chưa trở về. Văn Hảo dần dần nhận ra không được bình thường, trong đầu chợt lóe một cái suy đoán không chắc chắn: “Bà, không phải bà giả vờ chứ?”

Quả nhiên không ngoài suy đoán của cô, vừa hỏi xong, liền thấy lão phu nhân liều mạng ngoắc ngoắc về hướng nào đó. Văn Hảo nhìn theo liền thấy Đường Khải Sâm một đường đi tới, hơn nửa tháng không gặp, anh tựa hồ không thay đổi gì, vẫn là bộ dạng nghiêm túc không cười như cũ.

“Bà, sao người lại trở nên ngây thơ như vậy?” Văn Hảo nhíu nhíu mày, nhanh chóng đứng lên.

Lão phu nhân chẳng những không cảm thấy xấu hổ, ngược lại rất có triết lý nói: “Có đôi khi chuyện duyên phận này, cũng phải dùng chút ít thủ đoạn. Con xem con chậm một bước, nó nhanh một bước, không phải đã gặp được rồi sao?”

Văn Hảo cũng không phí sức suy nghĩ lời khó hiểu như vậy, nhanh chóng đón Bắc Bắc chuẩn bị rời đi. Đường Khải Sâm vừa vịn đến gần, nhìn đến cô quả nhiên vẻ mặt băng lãnh: “Sao em lại ở đây?”

“Đừng hiểu lầm, trùng hợp mà thôi.”

Nghe xong lời này, môi mỏng Đường Khải Sâm càng mím chặt hơn, sắc mặt tựa hồ còn khó coi hơn hồi nãy.

Văn Hảo lường trước hiện tại tâm tình của anh nhất định rất kém cỏi, yêu nhiều năm như vậy cuối cùng muốn đi vào cung điện hôn nhân, thế mà lại ngoài ý muốn phải ra, mặc kệ vì sao lại hủy, khẳng định trong lòng đều rất khó chịu.

Cô không muốn để lại rủi ro, dắt Bắc Bắc muốn đi, lão phu nhân nháy nháy mắt về phía Đường Khải Sâm. Người nọ đứng thẳng tắp tại chỗ, như là do dự hồi lâu mới mở miệng: “Đi đâu, tôi đưa em.”

“Không cần.” Văn Hảo lại quay đầu nhìn lão phu nhân, nhìn khuôn mặt kia cô thương thương bà rất cuộc không nở nặng lời, chỉ nhấn mạnh lần nữa: “Bà, chuyện vừa nãy con nói với bà không phải nói đùa, tạm biệt.”

Lão phu nhân há miệng thở dốc, thần sắc ảm đạm.

Văn Hảo chưa đi được vài bước di động liền vang lên, cầm lên nhìn xem thì thấy là Thạch Hiểu Tĩnh gọi tới. Cô vội vã nhận rồi giải thích: “Em lập tức tới ngay... A? Không thấy Chung Gia Minh?”

“Ba con làm sao!” Bắc Bắc nắm chặt tay Khương Văn Hảo, khuôn mặt nhỏ tràn ngập khẩn trương.

Văn Hảo lại cùng Thạch Hiểu Tĩnh nói vài câu mới lo lắng trả lời đứa nhỏ: “Không có việc gì, xảy ra chút tình huống.” Trước mắt cô phải đến chỗ Thạch Hiểu Tĩnh bên kia, phỏng chừng cô ấy đang lo lắng.

Tuy rằng báo cảnh sát, nhưng chính các cô cũng nên làm gì đó mới được, nhưng còn Bắc Bắc...

Cô nhìn đứa nhỏ có chút khó xử, lúc mà không biết nên như thế nào cho phải, bỗng nhiên nghe được phía sau có người nói: “Tôi có thể giúp hai người, trước tiên giao đứa nhỏ cho bà.”

Văn Hảo quay đầu liền thấy Đường Khải Sâm im lặng đứng ở nơi đó, có lẽ biết cô sẽ do dự, lại bổ sung: “Tìm người quan trọng hơn.”

Tuy rằng thấy lạ vì sao đột nhiên người này tốt bụng như vậy, nhưng giờ phút này cô cũng không kịp nghĩ nhiều cái gì, gật gật đầu, cúi người dặn dò Bắc Bắc: “Ngoan, con đợi cùng bà, chút nữa đi cùng ba mẹ con đón con.”

“Vâng.” Đứa nhỏ rất rất hiểu chuyện, từ phản ứng của người lớn cũng đoán được gì đó.

Đường Khải Sâm lại dăm chiêu nhìn đứa nhỏ, lúc này mới dẫn đầu đi lên thang máy.

“Em nói anh ấy có thể đi đâu, chị mới chỉ đi chốc lát thôi... Bình thường anh ấy đều không ra khỏi cửa.” Thạch Hiểu Tĩnh khóc, nói năng lộn xộn. Cũng khó trách cô ấy lo lắng đến như vậy, tình huống Chung Gia Minh như vậy ra ngoài một mình quả thật rất nguy hiểm.

Chính Văn Hảo cũng không có đầu mối, chỉ có thể trấn an cô ấy: “Chị hãy bình tĩnh, bác sĩ Lưu cũng không biết sao, quản gia đâu, anh ta ra ngoài không ai biết sao?”

“Không biết, anh ấy im lặng như vậy, đi cũng không ai phát hiện.” Thạch Hiểu Tĩnh liều mạng lắc đầu, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống: “Có thể xảy ra chuyện gì hay không? Bây giờ người xấu nhiều như vậy, sẽ không bị bắt cóc đi? Đang êm đẹp sao anh ấy lại tự dưng một mình ra ngoài —— ”

”Bình thường cô dẫn anh ta đi đâu? Bỗng nhiên người đang lái xe đặt câu hỏi, giọng điệu thanh lãnh, mang theo một khí thế trầm ổn khó có được.

Thạch Hiểu Tĩnh mờ mịt nhìn về phía Đường Khải Sâm, lúc này cũng không kịp so đo cái gì, cố gắng hồi tưởng: “Đi qua, đi qua rất nhiều nơi a, đều không có gì đặc biệt.”

Văn Hảo biết giờ phút này đầu óc cô ấy rất loạn, dùng sức nắm chặt ngón tay cô ấy: “Chị hãy nghĩ kỹ lại xem, có nơi nào ấn tượng với anh ta hay không? Hoặc là phản ứng thật rõ ràng?”

Trong xe im lặng cực điểm, Thạch Hiểu Tĩnh hít sâu thở mạnh, rốt cuộc có một điểm manh mối: “Chị nhớ rõ có lần bạn học tụ hội, bởi vì lúc đó anh ấy đi cùng chị, cho nên chị chỉ đi lên chào hỏi. Lần đó chị bị phạt rượu, hình như anh ấy mất hứng, dùng lực rất lớn túm chị đi, đây coi là đặc biệt sao?”

Hiển nhiên bây giờ đầu óc cô ấy đã đại loạn, hoàn toàn không có năng lực tự hỏi, lớp trang điểm trên mặt đã phai hết cũng chẳng quan tâm sửa sang lại.

“Địa chỉ.” Trầm mặc một lát, Đường Khải Sâm mở miệng hỏi.

Thạch Hiểu Tĩnh vội vã nói, xe liền thẳng đến khách sạn kia.

Đến cửa khách sạn, Thạch Hiểu Tĩnh mở cửa xe đầu tiên muốn chạy vào tìm, Đường Khải Sâm ngăn cô lại: “Không đâu không nào như thế làm sao tìm được, các cô đi tìm quản lý, đi xem phòng kia trước, sau đó tìm kỹ cả tầng. Tôi đến phòng theo dõi.”

“Được”

Đại gia phân công hợp tác, hiệu suất rõ ràng cao không ít, các cô vừa mới tìm đến quản lý khách sạn không lâu liền nhận được điện thoại của Đường Khải Sâm, đối phương như là đang đi thật nhanh, trong ống nghe có tiếng gió sột soạt truyền lại: “Tôi đã tìm được, các cô đợi ở đại sảnh.”

“Tìm được?”

Văn Hảo nhẹ nhàng thở ra, còn chưa kịp nói gì khác điện thoại đã bị Thạch Hiểu Tĩnh đoạt đi: “Ở nơi nào, tôi đi lên!”

“Ở bên dưới chờ.” Đường Khải Sâm chỉ nói một câu này liền ngắt máy.

Thạch Hiểu Tĩnh đứng tại tại chỗ, lập tức liền ý thức được đã xảy ra chuyện. Nếu không có gì, Đường Khải Sâm làm sao nhất định muốn ngăn cô cùng Văn Hảo? Cô không chút suy nghĩ liền nhanh chóng chạy lên tầng, Văn Hảo cùng quản lý cũng bước nhanh đi theo.

Quản lý dùng bộ đàm liên lạc với phòng theo dõi, biết đích đến là tầng 21, trong thang máy không ai nói chuyện, không khí vô cùng lo lắng. đời này Văn Hảo chưa từng gặp qua Thạch Hiểu Tĩnh khẩn trương như vậy, thì ra khi con người có cảm tình, thật sự có thể chất chứa được sâu như thế.

Tác giả có lời muốn nói: chương này thêm thật nhiều gia vị =3=

18. Chương 17

Editor: Linh Đang

Lấy tình huống của Chung Gia Minh thì tuyệt đối không thể xuất hiện tại khách sạn với ai, nhưng trước mắt anh đích xác ở tầng 21. Khi Thạch Hiểu Tĩnh nhìn thấy Đường Khải Sâm cầm thẻ phòng đứng ở trước cánh cửa, biểu tình trên mặt đã sớm vắn vẹo: “Anh xác định không nhìn lầm?”

Đường Khải Sâm không nói lời nào, chỉ bình tĩnh quẹt thẻ phòng, “Đinh” một tiếng vang nhỏ, cánh cửa kia phôi hợp với tiếng vang mở ra.

Dường như Thạch Hiểu Tĩnh không do dự, vọt vào đầu tiên. Văn Hảo cũng không đoán ra bên trong sẽ là tình huống gì, lại lo lắng sẽ gặp chuyện không may, vì thế cũng nhắc chân chuẩn bị cùng đi vào trong. Không nghĩ tới Đường Khải Sâm đuổi cánh tay ra liền cản cô lại: “Em không thể đi vào.”

“Vì sao?”

Đường Khải Sâm vô cùng bình tĩnh nhìn cô một cái: “Anh ta còn ở cùng một người phụ nữ.”

Sau khi Văn Hảo trở mắt mới suy nghĩ cẩn thận ý tứ trong lời nói này: “Anh nói, Chung Gia Minh cùng người đến mượn phòng?”

“Cũng có thể là người khác dẫn anh ta đến mở phòng.” Đường Khải Sâm cải chính nói.

Cuối cùng Văn Hảo không bình tĩnh được, đầu óc ông nổ tung, bộ dạng Chung Gia Minh thực sự tốt, nhưng cũng không đến mức để bất cứ người phụ nữ nào cũng coi trọng muốn lên giường đâu? Huống chi Chung Gia Minh căn bản là ——

“Nhanh đi làm việc của anh, nơi này đã không anh nữa!” Bỗng nhiên Khương Văn Hảo như biến thành người khác, đẩy Đường Khải Sâm đi vài bước tới bên cạnh, sắc mặt được chiếu rọi trong ánh sáng mờ nhạt của hành lang như có chút trắng bệch mất tự nhiên.

Tâm tình Đường Khải Sâm lần nữa xuống đến điểm đóng băng, giọng nói thấp hơn vài độ: “Khương Văn Hảo, em đang qua sông đoạn cầu?” D@Đ#L\$Q%Đ^^

“Ngày khác sẽ cảm ơn anh, chúng tôi phải xử lý việc nhà, anh ở đây sẽ không tiện! Hiểu Tĩnh sẽ rất xấu hổ.”

Cô nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nhưng tinh tế nghe liền thấy trăm ngàn chỗ hở, đến cười nhạo Đường Khải Sâm cũng lược đi: “Việc nhà? Em cũng là người ngoài, dứt khoát cùng đi.”

Anh bỗng nhiên đảo khách thành chủ, chặn ngang nắm chặt ngón tay cô, khóe miệng mang theo ý cười chưa lui: “Bọn họ xử lý việc nhà, em cảm ơn tôi.”

Văn Hảo cứng ở nơi đó, biểu tình đông lại từng chút một, sau đó lại dùng lực lắc đầu: “Không được! Tóm lại anh đi mau.”

“Không được tự nhiên.” Đường Khải Sâm nhíu mày mắng một câu. Hai người đang giằng co chưa xong, trong phòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng trầm đục thật lớn, mơ hồ nghe được như thể Thạch Hiểu Tĩnh nói câu gì, Văn Hảo không muốn dây dưa nhiều cùng anh nữa, chỉ dùng lực cưỡng điệu một câu, “Không cho anh tiến vào.”

Đường Khải Sâm nhìn bóng dáng cô vội vàng rời đi, lần nữa nguy hiểm nheo mắt lại.

Trong phòng cũng không có tiếng ồn ào trong tưởng tượng, khi Văn Hảo đi vào thậm chí có thể cảm giác được ma sát rất nhỏ khi gót giày mình đạp trên nền. Đây là gian phòng, thoạt nhìn hoàn cảnh cũng không tệ lắm, nhưng cô không có tâm thưởng thức, vòng qua gian ngoài chuẩn bị thẳng đến phòng ngủ. D@Đ#L\$Q%Đ~~

Cửa phòng ngủ lại từ mở ra bên trong, có người đi ra, mặc váy ngắn màu đen có đai nhỏ ngang lưng, một thân mùi nước hoa làm Văn Hảo bị nghẹn rất không thoải mái. Cô đề phòng nhìn người phụ nữ kia, nhưng mơ hồ cảm thấy có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ được thấy qua ở đâu.

Người nọ suýt nữa bị đụng đến, cũng không nhìn được nhìn cô một cái, khước miệng lại dần dần mang theo vài phần khinh miệt cười: “Gấp cái gì, nhìn rất cao lớn uy vũ, không nghĩ tới đến cứng rắn cũng không cứng rắn nổi. Còn thật lo lắng tôi sẽ ăn anh ta?”

Văn Hảo cầm nắm tay, không nghĩ tới còn có người thật có thể vô sỉ loại tình trạng này, nhưng trong chớp mắt mơ hồ nhớ lại, người phụ nữ này... Giống như từng thấy qua bên người Lâm Lăng? Cho nên hôm nay đến đây, là Lâm Lăng an bài?

“Tiểu thư, chúng tôi đã báo nguy, muốn cùng nhau chờ cảnh sát lại đây?” Đường Khải Sâm dựa vào cửa, giọng điệu ngả ngớn, nhưng đáy mắt lại tràn đầy lạnh nhạt cùng khinh thường.

Sắc mặt người phụ nữ kia hơi đổi, cuối cùng bước nhanh rời khỏi phòng.

Văn Hảo đã không còn kịp suy tư xem người đàn ông vừa nói những lời vừa rồi nghe được bao nhiêu, lại sẽ không liên tưởng đến cái gì, chỉ biết là giờ phút này trạng thái của Thạch Hiểu Tĩnh nhất định rất không tốt. Cô vội vàng chạy vào phòng ngủ, quả nhiên liếc mắt liền thấy Thạch Hiểu Tĩnh đỏ hồng mắt cài cúc áo cho Chung Gia Minh. D@Đ#L\$Q%Đ~~

Tài xế nhà họ Chung cũng đã chạy tới từ sớm, sự tình nháo quá lớn làm nhị lão nhà họ Chung bên kia cũng kinh động, lúc này tài xế đang đứng ở một bên báo cáo tình huống cho hai vị lão nhân. Đường như Văn Hảo có thể đoán trước kế tiếp sẽ dẫn đến vô số phản ứng dây chuyền.

Thạch Hiểu Tĩnh đã cố không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ nắm tay Chung Gia Minh không nói lời nào, vừa rồi trong nháy mắt, cô thật sự cảm thấy bầu trời của mình đã sụp.

So sánh với mấy người mang tâm tư không giống nhau, chỉ có Chung Gia Minh hoàn toàn không có phản ứng. Anh ta vẫn mặc áo trắng quần đen đơn giản, ánh mắt thuần túy, cả người càng an tĩnh không để ý tới ai, chỉ là ngón tay dùng sức nắm chặt cổ tay Thạch Hiểu Tĩnh, như thế nào cũng không muốn buông ra.

“Anh ta... Có thể là tới tìm chị.” Thạch Hiểu Tĩnh đứng bên Chung Gia Minh vô cùng nhỏ gầy, nhưng mà cơ thể nhỏ bé này, phải gánh vác vô số trọng trách. Cô khịt khịt mũi, vẫn không khóc ra được, “Sau này bị người tính kế.”

Nghĩ đến cô cũng đoán được có liên quan đến Lâm Lăng, nhưng từ đầu đến cuối Văn Hảo vẫn không rõ: “Lâm Lăng làm như vậy, sẽ không sợ chị hận anh ta sao?” D@Đ#L\$Q%Đ~~Đ

Thạch Hiểu Tĩnh lắc lắc đầu: “Anh ta chỉ muốn biết Bắc Bắc là —— “

Cô nói phân nửa lại dừng lại, mắt nhìn Đường Khải Sâm đứng bên cạnh xe cách đó không xa, chỉ có thể dè dặt tiếng nói, “Vừa rồi Đường Khải Sâm cũng đều nghe được, có lẽ về sau sự tình phiền toái rồi.”

Văn Hảo cũng trầm mặc xuống, xem ra không chỉ Thạch Hiểu Tĩnh, chính cô cũng có một trận chiến khốc liệt phải đánh.

Nhưng vô cùng kì quái, trên đường trở về thậm chí Đường Khải Sâm ngay cả hỏi cũng không có hỏi, trong lòng Văn Hảo lộn xộn, một bên vụng trộm đánh giá anh, lại một bên tự nêu kiến nghị ở trong lòng. Nếu đối phương thật sự hỏi tới, cô liền chết cũng không nhận.

Nhưng ngộ nhỡ anh vụng trộm mang đứa nhỏ đi làm giám định thì sao?

Tuy rằng vừa rồi gọi điện thoại qua, bà nội nói đã đưa Bắc Bắc an toàn về nhà họ Chung, nhưng một lòng cô vẫn như trước không bỏ xuống được.

“Muốn ăn cái gì?” Người đàn ông bên cạnh cạnh bỗng nhiên mở miệng, dọa cô giật mình.

Vân Hảo quay đầu nhìn anh, vẻ mặt Đường Khải Sâm trầm tĩnh, không nhìn ra một chút dấu vết hoài nghi nào. Cô liền hắng giọng một cái nói: “Tôi không đói bụng, muốn trở về nghỉ ngơi.”D@Đ#L\$Q%D~

Đường Khải Sâm hừ cười một tiếng: “Vừa rồi ai nói muốn cảm ơn tôi?”

Vân Hảo bình tĩnh: “Tôi có thể gọi đồ bên ngoài, trực tiếp đưa tới nhà anh là được.”

Sắc mặt Đường Khải Sâm đã hoàn toàn đen, ánh sáng phản chiếu đường cong sườn mặt cũng có thể nhìn ra giờ phút này tâm tình anh rất ác liệt. Vân Hảo suy đoán có lẽ chính mình lại không cẩn thận đắc tội anh, nghĩ cũng đúng, trước giờ vấn đề ăn uống anh đều không chịu nhượng bộ.

Trong khoang xe là một trận quỷ dị trầm mặc, chỉ là ăn bữa cơm mà thôi, Vân Hảo cảm thấy chính mình thực sự không cần thiết phải khác người như vậy.

Nhưng cô sợ chính mình không cẩn thận sẽ lại lộ sơ hở, quả thực một giây đều không muốn đợi với người đàn ông này.

Khi cô cho rằng Đường Khải Sâm buông tha như vậy, bỗng nhiên anh ngừng xe ở ven đường. Nơi này chính là đường chính của thành phố, Vân Hảo cũng không sợ anh xằng bậy, chỉ là thấy sắc mặt anh âm trầm vẫn còn có chút phòng bị: “Làm chi?”

Đường Khải Sâm trực tiếp cởi đai an toàn ra, lúc này mới nhìn cô một cái, trong lời hơi có chút ý tứ nhấn nạt: “Cho dù em không đói bụng, theo anh ăn xong rồi đi. Không muốn ăn cơm một mình.”

Anh nói xong cũng dẫn đầu xuống xe, Vân Hảo nhìn theo bóng lưng anh vòng qua thân xe, ngón tay đặt trên đầu gối ra sức bấm vào lòng bàn tay.

Đường Khải Sâm đã thay cô mở cửa xe, hôm nay anh mặc một thân âu phục thủ công màu đen, cả người đứng trong bóng đêm lại nhuộm vài phần màu sắc cô đơn. Là bởi vì vừa mới thất tình, cho nên sợ hãi cô đơn?

Vân Hảo biết giờ phút này tốt nhất không nên sinh ra loại ảo giác đồng tình này với anh, Đường Khải Sâm là ai? Mặc dù không có Lộ Lâm bên người anh cũng nhất định không thiếu người bồi, chỉ cần anh chịu, vô số phụ nữ sẽ đến xu nịnh.

Nhưng giờ phút này anh giống như là nhận định cô, cố chấp đứng ở đó không chịu động, thậm chí Vân Hảo hoài nghi, nếu giằng co nữa anh nhất định sẽ chọn dùng thủ đoạn cực đoan bức cô đi vào khuôn khổ.

Quả nhiên kiên nhẫn của anh khô kiệt rất nhanh: “Muốn anh ôm em?”

Vân Hảo nín trong lồng ngực một hơi, sau một lúc lâu đều không ra được: “Không cần.”

Bởi vì không muốn đợi lâu với anh, cho nên Vân Hảo chọn cơm trong nhà, không phải nhà hàng đặc biệt lớn, nhưng sau khi đi vào lại phát hiện người cũng không ít. Hai người đối diện ngồi tại chỗ đó, tự nhiên không có đề tài chung, trong lòng Vân Hảo có việc, vẫn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ thất thần.

Trên đường Đường Khải Sâm nhận điện thoại, anh chỉ hạ giọng “Ừ” vài tiếng, lại bổ sung một câu: “Con biết bà nội, về nhà lại nói.”

Thì ra là đang nói chuyện điện thoại với bà nội... Ai biết sau khi Đường Khải Sâm cầm điện thoại đặt lên bàn, ánh mắt cũng thần nhiên rơi vào trên mặt thủy tinh phản quang, cặp mắt kia tối đen như mực, như là đang thẳng tắp nhìn chăm chăm cô.

Trong lòng Vân Hảo nhảy thành thịch, luôn cảm thấy ánh mắt kia sắc bén lại dọa người, mà khi cô quay đầu nhìn về phía đối phương thì lại phát hiện dường như anh cũng chỉ là nhàm chán xem cảnh sắc ngoài cửa sổ mà thôi.

Có lẽ là bởi vì chột dạ, từ đầu đến cuối bộ dáng của cô đều là nghi thần nghi quỷ, lúc ăn cơm cũng nhặt như nước ốc, cho nên tùy tiện ăn một chút liền thả bát đĩa.

Ngược lại khẩu vị của Đường Khải Sâm rất tốt, nơi nào có bộ dáng của người vừa mới giải trừ hôn ước bị người vứt bỏ, bình thường rất nhiều người khủng hoảng, đến đồ ăn của nhà hàng ba sao này cũng ăn hết sạch.

“Mấy ngày nay anh chưa ăn cơm?”

Ban đầu Văn Hảo muốn chế nhạo anh vài câu, ai biết người nọ còn rất nghiêm trang trả lời: “Hai ngày.”

Thật đúng là si tình, còn tưởng rằng nuốt không trôi là độc quyền của cô đấy. Văn Hảo giật giật khoe miệng, những lời vốn muốn nói ra miệng liền bị nuốt trở về.

Đến lầu dưới túc xá, lúc này Đường Khải Sâm mới nhớ tới hỏi việc phòng ốc, quá lâu như vậy anh đều không thấy người phụ nữ này có ý tứ chuyển qua, vì thế thăm dò giống như vô tình nói: “Nghe nói em có căn hộ ở trung tâm, sao lại còn ở lại nơi này?”

Văn Hảo cũng không có hỏi anh nghe nói từ đâu, chỉ nói chi tiết: “Nhà kia điện nước, đồ đạc, tính ra cũng phải mất một khoản. Thêm đó cũng không cách công ti gần, nếu tàu điện ngầm không kịp, còn phải thuê xe, nghĩ như thế nào cũng không có lời.”

Đường Khải Sâm nhìn cô nói miệng lưỡi lưu loát, một bút thêm một bút tính ngược lại rất tinh tế, nhưng những thứ kia đều là số tiền nhỏ, hiện tại đến chuyện này Khương Văn Hảo cũng muốn tính toán chi li? Nhưng bây giờ anh không thể nói cái gì, càng không thể đến lúc thay đổi hợp đồng rồi những thứ nhỏ cũng ôm đồm.

Văn Hảo không chút nào chú ý đến sắc mặt người đàn ông kia chuyển biến, chỉ hơi thở dài: “Tuy rằng đoạn đường rất tốt, nhưng không thích hợp với tôi. Tôi chuẩn bị bán nó đi, đổi căn nhỏ hơn một chút.”

Đường Khải Sâm thiếu chút nữa cho rằng chính mình nghe lầm, gân xanh trên trán hung hăng nhảy dựng: “Em nói cái gì?”

19. Chương 18

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Âm lượng của anh quá lớn, trong buồng xe chật chội vang lên không nhỏ, Văn Hảo hoài nghi nhìn anh một cái: “Tôi bán phòng ở, anh kích động cái gì?”

Đường Khải Sâm cũng ý thức được bản thân phản ứng quá khích, nhưng dù thế nào cũng không nghĩ được mình dùng nhiều công sức như vậy mới thuận lợi đem phòng ở sang tên cho cô, kết quả vừa đến tay người phụ nữ này lại tính toán đem bán! Không nói đến những cái khác, thế này giống như... Ngay cả phần tâm ý của anh cũng mang bán đi

Thì ra cảm giác tí mỉ chuẩn bị gì đó, người ta lại không nhìn đến là như thế sao?

Đáy lòng anh giống như sông cuộn biển gầm, chỉ đành cố gắng tức giận xông thẳng lên não, tận lực bình tĩnh hỏi: “Là ý kiến của Chu Tử Nghiêu sao?”

Chuyện này có thể giấu được kẻ đơn bào như Khương Văn Hảo, nhưng không gạt được Chu Tử Nghiêu lòng dạ sâu kín, cho nên người nắm chính xác tâm tư rồi khuyến khích cô làm như vậy cũng chỉ có một người đó thôi.

Khương Văn Hảo cũng thẳng thắn, gạt đầu thừa nhận: “Anh ấy phân tích kinh tế của tôi, gợi ý này có thể cải thiện cuộc sống của tôi rất tốt.”

Đường Khải Sâm một chút cũng không hoài nghi phải chính mình một giây sau sẽ vỡ tung thành từng mảnh vụn, anh đưa cô phòng ở, kết quả tất cả công lao đều bị Chu Tử Nghiêu ăn mất. Hiểu rõ cô? Anh thừa nhận mình làm chưa thấu đáo, nhưng Chu Tử Nghiêu nói vài câu là coi như làm xong?

Anh quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, hít một hơi thật dài, lúc này mới quay đầu nhìn về phía người phụ nữ kia: “Nếu như là vì tiết kiệm tiền, bán càng không có lãi.”

Ngồi chờ chết tuyệt đối không phải phong cách Đường Khải Sâm anh, cho nên rất nhanh anh đã có cách đánh trả, ra vẻ vô cùng chuyên nghiệp: “Em tiếp tục ở kí túc nhân viên, phòng kia thì cho thuê, mỗi tháng sẽ có số tiền không nhỏ chạy vào thẻ, còn có thể tăng giá trị tài sản. Tính thế nào cũng tốt hơn sang tay bây giờ.”

Hiếm khi anh kiên nhẫn giải thích, Văn Hảo nghe thấy tất cả đều lọt tai, không thể không thừa nhận những việc tính kế kiểu này quả thật người đàn ông này thông thạo hơn cô.

Đường Khải Sâm biết lấy trình độ toán học của Khương Văn Hảo đảm chắc không nắm rõ vấn đề này, thấy đáy mắt cô chợt lóe lên tia sùng bái như trước đây thì cảm thấy rất dễ chịu. Nhưng rất nhanh người kia lại lên tiếng: “Anh nói không sai, quả thật là một cách kiếm tiền tốt, chỉ có điều tôi đã đang liên lạc với người mua——”

Khoé môi Đường Khải Sâm vừa mới nhếch lên hoàn toàn đỡ hẳn, bây giờ người phụ nữ này cứ như thể nghe lời Chu Tử Nghiêu?

Văn Hảo cũng không giải thích, nay tình huống đã không giống trước, năm đó ông chủ mua nhà cũ lên gọi cho cô, nói nhà này sẽ phá đi xây lại ngay lập tức, nếu cô còn muốn mua về, tháng này là hạn chót. Đây là di nguyện cuối cùng của cha trước khi đi, dù thế nào cô cũng muốn hoàn thành.

Chỉ là việc này cô không cần thiết nói với Đường Khải Sâm, Dù sao hai người cũng không còn quan hệ gì, phòng là của cô, muốn xử lý thế nào là do cô.

Nhưng trên mặt người đàn ông này giống như đang phủ một tầng sương lạnh, một đôi mắt giận dữ nhìn cô, kiểu như cô vừa làm ra chuyện xấu tội ác tày trời vậy. Văn Hảo hồ đồ mất rồi, cô bán phòng mình anh ta tức giận đến mức này ư?

Khoang xe lại rơi vào yên tĩnh, nhất thời không ai nói chuyện gì nữa, song hình như giữa hai người luôn là không khí như thế này, Văn Hảo cũng không nghĩ nhiều, ngồi thêm một lúc lại chủ động nói: “Tôi đi lên đây.”

Thấy anh tự dưng lạnh mặt, cô cũng không biết rốt cuộc là đắc tội gì với anh, chắc là di chứng thất tình đi? Tóm lại nhanh chóng rời đi là tốt nhất.

Cô vừa xuống xe, phía sau lại truyền tới thanh âm có vẻ trầm thấp của anh: “Khương Văn Hảo.”

Văn Hảo quay đầu thì thấy một đôi mắt nặng nề nhìn mình chằm chằm. Đáy mắt sáng tối lập lòe như là cố ý mang theo tức giận, cô lại bắt đầu có cảm giác bất an lo lắng, dùng sức nhéo nhéo ngón tay: “Có việc?”

Đường Khải Sâm lại chỉ nhìn cô không nói lời nào, Văn Hảo nghi ngờ phải chăng anh nghe được lời nói của người phụ nữ ở khác sạn, bây giờ chuẩn bị thu lưới tính sổ. Nhưng cuối cùng anh lại chỉ từ cửa kính ném ra một thứ, lạnh như băng phun ra một câu: “Trí nhớ kém như vậy, thế nào chưa đánh mất chính mình.”

Văn Hảo cúi đầu nhìn, thì ra là túi xách của mình.

Cô đứng tại chỗ nhìn xe anh lao đi, thở thật sâu để xả giận, nhất định là anh không nghe thấy, nếu nghe thấy sao có thể không làm gì cả? Ban đầu anh kịch liệt phản đối có đứa bé như vậy, nếu biết, sẽ không bình tĩnh như thế được.

“Khương Viễn Sơn lúc ấy bệnh rất nghiêm trọng, tiền thuốc men lại không phải con số nhỏ, sau này Khương tiểu thư cùng đường đành phải bán nhà đi. Nghe nói vài năm nay lên liên hệ với chủ nhà kia vài lần, có vẻ là muốn chuộc lại.”

Trợ lý nói xong, dừng lại chăm chú nhìn người đàn ông sau bàn, đưa ra kết luận: “Quyết định bán phòng ở khu Đông Mộc Thủy, hẳn là tính toán mua lại nhà cũ.”

Trong phòng có một cái đèn tường chiếu sáng, hơi mờ, anh ta không thể nhận ra được biểu tình của Đường Khải Sâm, nhưng dựa vào việc người này hấp tấp trở về liền gấp gấp gọi mình đến báo cáo tình hình, nhất định giờ phút này tâm tình ông chủ rất không ổn.

Quả nhiên Đường Khải Sâm hơi hơi ngược mắt, ánh mắt phảng phất lưỡi đao lạnh lùng văng lại đây: “Nếu tôi không hỏi, cậu tính ém những chuyện này đi?”

Trợ lý bị giọng điệu sắc bén của anh dọa sợ đến mức trán đầy mồ hôi, há miệng run rẩy giải thích: “Tôi thấy ngài đã đưa phòng cho cô ấy, cho nên mới...”

Đường Khải Sâm âm tình bất định nhìn anh ta, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, chỉ là độ ẩm đáy mắt càng ngày càng giảm, chờ đến khi mở miệng, lại khiến cho trợ lý thở cũng không dám thở mạnh.

“Có phải cậu quên mất, bản thân mình là trợ lý của ai không?”

Trong phòng cực kì im lặng, trợ lý có thể cảm giác được hô hấp của mình ngưng bật. Người đàn ông cao lớn sau bàn chậm rãi đứng lên, chậm rãi từng bước đi đến chỗ anh ta, nhưng càng là tư thái nhàn nhã, càng mang đến cảm giác áp bách báo trước mưa gió sắp đến.

Anh đứng lại trước mặt anh ta, thậm chí còn đưa tay đỡ bả vai anh ta: “Tôi không nói, không có nghĩa là không biết chuyện gì cả. Những việc nhỏ Lộ Lâm làm kia đều không quan trọng, nhưng nếu liên quan đến Khương Văn Hảo, chỉ có thể do tôi làm chủ.”

Chỉ số cảm xúc của Lộ Lâm rất cao, quan hệ với những người bên cạnh anh đều không tệ, trước kia anh không cảm thấy gì, những chuyện nhỏ nhặt này cũng ít để trong lòng. Nhưng bây giờ ——

Nội tâm trợ lý sớm đã chấn động, đầu rũ đến ngực, nơm nớp lo sợ nghe được thì liên tiếp gật đầu bày tỏ: “Vâng vâng, tôi nhớ kĩ rồi.”

Mặt Đường Khải Sâm vẫn trầm xuống: “Đúng lúc công ty con bên Hình Châu cần người, cậu đi sang đi.”

Đây là muốn anh ta đi đây sao! Trước đây anh chưa từng phạm sai lầm, nhưng mà lúc này đây thế nhưng lại ——

Trợ lý chột ngắc đầu, môi khê nhúc nhích muốn giải thích, nhưng bị đuôi mắt Đường Khải Sâm đảo qua lại sợ tới mức cảm miệng. Trước kia cảm thấy ông chủ rất nuông chiều Lộ tiểu thư, nay xem ra hình như... Cũng không hoàn toàn là như vậy? Vẫn là nói bởi vì việc có liên quan tới Khương Văn Hảo, anh mới phả lệ tức giận?

Sau khi trợ lý rời đi, tâm tình Đường Khải Sâm vẫn không thấy tốt hơn, ngược lại càng thêm buồn bực. Thì ra anh không hiểu Khương Văn Hảo một chút nào, bất kể là trước hay sau khi ly hôn. Trách không được cô nghe Chu Tử Nghiêu, hóa ra lúc trước cô gian nan như vậy, dưới tình huống này nảy sinh tình cảm với Chu tử Nghiêu tựa hồ cũng không đáng trách. Mà nếu cô thật sự thích Chu Tử Nghiêu... Anh nhìn bóng đêm trầm lặng ngoài cửa sổ, đáy lòng có thật nhiều cảm xúc phức tạp.

Cho đến khi cửa phòng bị người vội vàng gõ vang, bà nội với vẻ mặt nghiêm túc đứng ở ngoài cửa.

“Không cần hoài nghi, khẳng định chính là đứa nhỏ Đường gia chúng ta.” Lão phu nhân ngồi ngay ngắn một bên trắng kỉ gỗ lim, nói như đinh đóng cột: “Ta nhìn mấy người các con lớn lên, liếc một cái có thể nhận ra. Mất mũi kia, không phải theo khuôn mẫu ông nội Đường sờ sờ ra đó sao? Sao có thể là cháu nội Chung gia.”

Đường Khải Sâm không lập tức nói gì, lão phu nhân thì giống như hoàn toàn không có cách nào khống chế được vui sướng trong lòng: “”Còn tưởng rằng đời này, không được nhìn thấy con của con... Nếu như không phải A Hảo, ta chết vẫn còn tiếc nuối.”

Lúc này Đường Khải Sâm mới nhìn bà một cái: “Loại lời này ít nói thôi, điềm xấu.”

“Bây giờ còn có tâm tư lo lắng ta?” Lão phu nhân dùng sức gõ xuống mặt bàn, tức giận trừng anh: “Nói thật xem, có phải con đã sớm biết? Nếu không vì sao vừa rồi ngăn cản ta mang đứa nhỏ đi bệnh viện.”

“Không có.” Đường Khải Sâm cũng ăn ngay nói thật: “Lúc trước là hoài nghi, song hôm nay thấy Chung Gia Minh như vậy, cơ hồ có thể khẳng định.”

Lần trước ở nhà Khương Văn Hảo cơm nước xong đi về, gia cơm nước xong đi ra, anh có ý nên giữ lại tóc của đứa bé. Nhưng hôm nay bản báo cáo kết quả xét nghiệm DNA còn chưa lấy đã không còn quan trọng nữa, bệnh tình Chung Gia Minh, làm cho anh ta chuyện nam nữ cũng không hiểu, sao lại có thể cùng Thạch Hiểu Tĩnh sinh ra Bắc Bắc được?

Lão phu nhân giờ ngón tay chỉ anh, lại bắt đắc dĩ từ bỏ: “Con trai năm tuổi, thế mà mi không biết, rốt cục lúc trước mi đã làm cái gì khiến cho con bé phải gặt mi? Một người làm mẹ, có biết bao nhiêu khổ tâm mới phải đưa con cho người khác nuôi?”

Những lời này, từng chữ đều giống như dao hung hăng đâm vào ngực Đường Khải Sâm, đoạn đường này anh cũng hỏi lại chính mình, đến cùng đã làm cái gì ép Khương Văn Hảo như vậy? Anh biết bản thân làm không ít việc khốn kiếp, nhưng rốt cuộc cô sợ gì anh, sợ đến mức trốn tránh anh?

Bà nội chống lưng chậm rãi đứng lên, đi ra ngoài vừa đi vừa thở dài: “Tự mình tạo nghiệt, ta nhìn xem kết cục con như thế nào.”

Đúng a, muốn kết cục như thế nào?

Khóe miệng Đường Khải Sâm hiện lên một nụ cười khổ, đoạn đường này anh đều tự hỏi lặp đi lặp lại, có thể nhìn ra Khương Văn Hảo tưng tưng lại giả vờ trấn định, thế nhưng không ngờ lại không biết hỏi thế nào.

Sáng sớm hôm sau Văn Hảo liền nhận được điện thoại của Thạch Hiểu, cô đoán nhất định đã xảy ra chuyện gấp gáp gì đó, lúc ấy trời mới lờ mờ sáng, cô nhìn chằm chằm màn hình di động, trái tim đột ngột co rút một trận không theo qui luật.

Cảm giác này cực kỳ giống cảnh tượng đêm hôm cha gặp chuyện không may, lúc nghe máy tay cũng run rẩy: “Hiểu Tĩnh?”

“A Hảo, chị ——” Thạch Hiểu Tĩnh hiếm khi hơi chần chờ: “Chị có việc quan trọng bàn bạc với em.”

“Chị nói đi.” Văn Hảo nuốt nước miếng một cái, cảm giác bất an càng thêm rõ ràng.

Thạch Hiểu Tĩnh thở ra một hơi, thanh âm từ trong điện thoại truyền lại đây, mang theo vài phần khàn khàn cố nén: “Tối qua ba mẹ Chung Gia Minh đi suốt đêm trở về, bọn họ rất tức giận, em cũng biết bọn họ coi Chung Gia Minh như bảo bối. Sau đó lại biết được chuyện có liên quan tới Lâm Lăng, càng bị chọc tức.”

“Bọn họ không làm khó dễ chị chứ?”

“Không có.”

Văn Hảo thoáng nhẹ nhàng thở ra, nhưng trực giác cảm thấy Thạch Hiểu Tĩnh gọi tới nhất định không phải là để tổ khổ với mình. Sau Thạch Hiểu Tĩnh lại lâm vào im lặng ngắn ngủi, đợi vài giây mới nói: “Bọn họ chuẩn bị đưa Gia Minh xuất ngoại, trước đó đã có quyết định này, bệnh của anh ấy trong nước chữa trị không tốt.”

Văn Hảo đã đoán được lời nói tiếp theo của cô ấy, tim dường như ngừng lại.

“Bắc Bắc... Cũng muốn đưa đi cùng.”

Cảm giác trời sụp như thế nào, giờ phút này Văn Hảo đã được cảm nhận, giống như một chậu nước đá rót thẳng từ đỉnh đầu xuống, từ đầu đến chân đều băng buốt lại, không còn cảm giác. Không biết qua bao lâu mới tìm thấy giọng của mình, nói năng lộn xộn: “Không được, không được Hiểu Tĩnh, nó là mạng sống của em a —— “

Nếu như không có Bắc Bắc, cũng không được thấy nó nữa, cô thật sự sẽ chết.

Thạch Hiểu Tình nghe rõ rệt sự lạc giọng của cô, lập tức luống cuống: “Chị biết, A Hảo em đừng vội. Không phải chị đang báo tin cho em sao? Chúng ta lại tìm cách khác, nhất định có cách.”

Điều này bảo cô đừng nóng lòng làm sao được, đời này cô để ý quá ít người, họ lại đều lần lượt bỏ cô mà đi. Đầu tiên là bị Đường Khải Sâm vứt bỏ, tiếp theo là cha rời đi... Thời điểm Khương Viễn Sơn qua đời, nếu không có đứa nhỏ này, cô chỉ sợ sớm đã không chống đỡ nổi.

Chẳng sợ bé không thể gọi cô là mẹ, chẳng sợ bé không thể lúc nào cũng chơi đùa vui vẻ trước mắt cô, cô chỉ cần có thể xa xa nhìn bé cũng cảm thấy an ủi.

Nhưng trước mắt, ngay cả nguyện vọng nhỏ ấy cũng sắp bị tước đoạt.

Lời ed: hai bà cháu nhà Đường cậy mình thông minh mà định ngồi không ẵm đứa nhỏ, tức không chịu được, mong những chương sau ngược, ngược họ thê thảm vào, tốt nhất là để mẹ con Văn Hảo gặp nguy hiểm, họ nhìn được mà không cứu được, xong để Chu ca lập công, khiến họ hổ thẹn mà từ bỏ. Hừ, bù đắp à!!!

20. Chương 19

Editor: Linh Đang

Tiểu Tào phát hiện cả một ngày Văn Hảo đều không yên lòng, bình thường luôn là người cười tủm tỉm, hôm nay thậm chí ngay cả tươi cười cũng rất ít. Vài lần còn rõ ràng thất thần, khi Lưu Phân đi qua đều nhìn cô vài lần.

“Tâm tình không tốt?” Tiểu Tào lo lắng cô, lại vẫn nhỏ giọng nhắc nhở, “Cẩn thận lão yêu bà tìm chị phiền toái. Chị nhìn mặt chị ta đen thành dạng gì, cũng không biết là có phải bị tức ở chỗ Đường tổng không.”

Nghe được hai chữ “Đường tổng”, Văn Hảo thoáng thất thần, lại rất nhanh chóng lóe lên ý niệm ở trong đầu. Chuyện đứa nhỏ không thể tìm nhất chính là Đường Khải Sâm, nếu để cho đối phương biết, kết quả nhất định sẽ thảm hơn so với trước mắt...

Tiểu Tào thấy sắc mặt cô trở nên kém hơn, như vậy giống như một giầy sau sẽ té xỉu trên đất, cũng bắt đầu khẩn trương theo: “Có phải chỗ nào không thoải mái hay không, muốn xin phép sao?”

Văn Hảo nhìn nhìn thời gian, thật sự ngồi không yên được, đứng dậy lấy thẻ nhân viên trước ngực xuống: “Chị có chút việc quan trọng phải đi ra ngoài một chuyến, em trông giúp chị một lát.”

“À, tốt.” Tiểu Tào còn chưa từng thấy cô khác thường như vậy, suy đoán nhất định xảy ra điều gì quan trọng, nhưng chị ấy không nói, cô cũng không hỏi tới nữa.

Thế nhưng khi Văn Hảo ra cửa lại gặp được Đường Khải Sâm, người này rõ ràng đã lâu chưa tới bộ phận tiêu thụ, hôm nay cũng không biết có chỗ nào không đúng. Từ đầu đến cuối người đàn ông này mặt mày sắc bén, môi mỏng mím rất chặt, như là khi thấy cô mi tâm liền nhíu sâu hơn vậy: “Đi đâu?”

Văn Hảo thu lại tâm tình, cô còn không quên bây giờ là giờ đi làm, vì thế nói: “Dạ dày không thoải mái, đi mua thuốc.”

Đường Khải Sâm không nói một lời nhìn cô, ý tứ hàm xúc nhìn kỹ thật rõ rệt. Văn Hảo cảm thấy hôm nay người này thật khác biệt, đến ánh mắt cũng lộ ra một cổ hương vị muốn nói lại thôi, nhưng cô không có tâm trạng suy nghĩ đối phương lại đang đánh chủ ý gì, chuẩn bị vòng qua anh rời đi.

Đường Khải Sâm lại hơi hơi đưa tay ngăn cô lại: “Văn phòng có thuốc, theo tôi lên lấy.”

Giờ phút này Văn Hảo đã sớm nóng lòng như lửa đốt, vô cùng không muốn cùng người này lên lầu, nhưng bị ánh mắt chim ưng của anh thẳng tắp nhìn chằm chằm đánh giá, đáy lòng từng đợt chột dạ, đành phải nhắm mắt nói: “Không cần, bỗng nhiên lại không đau.”

Không biết có là ảo giác của cô hay không, người trước mặt nghe xong lời này đáy mắt lại có vài phần ánh sáng ảm đạm?

Đường Khải Sâm đứng trước mặt cô, trầm mặc lúc lâu, nhưng cho dù Văn Hảo cúi đầu cũng biết người nọ vẫn nhìn cô, ánh mắt sáng quắc giống như que hàn. Anh vốn là chói mắt, thân phận hai người xấu hổ, đứng ở đó liên càng thêm làm cho người lờm ngớt, đã có tiếng nghị luận sột soạt gián tiếp truyền lại đây.

“Có việc tìm tôi, hôm nay luôn ở bên này.” Giọng anh khàn khàn, nói xong một câu này mới bước nhanh lên lầu.

Cô có thể có chuyện gì tìm anh? Văn Hảo ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy bóng dáng anh cao ngất cao to dần dần biến mất tại chỗ rẽ, sớm đã không thể nào phân biệt hàm ý chân thực sau những câu nói kia.

“Anh ta lại tìm chị gây phiền toái?” Văn Hảo vừa trở lại vị trí liền bị tiểu Tào lôi kéo truy vấn.

Chính là không tìm phiền toái mới kỳ quái đấy, Văn Hảo lắc lắc đầu, cũng lười đi cân nhắc người nọ âm tình bất định. Cô cầm di động xem đi xem lại nhiều lần, trượt đến tên Chu Tử Nghiêu, rồi lại ngừng lại. Cứ như vậy liên tục, tiểu Tào đứng một bên cũng không nhịn được: “Chị làm sao thế? Sao hôm nay lại kì quái như vậy, muốn gọi điện thoại thì gọi đi.”

Văn Hảo lại không nói gì, chỉ một lần nữa cất điện thoại di động.

Thật ra trong lòng cô đã sớm có quyết định, chỉ là cảm thấy cần phải nói với Chu Tử Nghiêu một tiếng...

Bộ dáng khác thường của cô tất cả đều dừng ở đáy mắt Đường Khải Sâm, anh đứng tại lầu hai trước cửa sổ sát đất quan sát phòng triển lãm vị trí lầu một.

Khương Văn Hảo cầm di động chăm chú nhìn tới tới lui lui, thỉnh thoảng ngón tay nhẹ nhàng gảy, không biết là đang gửi tin nhắn hay là cái gì, anh chỉ biết di động mình rất im lặng, mặc kệ gặp phải vấn đề gì, hình như Khương Văn Hảo đã không còn nhớ nổi còn có thể xin anh giúp đỡ.

Trên mặt thủy tinh phản xạ lại khuôn mặt tự giấu của người đàn ông, trông mắt anh dần tối, hai tay nhét vào túi xa xa nhìn cô.

Biết thân thế của Bắc Bắc, anh liền phái người theo dõi phản ứng của nhà họ Chung khi Nhà họ Chung Minh gặp chuyện không may, quả nhiên rất nhanh biết được tin tức nhị lão nhà họ Chung định xuất ngoại. Nhà họ Chung vừa đi, thế tất yếu mang đứa nhỏ đi.

Lấy cá tính của Khương Văn Hảo hiện tại khẳng định đã sớm luống cuống, sáng sớm anh chạy tới, quả thật nhìn thấy bộ dáng cô thất hồn lạc phách. Nhưng hết lần này đến lần khác anh không thể chủ động mở miệng, một lòng hi vọng người phụ nữ kia có thể tin anh một lần, nhưng mà cô không có.

Khương Văn Hảo đã không giống như quá khứ nữa, khi gặp chuyện không may liền trước tiên tìm tới anh

Từng là người anh cảm thấy phiền toái, đã không bao giờ cho anh thêm phiền toái nữa rồi, chẳng sợ chuyện này vốn là cùng anh có liên quan.

Nhanh đến giờ tan việc, rốt cuộc Thạch Hiểu Tĩnh cũng có cơ hội chạy ra ngoài. Hai người hẹn gặp ở một quán cà phê gần đó, Văn Hảo nhìn xung quanh khu vực cửa, cà phê trước mặt nguội cũng không nhớ tới uống một hớp.

Lúc Thạch Hiểu Tĩnh đẩy cửa đi vào bước chân rất gấp, đến khi ngồi xuống đối diện cô, lọn tóc mỏng ở thái dương đều dính vài phần ẩm ướt, bên má ửng đỏ, nhìn bộ dáng này là vội vã chạy tới.

Cô cũng không ghét bỏ, trực tiếp bưng cà phê trước mặt Văn Hảo lên uống một hơi cạn sạch, lúc này mới hơi thở hỗn hển nói: “Mẹ chồng đi Tĩnh Sơn tự, Gia Minh có Lưu bác sĩ ở cùng, lúc này chị mới vụng trộm chạy ra.”

“Hiện tại bọn họ đến cửa cũng không cho chị ra?” Mặc dù biết địa vị của Hiểu Tĩnh tại nhà họ Chung xấu hổ, cũng không nghĩ tới sẽ hồng бет như vậy, đây có khác gì xã hội phong kiến đâu?

Khóe môi Thạch Hiểu Tĩnh kéo ra một nụ cười nhạt, không thèm để ý phất phất tay: “Không sao cả, lần này Gia Minh gặp chuyện không may cũng có nguyên nhân của chị, anh ấy là chồng chị, chị hẳn là phải chiều cổ anh ấy tốt trước mới đúng.”

Nghĩ đến tối qua nhất định Thạch Hiểu Tĩnh lại bị hung hăng răn dạy một lần, Văn Hảo càng thêm cảm thấy chính mình quá mức ích kỷ. Chính Hiểu Tĩnh còn ốc còn không mang nổi mình ốc, còn phải để ý đến cảm thụ của cô...

Văn Hảo suy nghĩ cẩn thận những thứ này, chủ động vươn tay qua cầm tay Thạch Hiểu Tĩnh, sau đó mới nói: “Hiểu Tĩnh, chuyện của Bắc Bắc, em đã nghĩ xong.”

Nghe cô trình trọng mở miệng như thế, vẻ mặt Thạch Hiểu Tĩnh cũng nghiêm túc ngồi im: “A Hảo, chuyện này chị sẽ thương lượng lại với ông bà (bố mẹ CGM ấy), cũng có lẽ sẽ có cơ hội thay đổi không chừng.”

Văn Hảo lắc đầu cười: “Hôm nay em suy nghĩ cả một ngày, những biện pháp có thể áp dụng cũng nghĩ qua hết. Ba mẹ Chung Gia Minh thương Bắc Bắc như vậy, muốn để bé lưu lại, trừ phi vạch trần thân thể của đứa nhỏ.”

Sắc mặt Thạch Hiểu Tĩnh hơi đổi, lại không nói gì.

Văn Hảo không nhịn được thở dài, nắm tay cô càng dùng thêm chút sức lực: “Nhưng như vậy, Hiểu Tĩnh chị lại càng khó khăn hơn. Em không thể làm như vậy, là chị một đường giúp em chống đến hiện tại, muốn làm như vậy, chính em cũng khinh thường bản thân mình.”

“Ai, chị không sao.” Thạch Hiểu Tĩnh ngược lại cười an ủi cô, “Dù sao ba mẹ Chung Gia Minh cũng chượng mắt chị, họ đối xử có lạnh nhạt hơn chút cũng không có gì.”

Văn Hảo lại không cho cô tại nói tiếp: “Ba mẹ Chung Gia Minh cũng rất thất vọng, mấy năm nay em thấy bọn họ thương Bắc Bắc như vậy. Em không thể không có lương tâm như thế.”

Thạch Hiểu Tĩnh cắn cắn môi không nói, cô biết lòng Văn Hảo tốt, cũng biết cô ấy sống rất rõ ràng, mấy năm nay cô ở bên Bắc Bắc, chưa từng làm ra hành động gì vượt quá. Ngay cả trước mặt cha mẹ Chung Gia Minh đều không lộ ra sơ hở, khuôn mặt lúc nào cũng mỉm cười, thật ra có bao nhiêu chua xót lại có mấy người đọc hiểu được đâu.

“Cho nên...” Thạch Hiểu Tĩnh khó khăn nhìn về phía Văn Hảo, “Em nghĩ rõ?”

Văn Hảo gật gật đầu, cố gắng nở nụ cười: “Nhớ rõ, lúc rảnh rồi liền mang Bắc Bắc... Trở về thăm em.”

Hôm nay Văn Hảo không lái xe, lúc trở về một mình dọc theo lối đi bộ đi về phía trước. Vào thu, hoàng hôn thành phố khắp nơi đều có không khí tiêu điều, cô đi tới đi lui đã cảm thấy thấy không rõ đường phía trước, rõ ràng đèn xanh đèn đỏ ở phía trước, đèn chỉ thị rõ ràng như vậy, nhưng cô lại cảm thấy tầm nhìn là một mảnh mơ hồ.

Đưa tay sờ sờ mắt, thì ra trên mặt tất cả đều là nước mắt.

Làm ra quyết định như vậy hiển nhiên là đều tốt cho mọi người, Bắc Bắc theo cô không hẳn sẽ vui vẻ, lúc trước đã ích kỷ sinh hạ bé, nay không thể lại tự chủ trương thay bé quyết định cái gì. Mà ý tưởng chân thực của đứa nhỏ tự nhiên không cần đoán, nhất định sẽ lựa chọn “Ông nội bà nội, ba mẹ” từ nhỏ đã làm bạn với mình.

Cô đối xử với đứa nhỏ tốt, cũng thay đổi được sự thật mình là một “người ngoài”.

Văn Hảo chợt nhớ tới năm ấy mình sinh Bắc Bắc, chính là mùa đông, ngày sinh dự tính cũng đến sớm hơn một tháng. Nửa đêm đứa nhỏ liền bắt đầu không an phận, vỗ nước ối, cô một mình không có thân nhân, lúc đó cả người đều bị dọa sợ, nhìn chất lỏng màu hồng, lần đó cô cho rằng đứa nhỏ đã không còn.

Lúc sau cô gọi điện thoại cho Thạch Hiểu Tĩnh, khóc suốt, chính mình cũng hoài nghi có nói rõ ràng hay không.

Thạch Hiểu Tĩnh vội vàng đi tới, vội vàng đưa cô đưa đi bệnh viện, là cô ấy cùng cô, vẫn nói chút lời nói an ủi cổ vũ.

Khi đó bên người Văn Hảo không ai có, cô chỉ có thể gắt gao cầm tay Thạch Hiểu Tĩnh, từ nhỏ cô đã không có mẹ, càng không có bạn bè lâu năm gì. Ai đối xử với cô đều chứa vài phần tâm tư lợi dụng, dường như chỉ có Thạch Hiểu Tĩnh đối xử với cô là toàn tâm toàn ý.

Lúc ấy Văn Hảo đau đầy đầu mồ hôi, lần đầu tiên biết thì ra trên thế giới còn có đau đớn khó chịu đựng như vậy, nhưng cô cắn răng kiên trì chống đỡ, chẳng sợ ở phòng sinh chịu hai mươi mấy giờ, cô cũng lần lượt tự nói với mình, vì đứa nhỏ, cái gì cũng đáng giá.

Nay nhớ tới những thứ đó, vẫn là đau tê tâm liệt phế, không có người mẹ nào lại không yêu con của mình...

Văn Hảo dùng sức lau khô nước mắt ở khóe mắt không ngừng rơi xuống, nhưng dường như nước mắt lau như thế nào cũng không hết được, rốt cuộc cô không chịu nổi, ngồi xổm xuống chỗ bồn hoa ven đường. Đều nói đứa nhỏ là cục thịt rơi từ trên người mẹ xuống, nay bị hung hăng khoét đi, thế nhưng cả người đều trống rỗng, thì ra đứa nhỏ rõ ràng là tâm của mẹ, tâm mà không có, thì chẳng còn cái gì nữa.

21. Chương 20

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Xa xa, một chiếc SUV màu đen cũng ngừng ở ven đường, Đường Khải Sâm nhìn bóng dáng nhỏ nhắn trong đám người kia, tay đang đặt ở vô lăng ngày càng nắm chặt.

Chưa bao giờ anh biết cho dù chỉ nhìn từ xa như thế này, cũng có thể cảm nhận rõ rệt loại cảm xúc tuyệt vọng này, người phụ này luôn am hiểu dùng nụ cười để che giấu bản thân, nhưng giờ phút này lại không để ý tới cái gì. Cứ như vậy mà làm càn chạt vật gào khóc, nếu là trước đây nhất định anh sẽ chán ghét đến cực điểm, nhưng hôm nay, anh tinh tường cảm thấy được lồng ngực mình co quắp từng đợt, cực kỳ khó chịu.

Đoạn đường này anh đi theo Khương Văn Hảo, vốn tưởng rằng cô sẽ ra sức thuyết phục Thạch Hiểu Tĩnh để lại đứa nhỏ, lại không nghĩ rằng ra khỏi quán cà phê cô liền bắt đầu khóc. Trước cảnh tượng này, anh cũng không biết cô sẽ lựa chọn như thế nào.

Rõ ràng bản thân khổ sở thành như vậy, lại còn miễn cưỡng mình làm ra lựa chọn như thế... Không thể không nói, Khương Văn Hảo như vậy, hoặc là nói người như vậy, trong thế giới của Đường Khải Sâm căn bản là không có.

Anh có chút không hiểu được, nhưng lại không có nửa điểm cười nhạo cách làm của cô, thậm chí anh cảm thấy như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, nhìn dáng vẻ của cô cô độc bất lực, có loại xúc động muốn chia sẻ với cô tất cả mọi chuyện.

Đường Khải Sâm mở cửa xe, chân dài đã bước một bước lớn, nhưng một giây sau, lại có một bóng người lướt qua trước anh——

Chu Tử Nghiêu mặc áo gió thuần một màu đen, một phen chớp lấy Khương Văn Hảo còn đang ngồi xổm, nhìn thấy phần trang điểm trên mặt cô đã sớm lem luốc, cũng chỉ hơi hơi nhíu nhíu mày: “Mặc ít như thế, không sợ cảm mạo?”

Trên mặt Văn Hảo chưa khô nước mắt, rõ ràng hơi kinh ngạc, sau nhấp làn môi khô khốc cố gắng nặn ra nét cười: “Trùng hợp quá, vừa rồi có hạt cát.”

Chu Tử Nghiêu như phảng phất không nghe thấy cũng không nhìn thấy, chỉ cởi áo gió bao lấy cô, sau đó dùng sức kéo người vào trong lòng.

Khương Văn Hảo khóc hai má đỏ ửng, còn không ngừng thút thít, như là muốn nói cái gì, lời nói đến miệng cũng nuốt trở vào hết. Từ đầu đến cuối cô im lặng để Chu Tử Nghiêu ôm, nước mắt không tìm được rơi xuống.

Một màn này lần nữa đã thương Đường Khải Sâm, bàn tay nắm chặt đến nát bầy, trước sau lại không bước được nửa bước, trong lòng quá rõ ràng, lúc này xuất hiện chỉ càng làm cho cô chán ghét mà thôi. Hết thấy trước mắt, nói đến cùng đều là do anh tự làm tự chịu, Khương Văn Hảo đưa đứa nhỏ cho nhà họ Chung, tuy rằng anh vẫn chưa rõ ràng nguyên nhân thực sự như cũ, nhưng trực giác nhất mạch bảo định có liên quan đến bản thân mình...

Đường Khải Sâm nhìn bóng dáng hai người kia dần dần mờ hồ trong ánh chiều tà, lồng ngực bức bối từng đợt. Trong ấn tượng của anh vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Khương Văn Hảo khóc lớn như vậy, hình như ở trước mặt anh người phụ nữ này thật sự rất ít khi khóc, cẩn thận nhớ lại, đúng là không có lần nào.

Cô luôn hồ đồ ngốc nghếch, anh luôn cảm thấy cô không có cá tính, nhưng giờ phút này ở trước mặt Chu Tử Nghiêu lại chân thật sống động đến vậy. Những cảm xúc bị thương kia, dường như không cần che giấu Chu Tử Nghiêu.

Bên kia Chu Tử Nghiêu đã đưa Văn Hảo lên xe, sắp xếp thỏa đáng xong, lại đưa cho cô hộp khăn giấy, chờ cô thoáng bình tĩnh lại mới nói: “Anh đến đón em, tiểu Tào nói em có cái gì đó không ổn, vừa rồi tìm không thấy điện thoại cũng không nhận, nên gọi cho Thạch Hiểu Tĩnh —— “

Nghĩ đến Chu Tử Nghiêu chắc hẳn là cũng biết, Văn Hảo cũng không có ý định gạt anh, gật gật đầu khăn giọng nói: “Em không sao, chỉ là nhất thời không khống chế được cảm xúc.”

Chu Tử Nghiêu thở dài, xoay người nhìn thẳng vào cô: “Muốn khóc thì khóc đi, thống thống khoái khoái khóc một trận.”

Cuối cùng Văn Hảo cũng không muốn khóc, có chút bị thương nhưng là nước mắt cũng không cách nào bày tỏ hết được, cô nghiêng nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Hôm nay em suy nghĩ cả một ngày, đối với Bắc Bắc đây là lựa chọn tốt nhất, bé sẽ vui vẻ tiếp tục lớn lên bên cạnh ông bà nội bố mẹ của bé, còn có thể có cuộc sống, hoàn cảnh học tập tốt hơn, em nên vui mừng.”

Chu Tử Nghiêu im lặng một lát: “Những lời này, là an ủi anh hay an ủi chính em?”

Văn Hảo thở dài, quay đầu nhìn về phía anh: “Cái người này, nhất định phải vạch trần em mới vui vẻ sao.”

Hốc mắt cô còn rất đỏ, rõ ràng chỉ đang gượng cười, Chu Tử Nghiêu im lặng không nói lại, khởi động xe chở cô về. Cũng tốt, chuyện này không phải bọn họ muốn khuyên là có thể khuyên được, trừ cô ra, không ai giúp cô được.

Nhà họ Chung đã đang chuẩn bị xuất ngoại, vài lần Văn Hảo muốn gặp Bắc Bắc, đều bị nhị lão nhà họ Chung cho cản lại. Thạch Hiểu Tĩnh bởi vì lần Chung Gia Minh gặp chuyện không may đó, tự do cá nhân đều bị hạn chế, càng đừng vọng tưởng đưa được Bắc Bắc ra ngoài cùng.

Văn Hảo nhìn bản thân mua đến một đồng hồ lớn, chỉ có thể yên lặng thở dài, không nghĩ tới lần trước chia tay thế nhưng có thể là lần cuối cùng gặp mặt, sớm biết thế thì đã mua thêm vài món đồ cho bé.

Tuy rằng như thế, mỗi ngày Văn Hảo vẫn đứng giờ đi làm, biểu hiện tuy không tính là tốt nhưng ít ra cũng không làm ra rắc rối gì. Bây giờ bất kể vì sao cô cũng không thể mất việc được, nếu quả thật Bắc Bắc định cư ở nước ngoài, cô cũng có thể tích cóp tiền đi thăm bé, chỉ cần có tiền, khoảng cách không còn là vấn đề.

Chưa bao giờ Văn Hảo lại biết tiền có thể dùng tốt như vậy, trước kia có tiền xa xỉ quen thói, nay mới biết được, không có tiền thật là vụn vụn không thể.

Làm cho người ta ngoài ý muốn chính là Đường Khải Sâm không có việc gì cũng đi đến tầng tiêu thụ đạo, Văn Hảo thấy anh cũng lễ phép chào hỏi, không có phản ứng dư thừa.

Có lần Đường Khải Sâm thấy cô trốn trong phòng trà nước ngăn người với di động, đến gần mới phát hiện là nhìn chằm chằm ảnh Bắc Bắc, anh đưa tay muốn nhẹ nhàng chạm vào bả vai cô, người phụ nữ kia liếc

thấy, thế nhưng cả kinh thiếu chút nữa ném di động xuống đất.

Cô quay đầu nhìn anh phảng phất như nhìn một kẻ xâm lăng, di động bảo bối nắm trong tay, Đường Khải Sâm cực kì khó hiểu đối với phản ứng của cô, đến cùng anh như thế nào trong lòng cô, phòng bị anh đến mức đó sao?

Đường Khải Sâm thường thường xuất hiện, dường như đối với Khương Văn Hảo cũng không có chuyện gì, ngược lại lại chọc một đám tiểu cô nương đến đầu quả tim cũng nổi nhạc khai hoa, không có việc liên tục lại bàn tán người này.

“Chị nói có phải Đường tổng coi trọng người nào hay không nào nha? Bằng không tại sao gần như đều đến chỗ chúng ta?”

“Không thể nào, không phải Đường tổng có vị hôn thê rồi sao?”

“Tan vỡ lâu rồi, tin tức của cậu cũng quá không lạnh lẽo rồi.”

Tiểu Tào cũng ngồi quanh ở đó nghe bát quái, nghe câu này lập tức xen mồm: “Vì sao tan vậy? Chị tin tức lạnh lẽo ngược lại nói một chút coi.”

Cô bé nói chuyện kia là bà tám nổi danh trong công ty, nghe nói chị họ cô là Thịnh Phong ở tầng trên, một tay nắm tất cả tin tức. Cô ấy thần thần bí bí chăm chú nhìn chung quanh, lúc này mới che miệng thấp giọng nói: “Nghe nói, vị hôn thê của Đường tổng chính là nữ cường nhân chúng ta hay xem trên TV, vì sự nghiệp quả thực không từ thủ đoạn. Lần này hôn lễ hủy bỏ, cũng vì đã làm ra chuyện Đường tổng không dễ dàng tha thứ.”

Cô ấy nói xong còn mập mờ trừng mắt nhìn, chọc Tiểu Tào kinh ngạc nửa ngày không khép được miệng: “Chuyện gì mà không dễ dàng tha thứ?”

“Đàn ông nha, còn có chuyện gì chứ!”

Lời này thành công gợi ra một tràng âm thanh “xuyt xuyt”, tiểu Tào nuốt nước miếng một cái, nói cho Văn Hảo nghe tin đồn này đầu tiên. Hai người đang ăn cơm trưa, Văn Hảo nghe cũng chỉ xem như chuyện hài, không nói gì, ngược lại gấp miếng thịt kho tàu trong đĩa: “Anh ta không thích người khác bàn tán chuyện riêng của mình, huống chi cũng không liên quan tới chị.”

Tiểu Tào trừng mắt, không sao đoán được thật giả trong lời này, cuối cùng cũng chỉ có thể từ bỏ: “Quả thật không quan hệ, anh ta kết hôn không kết hôn chị cũng không phải trạm thu rác thải.”

Văn Hảo mỉm cười gật gật đầu.

Tiểu Tào lại lay khay đồ ăn của cô: “Chị ăn nhiều một chút mới đúng, dạo này làm sao? Thiếu tiền sao? Cũng biến thành Tam Nương liều mạng rồi.” (không biết có phải Hồ Tam Nương trong “Thủy hử” không)

Văn Hảo không thể nói chuyện Bắc Bắc, chỉ nói cho có lệ: “Liều mạng kiếm tiền đương nhiên là vì thiếu tiền, đồ ngốc.”

Tiểu Tào biết trong lòng cô có chuyện chỉ là không có biết nói với mình thế nào, cũng không bắt buộc, dùng phương thức của mình quan tâm cô nói: “Vậy chị ăn nhiều một chút, mấy ngày nay tần suất đau dạ dày quá cao, cẩn thận trở nên nghiêm trọng.”

“Cám ơn em tiểu Tào.” So với lúc đi học trước đây, Văn Hảo cảm thấy bây giờ rõ ràng mình may mắn hơn, bên cạnh có nhiều người quan tâm như vậy, có lẽ trước kia Khương Văn Hảo xác thực không làm cho người ta thích.

Lúc hai người nhìn nhau cười, người nào đó vừa mới bị các cô ghét bỏ liền bưng khay đồ ăn ngồi ở chỗ đối diện, biểu tình đậm nhạt: “Nơi này không có ai chứ?”

Văn Hảo nhìn anh một cái, trực tiếp không trả lời, yên lặng cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Tiểu Tào hơi hơi cau mày, thấy Đường Khải Sâm ngẩng đầu nhìn lại đây, lúc này mới buồn buồn nói: “Không có, ngài ngồi tùy ý.”

Rõ ràng Đường Khải Sâm không ăn quen cơm nhà ăn, từ đầu tới đuôi chưa được vài miếng, Tiểu Tào thấy anh ý vị thâm trường nhìn mình chăm chăm vài lần, cuối cùng rốt cuộc không trụ được, liền lẩn trước: “Ừm, tôi ăn xong rồi, hai người từ từ ăn.”

Cũng không thể trách cô không nghĩa khí, thật sự là khí thế Đường tổng quá mạnh mẽ, tiểu Tào chỉ có thể lặng lẽ cổ vũ cho Văn Hảo ở trong lòng.

Cuối cùng trên bàn chỉ còn lại hai người, Khương Văn Hảo sẽ không tự dưng bắt chuyện với Đường Khải Sâm, ngược lại người đàn ông kia do dự một chút, chủ động mở miệng: “Dạ dày khá hơn chút nào không?”

Văn Hảo cũng không biết người nọ là thật sự hay giả bộ, vẫn là biết nghe lẽ phải gật gật đầu: “Cảm ơn quan tâm, tốt hơn nhiều.”

Đường Khải Sâm buông đũa, nhìn chăm chăm dáng vẻ ăn cơm của cô, anh luôn nghĩ nên hỏi chuyện đùa nhỏ như thế nào, đã tưởng tượng vô số cái mở đầu đều cảm thấy kết quả không lạc quan, nếu là thẳng thừng dọa sợ cô lại càng không được, nhưng rốt cuộc năm đó đã xảy ra việc gì, khiến cho cô đề phòng anh như vậy?

Vào lúc anh còn chưa suy nghĩ cẩn thận sẽ nói cái gì, bỗng nhiên Khương Văn Hảo đã thu thập xong đồ đứng lên: “Tôi đã ăn xong, Đường tổng dùng chậm.”

Đường Khải Sâm cau mày, bởi vì cô chuẩn bị đang đứng lên, chỉ có thể khẽ ngẩng đầu nhìn về phía cô: “Chúng ta có thể bàn bạc một chút, về —— “

Anh mới nói được một nửa, di động Văn Hảo nắm trong tay lại vang lên, cô liếc thấy là Thạch Hiểu Tĩnh thì vội vàng đứng lên bắt máy, đã qua bốn năm ngày, không biết có thể gặp Bắc Bắc lần cuối không.

Nhưng Thạch Hiểu Tĩnh lại mang đến, một cái tin khiến cho cô không kịp chuẩn bị.

22. Chương 21

Editor: Linh Đang

“Chị, có thể lặp lại một lần nữa không?” Văn Hảo cứ tưởng rằng mấy ngày hôm nay do mình hoảng hốt mà sinh ra ảo giác, bằng không tại sao chuyện đến trong mộng cũng không dám nghĩ, bỗng nhiên lại biến thành sự thật.

Nhưng bên kia Thạch Hiểu Tĩnh đích xác nói như vậy: “Bắc Bắc có thể ở lại! A Hảo, ba mẹ chồng chị quyết định không dẫn bé cùng đi!”

Văn Hảo cố gắng tiêu hóa những lời đơn giản này, vẫn khó có thể tin như cũ, đến giọng nói cũng không dám quá lớn, sợ đánh thức ảo giác tốt đẹp này: “Tại sao lại... Không phải bọn họ đã dự định ở lại Hà Lan mấy năm hay sao?”

“À, không được.” Trong giọng nói của Thạch Hiểu Tĩnh ẩn mang theo ý cười, “Lúc trước hẹn vị chuyên gia thì người đó phải tới Hàn quốc tham gia hội nghị y học, cho nên chỉ đợi ở Hà Lan mấy tháng thôi, chờ hội nghị y học chấm dứt, có lẽ sẽ đến Trung Quốc. Cho nên cha mẹ chồng cũng không chuẩn bị để Bắc Bắc đi theo cho một mối.”

Văn Hảo đứng tại chỗ, vẫn có loại cảm giác không chân thật, quá ngoài ý muốn, tất cả mọi chuyện bỗng nhiên chuyển biến đột ngột. Lúc trước những tuyệt vọng cùng bi thương kia liền giống như một trò trò khôi hài, trước đó một giây, cô còn nhìn ảnh chụp Bắc Bắc âm thầm hao tổn tinh thần, nhưng giờ phút này lại biết được hết thảy đều sẽ giống như lúc trước?

Bản edit của truyện chỉ được đăng tải tại diễn đàn , mọi trang web khác đều là ăn cắp

Cô ngốc hồ hồ vươn tay nhéo cánh tay mình một chút, đau, cảm giác chân thật như thế, cho nên đây thật sự không phải là mộng?

“Bắc Bắc không chỉ không cần xuất ngoại, A Hảo, chị còn thuyết phục cha mẹ chồng, thời gian sau đó khi mọi người xuất ngoại đều do em chăm sóc bé.”

Thạch Hiểu Tĩnh còn đang ở bên kia khó nén khỏi kích động nói, “Em cũng không cần buồn nữa, về sau vẫn có thể giống như trước, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Bắc Bắc.”

Văn Hảo ngây ngốc nhìn chằm chằm cảnh tượng đang trước, kích động đến mức hồi lâu đều nói không ra lời.

Bắc Bắc của cô còn đang ở đó, ai cũng sẽ không mang đi bé đi được, cô còn có thể nhìn thấy bé chạm vào bé... Còn có chuyện gì làm người ta mừng rỡ không thôi hơn chuyện này?

Cô không khống chế được mà đỏ vành mắt, dần dần có ẩm ướt lan tràn đến khóe mắt, cố gắng dụi dụi con mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười rất lớn: “Hiểu Tĩnh, em —— “

“Nha đầu ngốc.” Thạch Hiểu Tĩnh cũng nghẹn ngào, “Là ông trời nhân từ, quá khứ em đã khổ như vậy, hiện tại sẽ không lại làm cho em thương tâm nữa.”

Đáy mắt Văn Hảo mang theo nước mắt trong suốt, từ đầu đến cuối đều không cho nó rơi xuống, cô còn nhớ rõ Đường Khải Sâm an vị tại chỗ cách đó không xa, vì thế cố ý tránh ánh mắt của anh, trầm thấp “Vâng” một tiếng: “Vâng em, lúc nào em có thể trông thấy bé?”

Đã mấy ngày nay, cô chưa từng thử qua thời gian lâu chưa thấy qua đứa nhỏ như vậy, nhất là đã trải qua một trận sinh ly tử biệt như vậy, cô hận không thể ôm đứa nhỏ hung hăng hôn vài cái.

Hiểu Tĩnh không nhịn được bị cô chọc cười: “Chờ một chút như vậy mà đã không chờ được rồi sao? Bên cha mẹ chồng cũng chưa hạ lệnh cuối cùng, nhưng hẳn sẽ là chuyện của hai hôm sau thôi.”

Văn Hảo dùng sức gật đầu: “Tốt.”

“Nhưng mà ——” Bỗng nhiên Hiểu Tĩnh lại hạ giọng nói, “Chuyện này có chút kỳ quái, vị chuyên gia kia đến Trung Quốc là quyết định lâm thời, hơn nữa nghe nói đến tham gia hội nghị y học kia cũng là do hai ngày nay mới nhận được thư mời. Tóm lại rất nhiều việc đều rất trùng hợp.”

Nghe cô phân tích xong, Văn Hảo như có chút hiểu rõ ý tứ trong lời nói này: “Chị là nói có người...”

Mắt cô nhìn Đường Khải Sâm, thông minh nuốt xuống nửa câu sau. Thạch Hiểu Tĩnh tự nhiên cũng nghe hiểu: “Chị tìm người tra xét, không có chứng cứ xác thật, cũng sợ cha mẹ chồng bên kia hoài nghi. Nhưng mà A Hảo, chuyện này không khỏi quá trùng hợp, chị cảm thấy nhất định có người ở sau lưng động tay động chân.”

Sau khi cúp điện thoại, Văn Hảo hơi có chút hoảng hốt, Hiểu Tĩnh nói rất có lý, đây hết thấy trùng hợp có chút quá phận, lại nói ai sẽ là người giúp mình ở sau lưng đây?

Cô ngẩng đầu vừa lúc nhìn thấy bộ dáng Đường Khải Sâm hơi rũ mắt ăn gì đó, dường như là lập tức loại bỏ người này. Là ai cũng không thể là anh, làm sao Đường Khải Sâm có thể tốt bụng như vậy, trừ phi mặt trời mọc ra từ hướng tây.

Văn Hảo lại nghĩ đến Chu Tử Nghiêu, cảm thấy khả năng là đối phương cũng khá lớn, thật giống như lúc trước anh mạo hiểm sẽ bị Đường Khải Sâm phát hiện mà giúp cô giấu diếm đứa nhỏ này...

Cô nghĩ tới điều này tâm tự không khỏi có chút phức tạp, mấy năm nay Chu Tử Nghiêu làm vì cô đích thực quá nhiều, bất kể là lúc trước hay là hiện tại. Nhớ tới ngày đó lời anh an ủi mình, cũng chỉ là nhẹ nhàng một câu: “Không có việc gì, còn có anh.”

Thì ra anh không nói một lời, sau lưng lại làm vì mình nhiều như vậy.

Văn Hảo cảm thấy hẳn là nên nói tiếng cảm ơn với Chu Tử Nghiêu, lại nhớ tới nhanh chóng được ở cùng Bắc Bắc thì niềm vui sướng lại dâng lên. Cô cúp điện thoại rồi mà không thể đè nén tâm tình kích động,

ngây ngô cười nhìn điện thoại, lại cảm thấy tâm tình này làm thế nào cũng không thể nhẫn nại được, lập tức phải tìm một người nói hết mới ổn!

Nhưng ngẩng đầu liền thấy vẻ mặt Đường Khải Sâm nghiêm túc nhìn mình chăm chăm, trong khoảnh khắc biểu cảm trên mặt Văn Hảo thu liễm không ít, cho dù là muốn tìm người chia sẻ, cũng tuyệt đối không phải anh.

“Chuyện gì mà cao hứng như vậy?” Thế nhưng bộ dáng Đường Khải Sâm lại rất có hứng thú, “Không bằng nói nghe một chút.”

Văn Hảo bình tĩnh thu lại điện thoại, lúc này mới khay đồ ăn xoay người: “Không có việc gì.”

Trong nháy mắt sắc mặt Đường Khải Sâm lại có xu thế âm u sắp mưa to, nhưng giờ phút này tâm tình Văn Hảo vô cùng tốt, cũng không có ý định làm khó đối phương, vì thế lại quay đầu mỉm cười với anh: “Một chuyện vô cùng cao hứng.”

Đường Khải Sâm nhìn cô chậm rì rì đi xa, thế nhưng khóe môi cũng gợi lên một nụ cười nhẹ như có như không, trong đầu lại hiện lên bộ dáng cô quay đầu cười giảo hoạt vừa rồi, ngoài ý muốn phát hiện Khương Văn Hảo cười rộ lên cũng có sức cuốn hút như thế, làm cho buồn bực mấy ngày nay của anh cũng hóa thành hư không.

Văn Hảo vui sướng quá rõ ràng, rõ ràng đối lập với hình ảnh thất hồn lạc phách của mấy hôm trước, các đồng nghiệp chung quanh trêu ghẹo cô đánh mấu gà. Văn Hảo cũng không phản bác, ngược lại cười thì thầm với Tiểu Tào: “Tan tầm chị mời khách.”

“A ——” Tiểu Tào kinh ngạc trừng to mắt, “Vắt cổ chày ra nước lại cũng nhỏ lông.”

Văn Hảo bĩu môi: “Có đi hay không đây?”

“Đi! Nhất định phải ăn đủ mới được.” Đương nhiên Tiểu Tào cũng cao hứng vì tâm tình Văn Hảo thay đổi tốt hơn, mặc kệ vài ngày nay cô xảy ra chuyện gì, nhìn bộ dáng là sự tình hoàn toàn được giải quyết, nói như thế nào đều là việc đáng giá để chúc mừng.

Văn Hảo lại trốn ở ngoài phòng vệ sinh gọi điện thoại cho Chu Tử Nghiêu, mở miệng chính là: “Tử Nghiêu, cảm ơn anh.”

Chu Tử Nghiêu bên kia an tĩnh một trận, lúc này mới khẽ cười nói: “Cảm ơn anh cái gì?”

Văn Hảo dừng một chút, suy đoán có lẽ đối phương không nghĩ là đang nói với mình, vì thế cũng thức thời không vạch trần, chỉ nói: “Bắc Bắc không cần đi Hà Lan, hơn nữa kế tiếp có thể sống cùng em rất lâu, Tử Nghiêu, em cảm thấy giống như đang nằm mơ.”

Cô đã hoàn toàn không biết nói cái gì cho phải, ngay cả đến căn phòng ở trung tâm cũng không làm cô cao hứng như vậy.

Chu Tử Nghiêu bên kia lại vô cùng an tĩnh, thế nhưng hồi lâu cũng không nói chuyện. Văn Hảo cũng cho rằng cuộc trò chuyện đã bị ngắt, mắt hoài nghi nhìn màn hình di động, lúc này mới nghe được tiếng nói trầm thấp của anh chậm rãi truyền lại đây: “Chúc mừng em.”

Văn Hảo chỉ lo cao hứng, lúc này mới phát hiện chính mình có chút liều lĩnh, có lẽ đối phương đang bận, vì thế nhanh chóng nói chính sự: “Tan tầm em hẹn bạn cùng liên hoan, anh cũng đi cùng nhé?”

Lần này Chu Tử Nghiêu sáng khoái đáp ứng: “Đây lần đầu tiên em chủ động hẹn anh, cho dù thế nào cũng phải đi.”

Lời này làm cho Văn Hảo không khỏi có chút chột dạ, cẩn thận suy nghĩ, từ lúc hai người kết giao đến bây giờ, hình như cũng chỉ là bạn bè nam nữ trên danh nghĩa. Cô thì vẫn không tiến lên, chỉ có Chu Tử Nghiêu thì không ngừng cố gắng, yên lặng trả giá ở sau lưng vì cô.

Nghĩ như vậy thì Văn Hảo càng thêm cảm thấy xin lỗi đối phương, nói lời phát ra từ đáy lòng: “Tử Nghiêu, cảm ơn anh đã thông cảm cho em như vậy.”

Chuyện của Bắc Bắc, cô vẫn không có hỏi qua Chu Tử Nghiêu có để ý hay không, chung quy bây giờ quan hệ giữa hai người không giống lúc trước, cô vẫn vì chuyện này mà buồn rầu, chưa từng để ý qua tâm tình của đối phương. Nghĩ tới mấy năm nay anh làm vì mình, Văn Hảo cảm thấy chính mình hẳn là càng nên đối tốt với Chu Tử Nghiêu mới đúng.

“Không bằng... Ngày mai chúng ta cùng đi xem phim?” Văn Hảo do dự rất lâu mới nói ra những lời này.

Chu Tử Nghiêu rõ ràng bị bất ngờ, tiếng cười sáng khoáy truyền lại rất nhanh: “Anh đây là dính lộc của Bắc Bắc sao?”

Văn Hảo hơi có chút thẹn thùng: “Không, không phải, chỉ là em muốn hiểu một vài chuyện.”

Chu Tử Nghiêu cũng không có hỏi cô muốn rõ cái gì, hai người quen biết nhiều năm như vậy, rất nhiều việc đã hiểu trong lòng mà không nói, anh chỉ ôn nhu nói: “Vậy tan tầm tới đón em.”

Văn Hảo nhìn chằm chằm đã màn hình di động đã đen, suy nghĩ có chút đi xa, cuối cùng chỉ thì thào nói nhỏ một câu: “Cố lên Khương Văn Hảo, cô có thể.” Nói xong lời này khoe môi giờ lên theo thói quen, lúc xoay người lại suýt nữa đụng phải người.

Cô nhìn chăm chú thấy rõ ràng là ai, nhất thời cảm thấy hôm nay không khỏi hơi có duyên với người này, nhưng vẫn lễ phép vuốt cằm nói: “Đường tổng khỏe.”

Văn Hảo nói xong câu này liền chuẩn bị vòng qua đối phương rời đi, nhưng Đường Khải Sâm lại nghiêng người chặn đường đi của cô. Văn Hảo nhìn vãi dẹt chế tác thượng thừa, xiết tay, đôi mắt đen mang theo khó hiểu nhìn anh: “Đường Khải Sâm, mỗi lần đều chơi trò lừa bịp này, không cảm thấy rất ngây thơ?”

Cô càng ngày càng không rõ đến tột cùng người này làm sao, chẳng lẽ là tình yêu không thành nên cực kỳ nhàm chán, vì thế coi cô như liều thuốc điều hòa?

Cho rằng Đường Khải Sâm lại muốn nói những lời quái gở, nhưng khoe môi đối phương nhếch lên, khi mở miệng tiếp cũng là giọng nói trầm trầm: “Tôi cũng được coi như là bạn bè của em, cùng đi.”

Văn Hảo suy nghĩ kỹ những lời không đầu không đuôi này một lần, cả kinh quả thực cho rằng đối phương bị người ngoài hành tinh đánh tráo! Đường Khải Sâm lại chủ động yêu cầu muốn tham gia tụ hội với bọn họ? Nhưng chỉ là ngấm lại hoàn cảnh có anh khiến cho người ta không rét mà run.

Cô lập tức lắc đầu cự tuyệt: “Trường hợp này, không thích hợp với Đường tổng.”

Đường Khải Sâm giương mắt nhìn cô, môi mỏng càng mím chặt hơn chút.

Văn Hảo biết anh mất hứng, nhưng như này có cái gì hay mà mất hứng? Trước kia lúc hai người còn chưa ly hôn, cô cũng từng mời anh đi gặp bạn bè của mình, nhưng lúc ấy Đường Khải Sâm luôn nói trường hợp như vậy quá không thú vị, không thích, cũng không có hứng thú.

Lúc ấy vì việc này mà cô bị không ít bạn bè và bạn cùng phòng cười nhạo, sau lưng đã nghe qua vô số lần người khác nghị luận về mình, nói trắng ra là: “Chồng của cô ta, coi trọng tiền nhà cô ta đúng không? Nếu như không có tiền, chỉ sợ sẽ lập tức đuổi cô ta ra khỏi nhà.”

Khi đó cô đứng ở ngoài cửa phòng ngủ nghe thấy những lời này, rất muốn vọt vào phản bác, nhưng cô lại không nghĩ ra những lời thốt ra từ miệng người khác có chỗ nào sai.

Ngay cả nửa câu sau, cũng nhanh chóng biến thành một câu tiên tri.

Vốn tưởng rằng đã nói như thế, thế nào Đường Khải Sâm cũng sẽ không đi, ai biết vừa mới tan tầm, người nọ liền lái xe ngừng tại trước bộ phận tiêu thụ.

Văn Hảo đứng ở đó nửa ngày nói không ra lời, đồng nghiệp xung quanh nhìn ra nhìn và không chớp mắt, thật ra tất cả đều vĩnh tai muốn nghe bát quái. Tiểu Tào cũng cứng ở nơi đó không biết như thế nào cho phải.

“Lên xe.” Đường Khải Sâm tự mình mở cửa xe cho các cô. Vốn bộ dáng anh tốt, cười rộ lên rất có sức quyến rũ đặc hữu của đàn ông thành thực, lúc này lại cố ý làm ra hành động thân sĩ như này, Văn Hảo cũng nghe thấy chung quanh hít khí vào một lần.

Tiểu Tào cũng ôm ngực nhỏ giọng nói thầm: “Mẹ ơi, gương mặt này còn có thuộc tính của anh ta, thật khiến em mâu thuẫn đến chết.”

Đối mặt với sự chủ động lấy lòng của anh mà không ai nhuc nhích, không khí ít nhiều có chút xấu hổ. Văn Hảo cũng không muốn dây dưa nhiều với anh, nhưng nhìn bộ dáng kia của Đường Khải Sâm xem ra cô bỏ đi cũng có biện pháp đuổi theo.

Người đàn ông kia thấy sắc mặt cô khó coi, nhưng một chút có vẻ tức giận cũng không có, phong tư yểu điệu đứng ở nơi đó như trước, khéo mắt hơi hơi mỉm cười.

“Đường Khải Sâm, anh làm như thế này là muốn gì?” Rốt cuộc Văn Hảo không nhịn được mở miệng hỏi.

Tay Đường Khải Sâm vịn cửa xe hơi dừng lại, con người đen càn gắt gao nhìn chăm chăm cô, mở miệng nói một chút cũng không do dự: “Rất rõ ràng, anh muốn cùng một chỗ với em một lần nữa.”

“...” Dừng nói đến tiểu Tào, chính Văn Hảo cũng hoài nghi mình đang nghe lầm!

Ngay lúc mấy người đang giằng co chưa xong, một chiếc xe khác phút dừng bên xe Đường Khải Sâm. Cửa kính xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt ôn hòa mỉm cười của Chu Tử Nghiêu.

23. Chương 22

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Bởi vì sự xuất hiện của Chu Tử Nghiêu, Văn Hảo không rảnh suy nghĩ đến cùng câu nói kia của Đường Khải Sâm là có ý gì, dù sao cô tuyệt đối sẽ không cho rằng bỗng nhiên đối phương lại thích mình. Trước đây chán ghét cô như vậy, sao có thể trong vài ngày ngắn ngủi lại có chuyển biến lớn như thế được?

Tóm lại mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, cô đều nên tránh người đàn ông này thật xa.

Đầu tiên ánh mắt Chu Tử Nghiêu rơi xuống người Văn Hảo, sau đó mới chậm rãi chuyển sang Đường Khải Sâm bên cạnh, nụ cười trên mặt bất biến: “Đã lâu không gặp, gần đây bề bộn nhiều việc?”

Dù sao Đường Khải Sâm cũng là người làm ăn, nếu đối phương chủ động chào hỏi, cũng trở lại vẻ ung dung thản nhiên mỉm cười: “Ừ, cũng không tệ lắm. Đang muốn đi liên hoan cùng các cô ấy, cậu cũng cùng đi chứ?”

Nghe xong lời này huyết thái dương của Văn Hảo nhảy lên, rõ ràng cô mới là người khởi xướng, nhưng giọng điệu này sao lại có vẻ anh là mới là chủ nhân?

May mắn Chu Tử Nghiêu hình như cũng không nghĩ nhiều, vẻ mặt như thường gật gật đầu: “Tôi đã hẹn cùng Văn Hảo rồi.” Nói xong anh vẫy vẫy tay về phía cô, ý bảo cô lên xe.

Hai cái xe song song dừng cùng một chỗ, mà Đường Khải Sâm vẫn như cũ ưu nhã đứng trước cửa xe, không có tỏ vẻ dư thừa gì, nhưng rõ ràng đáy mắt chứa vài phần mong đợi.

Tiểu Tào cũng không biết chọn ai mới tốt, ánh mắt hỏi thăm nhìn Văn Hảo. Đương nhiên Văn Hảo sẽ không ngồi xe Đường Khải Sâm, mỗi lần hai người ở cùng một chỗ đều không có lời hay, hôm nay cao hứng như vậy, cô cũng không muốn lại bị anh phá hủy tâm tình tốt đẹp. Hướng chỉ với quan hệ của cô và Chu Tử Nghiêu, chọn cái nào không cần nói cũng biết.

Tiểu Tào do dự hai giây, đang lúc cô nhắc chân đi về phía Chu Tử Nghiêu thì nhẹ nhàng kéo kéo cổ tay áo cô: “Nhưng Đường tổng —— “

Nhiều người nhìn như vậy, anh cũng đứng kia chờ đã lâu, nếu hai người họ cùng lên xe Chu Tử Nghiêu, thì không phải là đường đường chính chính phá sập tiệm của ông chủ sao? Văn Hảo là vợ trước có thể không để ý, nhưng cô chỉ là một nhân viên nhỏ, có cho cô một trăm lá gan cũng không dám trực tiếp đắc tội lãnh đạo như vậy.

Vì thế kết quả chính là... Chu Tử Nghiêu lái xe đưa Văn Hảo rời đi, Tiểu Tào ngồi xe Đường Khải Sâm.

Một đường này Đường Khải Sâm đều im lặng, ánh mắt lại ám trầm như nước, tiểu Tào vụng trộm nhìn anh vài lần, tay vô thức nắm chặt dây an toàn. Cái cử động nho nhỏ này bị đối phương nhìn đến, tốc độ xe cuối cùng cũng chậm lại, thanh âm căng thẳng như trước: “Xin lỗi, tôi có thói quen phóng nhanh.”

“Không có việc gì không có việc gì, tôi hiểu mà.” Tiểu Tào nhếch môi cười, trong lòng sáng như gương, phóng nhanh cái gì, rõ ràng chính là bị Văn Hảo làm cho mất hết mặt mũi nên khó chịu.

Nghĩ đến những việc khốn kiếp anh làm trước kia, nhất thời cô cảm thấy rất hả giận, hiện tại anh đã biết tâm tình của Văn Hảo năm đó thấy anh gian dối với hồ li tình kia đi!

“Cô có biết quan hệ của tôi và Văn Hảo?”

Bỗng nhiên Đường Khải Sâm lên tiếng, vẫn dùng giọng điệu khẳng định, trái tim tiểu Tào hung hăng giật giật, nhất thời chưa mò ra được tâm tư của đối phương, chỉ ngượng ngùng cười nói: “Biết, biết một chút...”

Giờ phút này toàn thân người đàn ông kia đều tràn ngập hơi thở âm u, làm gì còn thấy dáng vẻ quân tử khiêm nhường lúc nhìn theo Văn Hảo lên xe Chu Tử Nghiêu. Anh ta nhìn tiểu Tào bằng ánh mắt khó nắm bắt được: “Cô ấy nói tôi như thế nào?”

“Ách ——” Bình thường tiểu Tào rất thông minh, lúc này cũng khó có được lúc do dự. Nếu nói căn bản Văn Hảo không nhắc đến anh, vẫn là bản thân mình ép hỏi mới miễn cưỡng nói vài câu, có thể bị đối phương cứ thế đuổi xuống xe hay không?

Đường Khải Sâm am hiểu nhất là quan sát sắc mặt, lập tức đọc hiểu được do dự trên mặt cô là có ý gì, sắc mặt càng thêm khó coi. Vốn cũng lường trước người phụ nữ kia chắc chắn sẽ không nói lời gì tốt đẹp, không ngờ ngược lại cô rất dứt khoát, nói cũng lười nói!

Tiểu Tào cảm giác được nhiệt độ bên trong xe chợt giảm xuống, thức thời ngậm miệng, chỉ cầu nguyện nhanh đến đích. Nhưng hiển nhiên Đường Khải Sâm không nghĩ cứ vậy ngưng hẳn đề tài, bỗng nhiên lại nói: “Làm bốn năm ở Thịnh Phong, tiền lương của cô không tăng dù chỉ một chút.”

Anh kéo dài âm điệu nói xong câu này, quả nhiên thấy sắc mặt Tiểu Tào ghen đến mức đỏ bừng, lại giống như ôn hòa nheo mắt lại: “Nhưng mà trước mắt có một cơ hội có thể tăng lương cho cô, có muốn nghe hay không?”

Tiểu Tào nuốt nước miếng một cái, cảnh giác theo dõi anh: “Đường Đường Đường tổng, tuy rằng tôi yêu tiền, nhưng là sẽ không bởi nó mà bán đứng A Hảo!”

Đường Khải Sâm nhìn tình hình giao thông phía trước, khước miệng hung hăng co rút: “Yên tâm, sẽ không để cho cô làm chuyện có lỗi với cô ấy —— “

Bên kia Chu Tử Nghiêu trầm ổn lái xe, trong xe tiếng nhạc êm dịu, không khí rất tốt, nhưng hai người vẫn không nói gì. Văn Hảo nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ không ngừng lùi về phía sau, nghĩ nghĩ vẫn cảm thấy nên có lời giải thích với Chu Tử Nghiêu: “Em không nghĩ anh ta sẽ cùng đi.”

“Không sao.” Chu Tử Nghiêu nhìn cô một cái, ánh mắt thật sự thả lỏng, “Anh tin tưởng em, mặc kệ thế nào, tin rằng em luôn rõ mình đang làm gì.”

Văn Hảo nắm tay, khước miệng dấy lên một chút ý cười: “Anh không giận là tốt rồi.”

Chu Tử Nghiêu không nói gì thêm, chuyên tâm lái xe, nhưng độ ẩm đầy mắt đã dần dần chuyển lạnh. Anh có thể cảm giác được Đường Khải Sâm đối xử với Khương Văn Hảo có chút không thích hợp, nếu như nói lúc trước tốn nhiều tâm tư đưa cho cô phòng ở là để bồi thường, vậy thì bây giờ, trần trở tìm cách giữ Bắc Bắc lại là vì cái gì?

Rõ ràng anh ta không chỉ đơn giản muốn đoạt đứa nhỏ, nếu như là vì đứa nhỏ, thì không cần để ý đến cảm xúc của Khương Văn Hảo như vậy. Nhưng bây giờ anh ta đang án binh bất động, rõ ràng có kế hoạch khác...

Lần đầu tiên Chu Tử Nghiêu cảm giác được bất an cùng lo âu mơ hồ, lúc trước Khương Văn Hảo yêu người kia như thế nào anh chính mắt trông thấy, cô có tùy tiện dao động hay không?

Sau khi Văn Hảo giải thích rõ với Chu Tử Nghiêu thì cảm di động nhấn cho Thạch Hiểu Tĩnh, chị ấy và Bắc Bắc mà không đến thì sẽ thiếu thiếu cái gì đó. Hình như Hiểu Tĩnh bên kia đang bận, sau một lúc lâu mới hỏi địa chỉ, lại bổ sung một câu: “Chị sẽ cố gắng chạy đến.”

Cho nên đến khi đặt xong phòng bao riêng, Thạch Hiểu Tĩnh vẫn chưa tới, tình hình trong phòng có hơi bức bối. Hai nam hai nữ, nhưng tất cả đều không có đề tài gì để trò chuyện, nhất là Đường Khải Sâm lại ngồi đối diện Văn Hảo, cho dù cô cúi đầu vẫn biết người nọ đang nhìn cô chằm chằm, ánh mắt kia không kiêng kị chút nào, giống như ngoài hai người tất cả đều không tồn tại.

Vào lúc trong phòng sắp lạnh có thể chết được người, cuối cùng Thạch Hiểu Tĩnh cũng mang theo Chung Gia Minh và Bắc Bắc đồng thời xuất hiện. Bé con kia thò đầu vào đầu tiên, ánh mắt tuần tra đến người Văn Hảo, liền chạy nhanh đến chỗ cô: “Dì!”

Nhìn thấy con trai ngày nhớ đêm mong, Văn Hảo cũng giang tay dùng sức ôm bé, ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt của bé, còn có thân mình nhỏ nhỏ mềm mềm, mỗi một dáng vẻ đều khiến tim cô cảm thấy ấm áp. Giờ khắc này cô mới hoàn toàn an tâm, vươn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Bắc Bắc không rời, như là muốn một lần lại một lần xác định bé tồn tại chân thật.

“Dì nhớ con ghê, Bắc Bắc hôn dì một cái.” Cô thật không thể không chế được đỏ vàng mắt, hoàn toàn không quản được bản thân có luống cuống hay không.

Bắc Bắc hí p mắt cười: “Dì thật xấu hổ, lớn như vậy còn làm nũng.”

Cậu nói xong, vẫn ngoan ngoãn kiêng chân chụm một cái lên mặt Văn Hảo, tay nhỏ ôm cổ cô, mềm mềm làm tim của cô cũng muốn tan ra.

Người chung quanh ai cũng ôm tâm tư, chỉ có tiểu Tào cái gì cũng không biết, cầm thực đơn kêu rên một tiếng: “Mấy người có thể đợi lát nữa lại phát ngấy như vậy tiếp không? Thật đói nha.”

Văn Hảo hơi ngượng ngùng: “Muốn ăn cái gì, không cần khách khí với chị.”

Ánh mắt cô không cần thận trọng phải Đường Khải Sâm, lại phát hiện anh vẫn buông mi nhìn Bắc Bắc, thế này không giống với những lần trước, rõ ràng người này trước giờ đều không thích đứa nhỏ, thế nhưng giờ phút này ánh mắt lại nhu hòa không ít?

Trái tim Văn Hảo căng thẳng, theo bản năng liền ôm sát vai đứa nhỏ, thu người về trước ngực mình.

Đường Khải Sâm cũng chú ý đến hành động của cô, không dấu vết thu hồi ánh mắt. Trên mặt anh nhìn như bình tĩnh, nội tâm đã sớm đã sóng trào mãnh liệt, trước mặt là con trai anh! Đường Khải Sâm anh thế mà đã có con trai lớn thế này!

Vừa rồi nhìn hình ảnh Khương Văn Hảo ôm bé luyến tiếc không buông, anh cũng rất muốn vươn tay chạm vào bé. Tóc bé có phải cũng mềm như của Khương Văn Hảo hay không? Nhưng lại giống như cảm giác “cận hương tình khiếp” thông thường, có chút sợ hãi bé chán ghét mình. (cận hương tình khiếp: tâm trạng xa nhà nhiều năm, không có tin tức, lúc trở về lại cảm thấy lo sợ, sợ quê hương thay đổi, xảy ra chuyện gì. Dùng để diễn tả cảm xúc phức tạp khi đang lang thang trở về nhà. Nguồn: baidu)

Đường Khải Sâm biết bản thân đã đập vỡ rất nhiều chuyện, ngay cả đối với đứa nhỏ này, dường như cũng có một đồng phiền toái lớn cần tháo gỡ.

Nói đến ăn tiểu tử này yêu nhất là thịt nướng, Thạch Hiểu Tĩnh muốn chăm sóc Chung Gia Minh, Bắc Bắc vẫn ngồi bên người Văn Hảo. Bé phồng cái miệng nhỏ nhắn hầu như không nhằn rỗi, miệng phồng như cái bánh bao, còn thỉnh thoảng khoa tay múa chân muốn ăn cái này cái kia.

“Em cũng ăn đi, đừng chỉ lo chăm sóc nó.” Chu Tử Nghiêu cuộn một miếng thịt ba chỉ đưa đến miệng cô, nhiều người nhìn như vậy, ngược lại một chút anh ta cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Văn Hảo hơi không được tự nhiên, chắc là vì cô chưa từng được nói chuyện yêu đương, hành động thân mật như vậy làm cô cực kì xấu hổ, vội vàng thò tay ra lấy: “Để em tự ăn.”

“Để anh tiện hơn.” Chu Tử Nghiêu nói xong, một chút ý tứ buông tay cũng không có.

Văn Hảo cắn cắn môi, cũng không làm khiếu, trực tiếp há miệng cắn một ngụm lớn.

Ở góc độ Đường Khải Sâm một màn này xem được từ đầu đến cuối, sắc mặt anh hơi trầm xuống, cúi đầu uống ực một cái cạn ly rượu trong tay.

Một bữa cơm ăn đến rất lâu, có Bắc Bắc không khí rõ ràng tốt hơn nhiều, tiểu tử vô cùng sôi nổi, ai cũng có thể tán gẫu vài câu. Chỉ là lúc đến phiên Đường Khải Sâm, ánh mắt có chút do dự, bé còn nhớ rõ tính tình chú này không được tốt, đối với trẻ con cũng không ôn nhu, cho nên cố ý nhảy qua anh, trực tiếp chạy đến bên cạnh Tiểu Tào ngồi xuống.

Đường Khải Sâm vừa nhìn, trong lòng càng không rõ là mùi vị gì, một đôi mắt cứ nhìn thật sâu nhất cử nhất động của bé.

Bắc Bắc bị nhìn thấy mất hứng, quyết quyết cái miệng nhỏ nhắn, lấy can đảm nói: “Chú à, cháu cho chú một cái góp ý được không ạ?”

“Cái gì?” Khó được đứa nhỏ chủ động nói chuyện cùng mình, đương nhiên Đường Khải Sâm rất vui vẻ.

Nhưng một giây sau anh liền không cao hứng nổi, bởi vì tiểu tử cực kì nghiêm túc nói: “Tuy rằng bộ dạng chú đẹp mắt, nhưng luôn lạnh băng băng như vậy, thật không làm cho người thích nha. Đừng nói trẻ con, ngay cả cô gái cũng sẽ sợ chú, nhất định là chú không có bạn gái đúng không? Hoặc là vừa bị bạn gái vứt bỏ.”

Tiểu Tào hít một hơi khí lạnh, vội vàng cho tiểu tử uống nước: “Bảo bối, chớ nói lung tung.”

Tiểu quỷ này thật đúng là không mở bình thì không biết trong bình có gì, Thạch Hiểu Tĩnh cũng kinh ngạc há hốc mồm, ghen cười đến sắp nội thương. Bị con trai của mình giễu cợt, không biết sau này Đường Khải Sâm biết được, tâm tình sẽ như thế nào?

Đương nhiên tâm tình Đường Khải Sâm rất không ổn, tiểu quỷ này thật đúng là giống y như Khương Văn Hảo, tức chết người không đền mạng. Nhưng ai bảo nó chính là con trai của mình kia chứ! Cho nên nghe xong lời này, anh cũng chỉ là đạm nhạt gật đầu: “Bây giờ ta không có bạn gái, nhưng rất có thể sẽ sớm có.”

Người ngồi đây đều nghe ra lời này có thâm ý khác, song hàm ý mỗi người nghe vào tai lại không giống nhau.

Văn Hảo tự nhiên không thêm để ý, dù sao người nọ sẽ không phải là chính mình, vì thế một vẻ không liên quan đến mình cúi đầu ăn uống. Chu Tử Nghiêu như có điều suy nghĩ nhìn Đường Khải Sâm, hai người nhìn nhau, mạch ngầm đáy mắt sôi trào, ngay cả không khí cũng phảng phất ngưng trệ.

Bữa ăn nhanh chóng kết thúc, bỗng nhiên Văn Hảo phát hiện người đàn ông vốn ngồi đối diện không thấy đâu. Cô cầm túi đi tính tiền, vừa vặn nhìn thấy anh đứng ở hành lang nghe điện thoại, vì cách xa nên không nghe thấy gì, Văn Hảo cũng không tò mò, đi thẳng đến quầy thu ngân.

Cô tiếp tân lại cho biết đã trả tiền rồi, còn có lòng tốt chỉ chỉ hành lang tầng hai: “Chính là vị kia thanh toán.”

Văn Hảo trầm mặc vài giây: “Cám ơn cô.”

Cô biết Đường Khải Sâm ăn cơm cùng phụ nữ chưa từng có thói quen để phụ nữ trả tiền, tuy rằng mấy trăm đồng tiền căn bản anh cũng không để ở trong lòng, nhưng lúc này cô hận không thể tính rành mạch cùng người này, cho nên lên lầu liền trả lại tiền cho anh.

Đường Khải Sâm đã nghe điện thoại xong, anh nhìn chăm chăm mấy tờ tiền mặt màu hồng cô đưa qua, khóe miệng gợi lên một tia cười lạnh: “Ngay cả cái này em cũng muốn tính rõ ràng với anh?”

“Có qua có lại, tôi không muốn thiếu anh cái gì.”

“A ——” Đường Khải Sâm nhẹ nhàng cười, đêm nay anh uống hơi nhiều, lúc này đứng ở cửa thông gió có thể ngửi được mùi cồn nồng đậm.

Văn Hảo nhú nhú mày, vừa định nói gì đó, bỗng nhiên liền bị anh dùng lực chế trụ eo xoay người dựa vào bức tường ở chỗ ngoặt. Ở đó có một chậu cây rất lớn, có thể ngẫu nhiên chặn được ánh mắt người qua lại, cô muốn giãy dụa, lại thấy một hơi thở ấm áp dừng ở vành tai, anh nói: “Em thiếu tôi, đâu chỉ cái này.”

Văn Hảo nghe được tim đập thình thịch, ra vẻ trấn định trả lời: “Tôi không hiểu anh có ý gì, buông tay.”

Hình như Đường Khải Sâm hơi say, anh không nói chuyện, chỉ là trán nhẹ nhàng chạm vào cô. Khoảng cách hai người quả thực quá nguy hiểm, chỗ nào trên người anh cũng nóng chắc chắn chặt chẽ dán sát cô, môi mỏng như có như không quấn quanh chop mũi cô.

Văn Hảo rất nhanh phát hiện bụng bị thứ gì đó cứng rắn chọc chọc chọc. Dù sao cô cũng là người đã kết hôn một lần, đương nhiên biết đó là cái gì, đầu “ong” một tiếng nổ tung, há miệng liền mắng: “Đường Khải Sâm đồ vô sỉ!”

“Có chuyện gì mà gọi vào lúc này?” Bỗng nhiên một giọng nam truyền tới từ lối đi còn lại đang bước tới đây, hoàn toàn cắt đứt hai người. Văn Hảo đối với thanh âm kia quá quen thuộc, là Chu Tử Nghiêu!

Trên mặt đất có bóng dáng cao to dừng lại cách đó không xa, xem ra là anh đang nghe điện thoại, thanh âm nén xuống rất nhỏ, lại gần trong gang tấc. Lần này Văn Hảo một tiếng cũng không dám nói, nếu như bị Chu Tử Nghiêu nhìn thấy cô và Đường Khải Sâm như thế này, thì có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Cô quá rõ cảm giác bị phản bội, cho nên bất kể thế nào cũng không thể để cho Chu Tử Nghiêu đau lòng.

Đường Khải Sâm cũng nghe ra giọng của Chu Tử Nghiêu, tay anh vẫn nắm chặt hông cô như cũ, thần sắc lại lạnh xuống.

24. Chương 23

Editor: Linh Đang

“Thấy cậu ta khấn trương như vậy?” Đường Khải Sâm thấp giọng nỉ non bên tai cô, rõ ràng hơi thở của anh nóng rực như trước, nhưng Văn Hảo nghe vào trong lòng lại có chút hàn ý thấu xương.

Ngẩng đầu đối diện với anh, quả nhiên lại là đôi mắt lạnh băng kia, Văn Hảo thản nhiên nhìn lại, tuy âm thanh thấp nhưng lại mang theo khí thế không cho phép phản bác: “Anh ấy là bạn trai của tôi, để ý anh ấy có sai sao?”

Cũng được, đối với loại người này mà nói thì vĩnh viễn không hiểu hàm nghĩa của hai chữ “Trách nhiệm”.

Đường Khải Sâm giật giật khóe miệng, nụ cười kia làm cho người ta rất không thoải mái. Văn Hảo nhú mày đẩy anh, lại bị anh ôm chặt hơn, bàn tay dày rộng chạm rãi thắm dò vào bên trong vạt áo sơ mi của cô, một bên khế cắn vành tai cô: “Nhớ kỹ lời em nói, đừng hối hận.”

Âm thanh khàn khàn nhẹ nhàng lan vào đáy lòng, đầu ngón tay của anh thuận lợi chạm vào tơ lụa bên hông cô, Văn Hảo rung mình một cái, càng giãy dụa kịch liệt hơn.

“Xuyt.” Ngón tay Đường Khải Sâm nhẹ nhàng chống đỡ môi của cô, hướng về phía Chu Tử Nghiêu ý bảo, “Không sợ anh ta thấy được?”

Quả thực bộ dáng vàng theo quá phận của cô đâm vào làm ngực anh phát đau, nhìn cô giãy dụa anh cảm thấy không thoải mái, nhìn cô không nói một lời thừa nhận anh cảm thấy khó chịu như trước. Đường Khải Sâm chưa bao giờ biết chính mình cũng sẽ có thời điểm không được tự nhiên như vậy, đều là người phụ nữ này, làm cho anh càng ngày càng trở nên kỳ quái!

Anh cũng muốn nhìn một chút, đến cùng Khương Văn Hảo có bao nhiêu để ý người kia, có năng lực nhẫn nại vì anh ta (CTN) đến thế nào?

Văn Hảo cắn chặt môi, toàn thân đều giận đến phát run, quả thật người này tồi tệ tới cực điểm! Sao lúc trước đến cả lòng cô cũng bị che mờ, hoàn toàn không hiểu rõ người này.

Ngón tay Đường Khải Sâm nghiền áp hai cánh môi cô, dần dần biến lực đạo xoa nắn, sau đó bắt đầu tiến vào giữa hai cánh môi cô. Mặt Văn Hảo nóng lên, há miệng muốn cắn anh, anh đã sớm phát hiện, con người đen chột lóe rồi rời đi, ngược lại làm hại cô thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình.

Cô bị chọc tức muốn chết, thế mà người đàn ông trước mặt lại im lặng cười, lồng ngực rắn chắc rung động, lần thứ hai sinh ra ma sát kịch liệt với cô.

Trông mắt anh càng thêm tối, cúi đầu in lại môi của cô, ngón tay dùng sức chế trụ gáy cô.

Trên dưới Văn Hảo đều bị anh chế quá chặt chẽ, ngoại trừ ngón tay chỉ dùng sức bấu vào vai cùng lưng anh thì không thể làm gì khác, đã vậy bên tai còn có giọng nói rõ ràng của Chu Tử Nghiêu truyền tới. D@Đ#L\$Q%Đ~~

“Tôi biết rồi, anh ta có hành động gì thì cô lập tức nói cho tôi biết.” Hình như anh đang nói chuyện quan trọng, cúp điện thoại xong cũng đứng im tại chỗ, như đang suy tư điều gì.

Ngay cả hô hấp Văn Hảo cũng không dám tăng thêm, năm đó cô nhìn thấy Lộ Lâm cùng Đường Khải Sâm như vậy, trái tim cũng nhanh chóng nứt ra, nay nếu Chu Tử Nghiêu nhìn thấy, nhất định trong lòng cũng không chịu nổi. Nhớ tới những thứ kia, cô càng thêm cảm thấy bây giờ mình bị khuất nhục (áp bức cùng lăng nhục), rõ ràng Đường Khải Sâm muốn nhục nhã cô, thế nhưng còn dám nói muốn cùng cô bắt đầu một lần nữa?

Giờ phút này Đường Khải Sâm thật sự luyến tiếc buông tay, có lẽ là tác dụng của cồn, có lẽ là đêm nay bị Chu Tử Nghiêu khiêu khích, hoặc có lẽ là lần này sinh ra những tình cảm quái dị với cô, tóm lại anh cảm thấy tư vị của Khương Văn Hảo rất tuyệt, càng có vị hoặc hơn trước kia.

Để cho anh ném thử mới luyến tiếc nhả ra, xúc cảm dưới tay, còn có hương vị ngọt tinh tế của đôi môi kia, mỗi thứ đều làm cho anh muốn ngừng mà không được.

Chu Tử Nghiêu không đi, ngược lại cầm di động lại lần nữa bấm dãy số, hình như bên kia hồi lâu mới nghe, giọng anh lại không giống như lúc trước, nghiêm túc lại lạnh lùng: “Cô có biết anh ta đang điều tra việc năm đó không? Biết? A, cô thật đúng là tự tin —— “

Văn Hảo cảm thấy giờ phút này Chu Tử Nghiêu có chút không giống, cho dù không nhìn thấy người, nhưng nghe thấy giọng của anh đã cảm thấy từ trong ra ngoài lộ ra một luồng khí lạnh, khác một trời một vực với bộ dáng ôn hòa lúc trước.

“Đừng nói những thứ kia với tôi, tóm lại tôi không muốn xảy ra cái gì ngoài ý muốn.” Anh nói xong thì im lặng, bỗng nhiên lại mang theo vài phần ngạo mạn cười, “4 năm nay anh ta đối với người thế nào, còn chưa suy nghĩ cẩn thận?”

Văn Hảo cảm thấy có chút khó hô hấp, không biết vì sao, nghe được chữ “Bốn năm” như vậy, cô luôn cảm thấy có cái gì đó ở trong đầu sắp hiển hiện ra. Hơn nữa Chu Tử Nghiêu như vậy làm cho cô có không khí kháng cự, trong ấn tượng của cô, người đàn ông này vẫn ôn hòa, đối xử với cô cũng luôn là vẻ mặt ôn hòa, thậm chí ngay cả lúc anh tức giận cũng chỉ không nói lời nào, nhưng trước mắt...

Chu Tử Nghiêu bên kia an tĩnh một lát, có lẽ đang nghe đối phương nói cái gì, trong lòng Văn Hảo bất ổn, ngực càng đập thình thịch không ngừng.

“Đừng chạm chỗ đó!” Thế mà Đường Khải Sâm còn để tâm vào chuyện khác, Văn Hảo vừa hoàn hồn đã cảm thấy không đúng, dùng sức bắt lấy bàn tay đang đi xuống không thành thật của anh, nháy mắt huyết sắc trên mặt lui sạch sẽ.

Đường Khải Sâm trầm mặc nhìn cô, thật ra Văn Hảo cũng không ôm kỳ vọng gì, nhưng anh lại nghe lời thu tay lại, chỉ bắt lấy tay nhỏ bé của cô, chậm rãi đặt lên chỗ đang đòi mạng của mình.D@Đ@L\$Q%Đ~

“A Hảo.” Anh nghẹn họng kêu một tiếng bên tai cô, hơi thở mang theo mê loạn, “Sờ sờ anh?”

Mặt Văn Hảo tái xanh, hàm răng nghiến ken kết, cô không thu tay, ngược lại dùng sức xiết anh một phen. Lần này quả nhiên là mang theo vài phần hận ý, hoàn toàn không có một chút tình cảm nào, chỉ là lòng bàn tay chạm vào xúc cảm kia vẫn làm lòng cô sợ hãi.

Lông mày Đường Khải Sâm căng thẳng, mũi tràn bật ra một tiếng kêu rên, có lẽ là rất đau, sắc mặt đen đến dọa người.

Văn Hảo sợ Chu Tử Nghiêu nghe được, vội vàng che miệng anh, lại im lặng hung ác cảnh cáo nói: “Còn dám xằng bậy, trực tiếp bẻ tin hay không!”

Con mắt Đường Khải Sâm rất đẹp, đuôi mắt hơi hơi nhướn lên, chính là mắt đào hoa trong truyền thuyết, giờ phút này đôi mắt nặng nề nhìn cô, đáy mắt đen như mực như mơ hồ có vài phần cười sùng nịch.

Văn Hảo mặc danh kỳ diệu (không sao hiểu nổi) nghĩ, chẳng lẽ người này là M sao? Đau thành như vậy còn cười được? Nhưng rất nhanh cô đã biết vì sao Đường Khải Sâm cười, chỗ lòng bàn tay che miệng anh, bị một trận ẩm xúc cảm trơn bóng xẹt qua, ầm ập, còn mang theo cảm giác quỷ dị.

Lúc Văn Hảo nghĩ rõ đó là cái gì, sợ tới mức vội vàng thu tay.

Người này cũng quá không biết vệ sinh! Thế mà lấy đầu lưỡi liếm, liếm cô?

Hình như Chu Tử Nghiêu bên kia trò chuyện cũng đã gần xong, nhưng hiển nhiên nội dung trò chuyện cũng không được vui vẻ, giọng nói của anh còn lạnh lùng hơn vừa rồi, còn mang theo vài phần tức giận: “Chuyện của tôi không cần cô nhúng tay, quản tốt chính mình là được. Làm không được càng không đến lượt cô lăm miệng!”

Rốt cuộc anh cũng đi xa, tiếng bước chân nặng nề, Văn Hảo trước tiên né khỏi góc hẻo lánh vài mét, hung hăng trừng Đường Khải Sâm.

Sắc mặt Đường Khải Sâm còn có chút trắng, biểu cảm lại không muốn phát tác chút nào, ngược lại hỏi cô: “Không có nghe ra cái gì?”

Văn Hảo trầm mặc, đương nhiên cô cũng nghe được chút không thích hợp, nhưng mấy năm nay Chu Tử Nghiêu giúp cô quá nhiều, mỗi lần cô cần người giúp đỡ đều là anh vô điều kiện đứng bên cạnh. Cho nên cô không muốn tùy ý tin lời đồn, nếu quả thật có cái gì, cũng muốn nghe chính miệng Chu Tử Nghiêu nói mới tin tưởng, như thế này không liên quan đến hai người có phải người yêu hay không, mà là tín nhiệm có được giữa bạn bè nhiều năm như vậy.

Đường Khải Sâm thấy cô bảo vệ Chu Tử Nghiêu, dường như tức giận công tâm, không giận ngược lại cười: “Khương Văn Hảo, sao em vẫn ngốc như vậy?”

“Tôi không thông minh.” Văn Hảo bình tĩnh cắt ngang anh, “Anh vẫn luôn biết, trước giờ tôi đều không đủ khôn khéo, nhưng Đường Khải Sâm, tôi lại biết trách nhiệm cùng tín nhiệm là có ý gì. Giữa bạn bè, nên có tín nhiệm cơ bản, người yêu hoặc là vợ chồng, càng nên có trách nhiệm cơ bản.”

Ý tứ ám chỉ của lời này quá rõ ràng, cô nhìn anh, cuối cùng vẫn không nói lời quá khó nghe: “Vừa rồi, là điện thoại Lộ Lâm đúng không?”

Cho dù cô không đến gần, nhưng từ vẻ mặt của anh cũng có thể đoán được một hai, có thể khiến anh khác thường như vậy cũng chỉ có Lộ Lâm. Lúc trước hai người hủy bỏ hôn lễ cô đã biết, bọn họ không có nhưng năng cứ như vậy tùy tiện tiện châm dứt.

Đường Khải Sâm mở miệng muốn giải thích, Văn Hảo lại ngăn cản anh: “Mặc kệ bây giờ quan hệ của anh và cô ta thế nào, nếu trong lòng anh còn có nửa điểm không bỏ cô ta xuống được, cũng không nên trêu chọc những người khác. Đây trách nhiệm với Lộ Lâm, cũng là tôn trọng tối thiểu đối với người khác, anh cũng không hi vọng cô ta biến thành tôi thứ hai chứ.”

Cô nói xong cũng xoay người vào phòng bao, không muốn nói thêm cái gì, trải qua những thứ lúc trước, sao Đường Khải Sâm cn có thể cho rằng hai người có cơ hội một lần nữa? Quá khó khăn, thế gian nào có nhiều gương vỡ lại lành như vậy.

Huống chi, lòng tựa như gương, đã vỡ thì rất khó hàn gắn lại, cho dù miễn cưỡng gắn lại một chỗ, cũng vẫn sẽ có khe.

Đường Khải Sâm được tài xế đón đi, vài người khác cũng nhanh chóng rời đi, Chu Tử Nghiêu lái xe đưa Văn Hảo cùng tiểu Tào về nhà. Tiểu Tào uống một chút rượu, nói nhiều hơn bình thường: “Hôm nay Đường tổng thật khác thường, thế mà không nổi giận với Bắc Bắc.”

Văn Hảo cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng lúc này cũng chỉ cười khê: “Dù sao cũng là đứa nhỏ, còn có thể thật sự nổi giận với bé sao.”

“Cũng đúng.” Tiểu Tào lặng lẽ chăm chú nhìn người đàn ông lái xe im lặng phía trước, lại nhớ tới những lời Đường Khải Sâm nói lúc đi xe với mình.

Đường tổng giao cho cô một nhiệm vụ, để cho cô lưu ý Chu Tử Nghiêu cùng Văn Hảo tiến triển, một khi cảm thấy Văn Hảo không đúng chỗ nào liền lập tức nói cho anh biết, nhưng rõ ràng hai người này vẫn tốt mà?

Tiểu Tào cũng không muốn, dù sao chỉ cần Văn Hảo quá vui vẻ là được.

Trong khoang xe an tĩnh lại, Văn Hảo nhìn chằm chằm bóng dáng Chu Tử Nghiêu thất thần, trong đầu không chịu khống chế nhớ lại quá nhiều chuyện. Bảy năm, cô đã không nhớ nổi trong bảy năm này Chu Tử Nghiêu làm bao nhiêu chuyện vì cô, việc nhỏ cũng không nhắc lại, lớn đến năm đó giúp cô giấu diếm Đường Khải Sâm sinh hạ Bắc Bắc, lại giúp cô xử lý hậu sự của cha, lại sau này còn giúp cô tìm việc làm, lúc cô bị ông chủ bắt nạt đứng ra giúp cô đầu tiên.

Ánh mắt cô dời về phía kính chiếu hậu, bỗng nhiên phát hiện đối phương cũng đang nhìn chằm chằm chính mình, trong đôi mắt kia có quá nhiều thứ cô chưa kịp đọc hiểu, một giây sau ánh mắt của anh lập tức dời...

Vài ngày kế tiếp không thấy Đường Khải Sâm, Văn Hảo cũng quen người này thường thường chơi mất tích, anh không đến càng tốt, ít nhất không cần xấu hổ với nhau.

Nhưng đến Chu Tử Nghiêu cũng mất tích mấy ngày, nói mất tích cũng không hẳn là đúng, thỉnh thoảng anh cũng nhắn tin đến, chính là rất vài chữ đơn giản, dặn dò cô nhớ ăn cơm rồi linh tinh, cô nhắn lại, nhưng không có tin nhắn sau nữa.

Hai người vốn hẹn hôm sau đi xem chiếu bóng anh cũng lỡ hẹn, Chu Tử Nghiêu có rất ít lúc khác thường như vậy, Văn Hảo lại nhớ đến điện thoại cô nghe được hôm đó, lo lắng có phải là đối phương đã xảy ra chuyện gì hay không, hoặc là gặp được cái gì phiền toái? Nhưng gọi điện thoại qua, hoặc là không ai nghe, hoặc là bản nhân Chu Tử Nghiêu nhận, cũng chỉ trả lời có lẽ: “Không có việc gì, gần đây anh có chút việc nên ít liên lạc với em, đừng nghĩ loạn.”

Hai người yêu đương vẫn vô cùng bình tĩnh, nhưng Văn Hảo cũng không cảm thấy này có cái gì, cho nên xua tay nói: “Anh hiểu lầm rồi, em đang lo lắng cho anh, không có việc gì thì tốt, anh vội chuyện quan trọng trước.”D@Đ#L\$Q%Đ^6

Chu Tử Nghiêu bên kia lặng im hồi lâu, khi mở miệng giọng điệu vô cùng nghiêm túc, anh nói: “Văn Hảo, chờ anh bận xong việc này, chúng ta kết hôn đi?”

Văn Hảo tuyệt đối không nghĩ tới đối phương sẽ bỗng nhiên cầu hôn, nhất thời có chút ngẩn ra.

Chu Tử Nghiêu cũng biết lời thỉnh cầu này có chút đường đột, vì thế lại giải thích: “Thời gian chúng ta quen nhau cũng đủ lâu, kết hôn chỉ là chuyển đến sống cùng nhau, anh biết em không có cảm giác an toàn, nhưng hi vọng em tin tưởng anh. Anh có thể cho em cuộc sống tốt nhất.”

Văn Hảo không lập tức trả lời thuyết phục anh, một phương diện cảm thấy quá nhanh, về phương diện khác có chút đau buồn âm thầm không nói ra được. Lúc nào cô cũng nhớ tới cuộc đối thoại đêm đó nghe được, suy trước tính sau, cô quyết định tìm một cơ hội thẳng thắn nói chuyện với Chu Tử Nghiêu...

Chuyện này tạm thời bị cô bỏ xuống, bởi vì chuyện mua tổ trạch đã đàm bầy được bảy tám phần rồi, chỉ còn định giá nữa là được. Hôm nay cô hẹn ông chủ kia định kí hợp đồng, nhưng đợi rất lâu mà không thấy người nọ đến, trong lòng liền bắt đầu bất an, nhưng lại tự an ủi bản thân: có lẽ chỉ kẹt xe trên đường thôi.

Quả nhiên chờ một lát, di động trên bàn liền vang lên, Văn Hảo vừa nhìn thì đúng là đối phương gọi tới, lập tức nhận: “Ông chủ Trần?”

Đối phương đã tiếp xúc với cô nhiều lần, nói chuyện với cô khá lịch sự: “Khương tiểu thư à, hôm nay tôi có chút việc, khả năng là tạm thời không đến được.”

“Nhưng mà, hợp đồng của chúng ta—— “

Lời của cô chưa nói xong, đối phương đã cười nói: “Tôi đang muốn nói chuyện này với cô đấy, chuyện... Phòng ốc kia, tôi cảm thấy hay là chúng ta thôi đi.”

Văn Hảo đứng phắt lên, liền đầu gối không cẩn thận đập vào bàn cũng không quan tâm: “Cái gì gọi là, quên đi? Tôi có chút không hiểu rõ ý của ngài.”

Ông chủ Trần hơi trầm ngâm vài giây, đại để cũng cảm thấy xin lỗi cô: “Tôi biết phòng này rất quan trọng với cô, nhưng cô cũng biết hai năm qua tôi làm ăn không thuận lợi, cần tiền. Có người chịu cho giá cao, đương nhiên bán cho người ta. Khương tiểu thư à, thực sự xin lỗi, thật ra chỉ là căn hộ thôi, cô cần gì phải thế? Đã thiếu thốn còn phải đi vay, cha cô dưới tuổi vàng có biết cũng không cao húng...”

“Ông chủ Trần.” Văn Hảo hít vào một hơi, rốt cuộc vẫn không khống chế được bản thân bắt đầu nổi giận, hung hăng mắng vào ống nghe, “Tham lam cũng nên có cái giới hạn, ngài lật lọng như thế mà không biết xấu hổ sao? Không sợ buổi tối ba tôi tìm ngài nói chuyện à!”

“Cò!” Ông chủ Trần á khẩu không trả lời được, bị cô chọc tức nửa ngày nói không nên lời một câu.

Văn Hảo dùng sức cúp điện thoại, ngồi im tại chỗ có chút đau khổ, năm đó cha nhắm mắt đi còn thấp thỏm căn phòng này, lúc hấp hối còn không ngừng dặn dò cô nhớ chuộc về. Nhưng mấy năm nay ông chủ Trần lần lượt tăng giá, ngay cả giá phòng cũng không nhảy nhanh như vậy.

Nhưng cô bị người khống chế, đã vậy một biện pháp cũng không có, chuyện như hôm nay đã không phải là lần đầu tiên. Nhưng giống vừa rồi không nhận được trực tiếp nổi giận với đối phương lại là lần đầu tiên!

Văn Hảo cầm di động, âm ức nhìn nóc phòng trà: “Khương Văn Hảo, nói thì được cái gì đây, mắng vài câu, nói không chừng lại tăng thêm mấy vạn.”

Cô rũ đầu trên mặt bàn, trán dùng sức đập vào mặt bàn đá cẩm thạch, hồi hận đến ruột xanh lè.

Nhưng một giây sau, đuôi ngựa của cô bị tóm dậy, da đầu hơi có chút đau, xem ra người nọ không sử dụng lực quá lớn. Văn Hảo kinh ngạc ngẩng đầu, liền nhìn thấy biểu cảm chán ghét trên mặt Đường Khải Sâm: “Vốn đã không thông minh, còn đập nữa chẳng phải sẽ ngốc luôn sao?”

Khóe mắt Văn Hảo giật giật, ở đây cũng có thể gặp gỡ hỗn đản này, tâm tình càng thêm tồi tệ, vì thế mở miệng liền cười cười nói câu: “Liên quan gì tới anh!”

25. Chương 24

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Đường Khải Sâm không hề tức giận, lại còn thuận thế ngồi đối diện cô, thời tiết càng ngày càng lạnh, trên người anh mặc một bộ áo gió màu đen, rất phóng khoáng gọn gàng, cổ áo vì hơi mở mà lộ ra yết hầu gợi cảm. Văn Hảo vừa thấy liền vội vàng thu lại tầm mắt, không khỏi nhớ lại chuyện lần trước bị anh đùa giỡn lưu manh...

“Anh ngồi thong thả.”

Cô đứng dậy muốn đi, trong lòng lại đang suy nghĩ nên thuyết phục ông chủ Trần như thế nào, Đường Khải Sâm ngay lập tức bắt lấy tay ấn cô ngồi về chỗ cũ.

“Vừa rồi anh đã nghe hết rồi.” Anh lạnh nhạt nói một câu, lại như cười như không liếc cô: “Vừa mắng người ta khí phách như thế, giờ lại định mang mặt đi cho người ta mắng lại?”

Văn Hảo muốn mở miếng phản bác “Mắc mớ gì đến anh?”, nhưng nghĩ nghĩ lại thôi, dù sao anh ta vẫn luôn lấy chuyện giấu cợt cô làm thú vui.

Đường Khải Sâm thấy cô không lên tiếng, còn nói: “Rất rõ ràng, đối phương đã thỏa thuận xong với người khác, có thể cự tuyệt thẳng thừng như vậy đã nói lên không có ý muốn dây dưa gì với em nữa. Thế nên lúc này đưa mặt đến chỉ tự rước lấy nhục thôi.”

Đương nhiên Văn Hảo cũng hiểu rõ những thứ này, tiếp xúc vài lần với ông chủ Trần cô cũng biết nhân phẩm người này không được tốt lắm, nhưng cô không quyền không thế, lại có việc muốn nhờ cậy người ta...

Đường Khải Sâm cầm lấy bình trà Long Tĩnh văn Hảo chưa kịp uống, thong thả rót cho mình một ly, lúc này mới nói: “Anh sẽ nghĩ cho em một cách.”

Đặt vào lúc bình thường chắc chắn Văn Hảo sẽ từ chối luôn không suy nghĩ, nhưng trước mắt là việc liên quan đến di nguyện của cha, cho nên cô thoáng do dự, lại chợt nghe Đường Khải Sâm chậm rãi phun ra một câu: “Anh chỉ phụ trách lao động trí óc, cho em cái kế sách mà thôi, thực thi cụ thể vẫn là em. Cho nên

Anh hơi ho khan một tiếng, tầm mắt bay tới nơi khác: “Em không cần phải luôn để mắt đến anh đâu.”

Hiếm khi anh tự hiểu lấy mình, Văn Hảo tính toán trong lòng, bây giờ cũng không kịp đi bàn bạc với người khác, bỏ qua thời điểm này thì về sau sẽ rất khó khăn. Tuy rằng Đường Khải Sâm đáng ghét, nhưng dù sao đầu óc vẫn còn dùng rất tốt, đến khi lấy được nhà rồi, thành tâm cảm ơn anh một chút là tốt rồi.

Văn Hảo nghĩ rành mạch, thì không xấu hổ nữa, thẳng thắn nhìn anh: “Cách gì?”

Lúc Đường Khải Sâm cười đầy mắt đều ánh lên tia giảo hoạt, cả người Văn Hảo rung mình một cái. Đến khi người nọ nói kế hoạch, cô không khỏi trừng mắt nhìn: “Như thế có được không?”

“Em hoài nghi chỉ số thông minh của anh?” Đường Khải Sâm chau mày rậm, thoát nhìn rất mất hứng, “Không chỉ lấy được nhà về, còn muốn dạy dỗ hẳn một chút, ai bảo hẳn...”

Ai bảo hẳn nhiều năm không sợ chết dám làm khó em như vậy, nhưng lời này đối với Đường Khải Sâm mà nói thật sự quá khó nói ra miệng, anh lại ra vẻ bình tĩnh uống trà, đem tất cả lời nói nuốt trở vào.

Văn Hảo cũng không rảnh để ý xem anh nói cái gì, tua lại chuyện này một lần trong đầu, suy nghĩ tỉ mỉ, hình như nhất định có thể thực hiện được.

Đường Khải Sâm nhìn cô bày ra dáng vẻ ngốc nghếch thì không nhịn được đưa tay gõ trán cô, một tay kia chỉ chỉ ấm trà: “Châm trà đi.”

Văn Hảo che trán giận dữ trừng anh: “Anh không có tay à?”

“...” Đường Khải Sâm cảm thấy bản lĩnh qua cầu rút ván của người phụ nữ này càng ngày càng cao!

Nhưng thấy đầy mắt cô long lanh ánh nước, ở khoảng cách gần thế này có thể nhìn thấy bóng dáng của chính mình rõ rõ ràng ràng phản chiếu trong làn nước trong suốt ấy, tự dung anh không tức giận được nữa,

tay không tự giác cứ nhéo nhéo cái cằm nho nhỏ của cô. Cảm thấy xúc cảm rất tốt, không kìm được niết niết hai ba lần.

Văn Hảo khí nóng đã bốc thẳng lên đầu, anh lại coi cô như một món đồ chơi sao? Cô đánh tay anh, lập tức đứng lên: “Tôi đi đây.”

Lần này Đường Khải Sâm không dây dưa nữa, ngồi im lặng ngồi, ánh mắt dõi theo cô ra đến cửa. Bỗng nhiên Văn Hảo dừng lại, quay đầu về phía anh nói câu “Cám ơn.”

Chờ đến khi tiếng bước chân của cô dần dần biến mất trên hành lang, Đường Khải Sâm mới chậm rãi đứng lên. Cách vách có người đi đến gõ nhẹ cánh cửa: “Đường, bọn họ còn đang chờ.”

“Giao cho cậu.” Đường Khải Sâm vọt tới chỗ người đó nhếch nhếch môi cười, cầm chìa khóa xe bước đi.

“Aiz, thật phiền toái, tôi không thích xã giao.” Người nọ đứng tại chỗ nhú mày, cố gắng kêu gọi một chút lương tri của bạn thân.

Đường Khải Sâm quay đầu mắt nhìn đối phương, thẳng thắn nói: “Eric, tôi gọi cậu trở về chính là để thay tôi giải quyết phiền toái.”

“Vậy còn cậu?” Người được gọi là Eric là một người đàn ông máu lai mang vẻ mặt ung dung, ôm cánh tay chỉ chỉ vào chén trà Văn Hảo đang uống dở trên bàn: “Quý cô vừa rồi là ai vậy? Bỗng nhiên lại hẹn đến chỗ này nói chuyện làm ăn, là vì cô ấy?”

Anh ta quả thực rất tò mò, đang bàn chuyện làm ăn được một nửa mà lại vì một cô gái mà biến mất, còn phải khổ tâm hao sức như vậy, đối với Đường Khải Sâm mà nói thật đúng là ngạc nhiên.

“Phiền toái lớn hơn nữa.” Đường Khải Sâm hơi hơi trầm ngâm, cảm thấy hình dung Khương Văn Hảo như vậy dường như rất thỏa đáng, nói xong vẫn còn cười cười. Anh phải xử lý phiền toái lớn nhất trong đời, nhưng mà từ trước đến giờ anh luôn có lòng tin với khả năng làm việc của mình, tuy rằng thủ đoạn... có phần cực đoan.

Sắc mặt Đường Khải Sâm hơi trầm xuống, bước chân đi ra ngoài càng thêm vội vàng.

Văn Hảo nghe được tin hôm nay ông chủ Trần thực sự đã thỏa thuận mua bán nhà cửa cùng người khác xong xuôi, khí huyết dâng trào, có loại xúc động muốn hung hang thóa mạ đối phương thêm một trận nữa. Cô thuận lợi chạy vào quán cà phê, rất nhanh đã nhìn thấy tay họ Trần đầu trọc một nửa, chưng diện lấp lóa, so ra còn chói mắt hơn cả bóng đèn trong quán.

Người đàn ông ngồi đối diện ông ta, vì đưa lưng về phía Văn Hảo nên cô không thể nào thấy rõ mặt của anh ta, suy đoán anh ta chính là chủ mua mới!

Cô khom lưng thành công ngồi xuống một bàn phía sau hai người đó. Lưng dựa ghế sofa ở đây rất cao, cô hơi cúi người sẽ không bị đối phương phát hiện, hướng chỉ trong mắt ông chủ Trần giờ phút này chỉ có tiền, trò chuyện khí thế ngất trời cùng với chủ mua kia!

“Nếu chậm một bước, tôi đã kí với người khác, tuy rằng nhà kia thoạt nhìn không đáng giá đến thế, nhưng cả mảnh đất thì rất được. Không nói đến vị trí, ngài làm bất động sản nhất định rất rõ ràng, mấu chốt là phong thủy rất tốt...” Ông chủ Trần nói xong còn khoa trương cười ha ha.

Văn Hảo trợn trắng mắt, khẳng định lão ta lại muốn thêm tiền!

Quả nhiên, ông chủ Trần hơi ho một tiếng: “Ngài xem, nhiều người muốn có mảnh đất này như vậy, nhưng tôi chỉ để lại cho Chu tiên sinh, thế nên giá tiền này, có thể bàn bạc lại hay không?”

Chu? Văn Hảo sửng sốt, trong lòng có chút cảm giác quái dị.

“Ông chủ Trần có ý gì?”

Giọng nói thuần hậu ôn hòa, Văn Hảo lại quen thuộc, cô ngồi ở đó hoàn toàn cứng đờ, sao lại là anh?

“Chu tổng trước khi mua chắc là cũng đã tìm hiểu qua, căn nhà kia là nhà tổ của nhà họ Khương, nhưng đã mở rộng thêm vài cái cửa hiệu rồi. Nhà họ Khương lúc ấy càng ngày càng thuận, nếu không phải Khương Viễn Sơn kiêu ngạo muốn chạy ra nước ngoài buôn bán tìm đường chết, nói không chừng bây giờ lại càng thêm ghê gớm nha.”

Ông chủ Trần mắt lóe tinh quang, song ý tứ trong lời nói lại rất rõ ràng: “Chu tổng mua xong hủy đi xây lại cũng được, mà vẫn để nguyên khai khác cũng tốt, đây đều là vụ mua bán có lời.”

Người đối diện hồi lâu không nói chuyện, mở miệng lại nhẹ nhàng cười: “Ông chủ Trần, theo lời ông nói, đúng là phong thủy rất tốt. Nhưng vì sao mấy năm nay ông chủ Trần lại—— “

Anh ta nói đến đây thì ngừng, ông chủ Trần cũng chỉ xấu hổ trong chớp mắt, lập tức đã có da mặt dày nói: “Aiz, đất linh cũng phải xứng nhân tài nha, tư chất tôi ngu dốt, sao có thể so sánh với Chu tiên sinh.”

Chu Tử Nghiêu chậm chọc giật giật khóe miệng, độ ẩm đáy mắt chợt giảm xuống, giọng điệu lại vẫn lễ phép: “Vậy Trần tổng cứ nói một con số, tôi trở về bảo thư kí chuyển cho ông.”

Ông chủ Trần liền biết người trước mắt này lắm tiền nhiều cửa, nào cgioongs như con gái nhà họ Khương kia, mãi mãi cọ cọ mấy năm không đưa tiền ra. Ông ta mở cở trong bụng nói một con số, người đối diện vui vẻ gật đầu: “Có thể, ngày mai đến công ti tôi kí hợp đồng.”

Văn Hảo ngồi ở đó hồi lâu không nhúc nhích, cô suy nghĩ nát óc cũng không biết Chu Tử Nghiêu muốn mua nhà tổ họ Khương làm cái gì, tuy rằng mảnh đất kia vị trí không tệ, nhưng cũng không đáng để anh bỏ ra số tiền nhiều như vậy. Anh là thương nhân, có lợi thì làm đương nhiên cô hiểu được, nhưng bây giờ rõ ràng anh đang làm thâm hụt tiền làm ăn.

Huống chi, anh vẫn luôn biết cô muốn mua lại ngôi nhà này, chuyện này anh đã biết từ bốn năm trước lúc cha cô qua đời.

Văn Hảo thừa nhận đầu óc mình không nhanh nhạy, nhưng cô không phải ngốc thật, chỉ là có chút không muốn dùng những suy nghĩ u ám để liên tưởng. Nhưng ngay lúc này, cô không thể không thừa nhận có lẽ Chu Tử Nghiêu đang giấu cô chuyện gì đó rất quan trọng, giả dụ như cú điện thoại mơ mơ hồ hồ hôm trước...

Cô giật mình đứng chôn chân ở đấy, ánh mắt trống rỗng nhìn bóng dáng cao ngất của Chu Tử Nghiêu chậm rãi đi ra ngoài, phảng phất hòa vào dòng người nhốn nháo nhộn nhịp, chỉ còn lại dóng dăng thon dài quen thuộc, nhưng càng nhìn càng lộ ra một hương vị dần dần xa cách.

Ông chủ Trần cũng đứng lên ngay sau đó, Văn Hảo đang bối rối vẫn nhớ rõ phải che giấu bản thân, cô chưa quên vì sao phải tới đây. Mặc kệ Chu Tử Nghiêu có mục đích gì, cô đều phải nhanh chóng giải quyết việc này, bằng không đối thủ là Chu Tử Nghiêu, cô càng không có bất kỳ phần thắng nào.

Ông chủ Trần vừa đi vừa gọi điện thoại, giọng điệu nịnh nọt, Văn Hảo chờ ông ta đi không xa mới đi theo.

Tuy rằng chuyện theo dõi này có phần thấp kém, nhưng đối với tiểu nhân cũng chỉ có chiêu này, cứ cố quang minh chính đại thì vĩnh viễn chịu thiệt.

Văn Hảo theo ông ta một đường lên tầng cao nhất, đây là tầng quán bar tư nhân cho những khách VIP, chưa đi được vài bước thì nhìn thấy một người phụ nữ tiến lên chào đón, vóc dáng cô ta cao hơn ông chủ Trần rất nhiều, cánh tay trắng trắng mềm mềm quấn lên cổ ông ta: “Anh chậm thêm chút nữa là em ngủ mất rồi.”

Ông chủ Trần nhỏ giọng nói gì đó với cô ta, chọc cho người phụ nữ kia cười khanh khách: “Vậy anh mau đưa em đi xem chiếc xe em thích kia đi.”

“Được được được.”

Hai người nói xong liền vào một phòng bao, Văn Hảo vừa rồi cố kiềm chế khó chịu đã chụp vài tấm ảnh, nhưng loại ảnh này không có sức thuyết phục lắm. Đường Khải Sâm nói ông chủ Trần sợ nhất là vợ ông ta, trong nhà tiền nông quyền lực đều một tay Trần phu nhân quản lí, nhưng người này rõ ràng có tư tưởng

bất chính, hẹn khách hàng ngay tại nơi này, nói chuyện làm ăn xong quay đầu lại có thể gặp dịp thì chơi qua lao lãp liếm.

Văn Hảo hơi chần chừ, nếu tiến lên, chắc chắn thu hoạch không nhỏ, nhưng mà nghĩ đến những cảnh bên trong thì cô liền nổi da gà.

Nhưng loại người như lão Trần này, dường như trừ chiêu này ra thì thật sự không không chế được ông ta.

Văn Hảo lại nghĩ đến Chu Tử Nghiêu, cuối cùng cắn chặt răng bất cứ giá nào.

Cửa phòng bao cũng không khóa, bên trong ánh sáng mập mờ, khi Văn Hảo đẩy cửa đi vào cũng không nhìn thấy người ngay lập tức. Nghĩ cũng phải, muốn trộm - tình chắc chắn phải cẩn thận một chút, không khóa cửa chứng minh bên ngoài sẽ không phát hiện được gì. Cô bước trên thảm nhẹ nhàng đi vào trong, trên màn hình lớn đang phát bài tình ca thịnh hành.

Rất nhanh Văn Hảo phát hiện ra đằng sau một cánh cửa có giấu một tấm cửa thủy tinh lớn, cô thử hạ xuống, nhẹ nhàng đẩy ra thì thấy một khe hở!

Khương Viễn Sơn là một người đơn giản thuần phác, nên từ nhỏ Văn Hảo cũng nhận sự giáo dục truyền thống mà tương đối cứng nhắc, cô sống tại cửa không bước nổi, ở bên trong... Hai người kia đang làm chuyện này...

Cô đang do dự, cơ thể lại bị người dùng sức kéo vào, Văn Hảo sợ tới mức tim vọt lên cổ, nhưng một giây sau trên eo liền bị một lực ôm thật chặt.

Phía sau là lồng ngực mạnh mẽ của đàn ông, cô quay đầu liền thấy cằm của Đường Khải Sâm, tay còn lại che miệng cô, ánh mắt ra hiệu cô đừng lên tiếng.

Tim Văn Hảo vẫn còn đập hơi nhanh, lúc này cô mới có cơ hội chăm chú nhìn tình hình bên trong, không nhìn còn đỡ, vừa nhìn quả thực hận không thể lập tức đi rửa mắt. Người phụ nữ kia đang cười trên người ông chủ Trần động thân hoan lạc, mái tóc dài đung đưa như múa.

Thế này cũng nhanh quá đi, mới có tiến vào có vài phút thôi mà!

Lồng ngực Đường Khải Sâm rung động một trận, Văn Hảo suy đoán anh đang cười trộm, sau đó người này nhú mày nhìn cô, nhẹ nhàng mang theo cô đi đến tấm bình phong

Văn Hảo đưa điện thoại cho Đường Khải Sâm, trừng mắt trừng mắt: “Anh là đàn ông, anh đi lên đi.”

Đường Khải Sâm cũng dùng khẩu hình miệng đáp lại: “Dựa vào cái gì, vóc dáng người phụ nữ kia quá tệ, sao anh phải tra tấn mắt mình?”

“Liếc một cái là thấy thân hình tệ?” Văn Hảo cười nhạt, hung hăng đâm chọt ngực anh, “Anh chụp.”

Khóe miệng Đường Khải Sâm nhẹ nhàng tủm tỉm, Văn Hảo quá quen thuộc kiểu cười này của anh, mỗi lần anh cười như vậy cười đều không có chuyện tốt. Quả nhiên đối phương duỗi cánh tay, cơ thể cô xoay một vòng liền áp vào lồng anh, người đàn ông mạnh mẽ vòng thật chặt hai tay cô, nói nhỏ vào tai cô: “Ghen tị?”

“Bệnh thần kinh.” Văn Hảo cúi đầu, đoạt lấy di động miễn cưỡng ngắm chuẩn bên kia nhanh chóng chụp mấy tấm: “Mau đi thôi, nhìn nữa thì thật là đau mắt.”

Đường Khải Sâm lại cười, Văn Hảo dùng sức véo lồng ngực anh một cái.

Hai người bên kia chợt động, Đường Khải Sâm theo bản năng ôm trọn người trong lòng, Văn Hảo bị anh siết đau nên nổi giận: “Anh làm gì đấy?”

Anh không lên tiếng, một hồi lâu mới buông cô ra: “Bọn họ đối tư thế, em vẫn muốn nhìn?”

Mặt Văn Hảo đỏ hồng một đợt, giờ phút này toàn bộ gian phòng đều là tiếng thét chói tai của người phụ nữ kia, cô cũng cảm thấy được hô hấp của chính mình không thông, cúi đầu muốn đi. Thế mà Đường Khải Sâm lại một phen siết tay cô, một giây sau nụ hôn nóng bỏng tức thì rơi xuống, cả người cô đều bị hơi thở của anh bao phủ.

“Không được đi theo tôi nữa!” Ra khỏi khách sạn Văn Hảo liêu mạng đi về phía trước, hai má đỏ như lửa, nhưng tuyệt đối không phải thẹn thùng, là tức giận! Người này sao tùy thời tùy nơi đều có thể phát - tình, nghĩ tới hết thấy vừa rồi trong khách sạn, sắc mặt càng khó nhìn

Đường Khải Sâm chậm rì rì theo sát, một bộ dáng tâm tình rất tốt: “Nơi này là phía đông thành phố, em định cứ thế đi bộ về?”

Văn Hảo cầm khăn ướt chùi miệng, Đường Khải Sâm nhìn thấy động tác này mặt cũng xanh xám lại, cố tình người phụ nữ kia còn nói chuyện khó nghe: “Còn theo tôi sẽ báo cảnh sát nói có người quấy rối tôi!”

“Khương Văn Hảo, lần trước anh nói nghiêm túc, anh thật sự muốn làm lại từ đầu với em.”

Đối với lần giải thích này, Văn Hảo cũng từ từ dừng bước, chỉ thấu suốt trả lời: “Không thể nào, Đường Khải Sâm, mặc kệ vì sao anh bỗng nhiên nói những lời này, tôi đều không tin anh nữa.”

Cô nói xong lời này liền đi thật nhanh lên xe buýt đậu bên đường, cũng không quay đầu lại cứ thế lên lên.

Đường Khải Sâm đứng tại chỗ nhìn xe buýt từ từ rời bến, ý cười khoe một đàn thu lại, anh dùng chút “thủ đoạn nhỏ” khiến Khương Văn Hảo thấy rõ động cơ không thuần khiết của Chu Tử Nghiêu, nhưng xem ra bây giờ, dường như đoạn đường giải quyết người đàn ông ấy, không còn dễ đi như trước.

26. Chương 25

Editor: Linh Đang

Sáng sớm, Thạch Hiểu Tinh dọn chút hành lý của Bắc Bắc đưa tới đây, Văn Hảo đang nhàn rỗi, đầu rối bởi tóc đứng ở cửa nghênh đón cô. Hiểu Tinh nhìn chăm chăm vết bầm đen ở mắt nha đầu kia không ngừng cười: “Chu Tử Nghiêu cầu hôn với em mà cao hứng như vậy, đến đêm cũng không thể say giấc.”

Tiểu Tào đang bận trong vội ngoài tìm chìa khóa, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nghe vậy còn theo vào giúp vui: “Đúng rồi, tối qua em thấy hơn nửa đêm rồi chị ấy còn xem TV, mấu chốt là chị có biết trên TV đang chiếu cái gì không? Tin tức đêm khuya! Lòng hận không thể gả cũng không nên rõ ràng như vậy chứ.”

Thạch Hiểu Tinh nghe xong an tĩnh vài giây, tiếp đó liền phát ra một trận cười to.

Văn Hảo gãi gãi lỗ tai, thật là kết bạn vô tình! Cô đi tới phòng bếp rót ly nước, lúc đi ra đối phương đã khoanh chân ngồi trên ghế sa lông: “Ngày mai bọn chị đi, nếu có việc hãy liên hệ, chị bật máy 24 giờ.”

Văn Hảo không yên lòng gật gật đầu: “Tốt.”

Thạch Hiểu Tinh sờ sờ cằm, bỗng nhiên cười âm trầm: “Thật ra em như vậy, không phải là bởi vì bỗng nhiên Chu Tử Nghiêu cầu hôn đấy chứ? Theo chị thấy khuôn mặt như này, giống hệt những nữ khách quý lớn tuổi, điển hình của dục cầu bất mãn.”

Bốn chữ kia thành công làm tay Văn Hảo bùng ly nước lung lay. Hai má cô phỉm hồng, cố ý trừng mắt làm bộ đáng: hung dữ “Tuổi hai chúng ta không cách nhau nhiều lắm, nếu không thỏa mãn cũng là chị!”

Quan hệ của hai người quá tốt, nói cái gì về nhau thì cũng sẽ không thật sự để ý, Thạch Hiểu Tinh nghe vậy ngược lại cười càng thêm lợi hại: “Bị chị nói trúng rồi đúng không? Có phải nằm mơ gì không, đối tượng là ai, Chu Tử Nghiêu sao?”

Văn Hảo đặt ly nước trước mặt cô, dứt khoát mím môi giả bộ người câm.

Cô cũng không thể nói ngày hôm qua cùng Đường Khải Sâm nhìn xuân cung sống, sau đó lại bị người nọ gây rối như vậy, trở về đầu óc đầy những hình ảnh kia... Cái này cũng quá khó mở miệng, bản chất của cô tuyệt đối không hư hỏng như vậy. Nhất định là bị Đường Khải Sâm làm hư rồi!

Thạch Hiểu Tinh phát hiện sắc mặt cô đổi tới đổi lui rất thú vị, lại gần nhìn chăm chăm cô nghiên cứu: “Ô, mặt đỏ thành như vậy, đây là gặp nhiều mộng quá giới hạn?”

“Chớ nói nhảm.” Văn Hảo đẩy cô ra một chút, suy nghĩ một chút rồi nói đến cái khác, “Đúng rồi, em có chuyện quả thật có chút nghĩ không ra.”

Cô nói chuyện nghe được Chu Tử Nghiêu gọi điện thoại, cùng với mua phòng đều nói cho đối phương biết. Thạch Hiểu Tĩnh nghiêm túc nghe, cũng không nhin được nhú mi: “Chẳng lẽ là muốn mua để làm lễ vật cầu hôn?”

Văn Hảo còn chưa mở miệng, chính Hiểu Tĩnh cũng lắc đầu hủy bỏ: “Anh ấy vẫn luôn biết lòng tự trọng của em lớn, người khôn khéo sẽ không làm như vậy, hơn nữa cuối cùng cũng là em trả tiền, lại đoạt từ tay em mua vào với giá cao, càng làm vậy càng không ổn, chỉ làm cho em thêm ngột ngạt...”

Vân Hảo cũng nghĩ như vậy, Chu Tử Nghiêu là thương nhân, hiểu rõ lợi hại nhất, không có khả năng làm việc không logic như vậy. Nhưng cô cũng không cách nào nghĩ động cơ của anh đến chuyện khác, có lẽ là quá tín nhiệm anh.

Thạch Hiểu Tĩnh uống một ngụm nước, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, nhưng vẫn không nghĩ ra nguyên nhân. Mấy năm nay thật sự Chu Tử Nghiêu đối xử với Văn Hảo vô cùng tốt, ngay cả người ngoài đứng nhìn như cô cũng thấy rất cảm động, cho nên lúc này nghe vào tai, tâm tình cũng không tránh được có chút phức tạp.

“Vậy em chuẩn bị làm thế nào? Nếu không trực tiếp hỏi anh ấy, nếu đối với em thật lòng, mặc kệ nguyên nhân gì cuối cùng sẽ nói cho em biết, đoán đến đoán đi như này mới không tốt.”

Bất kể là ban bè hay là người yêu, kiêng ki nhất chính là ngờ vực vô căn cứ.

Đương nhiên Văn Hảo cũng rõ ràng, trầm mặc gật gật đầu, nhưng nếu đối phương tiếp tục che giấu thì phải làm thế nào? Cô có chút thất thần. Đăng suy nghĩ hơi chút rõ ràng, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt phóng đại của Thạch Hiểu Tĩnh.

“Vây rốt cuộc tối qua có nằm mơ không?” Tâm trạng cô như này mà bỗng nhiên dán lại truy vấn, về mặt mập mờ, “Căn cứ vào phân tích cuộc đối thoại, người bỗng nhiên làm cho nội tiết tố phân bố quá thừa hẳn nhiên không phải Chu Tử Nghiêu, chẳng lẽ là —— “

Vân Hảo ngồi nghiêm chỉnh, đến đôi mắt cũng không chớp chút nào: “Ai cũng không phải. Em vội đấy, mới không rảnh mơ giấc mơ kiểu đó.”

“A ——” Thạch Hiểu Tĩnh cố ý kéo dài âm điệu, chậm rì rì ngồi về chỗ cũ, “Vây em đi đến bác sĩ đi. Cái tuổi này, đến nhu cầu sinh lý bình thường cũng không có, ngộ nhờ về sau trở nên lạnh nhạt thì làm thế nào.”

Trên mặt Văn Hảo lại bắt đầu đỏ, liếc xéo cô, bỗng nhiên nở nụ cười: “Nói như vậy, chị thường xuyên nằm mộng kiểu này?”

Thạch Hiểu Tĩnh không nghĩ qua lời của mình, cũng chẳng kiêng dè, vô cùng đứng đắn nói xong: “Thỉnh thoảng, hơn nữa, chỉ mơ thấy chồng của mình thì sao? Cũng không phải phạm pháp.”

Vân Hảo cũng kinh hãi: “Thạch Hiểu Tĩnh, quả nhiên là chị thích Chung Gia Minh rồi? Bằng không tại sao lại mang anh ta thành đối tượng ảo tưởng!”

Lời này làm Thạch Hiếu Tĩnh ngẩn ra, chính Văn Hào cũng vô cùng giật mình. Tối qua bỗng nhiên cô mơ thấy Đường Khải Sâm là sao thế này? Ác mộng, đúng, đó là cơn ác mộng! Khác hoàn toàn với Hiếu Tĩnh!

Vân Hảo còn chưa kịp liên hệ với Chu Tử Nghiêu, ngược lại đối phương đã gọi điện thoại tới. Quả nhiên anh không đề cập đến cái gì, chỉ hàn huyên chút chuyện bình thường, cuối cùng lại giống như vô tình hỏi cô: “Ngày hôm qua làm cái gì?”

Thực ra loại đối thoại như này trước kia cũng thường xuyên có, nhưng trước mắt khi nghe vào tai, Văn Hảo luôn cảm thấy không đúng chỗ nào đó. Cô không biết đối phương đang thử hay là thật sự biết cái gì, hơi trầm ngâm: “Đi hẹn uống trà với ông chủ Trần, đáng tiếc đối phương lỡ hẹn, sau đó còn trực tiếp nói cho em biết phòng ở bán cho người khác —— “

Cô nói xong cũng trầm mặc, một phút kia tim đập đặc biệt nhanh, thậm chí đã cho rằng trái tim kia không phải là của mình.

Nội tâm Văn Hảo vô cùng hi vọng Chu Tử Nghiêu có thể nói với cô lời thật, mặc kệ lý do gì cô đều sẽ thử đi tiếp thu, bởi vì chuyện quá khứ rồi, cô thật chán ghét bị người lừa gạt cảm giác.

Nhưng hiển nhiên Chu Tử Nghiêu chỉ đang thử cô, cũng không có do dự lâu lắm, dường như lập tức liền lên tiếng: “Không liên quan, đây là kỹ xảo ông ta thường dùng, trước kia cũng không luôn mượn cớ tăng giá như vậy, nói không chừng hai ngày thấy em không phản ứng sẽ lại chủ động liên hệ với em.”

Văn Hảo nghe, bỗng nhiên yết hầu khẩn trương, một chữ cũng không nói ra được.

Chu Tử Nghiêu bên kia an tĩnh vài giây, có lẽ thấy cô không nói lời nào, lại trầm thấp cười một tiếng: “Đừng nghĩ không vui, lần trước không cùng em xem phim, muốn xem cái gì? Buổi tối anh tới đón em.”

Trước kia cũng có trường hợp đối thoại như thế này rồi thì phải, chỉ là cô chưa bao giờ phát hiện, thì ra ngờ vực vô căn cứ lại là một chuyện đáng sợ như vậy, một khi bắt đầu thì cũng không chấm dứt được. Văn Hảo hít vào một hơi, tận lực làm cho giọng nói của mình nghe vào tai không có sơ hở: “À, hôm nay Bắc Bắc chuyển qua đây, ngày sau đi.”

Chu Tử Nghiêu cũng vui vẻ đồng ý, giống như cô nói cái gì, đối phương đều rất ít khi đưa ra ý kiến phản đối.

Văn Hảo cúp điện thoại, tâm tình còn nặng nề hơn lúc trước, Chu Tử Nghiêu lựa chọn tiếp tục che giấu, điều này nói rõ chuyện gạt cô là tuyệt đối không thể để cho cô biết... Như vậy phòng ở, dường như trước mắt cũng chỉ có thể làm như Đường Khải Sâm nói.

Cont

27. Chương 25-2: (tt)

Tối qua cũng đã gửi cho ông chủ Trần mấy tấm ảnh, không nghĩ tới hiệu quả rất tốt, dường như đối phương lập tức gọi điện đến cho cô. Lúc trước Đường Khải Sâm nói với cô, phải cứng, đừng lập tức nhận, bằng không khí thế sẽ không đủ mạnh.

Văn Hảo vẫn không nhận điện thoại, phỏng chừng giờ phút này ông chủ Trần đã sớm lo lắng, gửi tin nhắn cho cô, nói trao đổi bản bạc các loại, đoán chừng thật sự sợ cô gửi ảnh chụp cho bà Trần xem.

Nhìn thế này, một bụng ý nghĩ xấu kia của Đường Khải Sâm có lúc cũng có lợi, ít nhất lần này giúp cô chiếu cố rất lớn.

Nghĩ tới người đàn ông kia, bỗng nhiên tâm tình Văn Hảo lại trở nên không xong, sáng sớm hôm nay cô còn nhận được tin nhắn của đối phương, chỉ có hai chữ vô cùng đơn giản: chào buổi sáng.

Văn Hảo trực tiếp coi như không thấy.

Cô còn đang không thoải mái chuyện trong phòng bao ở khách sạn ngày hôm qua, người đàn ông này làm chuyện quá phận với cô như vậy, thế nhưng còn có thể da mặt dày giả bộ không phát sinh cái gì sao? Tối qua về đến nhà tay cô còn nóng lên phát run, trong không gian chật hẹp, Đường Khải Sâm lại mượn tay cô phát tiết ra.

Nhìn một tay dính dịch nhầy gì đó, cô sắp khóc, trước kia thời điểm hai người kết hôn người này cũng không chạm vào cô như thế, hiện tại ly hôn ngược lại muốn dây dưa một lần nữa. Giải trừ hôn ước với Lộ Lâm, anh cứ nhầm chán như vậy sao?

Cô khó chịu nghĩ, nếu lần sau anh còn dám xằng bậy nữa, nhất định sẽ bẻ gãy trừ hại vì dân! Chỉ là Văn Hảo tuyệt đối không nghĩ tới, hai người chạm mặt lần nữa sẽ nhanh như vậy.

Buổi chiều cô muốn đi đón Bắc Bắc tan học, nhưng vừa xuống lầu liền phát hiện trời vô cùng âm u, còn có từng đợt gió lạnh thổi đến, xem ra trời lập tức sẽ mưa. Chắc chắn xe điện nhỏ của cô không chạy được, ngày mưa chở đứa nhỏ đích thực quá nguy hiểm.

Văn Hảo cầm ô, lại cầm thêm cho Bắc Bắc một bộ quần áo, nhưng vừa đến cửa nhà trẻ liền bắt đầu mưa tầm tã. Mưa rơi rất lớn, cô đành phải cầm dù trốn vào một quán bán hàng nhỏ.

Để thuận lợi đón được Bắc Bắc, làm kiểu nào cũng là vấn đề khó, Thạch Hiểu Tình đăng kí cho đứa nhỏ học trường mầm non tư nhân tốt nhất ở Lăng Thành, lúc này ra ra vào vào tất cả đều là xe riêng. Phóng mắt nhìn, thậm chí chung quanh ngay cả một chiếc xe taxi cũng không có.

Tuy rằng Bắc Bắc trong ngực mặc áo khoác nhỏ, nhưng vẫn bị đông lạnh phát run, tay nhỏ dùng sức ôm cô cổ, một đôi mắt vô tội ngẩng lên nhìn.

Văn Hảo sợ đứa nhỏ dính mưa, một bên ôm chặt bé, một bên cố che dù cho bé, mặt mỗi trên trán đều là mồ hôi. Bắc Bắc đã năm tuổi, cân nặng tuyệt đối không tính là nhẹ, ôm một hồi cánh tay liền đau nhức.

Chung quanh xe đi tới lui xuyên qua làn mưa bụi, thỉnh thoảng còn gặp một chiếc xe tóe lên dụi cô không ít vệt nước, Văn Hảo đều không có thời gian so đo với người ta, bước chân vội vàng đi về phía trước. Bỗng nhiên một chiếc xe ngừng tại ven đường, cửa kính xe hạ xuống, lộ ra lại là khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Đường Khải Sâm.

Anh hơi hơi cau mày, hô với cô một tiếng: “Lên xe.”

Văn Hảo sững sốt.

Trời mưa tình hình giao thông không tốt, xe anh dừng lại tất cả xe đằng sau đều bị chặn, chung quanh tất cả đều là tiếng còi. Đường Khải Sâm không đợi cô phản ứng liền lập tức xuống xe, tiếp nhận đứa nhỏ trong lòng cô, một tay kia dùng sức kéo cô vào trong ngực: “Nhìn thấy anh cứ cao hứng như vậy, đều choáng váng?”

Trên lông mi Văn Hảo còn có chút hơi nước, lúc này nhìn anh có cảm giác đặc biệt không chân thật.

Miệng Đường Khải Sâm nói xong lời nói không đứng đắn, nhưng trên mặt lại không có nhiều ý đùa giỡn, bước nhanh nhét người bên cạnh vào trong khoang xe. Bên trong mở máy sưởi, hoàn cảnh khô ráo cũng làm cho người thoải mái không ít, anh lại cầm khăn tắm khô từ ghế sau đưa cho cô, lúc này mới khởi động xe.

Văn Hảo nhìn chằm chằm khăn tắm kia, lại là khăn tắm cho trẻ con?

“Tại sao bỗng nhiên anh lại, xuất hiện ở đây?” Văn Hảo có ngu nữa cũng nhìn ra đầu mối, khăn tắm kia vừa nhìn chính là cổ ý chuẩn bị cho đứa nhỏ, hơn nữa thời tiết kém như vậy, sao anh lại vừa vịn xuất hiện ở đây?

Về mặt Đường Khải Sâm bình tĩnh lái xe, ánh mắt thủy chung dừng ở đằng trước: “Cầu Cầu cùng Hứa Niệm ở siêu thị, bà nội bảo anh đi đón bọn họ, sau đó bọn họ lại thuê xe đi, hại anh một chuyến tay không.”

Nhìn sắc mặt anh có chút thối, Văn Hảo nhất thời cũng không biết rốt cuộc là thật hay là giả. Cô cẩn thận lau cả người Bắc Bắc một lượt, lúc này mới bắt đầu sửa sang lại mình, lại thấy ánh mắt Đường Khải Sâm kỳ quái nhìn mình chằm chằm.

Văn Hảo hoài nghi nhìn anh một cái: “Làm sao?”

Đường Khải Sâm không được tự nhiên ho một tiếng: “Không có việc gì.”

Cảm thấy người này khác thường cũng không phải một ngày hai ngày, Văn Hảo liền không để ý đến anh nữa, lau khô tóc liền ôm Bắc Bắc không nói. Đường Khải Sâm trực tiếp lái xe đến cô nơi ở, còn giúp ôm Bắc Bắc lên lầu.

Thực sự Văn Hảo không muốn để anh vào phòng, nhưng Đường Khải Sâm luôn có các loại lí do kỳ quái: “Mưa lớn như vậy, trên đường gặp chuyện không may thì làm thế nào?” Anh nói xong liền chen vào, hoàn toàn không để ý cô ở phía sau đang trừng mắt.

“Vậy mưa nhỏ liền lập tức đi.” Văn Hảo đặc biệt cường điệu một câu.

Đường Khải Sâm cười như không cười nhìn về phía cô: “Khương Văn Hảo, em sợ ở cùng một chỗ với anh như vậy.”

Ý tứ của lời này cũng quá rõ rệt, nhưng Văn Hảo chỉ làm như nghe không hiểu.

Nhưng bọn họ quên trong phòng còn có người khác, bạn học nhỏ Bắc Bắc cầm ô tô đồ chơi nhỏ của mình, ngẩng đầu nhìn Đường Khải Sâm đang mang vẻ mặt đắc ý nói: “Chú, dì chán ghét ở cùng một chỗ với chú, không phải sợ hãi, ngay cả cháu cũng đã nhìn ra.”

Khóe mắt Đường Khải Sâm hung hăng co quắp một chút, thằng nhóc thối này, thật đúng là không cho anh mặt mũi một lần nào.

Khương Văn Hảo vừa trở về liền trực tiếp chui vào phòng bếp, cũng không biết đang mân mê cái gì. Đường Khải Sâm mượn cơ hội lại gần làm thân với nhóc con, ngồi xổm trước người bé thì rốt cuộc cũng có cơ hội đưa tay sờ sờ tóc của bé: “Nhóc con, cháu thích xe?”

“Vâng, con trai đều thích xe.” Bắc Bắc đắc ý nhún mày nhỏ, “Trong nhà cháu cũng có rất nhiều xe mô hình thật, tất cả đều là mẹ mua cho cháu, ba ba của cháu cũng có rất nhiều.”

Đường Khải Sâm nghe được ba chữ “Ba ba của cháu” thì biểu tình vắn vẹo, tay anh rũ bên người nắm chặt thành nắm đấm, lúc này mới cực lực khống chế được sắc mặt của mình, cố gắng cười nói: “Lần sau chú đưa cháu một bộ xịn, đây chính là bản giới hạn toàn cầu.”

Nháy mắt ánh mắt Bắc Bắc liền sáng lên: “Thật sự?”

“Thật sự.” Đường Khải Sâm nhìn khuôn mặt nhỏ chỉ cách một thước của bé, trái tim như bị một chiếc lông nhẹ nhàng ôn nhu phát qua.

Bỗng nhiên nhóc con lại chuyển chuyển con mắt đen, lặng lẽ cúi đầu: “Vẫn là thôi, tự nhiên chú đối tốt với cháu như vậy, cháu thấy không quen.”

“...”

“Cô giáo nói, không thể tùy tiện nhận đồ từ người xa lạ, họ sẽ bán chúng cháu đến chỗ rất xa, đến ba mẹ cũng không tìm thấy.” Bắc Bắc tựa khuôn tựa dạng nói xong, chợt thấy chú xấu tính đối diện mặt đen thui.

Xem đi, tính tình của chú này vô cùng vô cùng không tốt.

Đường Khải Sâm một chút không hoài nghi vật nhỏ này là Thượng Đế phái tới sửa trị anh, mỗi lần nói chuyện cùng bé đều có cảm giác tức hộc máu. Ngực anh không đủ sức thở ra một hơi, bị con trai mình nói thành bọn buôn người xui xẻo, trên thế giới này trừ anh ra có lẽ cũng không tìm thấy người thứ hai.

Anh ầm ứ vào phòng bếp tìm người phụ nữ kia gây phiền toái, nếu không phải tại cô, anh cùng con trai cũng sẽ không biến thành cục diện bây giờ.

Nhưng anh tiến phòng bếp thì nhất thời lửa giận biến mất hơn phân nửa, Khương Văn Hảo người phụ nữ ngốc kia, thậm chí ngay cả quần áo ướt đầm trên người cũng không đổi, đứng trước bồn rửa nấu canh gừng.

Nồi nước trên bếp vừa sôi, khí nóng mờ mờ, ngón tay trắng nõn của cô cẩn thận bỏ những miếng gừng vào, tiếp đó lại bỏ thêm vào trong đó đường đỏ. Phòng bếp nhỏ hẹp cổ xưa, trên cửa sổ thủy tinh còn truyền đến tiếng mưa rơi bùm bùm, thỉnh thoảng có vụn gió lạnh thổi vào, nhưng tất cả đây, lại bởi vì bóng lưng cô mà nhiều hơn một phần hương vị ấm áp, thậm chí, như là hương vị của “nhà” đã lâu chưa thấy.

28. Chương 26

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Văn Hảo bận bịu xong xuôi quay đầu lại, suýt nữa đụng vào cái cảm rần chắc của người đàn ông, cô hết hồn, tức giận trừng anh: “Anh làm cái gì thế?”

Trong lòng Đường Khải Sâm có chút cảm xúc quái dị, vốn là rất muốn mắng cô vài câu, quần áo ướt sũng không thay đến lúc bị cảm lạnh không phải cũng sẽ lây bệnh cho bé con sao? Nhưng nhìn thấy một lớp mồ hôi mỏng trên chóp mũi tinh tế ấy, bỗng nhiên không muốn nói điều gì nữa, chỉ đưa tay lau lau mũi cô: “Để đó tôi làm tiếp, quần áo em ướt rồi, đi thay đi.”

Văn Hảo không thể thích ứng được việc bỗng dưng anh nhẹ giọng như vậy, nhú mắt nhìn anh vài lần: “Anh phát sốt à?” Nếu không tại sao lại bắt đầu làm những việc khác thường như vậy?

Đường Khải Sâm không để ý tới giọng điệu chế nhạo của cô, đẩy người ra khỏi phòng bếp: “Đi nhanh nào, để anh trông bếp cho.”

“Anh?” Văn Hảo vẫn lắc đầu, cả đời người này vào bếp chưa được mấy lần, chắc sẽ phá sập phòng bếp quá, cô tiếp tục đứng đó không nhúc nhích: “Tôi tự làm được. Bắc Bắc sinh non nên miễn dịch kém, chỉ cần hơi mưa là sẽ phát sốt cảm cúm, không thể sơ suất —— “

Văn Hảo nói phân nửa thì dừng lại, đôi mắt hơi rũ xuống, giọng cũng nhỏ đi: “Anh đi ra ngoài đi, tôi làm xong ngay đây.”

Đường Khải Sâm biết cô đang nhớ tới những việc không vui, anh đứng đó nhìn bóng lưng ấy, trong lòng gợn lên tâm tình phức tạp chưa từng có.

Đây là lần đầu tiên anh nghe chuyện của con từ miệng Khương Văn Hảo, thì ra bé là trẻ sinh non, mặc dù anh biết rất ít về vấn đề này, nhưng cũng hiểu đại khái trẻ sinh non lúc sinh ra có bao nhiêu nguy hiểm. Nghĩ đến cô ấy sinh đứa nhỏ trong hoàn cảnh và tâm tình như thế nào, chân của anh càng chùng xuống gần như không cất bước nổi.

Văn Hảo nghe tiếng bước chân như xa như gần, khe khẽ thở dài.

Quả nhiên Đường Khải Sâm vẫn không thích đứa con này, đến bây giờ nghe mấy tin tức này, cũng chỉ phản ứng hờ hững như thế. Có lẽ cũng chỉ vì đây là con của cô? Nếu như người lúc trước kết hôn với anh là Lộ Lâm, người mang thai cũng là Lộ Lâm, thì kết quả chắc không như bây giờ ——

Đáy lòng chua xót còn chưa kịp lên men, trên người bỗng nhiên có nhiều hơn một cái khăn tắm, mềm mềm thơm thơm khiến cho cô sửng sốt.

Cánh tay Đường Khải Sâm thuận thế vòng ở sau lưng cô, bọc chặt chẽ cả người cả khăn tắm vào trước ngực, quần áo trên người cô dán sát lên lồng ngực anh, cảm nhận rõ rệt nhiệt độ nóng bỏng trên người anh. Người anh cao, đôi môi khó khăn lắm mới chạm vào chân tóc ngấm nước mưa của cô, tựa như mơ hồ phun ra vài chữ: “Đúng là yêu tinh phiền toái.”

Cơ mà bây giờ yêu tinh phiền toái này, không khiến cho anh cảm thấy chán ghét hay mất kiên nhẫn, ngực lại có vài phần buồn buồn đau đau?

Nước trong nồi không ngừng tỏa ra khói trắng, Văn Hảo trừng mắt nhìn chằm chằm chúng chậm rãi bay lên, cuối cùng tản trong không khí từng chút từng chút biết mất. Nếu không phải bỗng nhiên thân thể trở nên ấm áp, cô sẽ cho rằng đây là ảo giác, sao bỗng nhiên Đường Khải Sâm ôn nhu như vậy, đối tượng còn là chính mình? Cũng thực sự quá làm người ta không thể tưởng tượng.

Văn Hảo cũng không dám tham luyện những thứ này, những thứ không thuộc về mình, cô đã sớm không còn mơ ước. Nhưng sức lực người đàn ông kia quá lớn, anh mạnh mẽ kiềm chặt hai tay cô trong ngực, giống như ôm một đứa trẻ, giọng nói cũng thấp thấp trầm trầm: “Như vậy tương đối ấm áp, để ngay cả em cảm cúm thì thật là phiền toái.”

“Tự tôi cũng —— “

“Còn lộn xộn nữa, anh liền hôn em!”

Lời này vừa ra quả nhiên Khương Văn Hảo lập tức không còn giãy dụa, Đường Khải Sâm hơi hơi cúi đầu, vừa lúc thấy vẻ mặt cô không vui nhìn mình chằm chằm. Cái cằm khéo léo toàn toàn giấu trong khăn tắm, chỉ lộ ra một đôi mắt to đen trắng rõ ràng, bộ dáng kia cực kì đáng yêu, rõ ràng là làm vẻ tức giận nhưng chẳng thể dọa người.

Đường Khải Sâm cũng không biết mình làm sao, một khắc kia bỗng nhiên có chút cảm giữ không nổi, anh chậm rãi cúi đầu, cách môi hồng càng ngày càng gần.

Nhưng lần này không quá thuận lợi, anh còn chưa thật sự kể sất, người phụ nữ kia đã lạnh lùng lên tiếng: “Nếu anh muốn bị đá ra ngoài, cứ việc tiếp tục.”

Kỳ thật anh không hề lo lắng đến chút sức lực nhỏ bé của cô, nhưng giọng điệu này của Khương Văn Hảo rõ ràng là mất hứng. Nha đầu này rất ít khi biểu đạt những cảm xúc không thích, mất hứng rõ rệt như vậy, cứ trực tiếp cự tuyệt anh thế này, Đường Khải Sâm buồn bực đồng thời còn có đôi chút hơi thất bại.

Anh không khỏi nhú mày, nhéo nhéo hai má cô: “Thật đúng là có bản lĩnh làm hồng không khí.”

Ý cười trên mặt Văn Hảo không thay đổi, ôn hòa tặng anh một chữ: “Cút.”

Thật đúng là người phụ nữ dung tục không thể chịu được, nhưng sao bây giờ Đường Khải Sâm lại cảm thấy cô như vậy cũng rất tốt chứ? Quả nhiên là lớn tuổi rồi, năng lực bao dung cũng càng ngày càng cao chăng?

Tiếng mưa ngoài cửa sổ còn đang tiếp tục, Văn Hảo đổ Bắc Bắc uống hết canh gừng, nhìn bé vô cùng vui vẻ vui trong sô pha xem ti vi mới thả lỏng một chút. Nhưng khi ánh mắt dời sang phía người đàn ông kia thì sắc mặt lại thay đổi.

Thay đổi ra sao đối phương cũng nhận thấy rành rành, không khỏi bật cười: “Coi như không chào đón anh, cũng không cần phải biểu hiện rõ rệt như vậy đi?”

Văn Hảo nhìn nhìn thời gian, thiện ý nhắc nhở anh: “Tiểu Tào sắp tan tầm.”

“Cho nên?” Đường Khải Sâm thật sự không biết có liên quan gì.

Đối mặt với nghi hoặc của anh, Văn Hảo trả lời vô cùng thản nhiên: “Chúng tôi cần ăn cơm đấy, tôi không làm phiền của anh.”

Đường Khải Sâm hít sâu một hơi, miễn cưỡng lắm mới không vỡ mạch máu, từng chữ đều nhấn nạt từ trong kẽ răng nặn ra: “Anh, ăn, không, nhiều! Khương Văn Hảo, em đối xử với ông chủ mình như vậy à?”

“Ông chủ đứng đắn hết giờ làm lại đến ăn vạ trong nhà nhân viên không đi sao?” Cô đứng đó ôm cánh tay, trước sau đều cười tủm tỉm.

Đường Khải Sâm thực sự bị Khương Văn Hảo đánh cho đại bại, rõ ràng cô luôn có vẻ tươi cười, thoát nhìn không khác trước đây nhiều lắm, lại có thể nói ra từng chữ đều buốt như kim châm.

Anh im lặng, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Ngược lại Bắc Bắc từ nãy luôn im lặng xem ti vi ở bên cạnh lại lên tiếng: “Dì Hảo, dì để cho chú ấy ở đây đi, cơm của cháu chia cho chú ấy một nửa.”

Đường Khải Sâm nghe tiếng nói ngọt ngào của con trai, bộ dáng nhỏ bé quả thực quá đáng yêu! Quả nhiên chỉ có con trai mới biết đau lòng cha nó.

Văn Hảo cũng buồn bực nhìn Bắc Bắc, không phải bé không thích Đường Khải Sâm sao?

Cảm giác được trong phòng yên tĩnh lại, lúc này bé con mới bớt chút thời gian dời mắt khỏi phim hoạt hình, nói: “Chú ấy rất đáng thương, nhất định là không có ai ăn cơm cùng.”

Bé nói xong còn tự cho là giảm âm lượng xuống, tay nhỏ bắc thành cái loa nhỏ kề tai nói nhỏ với Khương Văn Hảo: “Tình tình chú ấy hư hỏng như vậy, vừa nhìn là biết không có bạn, chúng ta từ chối, chú ấy sẽ đau lòng.”

Lời này từng chữ từng chữ đều rơi vào tai Đường Khải Sâm, anh đã không biết phải hình dung tâm tình giờ phút này như thế nào, quả nhiên là vài năm trước thiếu nợ hai mẹ con này, hiện tại cùng nhau đến đòi nợ đi? Đường Khải Sâm anh chưa từng bị ai ghét bỏ đến như vậy đâu!

Văn Hảo không muốn ở cùng một chỗ với Đường Khải Sâm, toàn thân mặc một bộ quần áo ở nhà thật kín đáo, sau đó luôn bận rộn trong nhà bếp. Nhưng diện tích nhà này tương đối nhỏ, tất cả động tĩnh trong phòng khách đều rõ mồn một.

Đường Khải Sâm thế mà rất kiên nhẫn xem phim hoạt hình cùng Bắc Bắc, còn trao đổi với nhau, thỉnh thoảng nói mấy lời làm cho cô mở rộng tầm mắt.

Vài lần cô nghi ngờ người này chắc là đã phát hiện thân phận của Bắc Bắc, nếu không sao lại thay đổi lớn như thế? Nhưng nếu Đường Khải Sâm đã biết, sao có thể tha thứ việc con trai của mình gọi Chung Gia Minh là cha? Người sĩ diện như anh, hẳn là phải lập tức giành lấy mới đúng.

Cô trái lo phải nghĩ, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ, Coi như anh đã biết thì có sao? Bây giờ đứa nhỏ đang ở ở nhà họ Chung, kể cả anh muốn đoạt quyền nuôi bé thì cũng không dễ dàng gì.

Văn Hảo loáng thoáng nghe được Đường Khải Sâm hình như gọi điện thoại, nói cái gì mà “Ăn cơm bên ngoài”, cho là anh đang nói chuyện làm ăn cùng ai đó nên không để ý. Cơm mà đến lúc ăn cơm, bỗng dưng tiểu Tào lại gọi bảo không về nhà ăn cơm, cô luôn cảm thấy có chỗ nào là lạ, nhưng không thể nói ra được.

Lúc này trên bàn cơm chỉ còn lại hai lớn một nhỏ, một tay Đường Khải Sâm hơi chống mép bàn, khoe miệng mang theo vài phần ý cười cao thâm: “Xem ra, nấu cơm ăn không hết được. Khương Văn Hảo, anh thấy em nên cảm ơn anh đã ở lại giải quyết chúng nó.”

“Đúng đó, cô giáo nói không thể lãng phí đồ ăn, bác nông dân rất vất vả.” Bắc Bắc vui sướng gật một cái, nhìn thấy trên bàn nhiều món ăn yêu thích như vậy, ánh mắt đều ánh lên vẻ thèm thuồng.

Khoe miệng Văn Hảo co quắp, da mặt dày như người này cũng thật là hiếm thấy.

“Thật không rõ cậu đang loay hoay cái gì, chẳng giống phong cách của cậu chút nào.” Lúc Eric tới đón Đường Khải Sâm, nhin không được oán giận một câu, “Trực tiếp nói cho cô ấy biết việc họ Chu làm, sẽ lập tức trở về vòng tay ôm ấp của cậu thôi,”

Đường Khải Sâm đối với ý kiến này, chỉ khinh miệt cười: “Cậu không hiểu phụ nữ.”

Anh trực tiếp vạch trần cũng không khó, nhưng nếu thế thì hình tượng của anh trước mặt Khương Văn Hảo cũng không tốt hơn được, anh muốn người phụ nữ kia thấy rõ bộ mặt thật của Chu Tử Nghiêu, cũng muốn Khương Văn Hảo trở lại bên mình lần nữa. Nếu như có thể thông qua chuyện này một mũi tên trúng hai con chim thì cần gì để ý tổn chút tâm tư ấy?

Đương nhiên Eric không biết trăm chuyển ngàn hồi tâm tư của lão hồ li, anh ta rất khinh thường liếc nhìn Đường Khải Sâm; “Cần bản không cần thiết phải hiểu, ngàn ngữ đều nói, đầu giường đánh nhau cuối giường ngủ cùng, cậu chỉ cần lăn giường cùng cô ấy là tốt rồi?” Trái lại Đường Khải Sâm đang nghĩ đến, hôm nay thấy quần áo trên người Khương Văn Hảo ướt như vậy, đáng người kia quả thực muốn lấy mạng người. Anh nhìn chăm chăm cả nửa ngày, lại cứ phải giả bộ chính nhân quân tử, nhưng không gấp được, trước mắt chưa phải lúc——

Eric mượn ánh đèn đường không quá rõ quét mắt nhìn người đàn ông ngồi phía sau, ánh mắt cậu ta trong ánh đèn nhợt nhạt vẫn sáng choang như sói dọa người, không khỏi chà chà cánh tay: “Cậu lại đang tính kế cái gì? Cô gái kia thật đáng thương, thế nào đầu gặp phải đàn ông cặn bã.”

“Tôi sẽ không hại cô ấy, khác với Chu Tử Nghiêu.” Đường Khải Sâm vừa nghe bạn tốt so sánh mình với Chu Tử Nghiêu liền giận, anh mà giống như anh ta sao?

Eric nhếch nhếch môi cười: “Làm sao cậu biết bây giờ Chu có động tâm với cô ấy không, bảy năm, rất nhiều thứ đều sẽ thay đổi. Huống chi người họ Chu hận cũng không phải cô ấy...”

Về mặt Đường Khải Sâm bị ánh sáng lúc sáng lúc tối che đi, chỉ có thể nghe thanh âm anh hơi trầm thấp: “Mặc kệ cậu ta có thích cô ấy hay không, cô ấy có con của tôi, chỉ có thể theo tôi.”

“A ——” Eric cười, “Nếu chỉ là muốn đứa bé, ai cũng có thể sinh cho cậu. Đổi thành người khác sinh cho cậu một đứa trẻ, thì cậu cũng tiếp nhận luôn mẹ nó ư?”

Đường Khải Sâm im lặng, đương nhiên anh sẽ không.

Eric nhin không được lại hỏi: “Đứa nhỏ quan trọng như thế à?” Anh ta nhớ rõ trước đây người đàn ông này không xử trí theo cảm tính như này, đối với anh, đời này anh chỉ quan tâm đến bản thân mình.

Xe lái vào đường hầm, tiếng gió gào thét sạt qua hai má, Đường Khải Sâm đóng cửa kính xe, bản thân có thể nghe được thanh âm mạnh mẽ, rõ ràng mà bình thản: “Mặc kệ đời này tôi có được những gì, nơi này đều không có gì, bây giờ không trống rỗng nữa rồi.”

Eric nhìn ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng đề lên chỗ trái tim, nhưng lời nói này anh ta làm thế nào cũng nghe không hiểu.

“Chờ sau này cậu có con sẽ hiểu.” Đường Khải Sâm cũng không giải thích nhiều, những lời này trước kia chính anh cũng nghĩ không thông, cho nên bỏ lỡ rất nhiều, may mắn bây giờ còn có cơ hội.

Eric nhún vai, lười nghĩ những chuyện thâm sâu ảo diệu như vậy, cầm cặp văn kiện đưa qua: “Trần Lập bên kia tôi đã liên hệ xong xuôi, giá cả cũng thỏa thuận tốt rồi, ngày mai ông ta sẽ liên hệ Khương Văn Hảo. Khoản còn thiếu tôi đã thanh toán trước, tiền trong tay Khương Văn Hảo có lẽ đủ, không cần bán phòng ở Mộc Thủy phía Đông nữa.”

Đường Khải Sâm nhìn qua loa phần hợp đồng kia: “Phía Chu Tử Nghiêu thì sao?”

“Anh ta vội vã mua nhà tổ, sợ Khương Văn Hảo phát hiện ra, hiện tại phòng chừng đang lưỡng lự.” Eric từ kính chiếu hậu liếc mắt nhìn anh, hơi hơi nhếch môi, “Nên xử lý tôi đã xử lý, không lưu lại dấu vết gì.”

Đường Khải Sâm kéo kéo caravat, chỉ “Ừ” một tiếng liền nhắm mắt lại.

Trong lòng Eric khe khẽ thở dài, tình tình yêu yêu gì đó, thật đúng là đau đầu, may mắn anh ta không có hứng thú chút nào.

Văn Hảo thuận lợi ký hợp đồng với ông chủ Trần, giá tiền tốt hơn lần trước rất nhiều, cô không nghĩ đến lão ta lại sợ vợ đến thế, nín cười trong lòng, trên mặt cô cùng khách khí: “Làm phiền ông rồi, cùng nhau ăn cơm chứ?”

Ông chủ Trần nén giận trong lòng, cổ tình còn không phát tác được, lúc này nào có tâm tư nói thêm gì, chỉ liếc mắt nhìn cô, cười như không cười cảm thán: “Trò giỏi hơn thầy, cô Khương, cô còn lợi hại hơn cả cha mình.”

Văn Hảo sững sốt, có chút không hiểu ý của ông ta.

Ông chủ Trần thẳng thừng đứng dậy, muốn đi lại quay đầu lại nhìn cô: “Những hình kia, ta hi vọng sẽ không xuất hiện lại!”

“Đó là đương nhiên, tôi rất giữ chữ tín.” Lời này lại làm cho sắc mặt lão càng thêm vài phần âm trầm, Văn Hảo thề với trời, cô thật không mượn cơ hội châm chọc đối phương. d

Văn Hảo cầm trong tay giấy tờ bất động sản nhìn trái nhìn phải, sờ tên mình, nước mắt đọng trong hốc mắt, cuối cùng cô cũng hoàn thành tâm nguyện của cha, hi vọng linh hồn ông trên trời có thể yên nghỉ.

Trên đường trở về tâm trạng cô vô cùng kích động, muốn gọi điện thoại cho Hiểu Tĩnh, nhưng giờ này thì không tiện, trước kia việc khổ sợ không muốn cho người khác biết, hiện tại có chuyện vui vẻ, nhưng cũng không tìm được người có thể chia sẻ cùng như trước. Trùng hợp Văn Hảo nhìn thấy thông tin ghi chép ba chữ “Chu Tử Nghiêu”, đầu ngón tay dừng ở chỗ này.

Bọn họ đã mấy ngày không gặp, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không gọi, Văn Hảo không biết đến cùng Chu Tử Nghiêu đang suy nghĩ cái gì, cũng mặc kệ quan hệ hai người là như nào, cô đều không hi vọng đánh mất người bạn này.

Do dự nhiều lần, Văn Hảo vẫn gọi điện, Chu Tử Nghiêu qua một hồi lâu mới nghe máy: “Văn Hảo?”

Ngón tay Khương Văn Hảo nắm thật chặt, không khỏi khấn nguyện: “Anh có rảnh không? Có muốn cùng ăn bữa cơm...”

Bây giờ nghĩ lại, thật sự cô rất thiếu chủ động hẹn anh, ngay cả điện thoại cũng rất ít khi gọi. Chu Tử Nghiêu hiếm khi lại hơi chần chờ: “Xin lỗi Văn Hảo, anh bận rộn nhiều việc, hôm khác được không?”

Đại khái là lần đầu tiên từ chối, chính anh cũng không quen, lại bổ sung: “Có phải xảy ra chuyện gì hay không? Anh đang ở Thanh Châu, khả năng hai ngày nữa mới trở về.”

Thì ra anh đi công tác.

Văn Hảo vội vàng lắc lắc đầu: “Anh cứ làm việc đi, chờ anh về gặp mặt nói sau.”

“Được.” Chu Tử Nghiêu nhẹ giọng cười, một lúc sau còn nói: “Chuyện kết hôn, em tính thế nào?”

Không nghĩ tới đột nhiên anh nhắc tới cái này, Văn Hảo căn bản chưa nghĩ ra, có lẽ là bởi vì trong lòng cô luôn lo lắng chuyện nhà tổ, cho nên lúc trả lời có chút do dự: “Em —— “

“Chưa nghĩ ra cũng không sao.” Tự nhiên Chu Tử Nghiêu ngắt lời cô, trong lời nói có chút ý cười, nhưng nghe vào tai tự dừng làm cho người ta cảm thấy áp lực: “Anh chờ em, bao lâu cũng chờ.”

Văn Hảo im lặng, đáy lòng khó chịu vô cùng, cô vẫn nguyện ý tin tưởng Chu Tử Nghiêu, hi vọng anh có nỗi khổ tâm. Nhiều năm như vậy luôn tin tưởng một người, một khi tan rã, cô thật sợ mình sẽ không chịu nổi.

Cũng là lúc này Văn Hảo mới phát hiện, cô để ý đến anh nhiều hơn so với tưởng tượng.

Cô đứng ở đầu đường trong bóng hoàng hôn, ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ tối, dường như ngày mai trời muốn mưa. Văn Hảo cúi đầu đi về phía trước, đập lên bóng dáng cô đơn của mình, thế mà một giây sau, bỗng nhiên có một cái xe đỗ ở ven đường.

Cô ngẩng đầu nhìn qua, lại là Đường Khải Sâm.

Đường Khải Sâm cười cực kì tự nhiên, cánh tay khoát lên cửa kính: “Trùng hợp như vậy.”

Văn Hảo gật gật đầu: “Khéo quá.” Cô nói xong cũng tiếp tục đi về phía trước, một chút cũng không có ý tứ muốn tiếp tục trò chuyện cùng anh.

Cảm giác được cảm xúc mát mát của cô, Đường Khải Sâm hơi ngoài ý muốn, không phải vừa ký hợp đồng sao? Hẳn là phải mừng rỡ như điên mới đúng? Sao lại không giống kịch bản thế.

Xe anh chậm rãi theo cô, nhìn chằm chằm một bên mặt cô một lát: “Hôm nay ký hợp đồng? Có phải nên chúc mừng hay không, tiện thể cảm ơn anh.”

Anh vốn dĩ cũng không ôm hi vọng, bây giờ tính tình Khương Văn Hảo vừa khó gần vừa cố chấp, muốn thuyết phục cô phải tốn chút công phu mới được. Cũng không nghĩ tới, lời nói vừa xuống, người phụ nữ kia bỗng nhiên ngừng bước chân, ánh mắt khi quay đầu nhìn anh thật bình tĩnh: “Được đấy, đi uống rượu đi.”

“...”

29. Chương 27

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Chỗ mà Khương Văn Hảo tìm là một quán cơm bình dân, Đường Khải Sâm cũng không ghét bỏ, ngồi ở đó như có điều suy nghĩ quan sát cô.

Văn Hảo gọi đồ ăn xong, lại gọi thêm mấy chai bia, lúc này mới giương mắt nhìn về phía anh nói: “Anh đừng uống, lát nữa còn phải lái xe.”

Đường Khải Sâm từ chối cho ý kiến, chỉ nhìn chăm chăm cô hỏi: “Em không vui?”

“Ai nói.” Văn Hảo cúi đầu nhìn ngón tay mình, khoe miệng cong cong: “Rốt cuộc tâm nguyên nhiều năm cũng đã thành, rất vui vẻ.”

Đường Khải Sâm nhếch nhếch môi cười: “Thật không?”

Bộ dáng kia của cô bất kể ai nhìn đều nhìn ra cảm xúc suy sụp, nhưng anh không muốn nghĩ theo hướng khác, bây giờ điều có thể khiến cô thế này thật sự không nhiều, chỉ cần nghĩ đến một khả năng trong đó, anh đã cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Đồ ăn rất dọn lên rất nhanh, nhưng gần như Khương Văn Hảo không động đũa, bia trong cốc có đá lạnh cũng làm vị bia dịu đi không ít. Chưa bao giờ Đường Khải Sâm biết tử lượng của cô lại tốt như vậy, rất nhanh ba chai đã thấy đáy, nhưng hai má người phụ nữ kia không đỏ chút nào.

Chú ý đến ánh mắt của anh, Văn Hảo mỉm cười: “Rất lạ à? Trước kia là vì sợ anh không thích, cho nên không dám uống, thật ra tôi rất thích uống bia, rượu trắng cũng được, cũng không thích rượu vang.”

Đường Khải Sâm không tiếp lời, có lẽ Khương Văn Hảo kêu lên anh cũng không bắt ngờ, hiển nhiên cô có lời muốn nói với anh.

Trong nháy mắt người phụ nữ kia lại ngửa đầu uống một hớp lớn: “Thật ra thì anh không hiểu tôi chút nào. Mẹ tôi chạy theo người ta từ rất sớm, ba mở một quán bán chân giò, là một người đàn ông sống rất qua loa, cho nên tôi cũng y như con trai, trước khi quen biết anh, tôi vẫn để tóc ngắn.”

Yết hầu Đường Khải Sâm giật giật, vẫn không mở miệng nói gì như cũ, đúng vậy, Khương Văn Hảo như vậy đối với anh thật xa lạ.

“Sau này ba có tiền, ông cảm thấy đã thiếu tôi, cho nên luôn muốn cho tôi những gì tốt nhất, cố gắng hết sức thỏa mãn tôi. Còn học người ta đưa tôi ra nước ngoài học. Ông nói, con gái thì phải nạm lớp vàng, thì mới gả được cho đám tốt, sẽ không gả cho đám không có tiền đồ.” Mắt Khương Văn Hảo ngấn lệ, mà trên mặt vẫn đang cười như trước.

Đường Khải Sâm thấy cô như vậy, tự dưng cảm thấy ngực đau đau, yên lặng dời mắt: “Ông ấy là một người ba tốt.”

Văn Hảo gần như lập tức gật đầu: “Đương nhiên.” Cho dù đời này chưa được hưởng thụ qua tình thương của mẹ, cô cũng chưa bao giờ cảm thấy quá thiếu sót cái gì, thậm chí thật thỏa mãn, bởi vì cô có người ba tốt nhất thế giới.

Cả hai nhìn nhau không nói gì, Đường Khải Sâm thấy cô hơi rũ đôi mắt, thật ra trừ việc gia thế Khương Văn Hảo không được tốt cho lắm, còn lại thật không có chỗ nào không tốt.

Anh thất thần nháy mắt, Văn Hảo cũng vừa vặn ngừng đầu nhìn lại đây, tình cờ bị hút vào đáy mắt đen long lanh của cô, lại khiến tim Đường Khải Sâm đập nhanh một nhịp. Anh còn chưa kịp tự hỏi mình sao vậy, chợt nghe người phụ nữ kia nói: “Đời này ba tôi chỉ mới khen hai người, một là anh, một là Tử Nghiêu... Nhưng thì ra ông ấy nhìn người không chuẩn, lại nói anh có trách nhiệm, nói Chu Tử Nghiêu trọng tình nghĩa.”

Cô dừng một chút, lại nói lái sang chuyện chính hôm nay: “Nếu ông biết đối phương ở sau lưng mình tính kế nhà tổ, không biết trong lòng khổ sở bao nhiêu, giống như tôi bây giờ.”

Quả nhiên là Chu Tử Nghiêu! Tự dưng Khương Văn Hảo rủ anh đi uống rượu, nghe cô nói liên miên cần nhả giăng một đồng vô nghĩa, thì ra lại là vì một người đàn ông khác? Đường Khải Sâm chỉ cảm thấy máu dồn lên não, răng nghiến kèn kẹt.

Anh cầm một cái chén bên cạnh cũng rót cho mình một ly, hưng hăng uống cạn mới nói: “Nếu em không thẹn với lương tâm, không cần bởi vì sai lầm của người khác khổ sở, không đáng.”

Ai biết người phụ nữ kia nghe xong chỉ cười: “Đường Khải Sâm, trên thế giới này không phải cái gì cũng có thể sử dụng có đáng giá hay không để chụp mũ.”

Đường Khải Sâm hơi hơi không hiểu lời này, giữa người với người không phải là như vậy sao? Anh lừa tôi gạt, lợi dụng lẫn nhau, muốn nói tình cảm, cũng không hoàn toàn là vô tư. Anh đã gặp phải phản bội nhiều hơn Khương Văn Hảo biết rất nhiều, nói đến cùng vẫn là kiến thức người phụ nữ này quá ít, gặp chút chuyện như thế đã không chịu nổi.

Khương Văn Hảo lại cúi đầu uống hơn nửa cốc rượu, còn không có hình tượng ợ một cái, đôi mắt nhìn về phía anh như là có tầng hơi nước, dưới ngọn đèn càng thêm lóe sáng: “Anh không hiểu, tôi quen Chu Tử Nghiêu bảy năm, anh ấy giúp tôi rất rất rất nhiều. Lúc ba tôi vừa mất, tôi như cái xác không hồn, anh ấy lo tôi gặp chuyện không may, mỗi ngày đều đi theo tôi...”

Bây giờ nghĩ tới những việc kia rất có thể đều là giả, đều mang mục đích, trái tim cô lại cảm thấy băng giá, đã từng vô cùng cảm tạ ông trời trong lúc cô bết bát nhất đã tặng cho cô hai người bạn là Chu Tử Nghiêu và Thạch Hiểu Tĩnh.

Hiển nhiên cô đã say mấy phần, Đường Khải Sâm nhìn trên bàn, đảo mắt đã có mấy chai không. Trên mặt không lộ cảm xúc gì, nhưng anh biết đáy lòng không phải không có chút gợn sóng nào, anh tình tường cảm thụ được, mình đang ghen tị, người kia trước giờ chỉ theo sau anh, bị hào quang của anh che dấu, lần đầu tiên khiến cho anh sinh ra loại cảm xúc ghen tị này.

Vốn anh cho rằng Khương Văn Hảo chỉ là cảm kích Chu Tử Nghiêu, nhưng hôm nay xem ra, tựa hồ còn nhiều hơn thế, ít nhất là sâu hơn so với tưởng tượng của anh.

Vấn đề, xem ra sẽ khó giải quyết hơn so với dự kiến.

Hơn nữa thế mà anh lại, để ý chuyện này nhiều hơn so với tưởng tượng của bản thân.

Khương Văn Hảo lại dứt quãng nói không ít lời, càng về sau càng lộn xộn, lúc thì kể chuyện khi còn bé, mỗi lần ba cô đi xem mắt điều hỏi người ta câu đầu tiên là có ngại việc ông có con nhỏ hay không, có thể đối tốt với con gái ông hay không? Cuối cùng bị người ta hưng hăng gọi một bữa tốn kém, sau này cũng không ai giới thiệu cho ông, ông cũng cứ thế không cưới, một người cứ thế độc thân cả đời.

Lúc sau lại nói đến Đường Khải Sâm, nói ngày kỉ niệm thành lập trường đại học, lần đầu tiên cô biểu diễn trên sân khấu, lấp bắp chờ anh đến tặng hoa, kết quả là Chu Tử Nghiêu đến, đám bạn cùng phòng đều truy hỏi Chu Tử Nghiêu có phải là chồng của cô hay không...

Những đoạn ngắn vụn vặt kia, được cô từng câu từng chữ tái hiện lại, cứ như đang xảy ra ngay trước mắt. Đường Khải Sâm cũng chưa từng nghĩ tới bản thân có thể kiên nhẫn đến như vậy, nghe một con quỷ say cầu nhàu, lại không cảm thấy nhàm chán, ngược lại trong lòng hơi có chút khó chịu, có chút đau.

“Tôi không muốn mất đi người bạn Chu Tử Nghiêu này, nhưng cũng không muốn kết hôn với anh ấy.” Khương Văn Hảo mơ hồ không rõ nói xong câu đó, bỗng nhiên giơ ngón tay về phía người đàn ông đối diện, cười cười: “Kết hôn đáng sợ, không tốt một chút nào.”

Cô nói xong đầu cũng tựa vào cánh tay, ghé lên bàn không động đậy.

Đường Khải Sâm ngồi tại chỗ rất lâu, vẫn không nói gì nhìn cô chăm chú, cuối cùng mới cúi người vén sợi tóc hỗn độn của cô, khẽ thở dài: “Anh cho rằng, chỉ có anh mới có thể làm cho em để ý đến vậy, thì ra không phải sao?”

Khi Đường Khải Sâm đưa Khương Văn Hảo rời quán thì bắt đầu lúng túng, đưa cô trở về sao? Nhưng chính anh cũng uống không ít rượu, lái xe không an toàn. Người phụ nữ trong ngực mùi rượu bốc đến tận trời,

thật sự anh chẳng ham hố gì, nghĩ nghĩ, bèn đưa thang đến khách sạn, bộ dạng này trở về Bắc Bắc không cần ngủ đêm nay luôn.

Anh gọi cho tiểu Tào, đối phương nghe nói Khương Văn Hảo không về nhà ngủ, cả kinh đến nỗi không phát ra được tiếng nào, Đường Khải Sâm cũng không đợi đối phương phản ứng, trực tiếp tắt điện thoại.

Nhưng anh tuyệt đối không nghĩ tới tử lượng của Khương Văn Hảo kém như vậy, ở trong thang máy thì bắt đầu nổi điên, một hồi khóc một hồi cười, hại anh bị vô số người vây xem.

Đời này Đường Khải Sâm chưa từng bối rối đến thế, anh xanh mặt ôm Khương Văn Hảo từ trong thang máy ra, vừa định dọa nạt cô hai câu, di động trong túi cô liền vang lên.

Khó được lúc này cô còn có ý thức, mơ mơ màng màng vươn tay tìm: “Điện thoại, điện thoại tôi kêu—— “

Đường Khải Sâm bị cô ép đến một thân mồ hôi, dính dớp thật không thoải mái, lúc này tính tình không được tốt, thô bạo giúp cô lấy trong túi.

“Anh lấy di động của tôi làm cái gì?” Kể uống say hoàn toàn không logic, cô không hề báo trước vươn tay ra cướp lấy, Đường Khải Sâm vừa không đề phòng liền bị cô hung hăng đánh mu bàn tay, di động cũng theo đuôi rơi xuống đất. Vừa khéo thân máy đập vào cửa thang máy vừa đóng, hoàn toàn tắt ngấm.

Hành lang an tĩnh lại, chỉ còn Khương Văn Hảo nhìn chằm chằm di động của mình liên tục thở mạnh, Đường Khải Sâm cố nén tức giận, đi nhặt lại cái di động nát kia đem về.

Khương Văn Hảo quay đầu trừng anh, hốc mắt hồng như con thỏ nhỏ: “Anh đề di động cho tôi!”

“Đền!” Gân xanh trên trán Đường Khải Sâm muốn nổ tung, vừa lúc, mua cái mới lần nữa, tiện thể cho số của Chu Tử Nghiêu vào thẳng danh sách đen!

Anh kéo người về lần nữa, Khương Văn Hảo còn đang đau lòng điện thoại của cô, vươn tay hung hăng nhéo một cái vào eo anh: “Tôi vừa mới mua chưa dùng đâu.”

Đường Khải Sâm nặn từ trong kẽ răng ra một câu: “Anh mau cho em cái mới nhất.”

Văn Hảo nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, lúc này mới không lên tiếng.

Đường Khải Sâm thấy cô an tĩnh chút, cầm thẻ phòng chuẩn bị mở cửa, ai biết vừa buông tay người phụ nữ này liền trượt xuống dọc theo mép tường. Hôm nay cô mặc một bộ váy màu tím nhạt, chất vải mềm mại, cánh tay anh duỗi ra đỡ lấy người, cũng để ý làm váy cô mắc vào đồng hồ (trên tay anh).

Lần này được thấy xuân - quang vô hạn, Đường Khải Sâm ngây ngẩn cả người, đôi chân dài thẳng tắp kia thật đúng là...

Văn Hảo cũng cảm giác được bên dưới lạnh lạnh, mở to đôi mắt sương mù đối mặt với anh, có vài phần ngốc ngốc đáng yêu khiến cho dây đàn trong lòng Đường Khải Sâm đứt “Phụt” một cái.

Nhưng anh còn sót lại một tia lí trí, nếu lúc này xằng bậy, Khương Văn Hảo tỉnh lại chỉ sợ càng khó xử lý, từ trước đến giờ anh đều biết làm thế nào đạt được lợi ích lớn nhất từ trên người kẻ khác, cho nên chút ít dụ hoan như vậy anh kiềm lại rất nhanh, bình tĩnh sửa sang quần áo cho cô.

Trên người Khương Văn Hảo còn mùi cồn gay mũi, Đường Khải Sâm ném người vào bồn tắm xong liền mặc kệ, nhưng anh tắm rửa xong đi ra cũng không thấy người phụ nữ kia, sẽ không ngủ bên trong đi?

Đường Khải Sâm thấy đêm nay cũng thật đủ hoang đường, đầu tiên là cùng Khương Văn Hảo mua say, nguyên nhân thế nhưng vẫn là Chu Tử Nghiêu. Sau đó lại một đường bị người chỉ trở kéo con ma men trở về, rồi tiếp đó, còn muốn đối với người không hề có tự giác duy trì thái độ quân tử.

Anh nấn vuốt mi tâm đang giật giật, vẫn là đưa tay gõ gõ cửa phòng tắm: “Khương Văn Hảo?”

Bên trong không ai trả lời, Đường Khải Sâm đợi một lúc, đành phải đẩy cửa vào.

Khương Văn Hảo đúng là đang co rúc ở góc tường ngủ, quần áo trên người nhăn nhăn nhúm nhúm, Đường Khải Sâm thật sự buồn bực, sao anh lại có thể nhất thời hồ đồ nhất người về thế này? Quả thực là tự tìm phiền toái

Anh kiên nhẫn vỗ vỗ hai má cô, người này trong lúc ngủ mơ còn biết không thoải mái, giọng ồm ồm giống như làm nũng: “Đau quá.”

“Đứng lên, lên giường ngủ.” Đường Khải Sâm kéo cánh tay cô lôi người đi, cô lại thuận thể nhào vào lòng anh, thân thể mềm mềm, nhất là hai cái bánh bao nhân thịt cỡ lớn trước ngực kia, đè ép đến mức toàn thân Đường Khải Sâm đều là lửa nóng rùng rục rùng rục.

30. Chương 28

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Đường Khải Sâm tự nhận trước giờ đều không phải là chính nhân quân tử, huống chi đáng người 75E của Khương Văn Hảo thật sự rất tốt, không mấy người đàn ông có thể cầm giữ được. Anh giữ chặt gáy của cô, ánh mắt ngày càng trầm, tinh tường cảm nhận được bản thân đã bị cô trêu chọc đến mức toàn thân bây giờ, chỉ cần thêm một mối lửa, có thể đẩy lên ngọn lửa bùng bùng.

Đã thế cô còn không tự biết, nhìn chăm chăm anh bằng đôi mắt vô tội, mềm mại làm nũng với anh: “Tôi muốn ngủ, mệt quá.”

Cô còn thật sự coi anh là cái đệm, ôm ôm cọ tới cọ lui, sắc mặt Đường Khải Sâm đã đen tới cực điểm. Mỹ thực đặt ở trước mắt, nên ăn hay là không nên ăn đây?

Cuối cùng anh cũng cố gắng nén lại nội tâm không an phận của mình, đặt người an ổn trên giường lớn, nhưng cô chậm chạp không chịu ngủ, miệng lầu bầu lầu bầu cũng không biết đang nói cái gì.

Đường Khải Sâm thề, nếu cô dám can đảm hô lên tên ai làm cho anh không thoải mái, nhất định anh sẽ hung hăng làm nàng. Nhưng cuối cùng Khương Văn Hảo cũng biết thân phận không nói ra cái gì không nên nói, dong dài một trận liền hoàn toàn an tĩnh.

Anh ngồi bên giường nhìn cô dần dần thả lỏng nét mặt, bỗng nhiên có chút không muốn cứ như vậy rời đi, trừ trừ vài giây, vẫn là hơi cúi người hôn lên đôi môi kia.

Hương vị vừa mềm vừa ngọt, có chút giống, lại có chút không giống với hương vị trong quá khứ, cũng chỉ có lúc này cô mới thông minh đáng yêu, sẽ không dùng ánh mắt phòng bị dõi theo anh.

Anh có phần không thể kiềm chế, càn rỡ lưu luyến trong bờ môi ấy, bốn cánh môi ướt át dây dưa, tựa như có ngàn vạn con côn trùng cào khiến toàn thân anh ngứa ngáy. Anh chống tay lên nệm buộc bản thân dừng lại, lại ngoài ý muốn phát hiện cô không biết từ lúc nào đã mở mắt ra, con ngươi kia đen ướt sũng, như là mang theo một tầng sáng mơ hồ.

Ánh sáng trong phòng đã bị anh chỉnh tối lại, lúc này hai người nhìn nhau, không thể nào phân biệt cảm xúc trong mắt của nhau.

“Vì sao hôn tôi?” Cô thủ thỉ nhẹ nhàng hỏi một câu, ánh mắt lại cố chấp theo dõi anh.

Đường Khải Sâm cũng không biết giờ phút này cô có tỉnh táo hay không, cũng không trả lời vấn đề của cô, ngược lại lại cúi người lần nữa dán môi lên. Vừa hôn xong, hơi thở của cô hoàn toàn rối loạn, lúc này anh mới trầm giọng mở miệng: “Bởi vì muốn hôn.”

Văn Hảo trừng anh, đáy mắt như là ẩn giấu vài phần uất ức giống trẻ nhỏ: “Gạt người, anh đâu có thích tôi, trước kia chưa bao giờ chủ động hôn tôi.”

Đường Khải Sâm ngẩn ra.

Chỉ thấy cô lật người, mơ mơ màng màng từ từ nhắm hai mắt, miệng lại trầm thấp tràn ra một câu: “Luôn gạt tôi, không bao giờ tin lời anh nói —— “

Đường Khải Sâm ngồi bên giường, cũng không biết ngồi bao nhiêu lâu. Có lẽ ban đêm rất yên tĩnh, hoặc giả tối nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, bỗng nhiên anh hốt hoảng nhớ lại chuyện trước kia.

Thật sự là anh rất ít chủ động hôn Khương Văn Hảo, ngay cả làm tình cũng rất ít, cũng không tính là dịu dàng. Nhớ rõ ngày đầu tiên bọn họ kết hôn, anh bởi vì xã giao đã uống rất nhiều rượu, nhưng suy nghĩ vẫn rất rõ ràng, biết rõ lúc bắt đầu toàn thân cô cứng ngắc không biết nên trêu chọc thế nào, lại một chút ý tứ thương hương tiếc ngọc cũng không có.

Nhớ rõ thời điểm anh tiến vào, cô vẫn nói đau, nhưng anh cũng không thoải mái, bị cô siết chặt đến gần như muốn nổ tung. Từ trước đến giờ anh không có kiên nhẫn, dỗi vài câu rồi cứ tiếp tục, lúc ấy cô im lặng ôm chặt lấy anh, không nói một tiếng nào.

Đêm đó anh mất khống chế không giống ngày thường, sự tự chủ bình thường anh luôn lấy làm kiêu ngạo thế nhưng lại đánh mất, hết lần này đến lần khác giữ lấy cô, thậm chí còn dùng tư thế cô kháng cự nhất. Anh không biết rốt cuộc mình bị làm sao? Là thật sự sa vào tình dục, hay là mang theo sự chán ghét của bản thân mà phát tiết?

Tóm lại anh có phần không biết tiết chế, mà cô cứ chịu vậy vô thanh phối hợp.

Ngày hôm sau anh đi làm từ sớm, không lâu sau đã nhận được điện thoại của người phụ nữ kia, cô ấp úng nửa ngày không nói rõ được là có chuyện gì, anh nào có nhiều thời gian tiêu tốn cho cô như vậy? Thế nên chuẩn bị cúp máy, lúc này cô mới nóng nảy: “Em, em còn đang chảy máu, cũng hơi đau...”

Âm thanh của cô rừ rì chẳng khác nào tiếng muỗi kêu, may mắn anh đều nghe hiểu, nhưng bây giờ anh bận rộn muốn chết, vì thế nói: “Anh sẽ bảo quản gia dẫn em đi bệnh viện.”

Lời này lại bị Khương Văn Hảo cự tuyệt: “Không cần không cần, anh đang bận, em tự mình đi cũng được.”

Lúc ấy âm thanh của cô nghe vào tai dường như rất tầm thường, một chút xiu cảm giác mất mát cũng không cảm nhận được, thế nên sau này Đường Khải Sâm cũng thường thường bỏ quên quá nhiều chuyện.

Nay hồi tưởng lại, lúc trước nói những lời này, làm mấy chuyện này, tất cả đều biến thành một con dao sắc, làm cho anh nhìn rõ bộ mặt đáng ghét của bản thân. Đường Khải Sâm tưởng rằng, Khương Văn Hảo từ nhỏ không có mẹ, cho nên ở phương diện này chắc là chậm chạp và bị động, nhưng thậm chí lúc ấy anh lại không cho cô một chút dịu dàng, một chút nhẫn nại...

Sau khi cô cúp điện thoại ấy, sẽ mang tâm trạng gì đi bệnh viện?

Hiếm có khi nào anh cảm thấy hối hận, nhưng bây giờ đã dần dần cảm nhận được mùi vị sai trái, giống như những việc trước kia không để ý, giờ quay lại nhìn kỹ một lần nữa, tất cả đều mang màu sắc khác.

Rất ít khi anh cảm thấy hối hận, nhưng bây giờ anh đang cảm thấy không thoải mái, những thứ đã lơ đãng trước kia, hiện tại xem kỹ lại một lần nữa, tất cả đều đã thay đổi.

Tóm lại là thời gian hay đổi, hay là lòng mình đã thay đổi, anh cũng không thể biết được.

Sáng hôm sau tỉnh dậy Văn Hảo đau đầu kèm theo đau dạ dày, cô đỡ trán cố gắng nhớ lại vài chuyện tối qua, từng việc đứt quãng không thể xâu chuỗi lại. Ánh mắt cô dừng lại ở tấm rèm cửa đóng kín của khách sạn, lúc này mới như vừa tỉnh mộng ngồi dậy nhanh như đạn bắn.

“Tỉnh?” Từ cửa truyền đến giọng đàn ông lười biếng, Đường Khải Sâm mặc áo choàng tắm, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm cô.

Suy nghĩ Văn Hảo nhanh chóng hoạt động, xác nhận tối qua không xảy ra chuyện gì thì mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, lại nhìn về phía người đàn ông kia thì càng thêm đề phòng. Bình thường người này ăn đậu hũ của cô không ít, sao tối qua lại quân tử như vậy?

Đường Khải Sâm chỉ cần nhìn sắc mặt cô cũng đoán được người này đang rối rắm cái gì, nhắc khéo môi cười lạnh: “Bộ dạng tối qua của em, anh thật sự không thể nuốt trôi được.”

Khỏe miệng Văn Hảo co quắp, chẳng lẽ còn muốn cảm ơn anh đã hạ “miệng” lưu tình?

“Ăn sáng đi, trên ghế cạnh giường có quần áo mới.” Đường Khải Sâm ném câu này xong bước đi, giống như là từ nãy đứng ở cửa là để chờ cô tỉnh.”

Văn Hảo cầm quần áo chạy vào nhà vệ sinh, lúc soi gương cũng bị chính mình làm cho giật mình, người phụ nữ đầu tóc rối bù mặt mũi bần thủ còn dính kèm hai quầng thâm ở mắt kia thật sự là mình sao? Khó trách đến Đường Khải Sâm cũng biến thành Liễu Hạ Huệ.

Nhưng mà quả thực ngày hôm qua tâm trạng cô rất buồn bực, nhớ là đã tìm một người để thổ lộ, nhưng cô sống cũng thật cô đơn đi, lại phải tìm đến Đường Khải Sâm trút bầu tâm sự.

Văn Hảo lắc đầu, cô nhớ mang máng mình hình như đã nói với đối phương rất nhiều chuyện trước đây, nếu đặt trong tình huống bình thường tỉnh táo, nhất định cô sẽ không hé răng nửa lời. Song chắc người nọ cũng không dễ ở trong lòng, năm đó không thêm để ý, hiện tại sao có thể tự nhiên để bụng đây.

Rửa mặt xong xuôi, thấy Đường Khải Sâm đang ngồi trước bàn ăn uống cà phê, cảm tờ báo mới hôm nay, cũng đã mặc chỉnh tề, ánh nắng sáng sớm chiếu vào đồng hồ trên tay phát ra thật chói mắt.

Văn Hảo muốn đến công ti luôn, nhưng giờ phút này dạ dày cô đã sớm trống rỗng, ngửi thấy mùi cháo thơm, mắt cũng không dứt ra được. Sau trận say rượu tối qua rất thích hợp khẩu vị thanh đạm kiểu này, từng đợt hương thơm kia đã quyến rũ được đám côn trùng tham ăn trong bụng cô, nhưng Đường Khải Sâm luôn không thích kiểu bữa sáng Trung Quốc, cô ném ánh mắt hoài nghi về phía người nọ, chẳng lẽ là chuẩn bị cho cô?

Đường Khải Sâm không có khả năng cẩn thận như vậy, cho nên nhất định là đúng dịp!

“Thất thần làm cái gì? Lại đây.” Thấy cô ngẩn người, anh cũng chỉ hơi hơi nâng nâng cằm.

Văn Hảo cũng không khách khí, ngồi ở đó bưng bát cháo bắt đầu uống, Đường Khải Sâm nhìn chằm chằm cô một lát, bỗng nhiên lại nói: “Không cần gấp gáp, anh đã giúp em xin phép công ti rồi.”

Người vốn đang uống cháo ngon lành đột nhiên bị sặc, họ sù sụ một trận đến trời đất mù mịt, Văn Hảo khó tin trừng anh: “Anh xin phép, giúp tôi?”

Cô dường như có thể tưởng tượng về mặt phấn khích của Lưu Phân lúc nhận được điện thoại của anh, cùng với những lời bát quái đang bay đầy trời trong công ti lúc này...

So với sự khiếp sợ của cô, thì Đường Khải Sâm thông dong hơn, chậm rãi gấp tờ báo lại, lúc này mới nhìn cô nói: “Yên tâm, không ai dám nói gì, huống chi cũng không phải nói lung tung, quan hệ của chúng ta thật sự không bình thường.”

“Dừng lại.” Văn Hảo vội vàng ngăn anh nói tiếp: “Quan hệ hai ta quá bình thường.”

Đường Khải Sâm dừng một chút, cũng hiếm khi không phản bác: “Em vui là được.”

Văn Hảo bị lời này của anh làm ghen nửa ngày, hít thở cũng không thông.

Ăn sáng xong thì đến công ty, Đường Khải Sâm nhất định muốn đưa cô đi, Văn Hảo mắt thấy thời gian đã không kịp, dù sao cũng tiện đường, không cần thiết phải cầu nệ. Trên đường gọi điện cho tiểu Tào hỏi tình hình Bắc Bắc, tuần này phòng cô với Tiểu Tào đang tránh nhau, hai người gần như không gặp mặt.

Cô tìm trong túi mình nửa ngày cũng không thấy di động đâu, sau mới nhớ ra hình như tối qua nửa tỉnh nửa say làm rơi vỡ rồi? Nhưng hình như trước khi hỏng, có người gọi điện cho cô?

“Đến rồi.” Âm thanh của Đường Khải Sâm cắt đứt suy nghĩ của cô.

Văn Hảo nói tiếng “Cám ơn”, sau khi xuống xe, bỗng nhiên Đường Khải Sâm lại bấm còi xe gọi cô. Cô quay đầu nhìn xe của hắn dừng dưới tầng cây một hàng ngô đồng già, cảnh cây lạnh lạnh, anh hơi hơi nhếch môi như cười như không: “Khương Văn Hảo, mặc kệ em có tin hay không, anh nói muốn làm lại từ đầu là nghiêm túc. Anh có kiên nhẫn, có thể đợi đến khi em quay đầu.”

Bây giờ Văn Hảo nghe, tâm tình vậy nhưng không còn bất cứ phập phồng nào nữa, mặc kệ thật giả, cô cũng không thể quay đầu lại. Cô khoát tay về phía Đường Khải Sâm, không nói gì cứ thế bước về tòa nhà công ti, nhưng bước chân nhanh chóng dừng lại.

Bởi vì Chu Tử Nghiêu phong trần mệt mỏi đang đứng phía trước.

Nhưng, không phải vài ngày nữa anh mới về sao?

31. Chương 29

Editor: Linh Đang

Sắc mặt Chu Tử Nghiêu không tốt lắm, sự mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt, đáy mắt cũng hiện lên tơ máu. Anh đứng ở nơi đó trầm mặc chăm chú nhìn cô, rõ ràng vẫn là đôi mắt của người kia, nhưng lại tràn đầy cảm giác bức bách khó có thể hình dung.

Văn Hảo nắm thật chặt ngón tay, chủ động đi tới chỗ anh.

“Sao tự nhiên lại quay về?”

“Tôi qua anh đứng dưới nhà em chờ một đêm.”

Hai giọng nói đồng thời vang lên, không khí như bị đông lại. Xung quanh có người đi đường vội vàng qua, Văn Hảo cũng không khấn trương, thẳng thắn trả lời: “Tôi qua em uống hơi nhiều, không phát sinh chuyện gì cả.”

Ánh mắt Chu Tử Nghiêu vẫn nặng nề nhìn cô, cũng không biết có tin lý do thoái thác lần này của cô hay không. Mà nếu mấy năm nay anh hiểu cách làm người của cô, thì sẽ nhất định không hoài nghi.

Trước đó Văn Hảo đã nghĩ rất rõ, chờ Chu Tử Nghiêu trở về sẽ ngã bài với anh, trước giờ cô đều không phải là người tâm tư thâm trầm, muốn diễn hai mặt với người khác đối với cô là quá khó. Tuy không đoán được sẽ đột nhiên thấy anh như thế này, nhưng vẫn chủ động đề nghị: “Đi uống chút gì đó đi, em có lời muốn nói với anh.” D@D#L\$Q%D~

Hiển nhiên Chu Tử Nghiêu cũng có lời muốn nói với cô, gật đầu đồng ý.

Xe của Đường Khải Sâm đi ngang qua hai người, cửa kính xe đóng chặt, không thể phân biệt sắc mặt của anh, khi thân xe ngang qua nổi lên một trận gió mạnh, khí thế lạnh buốt. Lúc này Văn Hảo đã không kịp nghĩ nhiều, trong đầu cô toàn là chuyện sắp nói với Chu Tử Nghiêu.

Hai người tìm quán cà phê, lúc này còn chưa nhiều người, bọn họ ngồi dựa cạnh cửa sổ, có ánh nắng chiếu vào xuyên qua ô cửa hình vuông.

Văn Hảo nhìn chăm chăm ngón tay mình đang ngập tràn ánh nắng, ngập ngừng xem nên bắt đầu như thế nào. Anh đi suốt đêm trở về như này, chắc đã biết phòng chuyện phòng ở bị mua, chắc là ông chủ Trần đã nói cho anh biết, nói không chừng đến người mua là cô cũng nói ra rồi.

Nhưng anh lại vẫn âm trầm, lúc mở miệng vẫn ung dung thản nhiên: “Uống rượu dạ dày không thoải mái, đừng uống cà phê.”

Giọng nói ân cần này làm Văn Hảo khổ sở, cô không biết giờ phút này đối phương quan tâm mình có bao nhiêu phần là thật bao nhiêu phần là giả, nhưng rõ ràng đôi mắt này chân thành đến thế.

Quả thực cô quá ngu dốt, luôn luôn không nhìn thấu chuyện đời, cũng càng ngày càng không phân biệt được tất cả những thứ trước mắt, vì thế thở dài ra một hơi, cuối cùng không nhẫn nại được nữa: “Phòng ở là em mua, chuyện anh lén tiếp xúc với ông chủ Trần, em cũng đều biết.”

Sắc mặt Chu Tử Nghiêu tái nhợt vài phần, nhưng ánh mắt không thay đổi, anh trầm mặc một lúc lâu, lúc này mới gật gật đầu: “Anh biết.”

Văn Hảo chờ anh giải thích, lại thấy anh ngậm miệng không nói, điều này làm cho cô kinh ngạc, cùng với đó trái tim không khỏi trầm xuống: “Anh... Không có gì muốn nói với em?”

Người đàn ông đối diện hơi chút trầm ngâm, khi mở miệng tiếp lại chẳng hề liên quan: “Em chủ động hỏi anh, là muốn cho anh một cơ hội nói cho em biết, tất cả đều là hiểu lầm?”

Quả thực là cô nghĩ như thế, nói cô ngây thơ cũng tốt, nói cô ngốc cũng thế, chỉ cần anh nói thì cô khẳng định sẽ tin tưởng. Cô vẫn tin tưởng bảy năm mình quen anh không phải là giả.

Chu Tử Nghiêu thấp giọng cười cười, nhưng thoát nhìn bộ dáng kia, lại không có bao nhiêu cảm giác vui vẻ. Anh nhìn cô nói: “Khương Văn Hảo, em vốn là như vậy, rõ ràng trong lòng đã có đáp án, lại còn muốn giả bộ cái gì cũng không biết. Lừa gạt mình như vậy, hiện thực cũng sẽ không thay đổi.”

Cả người Văn Hảo đều ngây ngẩn, trước nay Chu Tử Nghiêu sẽ không nói chuyện lạnh nhạt với cô, càng ít khi có ánh mắt không tốt như thế.

Có vẻ anh thực sự khó chịu, sờ soạng trên người vài lần mới tìm được bao thuốc lá, trước kia anh rất ít khi hút trước mặt cô, lúc này lại không một tia do dự.

Chu Tử Nghiêu châm điếu thuốc, lúc này mới giương mắt nhìn qua, không biết có liên quan đến làn khói mờ kia hay không, lúc này Văn Hảo cảm thấy không hiểu rõ người này lắm. D@Đ#L\$Q%Đ~

“Không có gì hay mà giải thích, anh đã sớm coi trọng mảnh đất kia, còn kí hợp đồng chuẩn bị đầu tư với người ta. Đáng tiếc, bị em làm âm ỉ như vậy, lỗ mấy chục vạn.” Đến giọng nói anh cũng khác, lộ ra khàn khàn thấy lạnh cả người, như là nhìn thấy cô cũng là chuyện khó có thể chịu đựng.

Văn Hảo cảm giác thấy như đang nằm mơ, rõ ràng một giây trước người đàn ông này còn đứng trước cửa chờ cô, rõ ràng một giây trước còn quan tâm cô uống cà phê sẽ làm tổn thương dạ dày, bây giờ lại nói lời lẽ lạnh lùng như thế.

Chu Tử Nghiêu nhả ra ngụm khói, yếu ớt nói: “Thật mất hứng, nếu em không phát hiện chuyện này, nói không chừng chúng ta còn có thể thuận lợi kết hôn. Hiện tại, trò chơi đã kết thúc.”

“Trò chơi?” Văn Hảo nghe được chính mình khó có thể tin thanh âm, như là từ trong lồng ngực tràn ra tới.

Chu Tử Nghiêu vẫn ẩn trong làn khói trắng, bóng dáng mơ hồ, đã vậy anh còn thấp giọng cười cười: “Đúng vậy, trò chơi. Cuối em, cả đời Đường Khải Sâm sẽ bị chê cười.”

Văn Hảo cảm thấy lồng ngực mình thoáng đau rút lại, cảm giác kia quá khó tiếp thu, giống như điều mình mong đợi bỗng chốc biến thành một vở hài kịch. Cô lựa chọn tín nhiệm anh, mà hiện thực chính là anh khê cười hung hăng cho cô một bạt tai.

Đơn giản chứng minh, cô tin lầm người một lần nữa mà thôi.

Đã không có gì quan trọng để nói nữa, Văn Hảo đột ngột đứng lên, nghĩ gì đó rồi lại quay đầu nhìn thẳng vào mắt anh: “Chu Tử Nghiêu, anh thật khiến tôi ghê tởm.”

Văn Hảo đi rất nhanh, bóng dáng nhanh chóng biến mất bên đối diện đường, Chu Tử Nghiêu ngồi im ở đó rất lâu, mãi đến khi phục vụ tiến lại hỏi: “Tiên sinh, còn cần gì khác sao?”

Anh phục hồi lại, lắc lắc đầu, bỗng nhiên lại gật đầu.

Phục vụ hoài nghi nhìn anh, Chu Tử Nghiêu chỉ chỉ vị trí của Văn Hảo trước mặt: “Cho tôi một ly giống cô ấy.”

“A?” Tuy rằng phục vụ thấy kỳ quái, nhưng vẫn làm theo lời anh.

Chu Tử Nghiêu dựa vào ghế phía sau lưng, nhìn chỗ ngồi trước mặt đã sớm trống rỗng ngăn người.

Văn Hảo thất hồn lạc phách đi trên đường lớn, trong lòng có chỗ trống rỗng, từ nhỏ cô cùng ba đã sống nương tựa, ngoài ra không có người thân bạn bè gì. Sau này quen biết Thạch Hiểu Tĩnh, nhưng bởi vì sau

khi ra nước ngoài cũng cắt đứt liên hệ. Ở trường học cô cố gắng ở chung với mọi người, tranh nhau mời các cô ăn cơm, sinh nhật bạn học cũng nhớ rõ tặng quà, nhưng cuối cùng kết quả chính là, mọi người vẫn không thêm để mắt đến cô.

Lúc cô không ngủ trong phòng, mọi người đều lấy cười nhạo cô làm vui, cô chủ động cầu tốt bị nói thành a dua nịnh hót, cô rộng rãi bị nói thành vô tâm vô phế, ngực lớn nhưng không có đầu óc, con gái nhà giàu mới nổi, bán chân heo lập nghiệp, những lời nói ác độc chói tai.

Cô thường không nghĩ ra, ba thân trọng chăm chỉ đi sớm về tối, chẳng lẽ kiếm tiền hạ đẳng hơn người khác sao? Nhưng ở trong một ngôi trường đại học chỉ tùy tiện cũng gặp được phú nhị đại, cô vĩnh viễn là người bị kì thị.

Lúc này cô quen biết Chu Tử Nghiêu, người đàn ông kia ôn hoà hiền hậu nho nhã khiến cô cảm thấy khác biệt, ở trước mặt anh, cô không cần thiết phải cố ý.

Tình cảm như thế, đã trải qua bảy năm dài đằng đẵng, đến cuối cùng Văn Hảo vẫn không phân rõ đây là tình bạn hay tình thân. Nhưng cô tự biết, trong lòng mình vô cùng để ý người này.

Nhưng mà trước mắt, cô mới phát hiện bảy năm mọi thứ đều là giả, cô tin tưởng không nghi ngờ, thậm chí còn quá phẫn ỷ lại, thì ra người đàn ông đó cũng giống mọi người giấu cọt sau lưng cô.

Đây đối với cô mà nói quá khó tiếp nhận rồi, còn đả thương người hơn cả lúc đầu.

Văn Hảo biết chính mình không thông minh, nhưng cô cảm thấy chính mình chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý, nhưng vì sao người bên cạnh, mỗi một người đều chán ghét cô như thế?

Cô nghĩ nghĩ, hốc mắt vô cùng cay, nhưng vẫn là dùng sức xoa xoa hốc mắt, mãi đến khi mắt đỏ bừng phát đau, lúc này mới dừng tay.

Không thể khóc, từ nhỏ bị ai bắt nạt cô cũng không rớt một giọt nước mắt, bằng không về nhà nhất định ba ba sẽ lo lắng, thậm chí sau khi xúc động sẽ tới trường học đòi lại công đạo cho cô. Cho nên từ đó về sau, cô luôn có thói quen dùng nụ cười che giấu tất cả, có khổ sở cũng không thể khóc. D@Đ#L\$Q%Đ~

Văn Hảo ngẩng đầu nhìn không trung, dùng sức cắn môi, ở trong lòng cô yên lặng tự nói với mình: không có việc gì Khương Văn Hảo, chỉ lại là một lần tin nhầm người, không có gì ghê gớm.

Cô cảm thấy trong lòng chợt tràn ngập phiền muộn như trước, vì thế cũng không trở lại tòa nhà của bộ phận tiêu thụ, may mắn thấy điện thoại công cộng ven đường nên gọi xin nghỉ. Lưu Phân nghe cô nói buổi chiều cũng không tới, ở bên kia trầm mặc rất lâu.

Văn Hảo cho rằng chị ta muốn mắng chửi người, ai biết bỗng nhiên Lưu Phân hạ giọng nói: “Tuy rằng tôi không nên nhúng tay vào sinh hoạt cá nhân của nhân viên, nhưng tôi vẫn hi vọng cô có thể tiết chế một chút, không nên ảnh hưởng đến công việc hằng ngày.

Văn Hảo cúp điện thoại một lúc mới suy nghĩ, trời ơi, chẳng lẽ Lưu Phân cho rằng cô túng dục quá độ nên nằm trên giường không lết nổi?!

Văn Hảo lần nữa mắng Đường Khải Sâm trong lòng nhiều lần, ai biết quay người lại, trước mặt liền xuất hiện khuôn mặt khiến cô chán ghét.

Hô hấp của hai người quện vào nhau, cự ly cũng thực sự quá lúng túng, cô bắt đầu lui về phía sau mở một bước, nghi ngờ nhú nhú mày: “Lần này không phải trùng hợp đúng không? Anh theo dõi tôi?”

Sắc mặt Đường Khải Sâm không thay đổi, trả lời vô cùng thản nhiên: “Đúng vậy, thấy Chu Tử Nghiêu tìm em, sợ có người khóc nhè, cho nên chuẩn bị khăn tay đưa lại đây.”

Anh hơi cúi đầu nhìn chằm chằm mặt cô đánh giá, cuối cùng mới lộ ra một chút hài lòng cười: “Cũng không tệ lắm, xem ra không phải sử dụng đến khăn tay.”

Văn Hảo nhìn anh một cái, xoay người liền vòng qua anh đi sang hướng khác: “Cám ơn, mang theo khăn tay của anh trở về đi.”

“Ách.” Đường Khải Sâm vừa bước nhanh theo, chậm rãi đi tại bên cạnh cô, “Dù sao cũng gặp nhau, không bằng cùng nhau ăn cơm tối.”

“Hiện tại mới một giờ.”

“Sớm hẹn trước.”

Thấy anh lại bắt đầu chơi xấu, Văn Hảo đành ngừng bước nhắc nhở đối phương lần nữa: “Đường Khải Sâm, tôi đã đã nói rất nhiều lần rồi...”

“Chỉ là ăn cơm mà thôi.” Đường Khải Sâm vốn không cho cô nói lời cự tuyệt ra khỏi miệng, có vẻ tự đắc nói, “Tối qua khổ cực như chăm sóc em như vậy, gần như không ngủ, hơn nữa cũng không chiếm tiện nghi của em.”

Văn Hảo không còn lời nào để nói với trình độ mặt dày vô sỉ của anh, khinh thường liếc mắt một cái.

Đường Khải Sâm thở dài: “Cho dù không tiếp nhận anh theo đuổi, cũng có thể cùng nhau ăn cơm mà, không cần thiết phải làm kẻ thù.”

Bỗng nhiên anh lại giảo hoạt để sát vào bên tai cô, nhẹ nhàng phun khí: “Trừ phi, trong lòng em có quỷ.”

Văn Hảo bị anh kích thích về phía sau một bước lớn, nhìn người như cười như không, dường như phủ nhận ngay lập tức: “Có người đại đầu quỷ!”

“À.” Đường Khải Sâm nghiêm túc gật gật đầu, “Thì ra trong lòng em vẫn có anh.”

“Ngây thơ.”

Cuối cùng như là vì chứng minh trong lòng mình rất thản nhiên, Văn Hảo đồng ý cùng Đường Khải Sâm đi ăn cơm tối, còn có thể mang theo Bắc Bắc cùng đi.

Cũng không biết có phải là ảo giác của cô không, Đường Khải Sâm như càng ngày càng hứng thú với Bắc Bắc, có lẽ là cô quá mẫn cảm cũng nói không chừng.

Nhưng vài giờ sau người đàn ông này vẫn đi theo cô, ngay cả cô đi bộ anh cũng vẫn theo.

Xe bị anh ném tại chỗ, cứ một đường tới khu vui chơi như thế. Khương Văn Hảo lại dừng chân không tiến lên, đứng ở cửa khu vui chơi nhìn chằm chằm vào bên trong.

“Muốn đi?” Đường Khải Sâm nhìn người phụ nữ luôn xuất thần, đi khu vui chơi, có cần do dự lâu như vậy hay không.

Văn Hảo lại lắc lắc đầu: “Không đi.”

Đường Khải Sâm kỳ quái nhìn cô, Văn Hảo nghĩ nghĩ vẫn nói: “Lễ tình nhân năm trước, tôi cùng Chu Tử Nghiêu mang Bắc Bắc tới đây chơi cả một ngày. Hôm đó anh ấy mắc bệnh, phát sốt, nhưng không nói gì, vẫn cùng Bắc Bắc chơi thang máy.”

“...”

Đường Khải Sâm cảm thấy rất buồn bực, nhìn ánh mắt hoảng hốt của Khương Văn Hảo, cho nên anh là kẻ ăn xin đuổi tới đây, cùng vợ trước nhớ lại bạn trai trước?

32. Chương 30

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Ánh mắt nhìn cổng công viên lần nữa, Văn Hảo xoay người muốn đi, lại bị người dùng sức chụp lấy cổ tay. Cô ngạc nhiên quay đầu nhìn Đường Khải Sâm, chỉ nghe anh nói: “Chúng ta đi chơi, bây giờ.”

“Ừm...” Văn Hảo chưa kịp từ chối đã bị đối phương kéo đi một đoạn dài.

Không phải cuối tuần, cho nên người trong khu vui chơi không coi là nhiều, hiển nhiên Đường Khải Sâm cũng chưa từng tới những nơi như thế này, mua xong vé vào cửa thì không biết nên làm gì tiếp theo. Anh hơi co quắp nhìn cô, lại muốn ra vẻ kiêu căng: “Có trò gì vui, em dẫn anh đi.”

Văn Hảo bị bộ dáng kia của anh chọc cho rất muốn cười: “Anh thật sự chưa từng đến đây sao?”

Đường Khải Sâm khẽ nhíu mày, lại nhẩn nại, nhìn thấy tàu lượn cao tốc cách đó không xa liền nâng nâng cằm: “Trò kia nhìn cũng không tệ, đi.”

Anh tự nhiên dắt tay cô, đã lập tức đi đến chỗ tàu lượn. Văn Hảo sững sờ nhìn ngón tay thon dài của anh, lại nhìn bóng lưng anh, ánh mắt lại mang theo cảm xúc phức tạp.

Trước đây Văn Hảo đã chơi trò này, cho nên người có biểu hiện vui vẻ nhất lại chính là Đường Khải Sâm. Người này bình thường trông lạnh lạnh nhạt nhạt, lúc này lại lộ ra một mặt trẻ con. Văn Hảo thấy anh cười rất vui vẻ, nụ cười như thế trước kia cô gần như chưa từng thấy, thì ra lúc anh cười thật sự thì sẽ có dáng vẻ này...

Bỗng nhiên cô cảm thấy, có lẽ bản thân mình trước kia cũng không thực sự hiểu rõ người đàn ông này.

Vừa trèo ra khỏi tàu lượn, Đường Khải Sâm lại quần lấy cô háo hức: “Còn trò gì chơi vui?”

Văn Hảo nghĩ rằng, rõ ràng người đến giải sầu là cô, sao bây giờ lại giống như đổi vai rồi? Cô chỉ chỉ thuyền hải tặc cách đó không xa, khoe miệng Đường Khải Sâm hơi nhếch, nắm tay cô đi tới đó: “Chơi trò đó đi.”

Trên thuyền hải tặc phần lớn là tình nhân trẻ tuổi, lúc Văn Hảo ngồi lên vẻ mặt vẫn không cảm xúc như cũ, bỗng nhiên Đường Khải Sâm xoay người lại nhìn cái một cái, giờ tay khẽ kéo môi cô cong cong lên.

Ngón tay anh có một vết chai mỏng, khi chạm vào khiến cô cảm thấy có chút buồn buồn ngứa ngứa, Văn Hảo ngây ngẩn nhìn đôi mắt sâu thẳm kia.

“Mọi người ở đây đều cười, Khương Văn Hảo, vui vẻ lên.” Anh nhẹ giọng nói với cô, lại nắn vuốt chân mày đang nhíu chặt của cô, đến khi chúng hoàn toàn dãn ra mới bỏ qua.

Kì thật trong lòng Văn Hảo hiểu rõ, Đường Khải Sâm là đang trêu chọc để cô vui vẻ. Nhưng Đường Khải Sâm không nên như thế này, trong lòng anh không có cô, lại cứ dùng sự dịu dàng của mình cố gắng làm cô đắm chìm vào trong đó.

Thời gian còn sớm, những trò có thể chơi đều đã chơi, Đường Khải Sâm lại đưa mắt nhìn du quay ở phía xa. Nếu là tình nhân nhất định sẽ lên đó ngồi, Văn Hảo không nghĩ sẽ cũng Đường Khải Sâm chơi trò này, vì thế nói cho có lệ: “Trò kia rất nhàm chán, chúng ta đừng chơi.”

“Nhưng anh muốn chơi.”

Đường Khải Sâm thấy cô nhất định không đi, bèn cúi người bế lên. Văn Hảo kinh ngạc trừng anh, ngón tay mạnh mẽ kéo vạt áo anh: “Anh, mau thả tôi xuống.”

Khoe miệng Đường Khải Sâm khẽ nhếch: “Vây em đừng trốn nữa.”

Văn Hảo cũng không biết những lời này nên hiểu theo nghĩa trên mặt chữ, hay là có ám chỉ khác? Cô cảm thấy đầu óc mình hôm nay đã sớm bùng bùng như hồ đĩnh, chỉ có thể gật gật đầu: “Được rồi.”

Hai người lên du quay, Văn Hảo vẫn mím chặt môi không chịu mở miệng. Đường Khải Sâm rõ ràng không có hứng thú với phong cảnh bên ngoài, vẫn khẽ cười nhìn cô.

Văn Hảo rốt cuộc không thể chịu được: “Nhìn nhìn cái rầm.”

Nháy mắt Đường Khải Sâm liền giãn mi mắt ra cười: “Em muốn cảm thấy mình là cái đó, anh cũng không phản đối.”

Văn Hảo suy nghĩ một lúc mới hiểu được mình lại vừa rơi vào trò quỷ của anh, sắc mặt đen lại, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Ai biết người đàn ông đối diện bỗng nhiên lại ngồi xuống đây, ngồi dán sát vào cô.

Khó khăn lắm Văn Hảo mới quay đầu lại được liền bị anh nắm cằm, sau đó một vật ấm áp men theo bờ môi hơi mở của cô chui vào. Cô hoàn hồn, muốn phản kháng đã không kịp, tay còn lại của anh ôm hông cô, mạnh mẽ khóa cô ở trong lòng mình.

Lần hôn này không giống tối qua, mang theo khí thế bá đạo và đắc chí, Văn Hảo cảm thấy đầu lưỡi của mình bị anh mút đến run lên, nhưng anh vẫn chưa tha cho cô, tay đã phủ lên phần ngực no đầy.

Lập tức sấm sét trong đầu nổ tung, Văn Hảo dùng sức đâm vào ngực anh, nhưng hành động đó trong mắt anh chẳng hề hấn gì. Đường Khải Sâm hôn rất lâu, thời gian dường như đã trôi rất lâu, Văn Hảo cảm thấy bản thân sắp tắt thở, lúc này anh mới buông ra.

Anh lại ôm chặt cô trong ngực, sống mũi cao nhẹ nhàng cọ cọ, nhìn người trong lòng quần áo hỗn độn, giọng nói trở nên khàn đặc: “Khương Văn Hảo, chuyện trước kia bỏ qua nhé, anh sẽ bù đắp gấp đôi cho em. Trở về bên cạnh anh.”

Văn Hảo nhìn đôi mắt sâu thẳm kia, anh nói những lời tình tứ động lòng như vậy, nhưng độ ấm bên trong vẫn làm cô cảm thấy lạnh như cũ. Cô im lặng nhìn lại anh, cũng không nói chuyện, dường như đang cố gắng tìm tòi ý nghĩa trong mắt anh.

Nếu cứ im lặng như này thì Đường Khải Sâm cũng cảm thấy không tự nhiên, anh nói thêm: “Em với cậu ta đã chia tay, không thể cho anh một cơ hội sao?”

Anh rất hiểu Khương Văn Hảo, nội tâm người phụ nữ này cực kì mẫn cảm yếu đuối, đây là lúc cô cần sự an ủi nhất, chỉ cần tấn công cường ngạnh một chút, nhất định có thể thuận lợi ôm người về!

Nhưng thậm chí Khương Văn Hảo không đẩy anh ra nữa, lại nói ra từng chữ từng chữ làm cho anh khó chịu. Cô nói: “Tôi cùng anh ấy kết thúc, không có nghĩa là sẽ làm lại từ đầu với anh, anh vẫn chưa rõ sao? Càng ngày tôi càng không thích anh. Những điều từng khiến cho tôi đau khổ, bây giờ đã không còn quan trọng nữa. Cho nên bù đắp, thật sự không cần thiết.”

Đường Khải Sâm nhìn đôi mắt trầm tĩnh kia, không có oán hận, cũng không có tức giận, cô chỉ đang nói cho anh sự thực, sự thực mà anh không muốn đối mặt chút nào. Bây giờ cô đang đau khổ, là bởi vì một người đàn ông khác, tất cả đều không liên quan đến anh, không phải vì anh.

Đường Khải Sâm à, mày đã hoàn toàn, triệt để trở thành quá khứ.

Khương Văn Hảo bây giờ, bề ngoài nhìn như vẫn nhu nhược như trước, thậm chí còn nhẫn nhục chịu đựng, nhưng trong xương lại lộ ra khí chất quật cường khó có thể chinh phục. Tim cô như một tấm cửa trúc, duy chỉ Đường Khải Sâm anh là không thể vào.

Văn Hảo nhìn gân xanh trên trán anh giật mình thích, cho rằng Đường Khải Sâm sẽ nói câu gì đó, xong ném này ném nọ rồi đi, vậy mà người đàn ông tính tình kém như thế, lại không nói câu nào.

Hai người cùng nhau đón Bắc Bắc tan học, sau đó ăn cơm, có tên nhóc tạo không khí, cuối cùng tâm tình Văn Hảo cũng không còn phiền muộn nữa. Đường Khải Sâm vì chiều ý Bắc Bắc, lại tìm một nhà hàng bài trí theo chủ đề viễn tưởng, có thể thấy được các người máy nhỏ đi đi lại lại khắp nơi.

Bắc Bắc cảm thấy chơi vui và mới lạ, cứ chạy tới học bộ dạng người máy, vẻ mặt trông rất nghiêm túc.

“Trước kia anh từng đưa Cầu Cầu tới đây, khả năng quan sát và hoạt động của Bắc Bắc rất mạnh, nên đoán nó sẽ thích nơi này.” Đường Khải Sâm giải thích, ánh mắt trước sau vẫn dõi theo tên nhóc này.

Thấy được Bắc Bắc thật sự rất hào hứng, bình thường công việc của Thạch Hiểu Tĩnh, không thể dốc lòng tìm hiểu yêu thích của bé con, mà tình huống đặc biệt của Chung Gia Minh thì càng không phải nói, bản thân mình cũng thế. Ngược lại Đường Khải Sâm lại tỉ mỉ như vậy...

Văn Hảo thừa nhận, Đường Khải Sâm có chút không giống bình thường, nhưng sự thay đổi này quá đột ngột, đột ngột khiến cho cô lo lắng. Cô không tìm được lại nghi đến Chu Tử Nghiêu, chỉ cảm thấy trong đầu càng thêm loạn, dường như chính mình đã sa vào vùng bùn mà không biết.

Bắc Bắc chơi đến lúc mệt mới chạy về ngồi cạnh cô, nghiêng đầu nhìn nhìn Khương Văn Hảo, lại nhìn về phía Đường Khải Sâm, sau đó che miệng cười trộm: “Dì Hảo, dì đang hẹn hò cũng chú này ạ?”

Văn Hảo sững sốt, lập tức phủ nhận: “Đương nhiên không phải.”

“Nhưng tối qua dì không về nhà, hôm nay lại cũng chú tới đón con.”

Tên nhóc năm tuổi, logic lại tốt đến kinh ngạc. Văn Hảo cười cười, chỉ vào đồ ăn trong đĩa mong muốn dời đi chú ý của bé: “Nếm thử cái này nhé, ăn rất ngon.”

Bắc Bắc lại không bị mắc lừa chút nào, nhú nhú mày nhìn về phía Đường Khải Sâm: “Chú à, chú thích dì Hảo của con ạ?”

Đường Khải Sâm nhìn dáng vẻ ông cụ non của bé, đáy mắt mỉm cười: “Đúng rồi.”

Văn Hảo nhú mày nhìn về phía anh.

Bắc Bắc cũng nhú theo, vẻ mặt không đồng ý: “Nhưng tính tình của chú không tốt, tuổi cũng hơi lớn.”

Cổ họng Đường Khải Sâm nghẹn đắng, tên nhóc này đang ám chỉ anh không xứng với Khương Văn Hảo sao?

Bắc Bắc thấy sắc mặt anh ngày càng trầm, lại lập tức lắc đầu: “Nhìn này, cháu vừa mới nói hai câu chú liền không vui. Tuy rằng bây giờ cháu hơi thích chú, nhưng dì Hảo cháu lại thấy rất phiền toái, vẫn là chú Chu hợp với dì hơn. Chú đừng tổn công vô ích.”

Đường Khải Sâm thật không còn lời gì để nói với con trai mình, đây thật sự là con ruột anh à? Sao khuyển tay cứ hướng ra bên ngoài thế.

Văn Hảo nghe bé nói đến “chú Chu”, trong trong cũng không còn mùi vị, chủ động dỗ dành bé ăn cơm. Bắc Bắc lại không buông tay tiếp tục truy hỏi: “Nhưng rất lâu rồi con không thấy chú Chu, hai người cãi nhau ạ?”

Văn Hảo nhéo nhéo cái mũi nhỏ: “Tên nhóc nhiều chuyện này, chuyện của người lớn trẻ con —— “

“Chuyện của người khác con chẳng thèm quan tâm đâu, ai bảo dì là dì Hảo của con chứ.” Bắc Bắc chống cằm, đang dùng đĩa chiến đấu với một sợi mì, cuối cùng lại chép miệng: “Là con sợ dì bị người xấu lừa.”

Thái dương Đường Khải Sâm hung hăng giật giật, sắc mặt không tưởng tượng được trừng hai người đối diện. Rốt cục Văn Hảo lời nói không kiêng dè của đứa nhỏ làm cho bật cười, ý vị thâm trường nhìn anh một cái: “Yên tâm, dì thích nhất là đấu cùng người xấu.”

Bắc Bắc nắm quả dấm nhỏ cụng tay cô: “Con cho dì sức mạnh.”

Nhìn dáng vẻ hai mẹ con nhìn nhau cười, Đường Khải Sâm cũng không nhịn được nhếch môi cười, hình như khi ở cùng một chỗ với họ, việc không vui có thể lập tức quên ngay. Cho dù bị ghét bỏ thì vẫn vui vẻ, chẳng lẽ anh lại là M ư?

Đưa hai người Văn Hảo Bắc Bắc đến dưới nhà trọ, Đường Khải Sâm cũng không lên theo, đợi bóng dáng một lớn một nhỏ hoàn toàn biến mất, anh mới cầm di động bấm một dãy số. Bên kia hồi lâu mới nhận máy, nhưng không lên tiếng.

Đường Khải Sâm nhìn chăm chú vào tình hình giao thông đằng trước, giọng hơi trầm xuống: “Tôi có lời muốn nói với cậu.”

Bên kia lặng im rất lâu, mới truyền đến giọng nam khàn khàn: “Được, tôi cũng có có muốn nói với cậu.”

“Gặp ở chỗ cũ.” Đường Khải Sâm gỡ tai nghe, chiếc xe màu đen rất nhanh tan vào trong bóng đêm.

Lúc Đường Khải Sâm đến quán bar, Chu Tử Nghiêu đã sớm ngồi chờ ở chỗ ghế dài trước kia hai người uống rượu, trước mặt đã có vài chén trống không. Đường Khải Sâm lập tức đi qua, ngồi xuống bên cạnh.

“Muốn thị uy với tôi sao?” Chu Tử Nghiêu cười khở ngẩng đầu, mắt nhìn Đường Khải Sâm, cả người đều tản ra một luồng khí thất vọng.

Ánh mắt Đường Khải Sâm chìm trong ánh đèn lúc sáng lúc tối, mở miệng nói: “Tôi không nhàm chán như vậy.”

Chu Tử Nghiêu châm chọc cười một tiếng: “Anh cho rằng bản thân tốt hơn tôi bao nhiêu?”

Đường Khải Sâm không tiếp tục đề tài này, chỉ trầm giọng nói tiếng: “Cám ơn.”

Tay Chu Tử Nghiêu đang cầm rượu dừng một chút, lúc này mới đổ mắt nhìn về phía anh: “Không cần, tôi dùng tài hèn sức mọn làm một chuyện cuối cùng vì cô ấy. Cô ấy yêu Khương Viễn Sơn như vậy, tôi thà để cho cô ấy mãi mãi cho rằng cha mình là người tốt.”

Đường Khải Sâm không biết nên nói gì, trước đó anh vẫn cho là Chu Tử Nghiêu không có tình cảm với Khương Văn Hảo, bây giờ xem ra, sự thật cũng không phải như thế.

Đột nhiên Chu Tử Nghiêu nặng nề ngã người xuống ghế, không nói một lời đánh giá anh. Đường Khải Sâm bị anh nhìn, hơi hơi nhú mày tỏ vẻ không vui: “Sao đây?”

“Anh cũng ở sau lưng cô ấy làm nhiều chuyện, sợ tôi đem chuyện xấu của Khương Viễn Sơn lộ ra ngoài, để cho Eric hủy tất cả chứng cứ. Đường Khải Sâm, xem ra không hiểu rõ nội tâm mình, không chỉ có mình tôi.”

33. Chương 31

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Đối với lời vạch trần của Chu Tử Nghiêu, Đường Khải Sâm từ chối cho ý kiến. Đúng là anh đã nhờ Eric làm nhiều chuyện, thật ra nếu như anh ở trước mặt Khương Văn Hảo vạch trần bộ mặt thật của đối phương thì đối với anh có trăm lợi không hại, nhưng vào thời điểm mấu chốt nhất, anh lại có chút không đành lòng.

Nhìn nha đầu ngốc kia hồ đồ tin tưởng Chu Tử Nghiêu, nhìn cô luôn sùng bái Khương Viễn Sơn đến mù quáng, người máu lạnh như anh cũng không muốn nhìn thấy dáng vẻ thất vọng của cô...

Anh hiểu quá rõ người phụ nữ Khương Văn Hảo này, thoát nhìn bên ngoài có vẻ tùy tiện không để ý cái gì, nhưng thật ra trong lòng rất coi trọng tình cảm. Cô coi trọng Chu Tử Nghiêu quen biết bấy năm, hướng chỉ là người cha từ nhỏ đã nương tựa vào nhau mà sống.

Có lẽ là đã vì đã quen biết lâu năm, nên Chu Tử Nghiêu liếc mắt một cái là đoán được suy nghĩ của anh: “Anh quan tâm cô ấy.”

Đường Khải Sâm chỉ liếc anh ta một cái, anh không thích bộc bạch suy nghĩ trong lòng với người khác, huống hồ đây là Chu Tử Nghiêu.

Chu Tử Nghiêu cười cười, mang theo vài phần sung sướng khi thấy người gặp họa: “Nhưng cả đời anh cũng thể đưa cô ấy trở về, Văn Hảo không còn là Văn Hảo của trước kia nữa.”

“Không thử sao biết.” Đường Khải Sâm bưng ly rượu lên, nhẹ nhàng lắc lắc, ánh mắt in trong chất lỏng đỏ thẫm, ánh lên vẻ nguy hiểm.

Chu Tử Nghiêu đùa cợt nhìn anh: “Thật đúng là Đường Khải Sâm luôn luôn tự tin.”

Đường Khải Sâm im lặng nhìn anh ta một cái, nói: “Tất cả chuyện năm đó, rốt cuộc xảy ra chuyện gì cậu còn rõ ràng hơn tôi, tôi không giải thích, bởi vì cảm thấy mắc nợ cô ấy. Không có nghĩa là tôi chột dạ.”

Chu Tử Nghiêu cũng ngừng lại, ôm cánh tay đối mặt với anh: “Vậy sao, nếu lúc trước lập trường của anh kiên định, tôi nào có thể nhúng tay vào, có lẽ vào lúc nào đó chính anh cũng không biết, đã khiến cho cô ấy thương tổn đầy mình.”

Đường Khải Sâm nao nao, lại nghe Chu Tử Nghiêu nói: “Đường Khải Sâm, đối với Lộ Lâm cũng thế, Văn Hảo cũng vậy, anh đều là người đàn ông tồi tệ.”

Đường Khải Sâm cũng không phủ nhận, thật sự ở trên phương diện tình cảm anh là một tên tồi tệ đến cùng cực, đúng như lúc trước Trọng Kiều giễu cợt anh – anh hại hai người phụ nữ. Sau khi chia tay Lộ Lâm, anh không còn chút chờ mong gì với chuyện tình cảm nữa, cho nên hai năm sau gặp Khương Văn Hảo, không do dự liền đồng ý luôn hôn sự này.

Nếu anh đã đồng ý, đương nhiên cũng mang theo thái độ nghiêm túc kết hôn với Khương Văn Hảo, nhưng sau khi lấy nhau lại có quá nhiều việc lệch ra khỏi kế hoạch ban đầu của anh. Con người có tính tới tính lui, vẫn luôn tính sót lòng mình.

Chu Tử Nghiêu cũng biết anh sẽ không nói thêm gì với mình, lung la lung lay vịn sô pha đứng dậy. Đường Khải Sâm hơi ngắc đầu, vừa vịn thấy anh ta đang nhìn mình.

“Sao anh lại cho rằng, nếu không phải tôi thì nhất định là anh mà không phải người khác.” Chu Tử Nghiêu nói một câu như thế, lại nhú nhú mày: “Thật đúng là không công bằng, rõ ràng tôi còn yêu cô ấy hơn anh, vậy mà một chút cơ hội níu kéo cũng không có. Anh nửa tấm chân tình cũng không cho, lại có vô số lí do ràng buộc với cô ấy.”

Đường Khải Sâm chăm chú nhìn vào Chu Tử Nghiêu giờ phút này, lúc này mới phát hiện, thì ra anh ta lại động tình sâu như vậy. Một tích tắc kia trong lòng anh tự nhiên sinh ra một cảm tương tự như lo sợ, thật may mắn, trước giờ Khương Văn Hảo đều không biết hết thấy những điều này —

“Cho dù là vì Bắc Bắc, cũng nhờ anh đối với cô ấy tốt một chút, cô ấy đã chịu nhiều đau khổ, anh đừng tổn thương cô ấy lần nữa.” Chu Tử Nghiêu muốn đi, nghĩ nghĩ lại quay đầu nhắc nhở anh: “Nên biết trân trọng, đợi đến lúc mất đi muốn quay lại rất khó, rồi có lúc anh sẽ nhận ra, bất kể anh nhiều thủ đoạn cỡ nào, trước mặt cô ấy đều không thể thực hiện.”

Đường Khải Sâm nghiêm túc suy nghĩ những lời này của đối phương, tuy là anh thừa nhận bây giờ mục đích tiếp cận Khương Văn Hảo không đơn thuần, nhưng tuyệt đối sẽ không tổn thương cô! Hiện tại anh thấy cảm giác có gia đình rất tuyệt vời, Bắc Bắc là con của anh, không có lí gì lại lớn lên trong nhà của người khác, càng không có lí gì lại gọi một người khác là “Ba ba”.

Vừa lúc anh không chán ghét Khương Văn Hảo, cùng hai người ấy tạo thành một gia đình, với anh mà nói không có gì là không tốt.

Được sống cùng Bắc Bắc, đó chẳng phải là tâm nguyện của Khương Văn Hảo sao, lại vừa có thể bù đắp cho cô, chuyện tốt như vậy có ngu mới không làm.

Đường Khải Sâm cảm thấy bản thân không làm sai gì cả.

Bữa trưa ngày hôm sau, Văn Hảo lại phá lệ chạy đến ăn cùng bàn với Lưu Phân, Tiểu Tào kinh ngạc nhìn một màn này, thực sự hoài nghi đầu óc cô bị nước vào, ăn cơm cùng lão yêu bà, rất, rất không tốt cho hệ tiêu hóa.

Hiển nhiên Lưu Phân cũng giật mình, khẽ nhíu mày lườm cô: “Làm gì vậy?”

Văn Hảo cười hì hì đặt vệt kho tương mình mang đến lên mặt bàn trước mặt chị ta: “Đây là đồ tôi tự làm, quản lí chị ném thử xem.”

Ánh mắt Lưu Phân nhìn cổ càng cổ quái, giống như cô đang có âm mưu kinh thiên động địa gì vậy.

“Ừm, cái này...” Văn Hảo ngượng ngùng cười cười, “Quản lý chị đừng hiểu nhầm, thực ra tôi muốn nhờ chị một việc.”

“Tôi biết mà.” Lưu Phân cúi đầu ăn thức ăn trong đĩa của mình, “Nói một chút tôi nghe xem, vô công bất thụ lộc, nhờ đâu tôi lại không giúp được gì. Cô có việc hần là nên đi tìm Đường tổng mới đúng.”

Tự dưng Văn Hảo bị châm chọc một câu, cũng không để trong lòng, vẫn tiếp tục mặt mày hớn hởi: “Chị có bận ở cục quy hoạch mà, em chỉ muốn dò hỏi một chút, có phải gần đây phía đông thành phố đang có dự án gì hay không.”

Tối qua cô đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy những lời của Chu Tử Nghiêu có trăm ngàn chỗ hở, giả dụ như câu mấy chục vạn tổn thất... Lúc trước anh giúp cô nhiều như vậy, thậm chí còn muốn cô đến xem căn nhà của mình, căn nhà đó trên thị trường sao có thể dưới mấy chục vạn!

Động tác Lưu Phân dừng một chút, lại nhìn cô mang theo chút nghiến ngấm: “Sao tự nhiên lại quan tâm đến vấn đề này?”

Văn Hảo khẽ mỉm cười nói: “Ở bên đó em có một cửa hiệu ở mặt tiền, lo lắng không biết có phải di dời hay không, em còn muốn biết có thể bồi thường bao nhiêu nếu phải di dời nữa.”

Lưu Phân cũng biết Khương Văn Hảo nổi danh giữ tiền, không không nghi ngờ: “Dừng nghĩ đến chuyện bánh tự dưng rơi xuống đầu đi, làm gì có tiền bồi thường, dự án kia thất bại.”

Cho nên lời Chu Tử Nghiêu nói là sự thật, trong lòng Văn Hảo dâng lên một trận khó chịu, bỗng nhiên lại nghe Lưu Phân nói: “Nhà đầu tư lần này đã thua lỗ lớn, còn đặc tội không ít người đâu.”

Văn Hảo ngẩn người: “Không phải nói... Chỉ phải bồi thường mấy chục vạn sao.”

Lưu Phân như là nghe được chuyện cười, dứt khoát buông đũa xoa xoa tay: “Phải nhiều hơn thế chứ.”

Văn Hảo kinh ngạc nhìn Lưu Phân, rất lâu không thốt nên lời, vậy là Chu Tử Nghiêu chỉ nói một nửa sự thật, nhưng nếu nói anh muốn ngả bài với cô, cần gì phải nói dối như vậy, cô cảm thấy có gì đó bất thường, nhưng mà không nói rõ được, chỉ cảm thấy hình như sự thật phức tạp hơn những gì hiện ra trước mắt rất nhiều.

“Sao trông chị lại mất hồn mất vía như vậy?” Chờ Lưu Phân đi, Tiểu Tào mới ngồi xán lại nhẹ giọng hỏi cô.

Văn Hảo lắc lắc đầu, cúi đầu ăn thức ăn đã sớm không còn mùi vị. Tiểu Tào mím mím môi, đoán mãi mới nghiêng đầu hỏi: “Có phải cãi nhau với anh Chu hay không?”

Trước kia gần như mỗi ngày Chu Tử Nghiêu đều đến điểm danh, lâu rồi không thấy, khó trách đến tiểu Tào cũng nói như vậy. Văn Hảo chỉ đành phải ăn ngay nói thật nói: “Bọn chị chia tay rồi.”

Tiểu Tào trợn mắt, miệng cũng ngoác thành chữ “O”, đại khái trong mắt cô ấy đời này Chu Tử Nghiêu không có khả năng chia tay Văn Hảo.

Văn Hảo không nói nữa, ngược lại là tiểu Tào nhiều chuyện tiến lại gần thăm dò: “Vậy chị sẽ cân nhắc đến Đường tổng sao? Em cảm thấy anh ta cũng rất được.”

Lời này ít nhiều làm cho Văn Hảo cảm thấy ngoài ý muốn, phải biết trước đây tiểu Tào cực kì không thích người này. Chắc là tiểu Tào cũng nhận thấy mình bất thường, ho một tiếng, nói: “Tuy rằng bình thường anh ta khá độc miệng, nhưng em thấy vào lúc mẩu chốt vẫn rất quan tâm chị.”

Văn Hảo không tiếp lời, tiểu Tào lại nói thêm vài câu, thấy cô một mực không phản ứng thì bắt đầu im lặng.

Vốn là Văn Hảo đã quên bống chuyện này, nhưng lúc xế chiều đi vào phòng trà nước, bỗng nhiên lại nghe thấy tiểu Tào thần thần bí bí nói chuyện điện thoại với ai đó, vốn dĩ cô không để ý, tự nhiên lại nghe thấy tên mình?

Văn Hảo tò mò, núp ở cửa phòng theo bản năng.

Kết quả cô thật sự nghe được vài chuyện không ngờ tới, tiểu Tào lại đang nói chuyện với Đường Khải Sâm?

“Tâm trạng hôm nay của cô ấy rất không tốt, phòng ở ở Mộc Thủy phía đông? Tôi không dám nhắc...”

Văn Hảo thất thần nhìn chăm chú vào vách tường trắng, chợt hiểu ra vài chuyện xảy ra gần đây. Đầu cô cực kì rối loạn, lập tức quyết định sẽ tự mình tìm hiểu kĩ lưỡng chuyện này, trong lòng hiện ra vô số câu hỏi, giống như bụi tơ càng gỡ càng rối, nhưng trước mắt lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cô đi theo Chu Tử Nghiêu hai ngày, kết quả cũng không lần ra được gì, ngoài đi làm đều đặn thì anh không có hoạt động gì khác. Không ngờ tới là thoát nhìn khí sắc anh kém đi rất nhiều, mới qua vài ngày, dường như đã gầy đi một vòng lớn.

Mà Đường Khải Sâm trừ lúc không có việc gì lại hẹn cô đi ăn cơm giải sầu thì cũng không có hành động gì đặc biệt.

Càng bình thường, Văn Hảo càng cảm thấy chuyện này không bình thường.

Hôm sau cô về nhà tổ một chuyến, từ lúc mua lại được cô còn chưa có cơ hội trở về. Vừa vào đến ngõ tư đã thấy không ít người quen, mọi người đều rất nhiệt tình, lôi kéo nói chuyện này chuyện kia.

Văn Hảo cũng thấy vui vẻ, nhìn những người hàng xóm già hiền lành phúc hậu, lại không nhịn được nghĩ đến tuổi thơ, nghĩ đến cha.

Đợi về được đến nhà trời đã sắp tối, bên trong trống rỗng không còn lại gì, trước đó bị ông chủ Trần sửa chữa nhiều lần, cho nên rất khó tìm được dấu vết cũ. Văn Hảo đi lấy nước quét dọn qua loa phòng ngủ, sau đó lấy mấy đồ mang theo ra sắp xếp.

Tuy cha đã mất, nhưng những gì để lại cô đều cất giữ rất cẩn thận, lúc này vuốt ve tấm ảnh duy nhất chụp chung với Khương Viễn Sơn, cô cảm thấy trong lòng có nỗi xót xa không nói được.

Cha của năm đó ăn uống cực khổ, gần như không có ngày nào ngơi tay, ảnh hai người chụp chung cũng ít đến đáng thương, nhiều năm như vậy mà chỉ có một tấm ảnh. Còn lại đều là ảnh của cô, lúc trong nhà còn nghèo khổ, hàng năm Khương Viễn Sơn nhất định sẽ đưa cô đi chụp một tấm ảnh mới, nói đây là quá trình cô lớn lên, nhất định phải ghi chép lại.

Khó có được người cha khô khan như vậy còn hiểu điều này, từ những việc nhỏ vô cùng đơn giản, đều minh chứng cho tình yêu vô bờ dành cho cô.

Văn Hảo ôm tấm ảnh trong ngực một lúc lâu mới cẩn thận đặt lên bàn, cô xoay người chuẩn bị sắp xếp những thứ khác, không may vạt áo khoác quá dài tạt qua quét khung ảnh xuống đất.

Văn Hảo giật mình, sợ ảnh bị hỏng mất, may mắn chỉ vỡ cái khung, cô nhẹ nhàng thở ra. Chờ dọn xong vụn thủy tinh, cúi người nhặt lại bức ảnh lại phát hiện mặt sau lại còn có một tấm ảnh nữa.

34. Chương 32

Editor: Linh Đang

Thấy Khương Văn Hảo bỗng nhiên xuất hiện ở cửa, Đường Khải Sâm nhìn đồng hồ theo bản năng, đã hơn mười một giờ đêm. Hình như cô vội vàng chạy tới, trên trán trơn bóng có mấy giọt mồ hôi nhìn vô cùng rõ ràng, hai má cũng đỏ bừng làm anh mơ hồ đoán được gì đó, nhưng vẫn trấn định nhìn cô nói: “Sao thế?”

Văn Hảo dùng sức khôi phục hô hấp, lúc này mới giờ ảnh chụp trong tay đến trước mặt anh: “Người này, là cha của Chu Tử Nghiêu?”

Đường Khải Sâm chỉ nhìn qua bức ảnh chụp trắng đen trước mặt, lập tức lạnh nhạt mở miệng nói: “Chuyện này, hẳn là em nên hỏi cậu ta mới đúng.”

Anh xoay người muốn về phòng, Khương Văn Hảo lại cầm lấy tay anh, như là một cơn gió có thể thổi ngã người, lúc này sức lực lớn đến mức người khác bị hù dọa. Đường Khải Sâm không nhịn được nhíu mày, quay đầu liền thấy vẻ mặt cô nghiêm túc nhìn mình chằm chằm, ánh mắt đó vô cùng kiên định.

“Tôi đã hỏi bà Vương cạnh nhà, rất lâu trước đây quan hệ giữa người này và cha tôi đã vô cùng tốt, ông ta họ Chu, quả thật nhà bọn họ có con trai...” Cô nói thở hồng hộc, thậm chí từ ngữ cũng không thể diễn đạt đầy đủ ý nghĩa, nhưng nàng tin tưởng vững chắc đối phương có thể nghe hiểu.

Khi cô nhìn thấy bức ảnh thì hô hấp cũng ngừng lại, cô đã gặp người đàn ông vai trên kia, không ở chỗ nào khác, trong ví tiền của Chu Tử Nghiêu. Anh giấu vô cùng kín, trong một lần vô tình cô mới thấy được

Lần đó Chu Tử Nghiêu lái xe đưa cô đến một chỗ, trên đường xe gặp trục trặc không thể hoạt động, lúc ấy anh đang xem xét tình huống xe, để cô hỗ trợ tìm chỗ kéo xe đi. Cô mở ngăn kéo trong ví của anh, để ở rất sâu bên trong, bởi vì nguyên nhân này cô mới nhìn nhiều vài lần, khắc sâu ấn tượng.

Nhưng tại sao ảnh chụp của cha Chu Tử Nghiêu lại ở nhà của cô? Hơn nữa nhìn dáng vẻ trong ảnh, hẳn là quan hệ của cha với ông ta không tầm thường. Nhưng trong ấn tượng, cô chưa gặp đối phương lần nào, ngay cả sau này gặp ở nước ngoài, giữa cha và Chu Tử Nghiêu cũng không có gì đặc biệt, Chu Tử Nghiêu cũng chưa từng đề cập bọn họ chính là người ở Lăng Thành.

Đường Khải Sâm trầm mặc một lúc, nhưng khi mở miệng vẫn là câu nói kia: “Anh nói, không rõ lắm.”

Chu Tử Nghiêu chịu nhượng bộ lớn như vậy là muốn bảo vệ cô, cho nên giờ phút này anh không thể nói gì cả, hướng chi chuyện này, anh vốn là người ngoài. Thậm chí anh không rõ vì sao Khương Văn Hảo không đi tìm Chu Tử Nghiêu mà ngược lại tìm đến mình.

Văn Hảo nhìn anh, bỗng nhiên bật cười: “Không phải anh biết tất cả sao? Lúc trước còn ”hảo tâm” đề nghị tôi dùng phương thức kia đối phó ông chủ Trần, chẳng lẽ không phải vì an bài tôi và Chu Tử Nghiêu gặp mặt ”ngoài ý muốn” sao. Còn có điện thoại lần đó, anh ám chỉ ta anh ấy có việc gạt tôi. Anh phí tâm làm những việc này không phải vì muốn để tôi nhìn rõ những bí mật sau lưng anh ấy, những bí mật kia đủ để tôi không do dự rời khỏi anh ấy không phải sao?”

Đường Khải Sâm đứng trong chỗ khuất ở cửa, căn bản Văn Hảo không thấy rõ biểu cảm lúc này của anh, nhưng bị mình vạch trần không nề tình như này, chỉ sợ nhất định sẽ vô cùng khó coi.

Quả nhiên hồi lâu Đường Khải Sâm mới mở miệng, giọng nói lạnh đến mức như mang theo tầng băng: “Có thể nghĩ tới những thứ đó, là anh xem nhẹ em.”

Văn Hảo vô cùng bình tĩnh nhìn anh một cái, cô đã sớm thất vọng với người này lâu rồi, chỉ nói: “Vây bây giờ anh cần gì phải thế, trực tiếp nói cho tôi không phải hơn sao? Có lẽ, tôi đã phá hủy kế hoạch giả tạo nào đó?”

Anh dùng cách vòng vo để cô tự mình phát hiện, ngoài việc làm cho cô có cảm giác đau đớn gấp bội, càng thêm thống hận Chu Tử Nghiêu lừa gạt mình, một nguyên nhân khác hẳn là nhân lúc cô khổ sở thất vọng đến trần an cô chẳng?

Nghĩ tới trong khoảng thời gian này anh chiếu cố cùng an ủi, Văn Hảo chỉ cảm thấy châm chọc, người đàn ông này, cô hoàn toàn nhìn lầm rồi.

Đường Khải Sâm đứng ở đó rất lâu cũng không mở miệng, có lẽ bị cô chọc tức không nhẹ.

Văn Hảo còn chưa kịp nói cái gì, một giây sau bỗng nhiên bị anh dùng sức đặt trên ván cửa, cánh cửa vốn mở rộng bị đóng sập ‘bịch’ một cái. Bởi vì đột ngột bị kéo nên hông của cô bị đập vào chốt cửa.

Cuối cùng khuôn mặt của Đường Khải Sâm cũng hiện lên dưới ánh đèn, cách nhau gần như vậy, cô có thể nhìn thấy mạch máu đang nhảy kịch liệt trên trán anh, đáy mắt anh đỏ tươi, như ma quỷ xuất hiện trong bóng đêm.

Cô bị hoảng sợ, lại kiêu căng hếch cằm đối mặt với anh, không kiêu ngạo không siểm nịnh hỏi lại đối phương: “Thẹn quá thành giận? Tôi nói sai cái gì sao.”

Không sai, nguyên nhân vì cô không nói sai một chữ nào, những lời nói nghe cực kì chói tai đó, lại làm cho anh không thể nào phản bác. Nhìn khinh thường rõ ràng trong mắt cô, ngay cả phản kích cơ bản anh cũng không làm được.

Đường Khải Sâm lặn lội trên thương trường nhiều năm, có thói quen dùng thủ đoạn để đạt được tất cả, cho nên anh tự nhận chính mình không làm sai. Nhưng Khương Văn Hảo nói như vậy, anh lại thật sự có cảm giác xấu hổ và giận dữ, càng nhiều hơn là thất bại chưa bao giờ có.

Văn Hảo thấy sắc mặt anh xanh mét, như vậy thể một con sư tử đang giận dữ, cô dùng sức nắm chặt nắm tay, ánh mắt càng thêm nghiêm nghị: “Đã từng yêu anh như vậy, tôi cảm thấy rất mất mặt.”

Đường như động mạch chủ ở căn cổ Đường Khải Sâm cũng nhúc nhích, xem ra thật là sự rất tức giận, Văn Hảo còn chưa từng thấy anh tức giận như thế bao giờ.

Sau khi người đàn ông này nổi giận mới phát ra một tiếng cười lạnh trầm thấp: “Từng yêu anh nên cảm thấy mất mặt? Vậy yêu kẻ coi như nửa kẻ thù giết cha là Chu Tử Nghiêu, em cảm thấy như thế nào đây?”

Mặc dù trong lòng Văn Hảo đã chuẩn bị xong cả trăm lần, nhưng không liên tưởng đến điều này một chút nào. Cô nhìn Đường Khải Sâm chằm chằm, máy móc nghe anh nói ra những lời này, những lời đó như đang giào vò đầy dọa cô.

“Cha em phá sản, tất cả do Chu Tử Nghiêu ban tặng, lúc em hoàn toàn tín nhiệm cậu ta, người này lại từng bước bứt cha em đến đường chết. Nhà họ Khương phá sản, bệnh tình của cha em nguy kịch, vào thời điểm đó Chu Tử Nghiêu và em, không nhàn rỗi một chút nào. Việc chữa bệnh của cha em xảy ra vấn đề, tất cả đều là của công lao Chu Tử Nghiêu, mục đích của cậu ta rất đơn giản, bắt Khương Viễn Sơn đền mạng.”

Gương mặt cô đã vô cùng mê luyến, đôi môi cô đã từng cho là xinh đẹp, lúc này nói ra những lời như quất roi, sát nước muối vào da thịt cô. Văn Hảo cảm thấy đau, lục phủ ngũ tạng đều đau, cô cho rằng Chu Tử Nghiêu chỉ là vì ích lợi mới lừa gạt mình, thì ra hiện thực còn kinh khủng hơn những lời nói dối.

Đường Khải Sâm nhìn nước mắt tích tụ trong mắt cô, trong suốt lóe sáng, ở dưới ngọn đèn đâm vào lồng ngực anh đau xót, nhưng người phụ nữ kia lại quật cường không chịu khóc ra, đỏ vành mắt gắt gao cắn môi.

Như là thú bị nhốt trong lồng, lại hận không thể để mình đau hơn đối phương, Đường Khải Sâm nhìn cô chằm chằm, ngón tay gắt gao bấm lấy bắp vai thon gầy của cô: “Là chính em muốn biết, nếu muốn nghe, phải có dũng khí thừa nhận.”

Anh nói xong những lời đó cảm thấy thân thể của người đang bị mình chặn lại hơi run lên, trong nháy mắt đó, Đường Khải Sâm cảm thấy không đành lòng, nhìn cô cao ngạo nâng cằm lên, bộ dáng hung hăng trừng mắt nhìn mình, trái tim của anh lại co quắp kịch liệt.

“Khương Viễn Sơn cũng không ngay thẳng như em nghĩ, lúc trước xưng anh gọi em với cha của Chu Tử Nghiêu, cuối cùng lại lấy trộm bí truyền của nhà họ Chu. Cái này không tính, sau này Chu gia kinh doanh không tốt cần quay vòng vốn đến tìm cha em, là ông ấy thấy chết mà không cứu. Chu Tử Nghiêu làm tất cả với cha em, chỉ là gây ông đập lưng ông.”

Những chuyện đó trước giờ Văn Hảo đều không biết, có lẽ khi đó cô thật sự quá nhỏ, hoặc nếu cha cố ý gạt cô... Trong ấn tượng quả thực khi cô học tiểu học việc làm ăn trong nhà tốt lên, sau này học đến sơ trung, hoàn toàn biến thành cửa hàng làm ăn tốt.

Lúc đó cô nhớ rõ hình như có một chú đến tìm cha vài lần, nhưng mỗi lần cha đều gặp người ta ở đầu phố, mấy lần cô chỉ thấy bóng lưng.

Ký ức càng ngày càng rõ ràng, cô không nói gì, đây người cha cô cảm nhận là chính trực vĩ đại sao? Trong mắt Văn Hảo chứa nước mắt, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, từng giọt từng giọt lặn xuống bộ dáng đó gần như miệt thị, anh muốn đâm cô bị thương, muốn để cô cũng khó chịu như mình. Nhưng cuối cùng nhìn thấy nước mắt bị thương của cô, anh lại không thoải mái chút nào, thậm chí còn khó chịu hơn lúc vừa rồi.

Đường Khải Sâm không rõ những cảm xúc hỗn loạn của mình nữa, anh trở nên không bình thường, từ ngày đầu tiên gặp cô đã không bình thường! Anh cảm thấy vết hầu bị cái gì đó chặn lại tràn đầy phiền muộn, nửa ngày mới khó khăn phun ra một câu: “Khóc cái gì...”

Khóc cái gì? Chính Văn Hảo cũng không biết, là khổ sở bởi vì Chu Tử Nghiêu, hay bởi vì cha, hoặc là bởi vì nhiều năm sống hồ đồ của mình.

Bình thường cô rất ít khóc, thật sự đau đến không nhận được, cũng sẽ một mình trốn đi không để người khác nhìn thấy. Mặc dù muốn khóc trước mặt người khác, người kia cũng nhất định không thể là Đường Khải Sâm. Mỗi người đều có niềm kiêu ngạo riêng, nhất là trước mặt người đã từng làm tổn thương mình, nhưng lúc này cô đã không còn để ý tới nữa rồi.

Trong đầu chợt lóe vô số hình ảnh, như cuốn phim cũ đang chiếu, một lúc là cha dạy mình lúc sinh thời, phải sống vô tư thiện lương, làm người tốt. Một lúc lại là Chu Tử Nghiêu đứng trước cửa bệnh viện trong gió lạnh, nắm chặt ngón tay lạnh lẽo của cô nói, tất cả còn có anh.

Quả thật lúc vạch trần, thực ra Văn Hảo cũng không hận Chu Tử Nghiêu, ở lập trường của anh báo thù cho cha không có gì sai, huống chi là cha mình sai trước. Nhưng cô cũng không oán trách cha, chỉ cảm thấy bối rối trước những việc làm sai của ông, rốt cuộc người này vẫn là cha của cô, dù cho việc xấu của ông loang lổ, nhưng vẫn không thể thay đổi sự thật là cha của cô.

Cho dù phẩm hạnh của cha tồi tệ, nhưng vô cùng yêu thương cô, chỉ có thể nói ông là người cha tốt, lại cũng không phải người tốt.

Đường Khải Sâm thấy bộ dáng cô khóc không định dừng lại, nước mắt còn nhiều hơn cả nước lũ, anh chưa từng thấy cô khóc thương tâm như vậy, lúc này anh mới bắt đầu luống cuống, hình như anh... Làm một chuyện vô cùng hồng bét.

Rõ ràng lúc trước anh gạt cô là vì sợ cô bị tổn thương, thậm chí đã đuổi hết người biết sự thật năm đó đi, kết quả, lại là chính anh không chịu nổi kích tướng nói cho cô biết sự thật!

Lúc này Đường Khải Sâm mới ý thức được, Khương Văn Hảo luôn làm lòng anh trở nên hỗn loạn, bất kể kế hoạch lần trước tinh vi đến cỡ nào, một khi có liên quan đến cô đều trở nên hồng bét. Nhưng tại sao có thể như vậy? Anh không nên là như vậy?

Anh lấy lại tinh thần liền thấy Khương Văn Hảo xoay người muốn đi ra ngoài, Đường Khải Sâm dùng sức đặt người cô lên ván cửa một lần nữa, anh nghe được giọng nói của mình có chút phát run khác thường: “Đi đâu?”

Lúc này Khương Văn Hảo mới nhìn anh một cái, bộ dáng không mang bất kỳ cảm xúc nào: “Chuyện không liên quan đến anh, buông ra.”

Lúc này Đường Khải Sâm mới phát hiện, đáy mắt Khương Văn Hảo không xuất hiện bộ dáng bị đả kích như anh mong muốn, thậm chí thoát nhìn cô vô cùng lý trí, lúc nói chuyện với anh vô cùng rõ ràng.

Anh lập tức hiểu, đôi mắt hơi hơi nheo lại, từng chữ không ngừng hỏi lại cô: “Em muốn đi tìm Chu Tử Nghiêu?”

Lúc trước sợ Chu Tử Nghiêu không chịu nói, cho nên tới tìm anh

hiện tại biết được chân tướng, liền quyết định đi tìm Chu Tử Nghiêu? Cô sẽ quyết định như thế nào, sẽ... Tiếp tục cùng ở cùng một chỗ với anh sao?

Nếu là trước kia, Đường Khải Sâm vô cùng có lòng tin, nhưng hiện tại nhìn lại, Khương Văn Hảo trở nên thực tế hơn nhiều, đã không còn là cùng một người với người anh quen biết trước đây.

Xương bả vai Văn Hảo bị anh xiết phát đau từng đợt, tất cả cảm xúc ở đáy lòng cô đều bùng cháy tới cực điểm: Chuyện này không liên quan đến anh! Đường Khải Sâm, hôm nay tôi trình trọng nói cho anh biết, từ nay về sau, Khương Văn Hảo không có nửa xu quan hệ với anh.”

Đường Khải Sâm chỉ cảm dường như thấy đầu bị hung hăng đánh một quyền, trước mắt là từng cơn hoa mắt, anh bắt buộc chính mình bình tĩnh, nhưng giọng nói không không chế được lớn hơn không ít: “Con mẹ nó em lặp lại lần nữa, Khương Văn Hảo, anh chỉ không muốn em sống như một đứa ngốc! Em nghĩ rằng vì sao chúng ta lại đi đến li hôn, Chu Tử Nghiêu mang em xuất hiện ở công ty, thấy anh cùng Lộ Lâm ở một chỗ, tất cả đều là cậu ta sắp xếp!”

Văn Hảo cảm thấy cho dù là như vậy, nhưng lòng lại không đau, chỉ ngây ngốc nhìn anh một cái: “Cho nên?”

Cho nên?

Đường Khải Sâm không nghĩ tới phản ứng của Khương Văn Hảo lại là như vậy, anh đợi giải quyết phiền toái Chu Tử Nghiêu này, sau đó vạch trần tất cả hiểu lầm, như vậy có thể thuận lợi đoạt Văn Hảo về, nhưng trước mắt ——

“A...” Khương Văn Hảo cười nhìn anh, nước mắt trên khóe mắt còn chưa khô, “Có phải hiểu lầm hay không, có liên quan gì? Vốn chính là lúc sai lầm, luôn phải sửa cho đúng.”

Tay còn lại của Đường Khải Sâm xiết thật chặt, khớp xương trắng bệch, lại thấy cô nói: “Anh vẫn chưa rõ sao, trước giờ vấn đề giữa chúng ta đều không phải người khác, mà là bởi vì tôi không thể làm anh rung động. Trong lòng anh có một người, cho nên cuộc hôn nhân kia, nhất định phải chấm dứt.”

Đường Khải Sâm nghe những lời này, cảm giác có thứ gì đó bén nhọn đâm vào ngực mình, vừa đau vừa mỗi. Anh há miệng thở dốc, chính mình đều cảm thấy nói ra quá mức vô lực: “Sở dĩ lúc trước anh quyết định ly hôn, là bởi vì anh nhìn thấy —— “

Văn Hảo lại đưa tay ngăn cản: “Sở dĩ gọi là ”lúc trước“, chính là bởi vì đều trôi qua rồi, Đường Khải Sâm, anh cũng là quá khứ, đừng đến làm phiền tôi nữa.”

35. Chương 33

Editor: Linh Đang

Văn Hảo bình thần nói xong câu nói này, sau đó mới vươn tay đi mở cửa. Đường Khải Sâm cảm giác được máu nóng xông thẳng lên não, không chút nghĩ ngợi liền kéo cô lại, hung hăng hôn.

Anh cảm thấy lần này không giống lúc trước, Khương Văn Hảo bước ra khỏi cánh cửa này, có lẽ sẽ vĩnh viễn không tìm lại được. Bất kể là không chịu nhận thua dễ dàng hay là cái gì khác, anh tuyệt đối không thể để Khương Văn Hảo rời đi như thế.

Bị hôn một cách vội vàng, Văn Hảo đau đến mức nước mắt chảy ra. Cô không nghĩ tới Đường Khải Sâm còn có thể vô sỉ như vậy, hảo cảm với anh vừa mới sinh ra một chút đã bị hành động cặn bã này thổi quét toàn bộ. Cô dùng tay đánh anh, móng tay mạnh mẽ đâm vào da thịt anh.

Nhưng lần này người này như quyết tâm phải làm được chút gì đó, tự nhiên lại nhẹ nhàng nâng cánh tay bé cô dậy. Hô hấp của cô đều bị anh ngăn chặn, không thể la lên lên tiếng, chờ đến khi hít được chút không khí đã bị người quăng lên giường.

Quả nhiên giường ở phòng tổng thống có khác biệt, cô bị nhấn tâm đẩy vào như thế, ngoại trừ lúc đầu hơi hoa mắt choáng váng thì cũng không thấy đau đớn, hài lòng nhưng cũng không khác gì đang xé nát cô.

Những ký ức đã từng yêu điên cuồng kia, hiện tại đều biến thành những nét mặt chàm chọc một vở hài kịch.

“Đường Khải Sâm!!” Cô nghe được giọng nói như đang run rẩy của mình, những lời còn dư lại bị môi lưỡi của anh chặn mất, tiếp theo chính tiếng quần áo bị xé rách.

Tất cả xảy ra quá mức nhanh chóng, căn bản cô không có nửa chút đường sống để phản kháng, lúc này mới biết được mấy lần lúc trước anh vốn không dùng toàn lực, sức lực của đàn ông và phụ nữ khác nhau như thế nào, giờ khắc này xem như cô hoàn toàn được lĩnh giáo.

Đường Khải Sâm như thay đổi thành một người khác, nhưng rõ ràng hơi thở của anh chân thật như vậy, dấu vết in trên cổ cô mang theo hơi thở của dã thú. Văn Hảo giờ chân đá anh, bị đầu gối của anh chế trụ.

Anh dùng lực vôn vê hai thứ đang không ngừng lắc lư, một tay kia đã bắt đầu cởi dây lưng của mình, Văn Hảo nhìn người đàn ông đang gần sát phía trên mình, nước mắt không tự chủ được tràn mi mà ra.

Vì sao cổ tình muốn như vậy, trên thế giới này nam nữ ly hôn nhiều như thế, sao kết cục của bọn họ lại kinh khủng như này. Nhất định anh phải đập vỡ chút tôn nghiêm cuối cùng của cô mới chịu bỏ qua sao?

Hai người giằng co chưa xong, cô liên tục phòng thủ, hai chân bị anh dùng nhiều lực tách ra, sau đó bị vật đang cứng rắn chống đỡ.

Đầu óc Văn Hảo nổ tung “bùm” một tiếng, lúc trước sức lực nam nữ cách biệt cô không đấu lại đối phương, nhưng trước mắt bị anh khinh thường coi rẻ như vậy, phần nộ trước đó như bành trướng gấp đôi. Một khi ai đó đang nổi cơn thịnh nộ thì đều không được phép coi thường, cô cũng không biết mình đẩy anh ra như thế nào, sau đó không chút suy nghĩ, hung hăng tát một bạt tai. D@Đ#L\$Q%Đ~

Thế giới như dừng lại trong giây phút đó, đáy mắt Đường Khải Sâm đỏ rực, gân xanh trên thái dương như muốn lộ ra, Văn Hảo cũng nghi ngờ một giây sau người này sẽ quăng lại một bạt tai. Nhưng cuối cùng anh không làm gì cả, đôi mắt trừng cô ngày càng âm u, cuối cùng dần dần bình tĩnh lại.

Nhìn người quần áo xốc xếch trước mặt, Đường Khải Sâm cảm thấy toàn thân bị xé rách đau dữ dội, anh không biết rốt cuộc tất cả này là làm sao, Khương Văn Hảo quá không nghe lời, biết rõ làm anh đau như thế nào, cô lại càng muốn làm như vậy.

Cô đang trả thù anh, nhất định là thế!

Đường Khải Sâm không nói thêm một câu nào, thậm chí không dám nhìn cảm xúc nơi đáy mắt cô, xoay người rời khỏi căn phòng khách sạn. Rõ ràng anh không để ý tới Khương Văn Hảo một chút nào, nhưng vì cái gì mà sự tình đi đến một bước này, anh còn khổ sở hơn so với tưởng tượng?

Loại cảm giác này quá xa lạ, ngay cả lúc trước chia tay với Lộ Lâm đều chưa từng có... Xa lạ làm anh hoàn toàn không biết nên phân định như thế nào...

Văn Hảo há to miệng để hô hấp, trừng đèn thủy tinh trên trần cổ nuốt xuống nước mắt ở khóe mắt, nghe tiếng bước chân dồn dập biến mất, lập tức che kín đầu mình chạy ra khỏi căn phòng kia không quay đầu lại.

Đường Khải Sâm không nghĩ tới, sáng sớm hôm sau sẽ nhận được thư từ chúc đến từ Khương Văn Hảo. Vốn một người công chức nhỏ nghĩ việc không cần thiết phải qua tay anh, nhưng chuyện mấy ngày hôm trước anh tự mình thay Khương Văn Hảo xin phép đã bị đồn ra, quản lý phòng nhân sự tự mình gọi điện thoại tới hỏi ý tứ của anh.

Anh nắm chặt điện thoại, yết hầu như bị cái gì chặn lại một lúc sau cũng không nói được câu nào.

“Nếu không, để cho cô ấy nghỉ dài hạn?” Quản lý nhân sự thấy anh chậm chạp không nói lời nào, nói quanh co thăm dò.

Đường Khải Sâm lại lập tức cự tuyệt, giọng nói lạnh lùng: “Không cần, lập tức phê chuẩn.” diennndannlee-quyydoon

“Hả?” Quản lý nhân sự hiểu trong nháy mắt, sao người có tiền lại có thể thật sự động lòng với một người công chức nhỏ được chứ? Tuy rằng bộ dạng Khương Văn Hảo xinh đẹp vóc người đẹp, nhưng rõ ràng ông chủ chỉ chơi đùa với cô mà thôi. Hiện tại chán rồi, dĩ nhiên là muốn đuổi đi xa.

Anh ta vội vàng không ngừng đáp lời: “Phải phải, tôi phải đi xử lý ngay.”

Đối với chuyện này, hiển nhiên Lưu Phân cũng nghĩ như thế. Văn Hảo đang thu dọn tạm rời cương vị công tác, chị ta liền tiến lên nói quái gở: “Người như Đường tổng, vừa nhìn biết sẽ không động tâm với bất cứ ai, người phụ nữ thông minh một chút đều nên cách anh ta xa, chỉ có cô ngốc mới lại gần tiếp cận.”

Văn Hảo nghe xong cũng không giải thích cái gì, chỉ cúi đầu thu dọn đồ của mình.

Lưu Phân lại nói vài câu, thấy cô đều không để ý gì tới mình, liền đơn giản cầm miệng. Đến lúc Văn Hảo muốn rời đi, bỗng nhiên lại vươn tay ngăn cô lại.

Văn Hảo đều buồn bực, bình thường mình cũng không đắc tội với chị ta, sao lúc này Lưu Phân cứ nhất quyết không tha thể? Nhưng khi Lưu Phân mở miệng nói chuyện lại làm cho cô hoàn toàn ngây ngẩn cả người: “Tôi có chút giao tình với bên quản lí của Hưng Thành, hiện tại bọn họ bên kia đang cần người, đây là danh thiếp của người ta.”

Lưu Phân nói xong thì đưa thứ trong tay cho cô, mím môi nói: “Về sau ở chung với người khác, đừng cứ nuốt hết tất cả vào trong bụng, người ta sẽ cảm thấy cô yếu đuối nên sẽ bắt nạt.”

Văn Hảo nhìn người phụ nữ bình thường hay nói năng nghiêm túc này, trong lòng có một luồng nhiệt cuộn cuộn, cuối cùng lấy hết dũng khí ôm chị ta một cái: “Cảm ơn.”

Lưu Phân không được tự nhiên nhếch môi: “Cảm ơn cái gì, tôi chỉ đang cảm thấy bình thường mất đi một đối tượng để bắt nạt, rất đáng tiếc.”

Văn Hảo vẫn cười, tuy rằng Lưu Phân bình thường hơi hung dữ, nhưng thật ra lòng người này không xấu, có lẽ là ở vị trí kia, nhất định không thể quá thân mật với các cô.

“Sớm nói với cậu, lúc trước ngủ với người ta thì có phải không có chuyện gì sao.” Mắt Eric nhìn người đàn ông đang đứng cạnh cửa sổ sát đất, không nhận được phát biểu ý kiến.

Cũng không biết Đường Khải Sâm có đang nghe anh ta nói hay không, vẫn nhìn chăm chú vào ngoài cửa sổ một lúc lâu cũng không nhúc nhích.

Cuối cùng Eric cũng cảm thấy không đúng, hơi liếc mắt qua, vừa lúc thấy Khương Văn Hảo ôm thùng giấy đi tới con phố đối diện. Anh ta bĩu môi, giọng điệu cảm thán: “Không đi đưa người sao? Hoặc là giải thích một chút, tốt xấu cậu cũng làm nhiều chuyện sau lưng cô ấy như vậy.”

Giống như không làm gì cả, chỉ biết đứng ở sau lưng cô đưa mắt nhìn xa xa, tuyệt đối không phải phong cách Đường Khải Sâm nên có mới đúng.

Nhưng người đàn ông đứng đó vẫn không nhúc nhích, từ đầu đến cuối không nói một câu, Eric tự biết nhàm chán, cũng đơn giản cầm miệng cái gì cũng không nói. Vừa lúc thư kí tiến vào đưa đồ, anh ta liền thuận tay nhận lấy.

“Chuyển phát nhanh? Còn cùng thành phố.” Eric thấy một chút phản ứng Đường Khải Sâm cũng không có, dứt khoát cầm dao rọc giấy mở ra, ai biết nhìn thoáng qua liền ngây ngẩn cả người, “Cái này, là giấy công chứng của căn hộ Mộc Thủy ở quận Đông.”

Lúc này Đường Khải Sâm mới xoay người lại, Eric bị bộ dáng lúc này của anh làm cho hoảng sợ, bình thường người đàn ông này rất khí phách, hôm nay như thể đã thay đổi, sắc mặt vô cùng kém.

Eric ho khan một tiếng: “Cái đó, không phải là thất tình sao, không có gì ghê gớm.” Tuy rằng nói thì như thế, nhưng người đàn ông tự cao tự đại trước mặt này, một năm nay thất tình hai lần... Ánh mắt anh ta không khỏi đồng tình nhìn đối phương.

Nhưng Đường Khải Sâm hoàn toàn không nhìn anh ta, giống như từ đầu tới cuối đều không để lời của anh ta trong lòng, chỉ bước tới gần, đoạt lấy bưu kiện trong tay anh ta.

Anh gắt gao nhìn chăm chăm từng chữ trên mặt, Khương Văn Hảo gửi thứ đó lại nguyên vẹn, ngay cả đôi câu vài lời cũng không để lại. Lúc này Đường Khải Sâm cũng không thể nói rõ mình đang thất vọng cái gì, chỉ cảm thấy trong lòng trống trơn, nhìn mấy thứ này, chứng minh tất cả đều biến thành anh tự cho là đúng.

Mặc kệ anh làm cái gì, Khương Văn Hảo đều không thấy hiếm lạ, một chút cũng không hiếm lạ!

Eric thấy anh sắc mặt càng ngày càng khó coi, quả thực xem thế là đủ rồi, anh ta còn chưa từng thấy Đường Khải Sâm luống cuống như vậy, đang muốn an ủi vài câu, bỗng nhiên người này cầm bưu kiện chuyển phát kia xông ra ngoài, bước chân vừa nhanh vừa vội.

Khương Văn Hảo chuẩn bị đi bộ đến bên tàu điện ngầm, lúc cách lối vào vài bước, bỗng nhiên bị người dùng sức chụp lấy tay. Cô quay đầu nhìn thấy người tới, vẻ mặt không có chút biến hóa nào: “Có chuyện gì sao?”

“Khương Văn Hảo, không muốn nhìn thấy anh, từ chức không sao. Nhưng phòng ở có thể để em cùng ——” anh nói một nửa lại dừng lại, ngữ điệu hơi chuyển, “Để hoàn cảnh sống của em tốt hơn rất nhiều, cần gì phải tự bản thân.”

Lời này thật đúng là giống như đã từng quen biết, Văn Hảo cũng lười nói nhiều với anh, chỉ nói: “Nếu anh muốn đưa cho tôi, tôi có quyền không nhận đúng không?”

Mi tâm Đường Khải Sâm nhíu rất chặt: “Em cần gì cố chấp?”

“Hiện tại cố chấp chính là anh.” Văn Hảo vẫn mang bộ dáng không sợ hãi kia, như là nói chuyện lại tầm thường, “Từ giờ trở đi, tôi muốn bước tiếp một lần nữa, muốn tốt cho mình muốn sống tốt một lần. Cho nên bất cứ thứ gì của đến quá khứ, đều không muốn dây dưa nữa.” d.đ.l.q.đ

Đường Khải Sâm giật mình, quá khứ của cô, anh là thứ bị loại bỏ đầu tiên.

Văn Hảo suy nghĩ, cảm thấy quả thực không còn lời nào để nói, vì thế hơi mím môi: “Hẹn gặp lại.”

“Khương Văn Hảo.” Đường Khải Sâm mở miệng gọi sau lưng cô, giọng nói ảm đạm, Văn Hảo không quay đầu, bước chân hơi chậm lại. Tiếp đó nghe anh nói, “Thật xin lỗi.”

Ba chữ này vất vả lắm mới nghe được, Văn Hảo đợi lâu lắm rồi, đáng tiếc đã chậm quá, với những ủy khuất cùng đau đớn đã từng trải qua, nay đã sớm chết lặng. Mặc kệ ba chữ này là vì quá khứ hay là hiện tại, đều không quan trọng nữa...

Cô quay lưng lại phát phát tay với anh, bộ dáng như lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Đường Khải Sâm nhìn bóng lưng cô biến mất trong đám người, tay rũ bên người dần nắm chặt thành quyền.

“Đột nhiên từ chức như vậy cũng thôi đi, sao lại còn muốn chuyển đi thế?” Tiểu Tào nhìn người vẫn đang thu dọn hành lý, nóng lòng hỏi.

Văn Hảo quay đầu cười nhìn cô một cái: “Đứa ngốc, từ chức đương nhiên phải chuyển đi rồi, đây là ký túc xá của công ty. Huống chi hiện tại chị đã mua lại nhà rồi.”

“Nhưng mà ——” Tiểu Tào bĩu môi, lập tức hốc mắt liền đỏ, “Em không nỡ bỏ chị.”

Coi như hai người sống cùng nhau vài năm, gần như mỗi ngày đều cùng một chỗ, cảm tình tốt không cần nói. Văn Hảo nhìn cô hơi rừ đầu, lại gần ôm bả vai cô dùng sức lắc lắc: “Đừng như vậy, cũng không phải sinh lý tử biệt, chị chỉ chuyển đi chỗ khác mà thôi. Nếu không em tới ở với chị, chỗ chị có rất nhiều phòng trống.”

“Thôi, cách công ty xa như vậy.” Tiểu Tào cũng biết chính mình quá cảm tính, lúc này ngược lại có chút ngượng ngùng.

Văn Hảo cười không nói gì thêm, tiểu Tào nhìn sắc mặt cô, lúc này mới nhỏ giọng than thở một câu: “Chị là vì trốn Đường tổng sao?”

Từ lần trước Văn Hảo nghe được tiểu Tào gọi điện cho Đường Khải Sâm đã biết hết, lúc này thoáng trầm ngâm sau đó liền ăn ngay nói thật: “Không phải là vì trốn anh ta, là vì chính chị thôi. Gần đây xảy ra một vài chuyện, chị muốn quên những thứ đó, bắt đầu một lần nữa.”

Tiểu Tào như là hiểu, hoặc như là không hiểu, cuối cùng không nhịn được lại hỏi: “Vậy Đường tổng, thật sự không có cơ hội sao? Tuy rằng anh ta không thừa nhận, nhưng em cảm thấy anh ta đối tốt với chị...”

“Tiểu Tào.” Văn Hảo thở ra một hơi, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô, “Chị cùng anh ta là không thể nào. Anh ta sẽ không yêu ai, chỉ yêu chính mình, thích một người đàn ông như vậy quá mệt mỏi, chị đã sớm sợ hãi.”

Tiểu Tào chưa từng yêu đương, cho nên không hiểu đạo lý sâu như vậy, cô chỉ hiểu sự kiên định trong mắt Văn Hảo. Cho nên trên thế giới này, có lẽ thật sự không có nhiều gương vỡ lại lành như vậy. Tiểu thuyết chính là tiểu thuyết, không có mấy người từng yêu rồi bị tổn thương, còn có thể hồ đồ đứng đợi ở một chỗ.

Văn Hảo nhân lúc Bắc Bắc đi đến trường, lục tục mang vài thứ về nhà tổ, vốn chỗ đó quét dọn là có thể dọn vào ở. Tuy nói là ở trong nhà tổ, nhưng trang hoàng không tính là cũ, hơn nữa vị trí vô cùng tốt. Tiểu Tào cũng cảm thán với quá khứ của cô: “Quả thực tốt hơn kí túc xá, nhưng sau này chị định làm cái gì? Tiếp tục bán phòng ở?”

Văn Hảo suy nghĩ, mắt lại nhìn phòng ở: “Không được, chị có tính toán khác.”

“Tính toán cái gì?” Tiểu Tào vừa mới hỏi xong, chợt nghe trong sân có người gõ cửa. Sân của nhà riêng, bởi vì cạnh đường nên cửa rộng mở, hai người cùng nhau quay lại, liếc mắt liền thấy người đàn ông đang đứng ở cửa.

36. Chương 34

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Người tới cũng không nhiều tuổi lắm, ăn mặc đơn giản nhẹ nhàng áo trắng quần đen, tóc cắt gọn gàng ngũ quan tuấn tú đẹp trai, hai tay dắt túi quần. Anh ta nhanh chóng tiến về phía Văn Hảo, lúc nói chuyện mang theo giọng trầm thấp đặc trưng của tuổi này: “Tôi là Lâm Kỳ.”

Văn Hảo nhanh chóng nhớ ra: “Anh là con trai của chú Lâm sao? Tôi nhớ rất rõ, mời anh vào ngồi một lát.”

Lâm Kỳ hơi cúi đầu, như là ngoài ý muốn nhìn cô một cái, lập tức lại cúi xuống nhìn hành lí gọn gàng trên đất. Lần này anh ta đứng yên tại chỗ chân cũng chẳng buồn nâng, vẻ mặt hơi sốt ruột nói: “Tôi đến để truyền lời, chuyện cô nói cha tôi đồng ý, song có điều ——”

Anh ta cố ý dừng lại, đáy mắt chợt lóe lên khinh miệt: “Có được hay không còn phải xem nỗ lực sau này của cô, đây là việc rất cực nhọc.”

Văn Hảo nghe anh ta nói xong, lo lắng trong lòng cũng buông xuống, nghiêm túc gật gật đầu: “Cái này tôi biết, nhờ anh chuyển lời tới chú Lâm không cần không cần lo phiền nhiều.”

Dường như Lâm Kỳ cũng không giỏi nói chuyện, thấy cô không nói gì nữa liền nhú nhú mày, hơi hơi trầm ngâm vài giây mới nói: “Vậy ngày mai cô đến đi.”

“Được.” Văn Hảo cười chào tạm biệt anh ta, Lâm Kỳ nhìn tuổi không lớn tính tình cũng không nhỏ, không nói một tiếng đã rời đi.

Tiểu Tào bên cạnh nghe không hiểu ra sao, chờ người nọ biến mất mới nói: “Đây là ai vậy, xem chừng tính tình rất tồi tệ.”

“Đúng vậy, chị còn nhớ hồi nhỏ không như vậy.” Văn Hảo nhớ tới bộ dạng của Lâm Kỳ trước khi cô ra nước ngoài, một đứa nhỏ cả ngày chạy sau cô gọi “Chị chị”, bây giờ gặp mặt lại một mực ra vẻ không biết cô.

Tiểu Tào cũng không hỏi nhiều, chỉ hoài nghi nhìn cô chằm chằm: “Vừa rồi hai người nói chuyện gì vậy?”

Văn Hảo kiên nhẫn giải thích: “Tuổi chị không còn nhỏ, cũng nên tính toán chuyện tương lai. Nhà chú Lâm chuyên làm bánh ngọt, rất nổi tiếng, chị đi nhờ ông ấy vài lần, đoán chừng ông ấy nể mặt cha chị, đồng ý thu nhận chị.”

Nói đến hiệu bánh ngọt nhà họ Lâm, tiểu Tào ngay lập tức nghĩ đến một cửa hàng khác ở Lăng Thành rất nổi tiếng, có không ít chi nhánh, hơn nữa lại buôn bán cực kì phát đạt, mở thêm hàng loạt quán rượu... Vị trí nhà này của Văn Hảo rất tốt, có thể làm về ăn uống, song cũng phải kiên trì chuẩn bị rồi chịu được cực khổ mới có thể được.

Vân Hảo nhìn vẻ mặt cô muốn nói lại thôi, lập tức cười: “Đừng dùng ánh mắt thương hại nhìn chị như vậy, em nên mừng cho chị mới phải, đây là mơ ước từ nhỏ của chị. Chị không phải người có tiền đồ, cho nên từ trước tới nay đều mong ước rất đơn giản, mở quán nhỏ, bán đồ ăn, như vậy là đủ rồi.”

Tiểu Tào rất ít khi thấy Vân Hảo cười vui vẻ như vậy, cô nhìn ra được là Vân Hảo vui vẻ từ trong lòng. Cô cũng cười vui vẻ cho cô ấy một cái ôm: “Tay nghề của em thì không giúp được gì, cơ mà mấy năm nay cũng để được ra chút tiền, nếu chị cần thì cầm tạm nhé.”

Vân Hảo nhìn cô gái nhỏ mới hơn hai mươi, trong lòng cảm động nói không biết phải biểu đạt thế nào, chỉ biết cảm ơn: “Cảm ơn em Doanh Doanh.”

“Ai, chị đừng gọi cái tên này chứ.” Về mặt Tiểu Tào ảo não cảnh cáo cô: “Chị không được gọi vậy nữa, nếu không em sẽ trở mặt đó.”

Tên đầy đủ là một quả bom trong lòng Tiểu Tào, chỉ cần xem qua chứng minh thư là không ai không cười cô. Chính cô cũng rất buồn bực, từng không chỉ một lần hoài nghi tình cảm mãnh liệt cha cô dành cho “Tam quốc” đến mức nào mới có thể đặt cho cô cái tên “Tào Doanh” không đáng tin như vậy.

Thân tại doanh Tào lòng tại Hán, tiểu Tào thật sự sợ hãi sau này gặp phải tình địch tên là “Hán”. Nếu thế thì mới thật là bị kịch kìa.

Tiền của tiểu Tào không cần dùng đến, tất cả đã đầu vào đấy, Vân Hảo phát hiện một khi quyết tâm làm việc gì, cả người đều tràn đầy nhiệt huyết, cô thể chấp nhà tổ vay vốn ngân hàng, bởi vì của hiệu chính chú Lâm đã rất lớn, nên cửa hàng mặt tiền của cô không thể quá keo kiệt, vì thế vốn đầu tư không thể nhỏ được.

Song nghe nói một số tiền lớn như vậy, không có chút quan hệ sẽ không xong, nên cô cũng hơi bận lòng. May mắn hết thấy đều rất thuận lợi, một tháng sau rốt cuộc cô cũng nhận được điện thoại của ngân hàng.

Đến lúc Vân Hảo bớt bận rộn, tâm trạng cũng đã khá hơn, cô quyết định đi gặp Chu Tử Nghiêu một lần. Trong thời gian này đã mấy lần cô bấm số của anh, nhưng cuối cùng cũng không gọi.

Có lẽ không chỉ cô, mà chính Chu Tử Nghiêu gặp cô cũng thấy không tự nhiên, những lời lúc trước anh nói với cô, Vân Hảo tự mình suy nghĩ một chút thì đã hiểu. Có lẽ ban đầu Chu Tử Nghiêu tiếp cận cô không có ý định tốt đẹp gì, nhưng đến cùng có bao nhiêu thật giả, có lẽ ngay cả bản thân anh cũng không phân định rõ ràng được.

Nói cho cùng thứ mà con người khó không chế nhất, chính là trái tim của mình.

Vân Hảo đến công ti của Chu Tử Nghiêu, tiếp tân vừa gọi điện, lập tức được báo có người đi xuống đón tiếp cô. Người tới là một cô gái rất xinh đẹp, tự giới thiệu là thư kí Tina của Chu Tử Nghiêu.

“Chu tổng đang họp, nếu cô không phiền, mời ở đây dùng tách cà phê chờ anh ấy chốt lát.”

Không biết tại sao, Vân Hảo vừa nhìn đã cảm thấy rất có cảm tình với cô gái này, khẽ mỉm cười trả lời: “Được mà. Cô cũng không cần để ý đến tôi đâu, tôi có thể tự mình giết thời gian mà.”

Vân Hảo bị thư kí nhiệt tình dẫn tới quán cà phê đối diện công ti, cô không nghĩ tới Chu Tử Nghiêu lại trình trọng như vậy, ngược lại lại khiến cô cảm thấy không tự nhiên. Tina nghe xong lời này chỉ khẽ lắc đầu, ngồi xuống đối diện cô: “Để cô một mình ở đây, Chu tổng biết chắc chắn sẽ không vui.”

Vân Hảo hơi xấu hổ, cô nghĩ chắc chắn Tina biết rất rõ chuyện của mình và Chu Tử Nghiêu mới đúng.

Tina thấy cô đang quan sát mình, thì mỉm cười thân thiện: “Cô đừng hiểu lầm, tôi theo Chu tổng rất nhiều năm, đối với chuyện của ngài ấy đương nhiên sẽ hiểu chút ít. Bên cạnh ngài ấy trừ cô Khương đây ra thì tuyệt đối không có người khiến ngài ấy bận tâm như vậy, hơn một nửa công việc của tôi là giúp ngài ấy theo đuổi cô.”

Vân Hảo không nói tiếp, tâm sự nặng nề cúi đầu uống một ngụm cà phê.

Tina im lặng một lúc lâu, lại thấp giọng mở miệng: “Hi vọng cô Khương đừng chê tôi nhiều chuyện, đợi Chu tổng đến, nhờ cô khuyên ngài ấy mấy câu.”

Văn Hảo ngẩng đầu nhìn qua, lo lắng trên mặt cô gái trẻ tuổi không chút che giấu.

Cô ấy nói: “Thời gian này Chu tổng gần như đều phải nhờ thuốc và rượu mới ngủ được, cứ như thế mãi thì thân thể có tốt thể nào cũng không trụ được.”

Văn Hảo nghe đến đây, trong lòng không nén được đau lòng, hôm trước nhìn thấy Chu Tử Nghiêu, nhìn thấy anh gầy yếu xác xơ khuôn mặt hốc hác khiến tim cô có trăm loại cảm xúc hỗn độn.

Chu Tử Nghiêu ngồi xuống, nhẹ nhàng kéo kéo caravat, nhìn chăm chú vào đáy mắt cô tràn ngập thân thiết nhớ mong. Anh nhìn cô chăm chú, nhưng rất nhanh đã nhận ra mình luống cuống, rời mắt thật nhanh: “Sao đột nhiên lại đến tìm anh?”

Lúc nói những lời này anh cố gắng tỏ ra trấn định, nhưng chỉ có anh biết trong lòng kích động bao nhiêu. Từ lúc thư kí nói Văn Hảo đến, anh lập tức luống cuống, ngồi hụp ở vị trí trung tâm mà đầu hoàn toàn ngẩn ngơ. Văn luôn biết cô sẽ đến tìm anh, lấy tính tình của cô, nhất định là biết tất cả mới có thể đi tìm đến.

Cho nên sau khi rõ ràng chân tướng, cô muốn làm như thế nào? Sự lựa chọn này đã tra tấn anh rất lâu.

Đáp án muốn biết hôm nay nhất định sẽ biết... Lúc này anh mới thấy, bất kể bình thường trải qua bao nhiêu chuyện nghiêm trọng, chưa bao giờ tâm tình của anh lại khẩn trương đến mức này.

Văn Hảo nhìn anh buông mi không nói, tay đặt trên đầu gối không khỏi nắm chặt, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Tử Nghiêu, chuyện năm đó, em biết hết rồi.”

Yết hầu Chu Tử Nghiêu trợt lên trợt xuống, sau một lúc lâu mới từ mũi “Ừ” một tiếng.

Anh biết nhất định Văn Hảo đã suy nghĩ kĩ càng, cho nên bây giờ ngoài nghe ra thì không làm được gì cả, chỉ có thể chờ đợi thẩm phán xét xử tội nhân.

Văn Hảo bên kia mãi không nói chuyện, rốt cuộc anh không kiềm chế được nhìn về phía cô, lại thấy hai mắt cô đỏ lên, còn đang cố gắng khẽ cười. Cô hít một hơi thật sâu, cũng cố gắng tươi cười: “Ai, trước khi đến em đã nghĩ nhiều câu để nói, nhưng bây giờ lại thấy không được, nói không nên lời.”

Chu Tử Nghiêu nhìn gương mặt gượng cười của cô thì đau lòng, ngón tay đang vịn trên sofa dùng sức nắm chặt, trong đầu anh một lần lại một lần dâng lên ý muốn nắm chặt lấy tay cô, nhưng cuối cùng vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Không phải sợ bị từ chối, mà sợ nhìn thấy ánh mắt chân thành của cô, càng sợ nhìn thấy cô khóc.

Anh muốn cứ che chở cho cô như vậy, nhưng cuối cùng vẫn làm tổn thương cô, có trời biết anh không muốn nhìn thấy nhất chính là nước mắt của cô.

Văn Hảo cúi đầu nhìn chăm chăm vào tách cà phê trước mặt, im lặng một lúc lâu mới nói: “Chuyện cha em làm, em thay ông ấy xin lỗi anh. Đây là lời xin lỗi đã nợ nhà họ Chu, nhất định phải nói.”

Tim Chu Tử Nghiêu đau đến thắt lại, anh buộc chính mình không được nhìn cô, sợ chính mình không nhịn được, sẽ làm ra điều mất mặt. Nhưng không có cách nào, cứ không khống chế được bản thân mình cứ đem lòng yêu thương cô. Nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, anh cảm thấy lồng ngực như muốn nổ tung.

Văn Hảo mím môi, giọng hơi khàn, không nháy mắt mà nhìn chăm chú theo ánh mắt anh nói: “Bảy năm qua, không cần biết bên trong có bao nhiêu thật bao nhiêu giả, em đều muốn cảm ơn anh đã giúp đỡ em. Mặc dù anh tiếp cận em là có mục đích, nhưng mà nếu như không có anh, em không chắc có thể sống đến bây giờ.”

Cô nói năng lộn xộn, trước đó đã nghĩ hết cả vậy mà bây giờ đều không dùng được, trong đầu trống rỗng không nghĩ ra được bất kì một câu rành mạch nào.

“Em cũng thật hèn hạ, biết rõ bản thân còn chưa hoàn toàn quên được Đường Khải Sâm, còn đồng ý qua lại với anh... Em không biết nên báo đáp anh thế nào, anh đối tốt với em như thế, em không thể vong ân

phụ nghĩa, em không muốn thấy anh khổ sở, thích một người trong lòng đã có một người khác, cảm giác đó không thể chịu được...”

Văn Hảo nói xong liền nghẹn ngào, như là đang tự lẩm nhẩm với một mình: “Cho nên em nói với chính mình, đồng ý với anh, anh tốt như vậy, em nên đồng ý. Nhưng em lại cảm thấy mình không xứng với anh, trong lòng em nghĩ tới người khác, lại an tâm hưởng thụ tình yêu của anh, như thế không phải rất dễ tiện sao? Có khác gì Đường Khải Sâm lúc trước. Em cứ mâu thuẫn như vậy, không dám đối mặt. Nhưng anh vẫn không rời bỏ em, ngay cả khi mọi chuyện vỡ ra, anh vẫn muốn che chở cho em, những thứ này là thật hay giả, trong lòng em đều rất rõ ràng.”

“Tử Nghiêu, em bây giờ không còn là Khương Văn Hảo luôn cần anh giải quyết mọi chuyện của năm đó nữa, cho nên khi biết rõ chân tướng, em vì sai lầm của cha mà cảm thấy khổ sở, càng cảm thấy nên thay ông ấy xin lỗi anh. Nghĩ đến anh luôn thay em làm tất cả mọi việc, làm sao hận anh được, nỗi đau này mới chỉ tra tấn hơn một tháng mà em đã không chịu nổi, huống chi anh ôm nó bảy năm trời.”

Chỉ cần nghĩ mấy năm nay anh đối mặt với sự không tìm không phổi của cô với có tâm tình như thế nào, cô lại cảm thấy đau lòng. Cô hoàn toàn không biết gì cả, nhưng anh lại mang trái tim đầy nỗi đau vò vét yêu cô lâu như vậy!

Chu Tử Nghiêu nhìn cô không thành tiếng, vươn tay cầm tay cô, dùng hết sức lực cất tiếng, nhưng âm thanh thoát ra còn khàn hơn cả cô: “Suy cho cùng vẫn là do anh lừa em quá nhiều... Văn Hảo, em có hận anh không?”

Lời vẫn giấu trong lòng, cuối cùng cũng có dũng khí đối mặt.

Văn Hảo lắc lắc đầu, hơi thút thít: “Đồ ngốc, anh không phải cũng thế sao, yêu hay là hận, chính mình cũng không phân rõ... Em cũng thế, cho nên tới gặp anh, nhưng lại không biết nói gì cho phải.”

Cô không biết nên dùng cảm xúc gì đối mặt với anh, nhiều năm như vậy, đúng đúng sai sai đều trộn lẫn một chỗ, rốt cuộc nên coi anh như kẻ thù hay là bạn, là người thân... Cô không thể rõ ràng. Chỉ sợ ngay cả chính anh cũng giống vậy, không biết là nên hận hay yêu cô, cho nên vẫn cứ mâu thuẫn, một đằng đối tốt với cô, một đằng lại hại cô. d.d.l.q.d.

Vướng mắc trong lòng cuối cùng đã có lời giải, nhưng cả hai người đều rất rõ ràng, con đường này không đi nổi nữa——

Chu Tử Nghiêu nắm tay cô đến phát đau, dường như là không muốn buông, cổ họng anh nghẹn ứ, hồi lâu mới khàn khàn hỏi: “Vậy chúng ta, chúng ta —— ”

“Tử Nghiêu, buông tay đi.” Văn Hảo nói xong, nhìn chăm chú vào ngón tay của mình, “Chúng ta có thể chúc phúc nhau, nhưng chắc chắn không thể bên nhau. Em rất quý trọng người bạn là anh, cho nên thật sự không muốn thứ tình cảm này tra tấn anh suốt đời.”

Chu Tử Nghiêu cảm thấy ngực mình dường như vừa bị đâm một đao, tuy đã biết rõ kết quả, nhưng vẫn không cam lòng. Nhưng không cam lòng còn có thể như thế nào đây, đến bước đường này, đều là anh tự làm tự chịu.

Ánh chiều tà nhuộm vàng đường phố, lúc Văn Hảo đi ra ngoài, tâm trạng thanh thản chưa từng có. Cô đã nói hết những lời nên nói, không biết Chu Tử Nghiêu biết cô không hận anh, sẽ vui mừng hay vẫn khổ sở. Nhưng những điều này không phải là thứ bọn họ có thể chi phối, có nhân tất có quả, lúc trước chính mình gieo hạt, hôm nay mặc kệ kết cục thế nào, đều chỉ có thể dùng cảm thừa nhận. d.d.l.q.d.

Cô cúi đầu đi về hướng khác, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân dồn dập phía sau, quay đầu liền thấy Chu Tử Nghiêu trầm mặc đứng ở sau lưng cô. Áo khoác đen trên người anh bị tia nắng chiều tô thành màu vàng, ánh mắt sáng ngời như ánh sao đêm, giống như trong đêm tuyết nhiều năm về trước...

Văn Hảo nhịn không được lại đỏ vành mắt: “Sao lại đi theo em.”

Chu Tử Nghiêu nhìn cô, cũng không có nói chuyện, chỉ đi nhanh tới, anh không cho cô thời gian phản ứng, vươn tay ôm lấy cô, dùng sức hôn xuống môi mềm.

Chất lỏng mặn chất lượn qua khóe môi, lần là lần đầu tiên bọn họ hôn môi, Văn Hảo nếm được hương vị chua xót kia, nhưng rốt cuộc là nước mắt của ai thì không thể biết rõ.

Âm thanh huyền ảo xung quanh dường như đều dừng lại, chỉ còn tiếng nhạc trong quán cà phê loáng thoáng tràn ra: “Đáng tiếc không phải anh, theo em đến cuối cùng...”

Nụ hôn này cũng không sâu, anh nhẹ nhàng miết môi cô, rồi rời đi rất nhanh. d.d.l.q..d

Mặt Văn Hảo đặt tại ngực anh, chỉ có thể nghe được tiếng tim anh đập hỗn loạn, cùng với tiếng anh nỉ non tên cô rất nhỏ, một lần lại một lần. Hình như anh có lời muốn nói, nhưng cuối cùng không có gì cả, chỉ nhẹ nhàng hai chữ: “Bảo trọng.”

Đến khi Văn Hảo ngẩng đầu lên, mọi thứ đều đã trở nên mơ hồ, bóng dáng cao lớn kia đã ngày một xa, dần dần biến mất tại phố đối diện, mà anh đến cuối vẫn không quay đầu.

Nước mắt bị gió thổi, ngựa ngựa, Văn Hảo dùng sức dụi dụi mắt, hướng về phía anh cũng nói câu: “Bảo trọng”.

Mà ở ngã tư đường khác, xe Đường Khải Sâm đã dừng một lúc lâu, anh cảm thấy hô hấp của mình cũng dừng lại, toàn thân đều chết lặng. Mãi đến khi điện thoại vang lên, em trai Đường Trọng Kiều lần nữa nhắc nhở anh: “Bà nội vào phòng giải phẫu ngay bây giờ, anh gặp được chị ấy chưa?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chu ca cũng là người đáng thương, sẽ gặp được cô gái tốt.

37. Chương 35

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Đã gần một tháng Đường Khải Sâm chưa thấy Khương Văn Hảo, nhưng tên và dáng vẻ người phụ nữ này, gần như không có lúc nào là không hành hạ anh.

Bà nội bị bệnh phải nhập viện điều trị, anh ở bên cạnh chăm sóc, mỗi ngày đều nghe bà nhắc đến cô. Lúc thì nhớ đến canh gà hầm của Khương Văn Hảo, rồi Khương Văn Hảo ngốc nghếch miệng lưỡi vụng về đọc báo chí cho bà, nhớ cả kĩ thuật mát xa không ra gì của Khương Văn Hảo, còn tiếc nuối không kịp nhận cháu Bắc Bắc...

Anh nghe đến phiền chán, trong lòng cũng đặc biệt không thoải mái, tìm đầu bếp khách sạn năm sao hầm canh gà cho bà nội, kết quả bà nội đến liếc một cái cũng không thèm: “Không phải A Hảo làm, ngủ một cái là biết không giống.”

Đường Khải Sâm thật không biết Khương Văn Hảo hầm thì có cái gì đặc biệt? Không phải là canh gà sao? Chẳng lẽ còn cho vào cái gì bí truyền vào chẳng?

Kết quả bà nội ngay cả thợ đâm bóp anh cố ý dùng nhiều tiền mời đến cũng ghét bỏ: “Ăn ta cả người đều đau, kém xa A Hảo.”

Anh tự mình đọc báo cho bà nghe, bà vẫn như thường không bằng lòng: “Giống y như người máy một chút cảm xúc cũng không có, ta nghe đến mệt rồi, A Hảo đọc sẽ không nhàm chán như vậy!”

Đường Khải Sâm xem như đã hiểu, bà nội chọn tới chọn lui, nói đến cùng chính là muốn cái người tên là Khương Văn Hảo này mà thôi. Nghĩ đến tất cả những việc mình làm lúc trước, anh không có mặt mũi nào đi tìm đối phương, huống chi hôm trước cô đã nói kiên quyết như vậy, không muốn có bất kì liên hệ gì với anh, kể cả anh có đi chưa chắc cô đã đồng ý. d.d.l.q..d

Anh liền dứt khoát cái gì cũng không làm, không nói một lời hầu hạ lão nhân gia. Kết quả Đường lão phu nhân thấy anh càng ngày càng im lặng ít nói, càng thêm ghét bỏ anh: “Theo đuổi lâu như vậy cũng không

đuổi tới tay, nếu cháu cho nó một nửa kiên nhẫn như đối với hồ li tinh kia, thì A Hảo đã sớm hồi tâm chuyển ý.”

Đường Khải Sâm cũng không phản bác, kỳ thực anh cũng không có kinh nghiệm theo đuổi phụ nữ, với Lộ Lâm lúc trước giống như là tự nhiên mà vậy bước đến cùng nhau, rốt cuộc là ai chủ động anh cũng không nhớ rõ.

Người già đối với cái gì cũng trở nên cảm tính, cho nên bà nội mỗi ngày đều nói liên miên cần nhẫn, không có chuyện gì còn nhắc tới Bắc Bắc: “Đáng thương cho chất nội của ta, cụ nội này sắp đi cũng không nghe được một tiếng chất gọi, cũng không biết đời này còn có cơ hội nhận tổ quy tông hay không...”

Đường Khải Sâm cảm thấy bị lão nhân gia cần nhẫn đến đầu cũng phình ra, nghĩ tới Bắc Bắc lại càng thêm tâm phiền ý loạn. d.d.l.q..d

Đến tối nghỉ ngơi cũng không yên ổn, một mình anh nằm trên giường lớn khách sạn, thỉnh thoảng trong đầu lại nhớ lại hình ảnh Khương Văn Hảo nằm dưới thân anh lần trước, trên chính cái giường này, dường như vẫn còn hơi thở và nước mắt của cô. Nhưng hiển nhiên ga giường không biết đã thay bao nhiêu lần rồi!

Anh gọi quản lý đến đổi phòng ngay lập tức, trần trọc trần trở, vậy mà ban đêm vẫn mơ thấy cô như những đêm trước. Khương Văn Hảo trong mộng không hề trừng mắt lạnh lùng với anh mà cười thật dịu dàng thật rung động lòng người, cô như vậy làm cho anh cảm thấy cực kỳ thư thái, cảm giác ôm vào trong ngực không cần nói tuyệt vời đến thế nào. d.d.l.q.d.

Cô dựa dẫm, thuận theo anh hoàn toàn, yêu cầu gì cũng đồng ý, không khác lúc cô còn ở bên anh cho lắm, từng tiếng trong vắt gọi anh “Khải Sâm”. Anh ôm cô, hôn, trên mặt cô còn ửng hồng xấu hổ, nằm dưới thân anh bị anh xâm chiếm, thời điểm đó âm thanh rên rỉ của cô khiến anh gần như muốn nổ tung.

Đây không phải Khương Văn Hảo gốc gác ghê tởm ghê tởm, rõ ràng chính là yêu tinh! Cảm giác tiêu hồn đắm chìm trong cơ thể cô vẫn còn mới mẻ, nóng bỏng siết chặt, khiến cho anh cực kỳ thoải mái.

Chờ đến khi bỗng nhiên bừng tỉnh mới phát hiện thế nhưng tất cả đều là giấc mộng, anh ở cái tuổi này còn mộng – xuân, mà đối tượng thế nhưng lại là Khương Văn Hảo. Thật ra lúc trước anh cũng mơ thấy cô vài lần, nhưng mỗi lần tỉnh lại nghĩ về cô mà giải quyết, cũng không có cảm giác gì. Lần này lại không như thế, sau khi anh dựa vào những hồi ức còn sót lại phát tiết xong, trong lòng lại càng thêm bí bách, hình như trong lòng có cái gì đó lén lút sinh sôi.

Đường Khải Sâm phát hiện anh lại có chút nhớ nhung Khương Văn Hảo, không chỉ bởi vì dục vọng xấu hổ bí ẩn, mà hình như còn có... một loại tình cảm khó nắm bắt. Anh đối với cảm giác này có hơi hoảng sợ, nên cực lực khắc chế, nhưng ban đêm lại phóng túng bản thân ảo tưởng cô.

Kết quả chính là càng khắc chế càng phiền lòng, cuối cùng biến thành hồng bét.

Tính tình bà nội cũng càng ngày càng không tốt, kết quả mới nhất của bác sĩ cho thấy các chỉ số sức khỏe của bà đều xuống thấp, lại thêm tâm trạng suy sụp, nếu không nhanh chóng phẫu thuật thì sẽ rất nguy hiểm.

Bà cũng đồng ý phẫu thuật, chỉ có một yêu cầu là được gặp Khương Văn Hảo. Đường Khải Sâm cũng không dám chậm trễ, vội vàng tìm người khắp nơi, cuối cùng biết được cô đến tìm Chu Tử Nghiêu.

Đoạn đường này tâm trạng của anh vô cùng phức tạp, nhưng vẫn phải tới, kết quả là bắt gặp một màn như vậy. Hai người ở đầu đường ôm hôn, dáng vẻ khó chia lìa, hình ảnh kia giống như thanh chùy thủ sắc bén hung hân đâm thẳng vào ngực anh...

Văn Hảo chưa kịp điều chỉnh tâm tình của mình, trước mặt lại bất ngờ xuất hiện một đôi giày da kiểu nam sang chảnh, cô hơi ngẩn đầu, ánh mắt nhìn đối phương mang theo chút kinh ngạc.

Đáy mắt sâu thẳm của Đường Khải Sâm còn vương tơ máu, anh nhìn cô một hồi, thấp giọng mở miệng: “Bà nội bệnh nặng, trước khi phẫu thuật muốn gặp em.”

Sự tình khẩn cấp, Văn Hảo quá rõ ràng tính tình bướng bỉnh của bà nội, vì thế lập tức đáp ứng. Cô không nói thêm gì với Đường Khải Sâm, thực ra là cũng không có lời nào để nói, sau khi lên xe cứ thất thần nhìn cảnh vật ngoài cửa kính.

Sắc trời tối dần, cửa kính phản chiếu khuôn mặt có vẻ mệt mỏi của cô, thi thoảng cũng phản chiếu ánh mắt anh nhìn cô. Văn Hảo dứt khoát nhắm mắt lại, không muốn có bất kì trao đổi gì với anh.

Đường Khải Sâm cảm thấy trái tim trống rỗng của mình lại bị người ta hung hăng đánh thêm một quyền, Khương Văn Hảo không nói chơi, cô thật sự không muốn có bất kì dính dáng tới anh —

Lão phu nhân chậm chạp không tiến vào phòng phẫu thuật rồi cuộc đã gặp được Văn Hảo như ý nguyện, run rẩy đưa tay qua, bà đeo mặt nạ dưỡng khí nên nói chuyện cũng không được rõ ràng, mỗi lần hô hấp đều gợn lên một vệt suwong trắng mờ mờ.

Bên cạnh có nhiều người đang đứng, ngoài bác sĩ và hộ lí, còn có Đường Trọng Kiêu và vợ anh ta là Hứa Niệm, đều có vẻ mặt nghiêm trọng. Trước khi đến Văn Hảo cũng không biết tình hình bà lại không ổn như vậy, so với lúc trước thì gầy hơn rất nhiều, cô phải cúi gần sát người bà mới có thể nghe thấy lời bà nói.

“Nếu như ta không ra được, con hãy đi cùng bọn chúng tiễn ta một đoạn nhé. Thay ta trông chừng thẳng góc kia, tất cả đều có người đi cùng, chỉ có nó một mình lẻ loi...”

Bà nói đã không ra hơi, một câu dứt mấy quãng, nhưng Văn Hảo vẫn nghe hiểu.

Trước kia vẫn cảm thấy người lão phu nhân không thích nhất chính là cháu trai lớn bạc tình này, cho nên rất hay soi mói bắt bẻ anh, không nghĩ tới phút cuối cùng người nhớ thương nhất lại là anh. Văn Hảo nhìn mấy hộ lí đẩy xe nằm của bà vào phòng, bàn tay già nua từ từ trượt ra khỏi tay mình, đáy lòng không tránh nổi chua xót.

Lão phu nhân đã hơn tám mươi tuổi, ở tuổi này, mỗi lần tiến vào phòng phẫu thuật đều cần phải chuẩn bị tâm lí cho tình huống xấu nhất.

Phẫu thuật tiến hành rất lâu, người ở chỗ này không ai nói chuyện, trừ con gái vừa mới ra đời của Đường Trọng Kiêu phát ra vài tiếng y y nha nha, bên ngoài phòng phẫu thuật vô cùng yên tĩnh. Đường Khải Sâm ngồi cách Văn Hảo không xa, giữa bọn họ chỉ cách một chỗ ngồi, cho nên mỗi lần cô nhìn về phía phòng phẫu thuật, ánh mắt luôn chạm vào anh.

Anh vẫn hơi nhắm mắt, áo bành tô màu đen trên người làm lộ rõ sắc mặt tái nhợt, cằm cũng đầy râu, xem ra đã rất lâu không được nghỉ ngơi thật tốt. Tất cả tình cảm của người này, có lẽ đều dành cho người nhà của mình, Văn Hảo biết anh nhiều năm như vậy, ngoài trừ người nhà họ Đường, cô chưa từng thấy anh để ý người nào nhiều như thế.

Cô chà xát ngón tay hơi lạnh, bệnh viện luôn cho người ta cảm giác âm u lạnh lẽo, ở chỗ nào cũng thấy lạnh cả người. Trên người cô chỉ mặc cái áo khoác ngắn, vừa ngồi một lúc đã thấy rét run.

Hành động nhỏ như vậy, không hiểu sao lại khiến người đàn ông bên cạnh đột ngột mở mắt, cởi áo bành tô trên người choàng lên vai cô. Văn Hảo muốn từ chối, nhưng thấy Đường Trọng Kiêu và Hứa Niệm đã nhìn qua, cảm thấy nếu cứ đẩy qua đẩy lại thì rất khác người, tình huống bây giờ cũng không thích hợp. Vì vậy nên cô chỉ đành hơi hạ mắt nói “Cảm ơn anh.”

“Chỉ là chuyện nhỏ.” Anh nói nhỏ, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ba chữ “Đang phẫu thuật” màu đỏ tươi.

Văn Hảo nhận ra anh đang khẩn trương, bởi vì từ đầu đến cuối tay của anh đều nắm chặt thành quyền, song người đàn ông này luôn giỏi che giấu, cho nên không dễ dàng biểu hiện sự yếu ớt của mình trước mặt người khác.

Anh nhìn chăm chăm cửa hồi lâu, lại hơi hơi nghiêng đầu nhìn cô một cái, bỗng nhiên nói: “Đói không?”

Lúc này Văn Hảo mới nhớ ra mình chưa ăn cơm, gặp Chu Tử Nghiêu xong thì đến đây luôn, đến bây giờ đã qua mấy tiếng. Nhưng lúc này làm gì có tâm trạng ăn uống, vì thế lắc lắc đầu: “Không đói bụng.”

Đường Khải Sâm nhìn cô chăm chú, cuối cùng cũng không nói gì.

Bên kia Đường Trọng Kiêu và Hứa Niệm cũng đang nhẹ giọng thì thầm. Hai người họ thật sự rất thân mật, Đường Trọng Kiêu nắm chặt tay Hứa Niệm, như là đang im lặng an ủi cô ấy, vừa so sánh như vậy, bọn họ bên này càng lúng túng hơn.

“Khi đó, cha em phẫu thuật, anh không nhìn thấy tin nhắn kia.”

Bỗng nhiên Văn Hảo nghe anh nhắc lại chuyện xưa, tuy rằng trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng không có quá nhiều cảm giác, chỉ nhẹ giọng nói: “Không sao, đều qua rồi.”

Đường Khải Sâm cười nhẹ một tiếng, nghe vào tai như là tự giễu: “Phải không?”

“Ừm.”

Văn Hảo cho rằng đề tài kết thúc như vậy, không nghĩ tới anh lại nói tiếp: “Nhưng anh để ý.”

Cô cúi đầu không nhìn anh, cũng không hỏi vì sao, đối với một người đã coi mọi chuyện đều đã qua, thì cái gì cũng không thêm để ý. Dù lúc trước có đau chết đi sống lại, giờ miệng vết thương lại bị rách ra, cũng không có chút cảm giác nữa rồi.

Đường Khải Sâm cũng không nói thêm nữa, anh luôn trong vai một người đàn ông kiêu ngạo, cho nên bất kể đúng sai phải trái cũng không thể đem hết lòng mình bộc lộ với cô. Song anh vẫn nhẹ nhàng nói với cô một câu: “”Cám ơn em Khương Văn Hảo, anh khốn nạn như vậy, mà bây giờ thế vẫn còn có em—— ”

Anh đã từng cực kì chán ghét lòng tốt của Khương Văn Hảo, nhưng lúc này, một mình anh cô độc đối diện với thời khắc sống còn của người thân, lại hết sức cảm kích cô. Thật may quá, dù cho lúc này cô chỉ ở bên cạnh anh, một câu cũng không nói, cũng cho anh niềm an ủi lớn lao...

Lời này của anh quá cảm tính cũng quá khê, Văn Hảo quay đầu nhìn anh, nyhuwng không thấy được vẻ mặt anh. Anh đã đứng lên đi về phía cửa sổ, thân hình cao to kéo lê một cái bóng đồ dài trên sàn nhà.

Gần sáng mới phẫu thuật xong, bác sĩ chính mang đến tin tức tốt song không quá lạc quan, phẫu thuật thành công, nhưng cần ở lại phòng ICU tiếp tục quan sát, dù sao thì người ở cái tuổi này, không thể qua loa được.

Mặc kệ thế nào, mọi người đều thở phào một hơi, con gái Đường Trọng Kiêu mới được mấy tháng, bây giờ vừa nháo vừa khóc. Đường Khải Sâm liền nói với anh ta: “Đi về cùng Hứa Niệm đi, anh ở lại.”

Đường Trọng Kiêu nhú mày nhìn anh: “Tối qua anh cũng không nghỉ ngơi rồi.”

“Không có việc gì.” Đường Khải Sâm xoay người nhìn về phía Văn Hảo, dừng lại một chút mới nói: “Để Trọng Kiêu đưa em về, được không?”

Văn Hảo khoát tay: “Không cần phiền phức như vậy, tôi tự đi, bên dưới có nhiều taxi.”

Bỗng nhiên Đường Trọng Kiêu ho một tiếng: “Ừm, dù sao lúc này cũng đã muộn rồi, trong phòng bệnh có chỗ nghỉ ngơi, không bằng cô nghỉ tạm ở đây một đêm.”

Đường Khải Sâm cùng Văn Hảo nhìn nhau, thế mà Đường Trọng Kiêu mặt không đổi sắc lôi kéo vợ mình đi về phía thang máy, nói cực kì thần nhiên: “Xe em hết dầu, không đi được xa như vậy.”

Đây là cái cố thói nát chùng nào, ngay cả Văn Hảo cũng rõ anh ta đang tạo cơ hội cho hai người họ. Nhưng không phải bình thường người này không hợp với anh trai mình hay sao?

38. Chương 36

Editor: Linh Đang

Hết lần này đến lần khác lại trùng hợp như vậy, quản gia trong nhà cũng vừa mới đưa đồ ăn tới, sau khi toàn thân thả lỏng thì kết quả chính là, lúc này Văn Hảo chỉ mới ngửi được mùi thức ăn mà bụng đã kêu vang. Lúc trước khi cô sinh Bắc Bắc thì bị bệnh, một khi đói quá mức sẽ dễ dàng bị tụt huyết áp, lúc này hai chân đều như nhũn ra.

Đường Khải Sâm nhận lấy đồ mà quản gia đưa tới, con người đen hơi hơi ngưng mắt nhìn cô, nói: “Ăn gì đó trước, cái khác, đợi lát lại nói.”

Cũng không biết người nọ có cố ý hay không, Văn Hảo liếc mắt liền thấy màu sắc trong hộp đồ ăn, lại còn có chân heo đường phèn mà cô thích nhất, lúc này đến bụng cũng không tự chủ được phát ra tiếng kêu “ục ục”.

Đáy mắt Đường Khải Sâm có ý cười chợt lóe lên, giơ chiếc hộp nặng trĩu về phía cô: “Phần của hai người, anh cũng không ăn hết, đừng lãng phí.”

Anh nói xong thì bước trước vào phòng bệnh, chỉ còn mình cô đứng sững sờ tại chỗ, phần của hai người, cho nên vừa rồi anh cố ý gọi điện thoại bảo quản gia đưa đến? Văn Hảo có hơi chút do dự, cuối cùng vẫn theo vào.

Trong phòng bệnh rất im lặng, bà nội còn chưa tỉnh, chỉ còn tiếng máy điện tâm đồ kêu “tích tích” ổn định mà an bình. Đường Khải Sâm bày tất cả đồ ăn lên bàn trà, lúc này anh chỉ mặc một chiếc áo vàng nhạt mỏng, cổ tay áo hơi cuộn lên lộ ra cánh tay rắn chắc, thoát nhìn thuần thực lại vô hại, nghe được tiếng bước chân cũng chỉ hơi nâng cằm: “Rửa tay.”

Những hình ảnh này, thật ra trùng lặp với những gì đã từng xảy ra trong cuộc sống của bọn họ, chẳng qua khi đó người ngồi ở vị trí của Đường Khải Sâm lại chính là cô... Văn Hảo vào phòng vệ sinh rửa tay, nhìn gương hít sâu, rũ bỏ những hình ảnh xưa cũ ra khỏi đầu.

Đường Khải Sâm đưa đôi đũa cho cô, đầu ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng lướt qua: “Đồ ăn là mẹ Lưu làm, hẳn là em rất thích.”

Văn Hảo còn nhớ rõ người đó, thực sự nấu cơm vô cùng ngon, chỉ là tính tình không được tốt, vì thế buột miệng nói một câu: “Con trai bà ấy kết hôn chưa?”

Đường Khải Sâm nghe thấy cô hỏi, ánh mắt chăm chú nhìn cô. Văn Hảo ý thức được bình thường người này cũng hiếm khi câu thông cho người khác, huống chi là việc vụn vặt như vậy, vì thế lắc lắc đầu: “Coi như tôi không hỏi.” D@D#L\$Q%D~~

Đường Khải Sâm khó có lúc kiên nhẫn, đối với việc như này cũng không nhịn được tò mò: “Tại sao lại nhớ rõ chuyện này?”

“Con trai của mẹ Lưu rất hiếu thuận, mỗi lần tìm bạn gái đều xem có thể hòa hợp với mẹ Lưu hay không, cho nên mỗi lần đều đổ vỡ.” Văn Hảo nhớ tới biểu cảm của mẹ Lưu khi nói với cô chuyện này, vẫn rất cảm thán, lập tức lại cảm thấy là lạ, tại sao bản thân mình lại không cẩn thận nhắc tới với Đường Khải Sâm?

Còn là chuyện bất quá như vậy.

Kết quả là việc nhỏ nhảm chán như vậy, hai người lại tốn thời gian một bữa cơm, may mắn không có tình huống tắc nghẽn phát sinh, cho nên không khí cũng không tệ lắm. Nhưng Văn Hảo nhìn thời gian, thế nhưng đã là hơn hai giờ đêm, lúc này trở về không quá an toàn, Bắc Bắc có tiểu Tào chăm sóc cô không cần lo lắng, nhưng cùng Đường Khải Sâm ở cùng một chỗ —— d:D5 đ:lol: l:love2: q:hixhix: đ

Cô quay đầu vừa lúc nhìn thấy đối phương như đang đắm chiêu nhìn mình chăm chăm, có lẽ cũng đang tự hỏi cùng một vấn đề. Văn Hảo nghĩ nghĩ, vì thế chủ động nói: “Trọng Kiều nói mấy ngày nay anh không nghỉ ngơi, anh đi ngủ đi, tôi ở cùng bà nội.”

Dù sao cũng còn vài tiếng nữa, hừng đông cô kịp lúc mang bữa sáng trở về cho Bắc Bắc cùng tiểu Tào.

Nhưng Đường Khải Sâm nghe xong lời này lại không đi, ngược lại chuyển ghế ngồi bên cạnh cô: “Cùng nhau.”

Anh trò chuyện đề tài không có dinh dưỡng với cô, cũng chỉ vì kéo dài thời gian giữ người ở lại, sao có thể lãng phí thời gian quý giá như vậy vào giấc ngủ được!

Nhưng anh ở lại, Văn Hảo lại cảm thấy muốn bốc hơi đi, người này, chẳng lẽ không nhìn ra cô nói như vậy không phải quan tâm anh, mà là không muốn trôi qua một đêm với anh sao? Nhưng da mặt cô mỏng, lời nói trực tiếp như vậy vẫn không nói nên lời, thấy anh kiên trì liền lập tức đứng lên: “Vậy tôi đi ngủ —— ”

Tay của anh giành trước một bước nắm lấy cổ tay cô, lúc này mới hơi ngước mắt nhìn về phía cô: “Có thể nói chuyện với anh không?”

Ánh mắt cô độc như thế, thật đúng là không nên thuộc về người đàn ông này. Văn Hảo còn nghi ngờ chính mình nhìn lầm rồi, ngay sau đó lại nghe anh nói: “Tùy tiện nói chuyện gì cũng tốt, chỉ nói là nói mà thôi, anh cam đoan không làm cái gì hết.”

Nhớ tới bộ dáng ở ngoài phòng mổ hôm nay của anh, Văn Hảo vẫn ngồi xuống, nhưng cô thật sự cảm thấy mình cùng Đường Khải Sâm không có gì đáng để nói. Quan hệ giữa bọn họ quá phức tạp, hình như cái gì cũng không thích hợp.

Đường Khải Sâm cũng đang trầm mặc, có lẽ đang nỗ lực tìm đề tài.

Cuối cùng Văn Hảo hỏi tới mẹ Đường Khải Sâm: “Hiện tại thân thể của bác có khá hơn chút nào không?”
D@D#L\$Q%D~

Thật ra Đường phu nhân đối xử với cô cũng không tệ lắm, tuy nói không có thân cận như vậy, nhưng cũng không làm khó dễ cô. Chỉ là bốn năm trước nhà họ Đường gặp biến cố lớn, em gái Đường Khải Sâm là Đường Mạc Ninh cũng qua đời ngoài ý muốn, dưới những đả kích liên tục, tinh thần của Đường phu nhân liền bắt đầu không bình thường, luôn ở nước ngoài an dưỡng.

Đường Khải Sâm nói tới mẹ, mỗi một trên mặt rõ ràng hơn: “Có khi có thể nhận thức, có khi ngay cả anh cũng không nhận ra.”

Thoạt nhìn vẫn là bộ dạng của bốn năm trước, trong lòng Văn Hảo có chút thổn thức, lại nghe Đường Khải Sâm trầm thấp cười một tiếng: “Cho nên thật sự anh rất chán ghét bệnh viện. Lúc trước khi cha anh mắc tâm bệnh rồi mất, là anh cùng mẹ ở lại bệnh viện một đêm. Sau đó là Mạc Ninh không còn, một mình anh trông coi em ấy, bây giờ là bà nội—— ”

Khi anh nói những lời này thì thậm chí trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng Văn Hảo vẫn có thể nhìn thấy bi thương bị che dấu trong mắt anh. Thân là con trai cả, trên người anh gánh vác trách nhiệm cô đều hiểu tất cả, nhưng anh phải chống, trong lòng có bao nhiêu sợ hãi cùng mỗi một đều không thể nói với bất kỳ ai, mà trên thực tế, cũng không có bất kỳ người nào có thể thay anh chia sẻ.

“Cám ơn em đêm nay có thể đến.” Bỗng nhiên anh nhìn cô một cái, ánh mắt mềm mại hơn rất nhiều.

Văn Hảo rõ ràng ẩn ý trong đôi mắt của anh, nhưng chỉ nhếch môi khẽ cười: “Bà nội cũng là trưởng bối của tôi, đến thăm bà là việc nên làm.”

Đường Khải Sâm biết cô đang cố ý phân rõ giới hạn với mình, hơi hơi nghiêng đầu không nói gì nữa.

Sâu trong bóng tối, hai người im lặng ngồi tại chỗ, không ai biết nên nói tiếp cái gì. Mãi đến lúc dụng cụ tâm điện bỗng nhiên bắt đầu không kêu lên không bình thường, Văn Hảo lập tức khẩn trương nhìn về phía đối phương. Đường Khải Sâm cũng biến sắc, nhanh chóng đứng dậy nhấn gọi nút ở đầu giường, bác sĩ trực ban nhanh chóng đi tới, mấy người hộ sĩ cũng vội vàng vàng tiến vào theo.

Văn Hảo thấy bọn họ kéo rèm lên, sau đó một người hộ sĩ trong đó bảo hai người bọn họ tránh đi. Văn Hảo khẩn trương đến mức tim đập không có quy luật, cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, dây thần kinh của anh nổi lên, viền môi trắng tấp, bàn tay rứa bên người nắm rất chặt.

Cô do dự 2 giây, vẫn nhẹ giọng an ủi anh: “Yên tâm, nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Đường Khải Sâm cứng ngắt gật đầu, qua một lúc mới nói: “Nhất định không có việc gì.”

Loại thời điểm này mỗi phút mỗi giây đều bị vô tình phóng đại, cũng không biết qua bao nhiêu lâu, cuối cùng thấy bác sĩ đầy đầu mồ hôi đi ra. Đường Khải Sâm cùng Văn Hảo lập tức nghênh đón, giọng đối phương trầm trọng nói: “Tạm thời không có việc gì, nhưng tuổi của bà quá lớn, tình huống vô cùng không ổn định, mọi người phải chuẩn bị tâm lý trước.”

Văn Hảo rõ ràng cảm thấy lỗ tai của mình ơng ơng “ầm” một tiếng, lại nhìn về bà đang ngủ say sau rèm, trong lòng đè nén không nói ra được.

Đường Khải Sâm đứng ở đó không nhúc nhích, chỉ phát ra một tiếng giọng mũi cực thấp, Văn Hảo nhìn anh lúc này, há miệng thở dốc, lại cảm thấy nói cái gì cũng đều chỉ là lời nói suông.

Vốn trong phòng bệnh đang căng thẳng lại quay về yên tĩnh như lúc đầu, Đường Khải Sâm ngồi trở lại vị trí cũ, vẫn thất thần nhìn bà mình trên giường. Văn Hảo cũng im lặng nhìn bà nội, bình thường khuôn mặt nghiêm khắc, giờ phút này mơ hồ có chút bất an, có lẽ trong mộng đang phải chịu đau đớn dần vạt.

Bỗng nhiên Văn Hảo lại nhớ tới cha, lúc ấy bệnh tình của ông đã đến kì cuối, ngay cả trị liệu cũng là một dạng giày vò, lúc ấy ông nói cho cô biết: “Buông tay đi con, như vậy đối với cha mà nói, ngược lại là loại giải thoát.”

Cô không biết bây giờ bà nội có giống vậy hay không, nhưng người rời đi cứ rời đi như vậy, những người còn lại thì...

Cô lặng lẽ nhìn người đàn ông bên cạnh, bỗng nhiên lại nhớ đến những lời bà nội nói trước khi vào phòng giải phẫu. Giờ phút này Đường Khải Sâm vẫn ngồi thẳng lưng, thậm chí không có nửa chút biến hóa, đến lông mi đều không chớp một chút, giống như suy nghĩ đã hoàn toàn mất đi.

Rốt cuộc Văn Hảo cũng phát hiện không thích hợp, bắt đầu có chút bận tâm về anh: “Đường Khải Sâm?”

“Anh vẫn cho là, bà nội khỏe mạnh như vậy, sẽ không rời đi như vậy.” Bỗng nhiên anh mở miệng, hốc mắt lập tức đỏ, giọng nói cũng mang theo run rẩy không thể phát giác.

Mũi Văn Hảo bắt đầu thấy chua xót, hơi cúi đầu xuống: “Người lớn tuổi, luôn phải trải qua lần này, không ai ngoại lệ cả.”

Nhưng Đường Khải Sâm lại giống như không nghe thấy lời nói của cô, thản nhiên nói: “Mỗi lần bà mắng anh, thật ra anh không khó chịu, ngược lại rất cao hứng. Ít nhất như vậy, anh còn cảm thấy anh có gia đình, có người nhà —— ”

Văn Hảo nghe thấy anh trầm thấp nói xong, từng chữ đều lộ ra nỗi sầu não không nói ra được. Ít có lúc tinh thần người đàn ông này sa sút như vậy, giờ phút này đến cô cũng có chút giật mình.

Bình thường anh quá mức lạnh nhạt, lại đầy đủ lạnh lùng, thậm chí có lúc cô cảm thấy trên thế giới này không có bất cứ chuyện gì có thể làm anh tổn thương. Nhưng...

“Mỗi lần gặp phải chuyện anh không giải quyết được, chỉ cần bà nội còn ở đó, anh đã cảm thấy an tâm.” Anh khẽ rũ mắt xuống, giọng nói hoàn toàn khàn đi.

Văn Hảo nhìn đường cong trên khuôn mặt góc cạnh của anh, giờ phút này lại nhuốm một tầng yếu ớt cùng cô tịch không nói ra được, cô chần chờ vươn tay nhẹ nhàng phủ lên tấm lưng rắn chắc của anh, định nói chút gì.

“Đường Khải Sâm, đừng như vậy, bà nội sẽ qua khỏi.”

Bỗng nhiên Đường Khải Sâm nghiêng người qua, hai má vùi vào trong hõm vai cô, toàn thân Văn Hảo đều ngấn ra tại thời khắc đó. Hơi thở ấm áp của anh phun vào da thịt cô, tiếp theo là hai tay chặt chẽ vịn lấy cô.

Văn Hảo cảm thấy hai tay anh ôm mình vô cùng chặt, giống như sợ bị cô đẩy ra, cô biết giờ phút này trong lòng anh chỉ cần một chút an ủi, cũng không mang bất kỳ chút tình dục nào.

Cho nên cô cần cần môi, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc đen mềm mại của anh: “Một đời bà trải qua nhiều chuyện như vậy còn gắng gượng được, anh phải tin tưởng bà.” D@D#L\$Q%Đ~~

Môi Đường Khải Sâm nhẹ nhàng dán sau tai cô, hồi lâu mới nói: “Đúng, bà nói qua muốn nhìn thấy anh cưới vợ sinh con, sẽ không rời đi như vậy.”

Văn Hảo giật mình, lại nhìn bà đang nằm tiều tụy trên giường thì trong lòng vô cùng phức tạp. Bà nội không kiên trì nổi, lúc này... Có phải nên thỏa mãn nguyện vọng của bà, để Bắc Bắc gọi bà một tiếng cụ hay không?

Hai người vượt qua một đêm dài, Văn Hảo cảm giác được ngoài cửa sổ có nắng mai xuyên vào thì phát hiện chính mình lại dựa vào bả vai Đường Khải Sâm mà ngủ, hai người gắt gao nằm cùng nhau, trên người còn đang đắp áo khoác của anh.

Cô nhớ rõ lúc trước rõ ràng là người đàn ông này ôm cô không buông tay

Đường Khải Sâm ôm cánh tay còn đang ngủ, lông mày anh nhíu rất sâu, thoạt nhìn cũng không thoải mái. Cô thở dài, khi chuẩn bị đứng dậy lại bị người đàn ông đột nhiên vươn ngang tay ôm lấy cổ.

Văn Hảo trừng mắt to, tiếp theo liền thấy anh chậm rãi mở mắt ra, tiện đà nghiêng mặt lại cô.

Bốn mắt nhìn nhau, những tia nắng sớm cũng dần chiếu vào, Văn Hảo lại thấy được độ ấm hừng hực trong mắt anh, sau đó anh nhanh chóng kẻ sát lại cô, hạ xuống một nụ hôn trên môi cô.

Không khí quá mức yên tĩnh hài hòa, đang lúc mơ màng màng, Văn Hảo còn nghĩ mình chưa tỉnh ngủ. Nụ hôn này không giống với lúc trước anh mang theo công kích cùng xâm lược, mà cực kỳ giống hồi ức hôm đó khi cô uống say trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, quá mức ôn nhu, ôn nhu đến mức làm cô sinh ra vài phần hoảng hốt.

Môi lưỡi giao triền, thậm chí cô có thể cảm giác được những sợi chỉ bạc khi bốn cánh môi tách khỏi nhau.

Văn Hảo thấy đôi mắt đen của anh nhìn chăm chú vào chính mình, như là có lời muốn nói, theo bản năng cô không muốn nghe, ai biết một giây sau anh càng thêm dùng sức hôn, như muốn nuốt cô vào bụng.

Bọn họ đang đắp cùng một chiếc áo bành tô, cho nên dưới quần áo hai người chặt chẽ dán vào nhau, tay của anh đặt bên hông cô, cũng dùng hết sức lực như thế, Văn Hảo bị anh hôn sắp thở không nổi, lúc này anh mới thỏa mãn buông cô ra.

“Anh biết bây giờ nói em cũng sẽ không tin, nhưng Khương Văn Hảo, hình như anh... Thật sự thích em.” Thậm chí môi anh còn cách cô vô cùng gần, cho nên nói ra những lời này vô cùng trầm thấp

Văn Hảo nghe vào tai thì càng thêm cảm thấy không chân thật, cô trừng anh, vừa định nói chút gì, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói suy yếu cắt đứt hai người: “Thằng nhóc đáng chết, thật muốn làm ta tức chết... Cái gì gọi là giống như, không thể khí phách hơn chút sao?”

Văn Hảo cùng Đường Khải Sâm đồng thời ngậy ngấn cả người, quay đầu liền thấy bà nội trừng mắt lạnh lùng nhìn hai người.

39. Chương 37

Editor: Linh Đang

Văn Hảo trước hết lấy lại tinh thần, bỗng dưng cô đứng lên, nhanh chóng cúi đầu sửa sang lọn tóc mỏng bên má: “Bà tỉnh rồi ạ, cháu đi gọi bác sĩ tới.”

Cô đi rất nhanh, cũng không nhìn về phía Đường Khải Sâm chút nào, ánh mắt anh phức tạp nhìn chăm chăm bóng lưng cô cho đến biến mất, lúc này mới xoay người nhìn bà nội trên giường bệnh.

Bà nội vẫn trừng anh như vừa rồi, vẻ mặt nổi giận không thêm tranh luận.

Đường Khải Sâm thực sự vừa tức vừa buồn cười, cúi người dịch góc chăn cho bà: “Bà thở bình tĩnh, chuyện này không gấp được.”

Dù sao cũng vừa mới tỉnh, lúc này giọng điệu của lão phu nhân hoàn toàn thấp xuống, nhưng ánh mắt không ôn hòa một chút nào: “Không vội? Còn không vội nữa ta sẽ không có cơ hội nhận chất trai nhỏ về được.”

Đường Khải Sâm không tiếp lời này, ngược lại nắm ngón tay gầy già nua của bà, nhẹ nhàng dán lên hai gò má của mình. Lão phu nhân hoàn toàn trầm mặc, cháu trai lớn của bà, rất hiếm khi để lộ cảm xúc ra bên ngoài như bây giờ.

“Bà phải chờ cháu đoạt cô ấy về đã, ngoài Bắc Bắc ra, còn phải đợi ôm những đứa con khác của chúng cháu, đặt tên cho chúng.” Đường Khải Sâm nhẹ giọng nói xong, khom lưng hôn vào tay bà một cái, lúc này mới ngẩng đầu chống lại tầm mắt của bà, “Chúng ta thỏa thuận nhé.”

Lão phu nhân lặng im rất lâu, lặng lẽ quay đầu đi: “Xem tính tình này của cháu, chẳng phải ta ở bên cạnh gấp chết —— ”

Bà vẫn nói năng thận trọng như trước, nhưng giọng nói lại mang theo vài phần ghen ngào rõ ràng, Đường Khải Sâm chôn mặt trong lòng bàn tay bà, cảm thụ được nếp nhăn cùng độ ấm trong lòng bàn tay bà, một lòng lo lắng mới hoàn toàn trầm tĩnh lại.

Tối qua nếu không phải Khương Văn Hảo cùng anh, những dày vò anh phải chịu sẽ tuyệt đối nhiều hơn thế này. Cũng là giờ khắc này anh mới hiểu được, một đời người, có được nhiều nhưng lại chẳng có gì, có một người có thể để mình an tâm ấm lòng không mới là quan trọng.

Nhưng chính anh cũng rõ ràng, con đường này phải từ từ không được vội vàng, Khương Văn Hảo sẽ không dễ dàng tin tưởng lời yêu anh nói ra từ miệng như vậy.

Bà nội cũng biết rõ điểm này, giọng nói trầm thấp không dễ nghe thấy: “Chỉ cần có tâm, không có gì làm không được. Quá khứ con bé không tin con, đó là vốn con không dụng tâm.”

Đường Khải Sâm cười gật gật đầu: “Người như con, một khi xác định, sẽ đi trên con đường đó không quay đầu.”

Bà nội nửa tin nửa ngờ nhìn anh: “Nếu, hồ ly tinh kia trở về thì sao?”

Cảm xúc trên mặt Đường Khải Sâm hơi ngưng lại, vừa định trả lời, Khương Văn Hảo đã cùng bác sĩ bước nhanh tới. D@Đ#L\$Q%Đ~~

Bác sĩ thay lão phu nhân làm kiểm tra, hai người ở đây đều khẩn trương nín thở mặt mũi ngưng trọng, cuối cùng chỉ thấy cảm xúc trên mặt bác sĩ đều buông lỏng, nói: “Các hạng mục chỉ tiêu tạm thời rất bình thường, nhưng còn phải quan sát thêm, tuổi bà lớn rồi, thận trọng một chút không có chỗ hại.”

Đường Khải Sâm hơi gật đầu, cuối cùng lộ ra chút ý cười: “Cực khổ rồi.”

Sáng sớm Đường Trọng Kiều cũng chạy tới, nhìn sắc mặt chắc tối qua chưa ngủ đủ, hai huynh đệ đứng trên hành lang thấp giọng trò chuyện. Văn Hảo nhìn nhìn thời gian, đứng dậy chào tạm biệt bà nội.

“Trở về đi, ngủ một giấc cho ngon.” Bà nội vẫn nhìn cô cười, hơi động ngón tay mắt lại nhìn về phía hành lang, “Cám ơn cháu.”

Văn Hảo biết đây là lão phu nhân tại nói cảm ơn thay Đường Khải Sâm, trong lòng bà nội cực kì thông suốt, rất nhiều việc đều nhìn thấu triệt hơn những người trẻ tuổi bọn họ. Lúc cô đi thang máy xuống thì trong lòng một mực tính toán, cho dù thân phận của Bắc Bắc vĩnh viễn không thể vạch trần, nhưng nếu bé có thể mang đến cho lão phu nhân một chút vui vẻ cùng khoái hoạt cũng tốt.

Trong lòng hạ quyết tâm, Văn Hảo quyết định chờ Bắc Bắc tan học sẽ dẫn bé đến thăm lão phu nhân.

Vừa rồi vào thang máy thì Đường Khải Sâm quay lưng lại phía cô nói chuyện với Đường Trọng Kiên, cho nên cô chỉ khoát tay với Đường Trọng Kiên, ý bảo rời đi. Nhớ tới những lời người nọ nói lúc sáng sớm, cho dù căn bản cô không cho là thật, nhưng trong lòng vẫn có chút không được tự nhiên.

Ra khỏi khu nhà nội trú, phía sau liền có tiếng bước chân vội vàng đuổi theo, cô quay đầu lại nhìn thì đúng là Đường Khải Sâm.

Trên cánh tay người nọ đắp áo khoác, sải bước đến gần cô, mở miệng liền nói: “Anh đưa em.”

Văn Hảo lắc lắc đầu: “Không cần.”

Đường Khải Sâm nhìn cô, bỗng nhiên mệt mỏi cười cười: “Anh biết em không muốn bắt đầu một lần nữa với anh, nhưng không cần đề phòng anh khắp nơi như vậy. Tối qua em giúp anh nhiều như thế, hiện tại đưa em về, là chuyện phải làm.”

Văn Hảo suy nghĩ, cảm thấy chính mình vẫn lảng tránh ngược lại như có vẻ chột dạ, vì thế thản nhiên gật đầu nói: “Vậy anh đưa tôi đến chỗ tiểu Tào đi.”

Bắc Bắc đang ngồi trên giường tự mình mặc quần áo, lúc ngủ dậy thường hay buồn bực, thật ra điểm này vô cùng giống Đường Khải Sâm. Lúc này khuôn mặt nhỏ rất thối, thấy Văn Hảo mới hơi lộ ra nụ cười: “Đi Hảo, tối qua đi lại đi đâu vậy?”

“Ở bệnh viện.” Văn Hảo chớp chớp mắt, ngồi bên giường ôn nhu nhìn bé, “Con còn nhớ rõ cụ hôm trước trông con rồi đưa con về nhà không?”

Thực sự gười già bên cạnh Bắc Bắc không nhiều, cho bé nhanh chóng nhớ ra, đôi mắt trũng rất lớn: “Cụ ngã bệnh? Phải tiêm sao?”

Văn Hảo gật gù đầu, cầm bàn tay nhỏ mềm mềm của bé nói: “Đúng vậy, cụ lớn tuổi như vậy còn bị tiêm, rất vất vả. Tan học con đến thăm cụ được không?”

Trong nhận thức của đứa nhỏ, tiêm là chuyện vô cùng nghiêm trọng, cho nên lúc này Bắc Bắc thấy Đường lão phu nhân rất đáng thương, vì thế bé đáp ứng không chút do dự: “Cháu mang đường cho cụ, như vậy sẽ không cảm thấy mệt mỏi vì thuốc.”

Văn Hảo cười nheo cái mũi nhỏ của bé: “Bảo bối thật hiểu chuyện.”

“Mẹ nói, mỗi người đều sẽ già, vậy nên phải đối xử tốt với ông bà nội.” Bắc Bắc hất cằm, kiêu ngạo nói xong lời nói này, lúc này mới nhảy xuống giường chạy đi rửa mặt.

Văn Hảo ngồi ở trên giường suy nghĩ, mang đứa nhỏ đi xem lão phu nhân cũng không khó, nhưng êm đẹp gọi bà là “cụ nội”, hình như thế có chút kỳ quái...

Hai người xuống lầu thì Đường Khải Sâm còn chưa đi. Tối qua anh chưa ngủ đủ, lúc này rõ ràng là vô cùng mệt mỏi, dựa lưng vào ghế hơi nhắm mắt, cũng không biết có ngủ hay không.

Văn Hảo do dự, vươn tay gõ nhẹ cửa kính xe.

Đường Khải Sâm xoay đầu lại nhìn bọn họ, vừa rồi sau một lát, anh đã ngủ, cuối cùng mơ thấy một giấc mộng vô cùng đáng sợ. Bệnh tình của bà nội chuyển biến xấu, sau đó... trong mộng đều là khúc nhạc dạo màu xám, nhưng lúc này mở mắt ra nhìn thấy một lớn một nhỏ đứng ngoài xe, trong lòng anh lập tức an ổn lại không ít. D@D#L\$Q%D~~

Anh xuống xe chào hỏi với Bắc Bắc. Nhóc con ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt chớp chớp vô cùng sáng: “Chú, sao chú lại ngủ ở đây thế, cẩn thận cảm mạo đấy.”

Đứa nhỏ trực tiếp bộc lộ quan tâm, làm Đường Khải Sâm hoàn toàn, bên người anh trừ bỏ lúc trước có Khương Văn Hảo, hình như là không có ai nói với anh những lời này. Nháy mắt tầm mắt anh rồi tỉnh rồi mù, khoe miệng không tự chủ được hiện ra một nụ cười: “Chú đang đợi cháu, chú đỗ xe ở đây, để chú lái xe đưa cháu đi học có được không?”

Văn Hảo không nghĩ tới người này cố ý không trở về nhà nghỉ ngơi vì chờ bọn họ, điều này làm cho cô rất bất ngờ.

Đường Khải Sâm thấy cô nhìn chằm chằm vào mình, giải thích: “Vừa rồi anh nhớ ra một chuyện, muốn thương lượng với em, đợi Bắc Bắc đi rồi nói.”

Văn Hảo hoài nghi nhìn anh, thấy vẻ mặt anh nghiêm túc không giống như đang nói đùa, lúc này mới gật gật đầu, ôm Bắc Bắc lên xe.

Tối qua Văn Hảo cũng chưa ngủ đủ, đoạn đường này đầu đầu mơ màng, đưa xong Bắc Bắc liền dựa vào chỗ tựa lưng ngủ bù. Trong mơ màng chỉ nghe Đường Khải Sâm nói: “Bà nội vẫn có chỗ tiếc nuối, chính là không thể nhìn thấy con của anh —— ”

Lời của anh còn chưa nói xong, độ ẩm trong khoang xe nhất thời giảm xuống đến mức âm, phút chốc Khương Văn Hảo mở mắt ra, lạnh như băng nhìn anh.

Đường Khải Sâm quá rõ ràng hàm ý trong ánh mắt này, anh dùng lực nắm chặt tay lái, vẫn bình tĩnh nói hết những lời còn lại: “Lúc trước bà nội vẫn nghĩ Bắc Bắc là đứa nhỏ của chúng ta, nếu có thể, anh mong em đưa Bắc Bắc đến thăm bà, gọi bà một tiếng ‘cụ nội’, để đỡ bà cao hứng có được không?”

Khi nói những lời này dường như anh không có gì để chờ mong, nếu như nói thì lúc trước vết thương anh gây ra cho Khương Văn Hảo sâu nhất, có lẽ là đã cương quyết không cần đứa nhỏ này. Nay lại còn mặt dày vô sỉ yêu cầu cô đưa Bắc Bắc đến thỏa mãn nguyện vọng của mình, cô nên dứt khoát cự tuyệt anh mới đúng.

Quả nhiên Khương Văn Hảo vẫn dậm mực nhìn ngoài cửa sổ xe, chậm chạp không chịu mở miệng.

Trong lòng Đường Khải Sâm cũng không oán Khương Văn Hảo một chút nào, đi đến tình cảnh như lúc này, giống như bà nội nói, đều là chính anh tạo nghiệt. Nhưng bà nội đã quá mong chờ được trông thấy người chất trai này, nhưng lại sợ làm tổn thương Khương Văn Hảo lần nữa, ngay cả lúc trước quyết định giả vờ không biết thân thể của Bắc Bắc cũng là đề nghị của bà nội. Nhưng nhìn tình trạng bệnh tình của bà, không biết tiếng ‘cụ nội’ này còn có thể đợi được hay không.

Cho nên anh mới bắt buộc dĩ đưa ra đề nghị này, nhưng nếu Khương Văn Hảo cự tuyệt, thật ra cũng hợp lý.

Mãi đến khi đến cửa nhà Văn Hảo, cô cũng không nói với anh lời nào, Đường Khải Sâm thấy cô cởi dây an toàn muốn xuống xe, vẫn không khống chế được bắt lấy cánh tay cô: “Xin lỗi, đứa bé năm đó, anh —— ”

“Đừng nói tới nó nữa!”

Bỗng dưng Văn Hảo xoay đầu lại, ánh mắt hồng giống đầy máu, cô cắn chặt răng, nơi cổ họng đều tràn ngập từng đợt mùi tanh: “Anh không xứng, Đường Khải Sâm, sao anh còn có mặt mũi đề cập tới nó? Là anh không cần nó! Sao anh lại có thể làm như vậy, cho dù anh không yêu tôi, nhưng đó là cốt nhục của anh. Sao anh lại...”

Đường Khải Sâm thấy sắc mặt cô trắng như giấy, trái tim cũng như bị máy khoan điện hung dữ khoan qua, mặc kệ cố ý hay là những thứ khác, anh nợ Khương Văn Hảo, cuối cùng vẫn không có cách nào đền bù.

Văn Hảo dùng sức cắn môi, dường như đến chảy cả máu: “Năm đó là anh bức tôi sẩy thai, tại sao anh còn có thể lần lượt đề cập đến hai chữ đứa nhỏ trước mặt tôi.”

Đường Khải Sâm nhìn cô mở cửa xe bước nhanh rời đi, bóng lưng đơn bạc đó, lại tràn quyết tâm đoạn tuyệt. Anh chậm rãi chớp mắt, Khương Văn Hảo nên hận anh, dù cho lúc ấy anh nghe thấy cô tiến vào phòng giải phẫu, đã chạy đi tìm cô như điên, nhưng vẫn chậm...

Đã tạo thành hiểu lầm rồi, kết quả cũng quá mức thảm thiết.

Khương Văn Hảo nghĩ anh không muốn đứa bé kia, thậm chí tìm người bức cô sẩy thai, ở trong mắt cô, anh không khác gì ma quỷ cả.

Xế chiều lúc Đường Khải Sâm tới bệnh viện, ngoài ý muốn thấy được Khương Văn Hảo cùng Bắc Bắc. Lúc ấy anh đứng ở cửa hoàn toàn giặt mình, thậm chí không biết có nên đẩy cửa đi vào hay không.

Không khí bên trong rất tốt, Bắc Bắc ghé vào bên giường cười híp mắt nói chuyện với bà nội, quả thực bộ dáng kia vô cùng đáng yêu.

Mà Khương Văn Hảo vẫn ngồi bên cạnh mỉm cười nghe, thường nhẹ giọng bổ sung một câu. Thật sự bà nội rất cao hứng, thời gian dài như vậy tới nay, lần đầu tiên nhìn thấy bà lộ ra vẻ mặt vui mừng như thế. D@D#L\$Q%Đ~~

Đường Khải Sâm cảm thấy lúc này mình đi vào, tuyệt đối sẽ phá hư bầu không khí hài hòa như vậy, thực sự anh rất muốn tham dự vào trong đó, nhưng anh lại sinh ra vài phần khiếp sợ...

Anh làm sai quá nhiều chuyện, người không xứng đáng được tha thứ nhất cũng chính là anh, nhưng Khương Văn Hảo vẫn thỏa mãn nguyện vọng ích kỷ kia của anh, không vì gì khác, đơn giản là cô thiện lương.

Từ trước anh cảm thấy Khương Văn Hảo vừa vụng về lại ngu ngốc, đối xử với ai đều cũng rất tốt, nhưng hôm nay, anh thấy may mắn cỡ nào khi Khương Văn Hảo là người tốt. Dù cho phần thiện tâm của cô là vì bà nội, nhưng anh vẫn cảm kích.

Một người tốt như vậy, tại sao anh lại bỏ lỡ?

“Cám ơn.” Đường Khải Sâm đưa Văn Hảo cùng Bắc Bắc xuống lầu, sau khi suy nghĩ rất lâu, hình như chỉ có thể nói hai chữ này.

Văn Hảo nhìn thẳng đằng trước, cũng không nhìn anh: “Không cần thiết, không phải là vì anh, chỉ là vì thỏa mãn tâm nguyện của bà. Huống chi anh không nói, trước đó tôi cũng đã quyết định đưa Bắc Bắc đến thăm bà rồi.”

Đường Khải Sâm cảm thấy không ngoài ý muốn, trên người Khương Văn Hảo có quá nhiều chỗ tốt, nhưng anh lại chậm chạp không phát giác. Anh trầm mặc theo sau lưng cô, lúc này trời đã tối, trăng sáng sao thưa, chỉ còn bóng dáng hai người in dài trên mặt đất.

Bắc Bắc chơi mệt mỏi, đã ghé vào trên vai Văn Hảo ngủ say, anh nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, bước nhanh về phía trước: “Để cho anh.”

Văn Hảo lại ôm đứa nhỏ tránh được, có lẽ là anh hôm nay nhắc tới chuyện đứa nhỏ năm đó kích thích cô, lúc này ánh mắt cô nhìn anh tràn đầy đề phòng.

Đường Khải Sâm bị ánh mắt của cô nhìn không chút che giấu nào như vậy mà ngực đau xót, khàn giọng nói: “Anh không có ý tứ khác. Khương Văn Hảo, em nhìn anh một chút đi, anh không giống như trước kia, anh sẽ không làm thương tổn em, chỉ mong em cho anh một cơ hội.”

Mặt Văn Hảo vẫn không thay đổi nhìn anh, rất lâu sau mới nói: “Đường Khải Sâm, anh cũng chỉ là vào thời điểm khổ sở nhất, vừa vặn chiếm được an ủi từ chỗ này của tôi. Đó cũng không phải tình yêu, cũng không phải thích, cho nên, chúng ta vẫn dừng lãng phí thời gian của nhau.”

Đường Khải Sâm hoàn toàn ngẩn ngơ, anh biết Khương Văn Hảo sẽ không tin anh, cuối cùng vẫn là lúc trước anh làm sai nhiều chuyện, nhưng hôm nay bị cô cự tuyệt lạnh nhạt như thế, trong lòng vẫn vô cùng khó chịu.

“Được, anh sẽ chứng minh cho em xem.” Cho dù con đường này khó khăn hơn nữa, anh vẫn có tin tưởng để đi tiếp.

Đối mặt với kiên định quyết tâm của anh, Văn Hảo cũng chỉ cười cười, mắt cô nhìn màn đêm đen như mực, bỗng nhiên quay đầu nhìn anh một cái: “Nếu Lộ Lâm trở lại? Đường Khải Sâm, tôi đã không còn trẻ tuổi, không có dũng khí chơi loại trò chơi mạo hiểm này nữa, tôi thấy tận mắt qua anh yêu cô ta bao nhiêu, cho nên đã sớm không còn lòng tin.”

40. Chương 38

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Vân Hảo cho rằng, Đường Khải Sâm là bởi vì lần bà nội ngã bệnh này, nên đã sinh ra những cảm xúc không nói rõ được với cô, nhưng những cảm xúc ấy khác xa so với tình yêu, vì thế cô nhanh chóng quên mất chuyện này. Đi thăm bà nội cũng cố gắng chọn lúc đông người.

Thế nên Đường Khải Sâm không tìm được cơ hội để hai người ở riêng với nhau, điện thoại của anh cơ bản là Khương Văn Hảo không nhận, tin nhắn thì càng không cần nhắc đến, đương nhiên như đá chìm đáy biển.

Anh một bên cần chăm sóc bà nội, bên kia lại hao hết tâm tư tìm cách theo đuổi vợ trước, đáng tiếc là thực sự không có kinh nghiệm, cho nên chỉ có thể tìm Eric xin giúp đỡ.

Eric thân là hoa hoa công tử, đương nhiên có rất nhiều chiêu: “Sao cậu không nghĩ đến cứ trực tiếp lôi lên giường luôn, trước tiên đã có cùng tần số giao – động rồi.” (cái này là “giao” chứ không phải “dao” của vật lí nhé, nguyên văn là “tình diệu”)

Đường Khải Sâm nghĩ ai nói anh không nghĩ đến lên giường chứ, đều muốn đến sắp điên rồi, nhưng nếu lúc này cứng rắn ép buộc không phải là tìm chết sao? Cho nên vẫn khiêm tốn học hỏi nói: “Ví dụ như?”

“Giả dụ như tặng hoa, nhưng mà cái này quá tầm thường, cô ấy thích cái gì nhất?”

Đường Khải Sâm nghiêm túc nghĩ nghĩ, cuối cùng cho ra kết luận: “Tiền.”

Hiện tại không phải Khương Văn Hảo thích nhất là tiền sao, nhưng mà cái này căn bản là không đưa được, đến cả phòng ở còn bị trả về nữa là. Eric thông cảm nhìn anh một cái: “VẬY hay là trước tiên cứ đưa hoa đi, cô ấy thích hoa gì?”

“...” Sắc mặt Đường Khải Sâm rất xấu.

Eric thấy anh im lặng, khinh bỉ hừ một tiếng: “Vợ trước thích hoa gì cũng không biết? các người đã sống với nhau ba năm rồi!”

Đường Khải Sâm đối với điều này cũng cảm thấy rất xấu hổ, anh đúng là không dành chút lòng nào đi tìm hiểu Khương Văn Hảo thích gì cần gì, beey giờ ngay cả việc muốn đưa nguwoif trở về bên mình lần nữa cũng không có chỗ xuống tay.

Eric thở dài, cuối cùng giúp anh chọn hoa hồng. Kết quả sáng sớm ngày hôm sau Đường Khải Sâm liền nhìn thấy bó hoa tuyệt đẹp của mình gửi tặng được đặt ngay ngắn trên đầu giường bà nội, động thời đi động cũng báo tin nhắn: “Tôi dị ứng với phấn hoa.”

Chuyện này anh hoàn toàn không biết, chăm chú nghĩ lại, trong hôn lễ xưa bọn họ hình như dùng hoa giả. Lần này đúng là chữa lợn lành thành lợn què, ẩn tượng về anh trong lòng Khương Văn Hảo chỉ sợ càng tồi tệ hơn.

Ngược lại Eric không hề nao núng, kể đầu không thành thì nảy ra kế thứ hai: “Vậy thì hành động từ chỗ người bên cạnh cô ấy, không phải là cô ấy không muốn gặp cậu sao? Dù sao cũng phải tìm lí do bắt buộc cô ấy phải gặp.”

Lần này Đường Khải Sâm không thể không bội phục cơ trí của Eric, anh nghĩ một chút, lại thật sự nghĩ ra một cơ hội tốt để gặp mặt Khương Văn Hảo!

Sắp đến sinh nhật Bắc Bắc, ngày này anh vẫn luôn ghi tạc trong lòng, hai ngày này bởi vì bà ngoại nằm viện mà suýt chút nữa anh quên bém mắt. Anh lên đi nhà trẻ tìm Bắc Bắc, nhóc con nghe nói anh muốn chuẩn bị một bữa tiệc sinh nhật đặc biệt cho bé, vừa vui vẻ lại vừa bắn khoăn: “Vì sao chú muốn làm sinh nhật cho cháu, hai chúng ta cũng không quên thuộc như vậy.”

Đường Khải Sâm bị ghen một chút, nghĩ rằng mình thật là khổ mà vẫn phải cam, bất kể là với Khương Văn Hảo hay là con trai, đều phải tìm vô số cớ để thuyết phục họ. May mắn đối mặt với một đứa bé, anh cũng chưa đến nỗi không có cách nào, nghiêm trang nói: “Bởi vì mấy ngày nay Bắc Bắc giúp chú đỡ cù vui vẻ, sức khỏe đã khá nhiều, cho nên chú muốn cảm ơn cháu.”

Bắc Bắc nghe xong mới yên lòng, vỗ tay nhỏ nói với anh: “Cháu muốn làm một đêm vũ hội hóa trang cực kì cực kì hoành tráng, mời tất cả bạn trong lớp đến tham gia.”

Đường Khải Sâm gật gật đầu: “Được chứ.”

“Nhưng mà sẽ tốn rất nhiều tiền, hơn nữa dì Hào phải thu dọn rất vất vả.”

Hôm trước Thạch Hiểu Tĩnh gọi điện cho bé, Bắc Bắc nhẹ nhàng nói chuyện này cho mẹ, nhưng mà ngay lập tức mẹ đã phản đối đề nghị này của bé, còn dạy dỗ bé không được khiên cho dì Hào quá cực khổ. Thế nên Bắc Bắc rất buồn rầu, bé muốn được cùng các bạn chúc mừng sinh nhật, nhưng lại không nỡ làm dì Hào của bé mệt...

Đường Khải Sâm liếc thấy vẻ mặt khó xử của đứa bé, liền ôm thân hình bé nhỏ của nó vào ngực, thấp giọng an ủi: “Không có việc gì, đã có chú ở đây.”

Có lẽ là do từ nhỏ đã không có cha, thời thơ ấu của Đường Khải Sâm cũng không quá vui vẻ, cho nên lúc đầu biết Bắc Bắc là con của mình, anh chỉ theo bản năng là muốn đối xử tốt với bé thôi, cũng không có quá nhiều tình cảm dạt dào hạnh phúc. Bởi vì đối với anh mà nói thân phận “cha” này quá xa lạ.

Nhưng lúc này nhìn đứa nhỏ rồi rấm vì một cái mong ước nho nhỏ như thế, lại nhớ tới dáng vẻ quan tâm chăm sóc bà nội của bé, cảm thấy đứa nhỏ rất hiểu chuyện, lại có một cảm giác tự hào không nói rõ.

Đứa trẻ biết nghe lời ngoan ngoãn như thế, chính là con trai của anh, là con trai của Đường Khải Sâm anh!

Cảm giác này thực sự quá kỳ diệu, làm cho anh không nhìn được ôm thân thể mềm mại của đứa nhỏ chặt hơn một chút.

Bắc Bắc khó hiểu ngẩng đầu nhìn anh, Đường Khải Sâm cũng hơi hơi cúi đầu cùng bé hai người nhìn nhau, vốn tưởng nó sẽ lại nói mấy lời không hay ho gì đó, ai biết nhóc con lại cười, hai bên má còn lộ ra lúm động tiền nhân nhật: “Cảm ơn chú, nếu cha của cháu có thể khỏe lại nhanh một chút, không như chú với cháu thì tốt biết bao.”

Nháy mắt Đường Khải Sâm rơi vào một trận giầy vò của hai tầng lửa và băng, anh nhìn vào đôi mắt sáng trong của đứa nhỏ, lại một lần nữa sinh ra cảm xúc hổ thẹn xấu hổ. Con trai và Khương Văn Hảo càng tốt đẹp, anh lại càng cảm thấy bản thân xấu hổ vô cùng.

Văn Hảo bận rộn thu xếp tiệm bánh ngọt, trang hoàng, xử lý thủ tục, việc gì cũng muốn tự tay làm mới yên tâm, cho nên cũng không có thời gian suy nghĩ những việc khác. Cho nên lúc Đường Khải Sâm mang theo chút đồ tới đây, vừa liếc mắt một cái đã thấy cô đứng trên thang gấp dán giấy dán tường, anh vừa khiếp sợ vừa có hơi tức giận: “Mời công nhân có thể tốn bao nhiêu tiền? Khương Văn Hảo, sao đến cả cái này em cũng muốn tiết kiệm?”

Vì cửa luôn mở nên Văn Hảo hoàn toàn không chú ý có người tiến vào, bỗng nhiên nghe thấy tiếng anh thì bị giật mình, thân hình chao đảo vài cái.

Đường Khải Sâm nhìn cô cả người cả thang đều rung lắc, cảm thấy lòng của mình cũng theo đó mà run theo, vội vàng vươn tay đỡ lấy cô.

May mắn hữu kinh vô hiểm (hoảng sợ nhưng không nguy hiểm), Khương Văn Hảo vỗ vỗ ngực, lại nhìn không được cau mày với anh, nói: “Anh tới làm gì?”

Đường Khải Sâm không trả lời cô, lại nhìn khắp phòng, hàng lông mày cũng nhăn tít lại: “Sẽ không phải chỗ đèn này cũng là em chẳng đi?”

Khương Văn Hảo mặc sơ mi trắng quần bò trẻ trung, động tác ngược lại rất ra dáng, cẩn thận làm xong việc trong tay, lúc này mới bớt chút thời gian nhìn anh một cái: “Đúng vậy, hàng chợ, vừa rẻ vừa dễ trang trí.”

Đường Khải Sâm không còn lời gì để nói, thái dương giật liên hồi: “Em thật đúng là Doraemon vạn năng đấy, cứ thế này, về sau đến cả đàn ông cũng không cần.”

Văn Hảo ngồi trên thang, cũng không để ý tới chế nhạo của anh, cảm thấy bản thân không làm được chính là bởi vì chưa bị dồn vào chân tường, đến chỗ không có bất cứ cái gì, tất cả đều phải dựa vào chính mình, sẽ phát hiện mọi thứ trên đời này thực ra không quá khó khăn đến như vậy.

Cô từ trên cao nhìn xuống nói chuyện với anh: “Rốt cuộc là anh đến có việc gì?”

Đường Khải Sâm im lặng chút, nhanh chóng nói việc chính, Văn Hảo nghe xong phản ứng còn dè phòng hơn cả Bắc Bắc: “Đang êm đẹp, sao tự dưng anh lại muốn tổ chức sinh nhật cho nó?”

Cô biết người này cho tới bây giờ chưa từng làm chuyện lỗ vốn.

Trước khi đến Đường Khải Sâm đã nghĩ xong cớ: “Từ lúc bà nội cho rằng Bắc Bắc là chất của mình, thì rất nhớ nó, sinh nhật cũng nhớ rõ ràng, cố ý dặn dò anh phải thay bà lo liệu thật tốt.”

Nói như vậy cũng hợp tình hợp lý, Văn Hảo đưa mắt nhìn đến túi đồ anh mang tới, thì ra hôm nay anh tới đưa các đồ chuẩn bị sinh nhật. Cô cũng lười quan tâm anh, xoay người tiếp tục bận rộn việc của mình: “Anh cứ để đồ ở đó, chút nữa tôi sẽ làm.”

Phía sau hồi lâu không có tiếng động, cô cho rằng người nọ đã đi rồi, chờ dán xong phân nửa vách tường trước mặt, xoay người muốn xuống thang lại đột nhiên bị một vòng tay mạnh mẽ siết chặt eo. Sau đó thân thể nhẹ bẫng bị người ôm xuống đất.

Văn Hảo nhìn người đàn ông trước mặt chỉ mặc quần tây áo sơmi, kinh ngạc trừng mắt: “Anh —— ”

Đường Khải Sâm không nói chuyện, mà là trực tiếp đem thang chuyển ra chỗ khác, sau đó liền thay cô làm tiếp. Văn Hảo nhìn bóng lưng cao ngất của anh, trong mắt có một thoáng chần chờ: “Mấy cái này không cần anh hỗ trợ.”

“Dù sao anh cũng rảnh rồi.” Anh nói cũng không ngẩng đầu lên, động tác trong tay cũng không dừng.

Văn Hảo đứng dưới thang nhìn anh, Đường Khải Sâm thấy cô không đáp lại, cũng cúi đầu nhìn qua. Hai người cách một khoảng không nhìn nhau, không ai nói thêm lời nào.

Lúc sau Văn Hảo cũng không kiên trì, biết rõ kiên trì cũng vô dụng. Cô đi sắp xếp cái khác, mặc dù chỉ trang trí đơn giản, nhưng vẫn còn nhiều chỗ chưa xong. Vậy mà cô và Đường Khải Sâm cứ như vậy thản nhiên vượt qua cả buổi chiều, thẳng đến lúc mặt trời ngả về tây, hai người cơ bản đã làm xong mọi việc.

Ngôi nhà này lúc đầu có hơi cũ kĩ, sau khi đổi màu đèn và giấy dán tường, lại có một phong thái khác. Đường Khải Sâm không thể không cảm thán Khương Văn Hảo rất có mắt nhìn, cho cô ánh mắt tán thưởng: “Trước kia luôn nói em ngượng lớn mà không có não, là anh nói oan em.”

Văn Hảo bị lời nói mập mờ của anh làm tai hơi đỏ lên, hung hăng trừng mắt nhìn anh một cái: “Đó là bởi vì anh không hiểu tôi.”

Đường Khải Sâm cười không nói chuyện, chậm rãi vuốt lại cổ tay áo. Văn Hảo đang do dự không biết có nên đi lấy cho anh cốc nước hay không: “Tôi muốn đi đón Bắc Bắc, hôm nay cảm ơn anh.”

Có người này làm hộ, đương nhiên hiệu suất cao hơn một mình cô làm, trái phải rõ ràng, nên cảm ơn thì phải cảm ơn.

Đường Khải Sâm nghe vậy lại nói: “Để anh đi đón, em vào xử lý nguyên liệu đồ ăn anh mang đến một chút, sinh nhật à bà nội muốn làm, không thể đổ tất cả cho em được.”

“Thế ——” cô chưa kịp nói gì khác, Đường Khải Sâm đã nhanh chóng đi ra ngoài.

Vì thế nên sau khi ăn xong cơm chiều, ba người liền cùng nhau chuẩn bị tiệc sinh nhật tối cho nhóc con. Bắc Bắc lấy mấy tờ báo làm thành cái mũ quả dưa, luôn tay luôn chân chỉ hy hai người: “Nơi này nơi này, để bóng bay ở chỗ này.”

Văn Hảo ném bóng bay cho Đường Khải Sâm: “Anh làm đi.”

Đường Khải Sâm nghiêm túc nhìn cô một cái, bỗng nhiên cười: “Em sợ bóng bay?”

Lập tức mặt Văn đỏ lên, lại chết không thừa nhận: “Làm sao có thể, chỉ là lượng khí của anh nhiều hơn tôi.”

Bắc Bắc cũng nghiêng đầu về mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn cô, Văn Hảo bình tĩnh đi qua một bên treo dây kim tuyến, bỗng nhiên Đường Khải Sâm cầm một quả bóng dĩa sắt tai cô rồi cho nổ “Bùm” một tiếng. d.d.l.q.d.

Văn Hảo bị dọa đến mặt cắt không còn giọt máu, chờ cô hồi phục lại liền tức giận chỉ vào Đường Khải Sâm: “Anh!”

Đường Khải Sâm mặt không sợ chết tiếp tục thổi bóng: “Không phải em nói không sợ sao? Anh chỉ thử một chút.”

Cô mặt đỏ phừng phừng cầm theo bóng bay đi truy sát Đường Khải Sâm, người kia chân dài, chỉ đi cũng nhanh hơn cô chạy. Bắc Bắc ôm đầu nhìn theo, “Hai người thật ấu trĩ.”

“...”

Đây không phải lần đầu tiên Văn Hảo chúc mừng sinh nhật Bắc Bắc, nhưng đêm nay dường như phá lệ không giống với những lần trước, trước kia cơ bản đều là hai vị bề trên của nhà họ Chung đã chuẩn bị xong xuôi từ sớm, lần này cô được tự mình chuẩn bị hết thảy cho đứa nhỏ. d.d.l.q.d.

Rất đáng được kỉ niệm.

Văn Hảo nhìn phòng được trang trí rực rỡ, quay đầu nhìn Đường Khải Sâm.

Người nọ cũng đang nhìn cô dưới ánh đèn, ánh mắt mềm mại mà ôn hòa, cô quay đầu lại rất nhanh, khoe miệng nhẹ nhàng giờ giờ lên. Nếu cả đời không thể nhận Bắc Bắc, Đường Khải Sâm cũng không có khả năng biết sự hiện hữu của bé, vậy đây cũng là chuyện có ý nghĩa nhất mà bọn họ có thể làm cho bé chăng?

Đôi cha mẹ ích kỉ này, cuối cùng cũng có thể làm cho con chút gì đó. d.d.l.q.d

Đường Khải Sâm nhìn dáng vẻ gầy guộc cô đơn của cô, đầu hơi buông xuống, gần như lập tức có thể đoán được cô đang nghĩ đến chuyện không vui. Anh nhắc chân đi qua, vươn tay nắm lấy vai cô, rất nhanh đặt một nụ hôn lên sau tai cô: “Ngủ ngon, ngày mai sẽ là một ngày mới.”

Anh cầm áo khoác lên rồi đi ra ngoài, Văn Hảo quay đầu nhìn thì bóng lưng anh rất nhanh đã khuất vào trong bóng râm ngoài cửa.

41. Chương 39

Editor: Linh Đang

Bởi vì hôm trước đều đã chuẩn bị xong mọi chuyện, ngày hôm sau Văn Hảo không đến mức luống cuống tay chân, hơn nữa Đường Khải Sâm làm việc rất có kế hoạch, thậm chí thiết kế cho tiệc tối một loạt lưu trình, cho nên không khí của buổi tiệc sinh nhật tối vô cùng ấm áp.

Nhìn ra được anh là dùng không ít tâm tư, tất cả đều là các chi tiết nhỏ khiến người ta ngạc nhiên, một hồi là các loại bọt biển từ trên cao bay xuống, nhìn kỹ ra lại là kẹo đường, một hồi lại dùng thiết bị chiếu hình tạo ra một loạt các nhân vật hoạt hình, bọn nhỏ vui mừng toàn bộ quá trình đều thét chói tai, đuổi theo những hình ảnh kia.

Bắc Bắc cũng tỏ ra vô cùng vui vẻ, có thể tận mắt thấy Đường Khải Sâm chuẩn bị một niềm vui lớn cho bé, toàn bộ buổi tối tươi cười như không ngừng nghỉ, thỉnh thoảng còn có thể chủ động chạy đến bên người anh nói với anh gì đó. Nói đến chỗ cao hứng, Đường Khải Sâm còn có thể không kim lòng được giờ bé lên cao, nhóc con liền phát ra tiếng cười khanh khách.

Văn Hảo nhìn một màn này, trong lòng có bao nhiêu có chút chua xót, thật sự Bắc Bắc ở nhà họ Chung không thiếu cái gì, nhưng từ nhỏ bé đã không cảm nhận được tình thương từ cha, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là từ Đường Khải Sâm chiếm được chút cảm tình gần giống như thế.

Ngay cả Eric cùng đến với Đường Khải Sâm cũng vô cùng biết dỗ đứa nhỏ vui vẻ, anh ta ngồi giữa một đám bé gái làm ảo thuật, thành công được nhận một tràng tán thưởng: “Oa, chú thật đẹp trai!”

“Gọi anh.” Eric cười vô cùng ôn nhu với các bé, “Ai kêu dễ nghe nhất, anh sẽ biến chocolate cho người đó.”

Cuối cùng Tiểu Tào đứng vây xem không nhìn được, không khách khí cười nhạo một tiếng: “Da mặt đủ dày, tuổi của anh với Đường tổng không cách biệt lắm, vậy mà lại dụ mấy đứa nhỏ gọi mình là anh?”

Eric nhìn cô một hồi, bỗng nhiên dán mặt lại cạnh mặt cô, Tiểu Tào bị giật mình, trừng trừng khuôn mặt yêu nghiệt trước mắt nuốt nước miếng một cái: “Làm gì thế?”

“Vì chứng minh da mặt tôi cũng không dày, cố mà để cho cô sờ một chút.” Anh ta nói xong còn dựng thẳng ngón trỏ với cô, cường điệu nói, “Chỉ một chút.”

Quả thực Tiểu Tào vô cùng không lời gì để nói, da mặt người này không chỉ dày, còn vô cùng tự kỷ.

Eric nhìn đôi mắt đang trừng rất lớn của cô, sáng mênh mông, không khác con Samoyed trong nhà lắm, ý cười ở đáy mắt càng thêm sâu. Ai biết một giây sau, bỗng nhiên bọn nhỏ ngồi bên cạnh anh ta sôi nổi vươn tay ra, tò mò sờ hai má của anh ta: “Chú ơi, hình như thực sự có chút dày đấy.”

Samoyed: Samoyed là một giống chó săn có nguồn gốc từ vùng Siberia, đây là giống chó có bộ lông trắng tinh như tuyết cùng tính cách mang nhiều đặc điểm của chó sói là những đặc trưng nổi bật của giống chó này. Samoyed có nghĩa là giống chó có khả năng tự tìm ra thức ăn. Samoyed từng là chó kéo xe trượt tuyết trước khi trở thành bạn dành cho giới thượng lưu và hợp thời trang như ngày nay, nó cũng từng được những người thợ săn và đánh cá nuôi. Trang nhã và lạnh lợi, giống chó này ngày nay trở nên một trong những giống (Theo Wiki)

Tiểu Tào cười to thành tiếng, ôm một bé gái trong đó hung hăng hôn vào miệng: “Bảo bối cháu quá đáng yêu, đợi lát nữa dì sẽ phát chocolate cho các cháu!”

Từ đầu đến cuối không khí của nơi này rất tốt, tuy rằng Bắc Bắc vui vẻ, nhưng cuối cùng các bạn nhỏ đều không ngừng hỏi: “Bọn họ là ba mẹ mới của cậu? Sao lại không thấy ba mẹ cũ của cậu đâu?”

Mỗi lần đến thời điểm này, nhóc con đều sẽ mang vẻ mặt nghiêm túc sửa đúng với đối phương: “Không phải đâu, đó là dì Hảo của mình, kia là chú của mình. Ba mẹ mình có chuyện khẩn cấp nên phải ra nước ngoài, sẽ nhanh chóng quay lại đón mình.”d.đ.l.q.đ

Đường Khải Sâm nhìn đứa nhỏ không phiền không chán lần lượt giải thích với mọi người, trong lòng ôm đềm nén không nói ra được, tất cả tâm tình tốt đẹp trước đó đều trở thành hư không. Thì ra lấy lòng đứa nhỏ thật dễ dàng, nhưng để cho bé toàn tâm toàn ý tiếp nhận “Ba ba” là anh này, mới là chuyện càng thêm khó khăn.

Anh quay đầu mắt nhìn Khương Văn Hảo, cô đứng ở một góc sáng của phòng khách, từ đầu đến cuối vẫn khẽ cười như thường. Nhưng nụ cười kia lại vô cớ tràn ngập hương vị xót xa, làm cho trái tim anh hơi đau đớn.

Quả nhiên cô đợi một lát liền vào phòng bếp, Đường Khải Sâm giao chuyện còn lại cho Eric liền cũng theo vào.

Trong phòng bếp im lặng hơn, một mình cô đứng trước cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài ngẩn người, qua rất lâu mới đưa tay dụi mắt. Đường Khải Sâm đã nhìn ra, mỗi lần người phụ nữ này muốn khóc đều sẽ liu liếm làm động tác này, liên tục dụi, mãi đến lúc hốc mắt đỏ lên mới bỏ qua...

Anh đi đến phía sau cô, bàn tay cắm trong túi quần đã nắm chặt thành quyền: “Làm sao thế?”

Bỗng nhiên Văn Hảo nghe được giọng nói của anh, hoảng hốt quay mặt qua, nói một câu có lệ: “Không có việc gì, đôi mắt có chút mỏi mắt.”

Đường Khải Sâm nhìn cô khỏ sở làm ra vẻ kiên cường như thế này, nhưng cũng không đành lòng vạch trần cô. Thực ra trong lòng anh cũng không dễ chịu hơn cô bao nhiêu, nhưng lại không thể nói điều gì, chỉ dùng cánh tay nhẹ nhàng đung vào lưng cô: “Có đồ ăn không sắp chết đói rồi.”

Văn Hảo bị anh làm âm như vậy, tất cả cảm xúc phiền muộn đều không còn, trực tiếp chỉ chỉ vị trí tủ lạnh: “Muốn ăn cái gì chính mình làm.” Rõ ràng vừa mới dùng xong bữa tối không lâu, người nọ xem cô như bảo mẫu sao!

“Quân tử xa nhà bếp, em làm cho anh.”

Văn Hảo thấy anh nói xong với vẻ mặt đương nhiên, xoay người cười cười nhìn anh: “Thích thì tự đi mà làm.”

Đường Khải Sâm hơi hơi nhướn mày, cúi người nhìn chằm chằm cô thoáng qua ý cười: “Lời này, nếu đảo ngược lại mà nói thì rất êm tai.” (đại loại có ý là có làm tình hay không)

Văn Hảo còn thật sự ngạc nhiên lập lại trong lòng một lần, lập tức mới phản ứng kịp lại bị lưu manh này đùa giỡn, vì thế hung hăng trừng anh: “Bản về không biết xấu hổ, thật đúng là không ai dám so với anh.”

Đường Khải Sâm thấy cô không hề bị thương, cuối cùng trong lòng nhẹ nhàng thở ra, lại quần lấy cô chơi xấu: “Chơi với đứa nhỏ rất tiêu hao thể lực, anh nói thật, rất đói bụng.”

“Tôi cũng nói thật, tự mình làm.”

Thấy Khương Văn Hảo không có chút dấu hiệu mềm lòng nào, Đường Khải Sâm chỉ tìm bánh mì nướng trong tủ lạnh chuẩn bị làm sandwich. Trước kia người phụ nữ này dễ dàng mềm lòng, hơn nữa cái gì cũng muốn ý lại người khác, hiện tại hai nhược điểm này đều không còn! Đường Khải Sâm thật sự buồn bực, cầm hành tây liên tục nghiền cứu.

Anh nhìn về phía Khương Văn Hảo, kết quả người phụ nữ kia hoàn toàn không để ý đến anh, một bộ tùy ý để anh tự sinh tự diệt.

Đường Khải Sâm chỉ có thể tự mình tìm tòi, ai biết anh đang bận, chợt nghe di động Khương Văn Hảo vang lên, đuôi mắt thấy rõ ràng cô sững sốt, nhìn chằm chằm màn hình kia có chút ngẩn người. Anh nhíu mi mắt nhìn màn hình di động, thế mà lại là Chu Tử Nghiêu đã lâu rồi chưa xuất hiện?!

Văn Hảo cũng không nghĩ tới Chu Tử Nghiêu sẽ lại liên hệ với mình, đầu ngón tay cầm di động cũng có vài phần run rẩy, cô nuốt nước miếng một cái, cuối cùng vẫn không chút do dự nghe.

Bên kia có trầm mặc ngắn ngủi, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Thay anh nói câu sinh nhật vui vẻ với thằng nhóc.”

Thì ra anh còn bận khoản Bắc Bắc, Văn Hảo “Vâng” một tiếng, lại thấp giọng nói: “Muốn nói chuyện với bé sao?”

Thực ra với chuyện này hẳn một tin nhắn là được rồi, nhưng anh vẫn là tự mình gọi điện thoại lại đây, đương nhiên Văn Hảo biết trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì, chỉ có thể tận lực tránh đi đề tài mẫn cảm.

Chu Tử Nghiêu thở dài một tiếng, cười có chút trầm thấp: “Không được, miễn cho bé lại muốn anh qua, mọi người sẽ xấu hổ.”

“Tử Nghiêu.” Văn Hảo không nghe ra giọng điệu buồn bã tiêu cực của anh, hơi mím môi nói, “Chúng ta vẫn là bạn bè.”

Chu Tử Nghiêu trầm mặc một chút: “Em có thể, nhưng anh không làm được, một khi nhìn thấy em, anh sợ chính mình sẽ không khống chế được.”

Những lời này từng chữ đều làm Văn Hảo khó chịu, cô hơi rũ mắt nhìn bóng dáng dưới đất của mình, nhưng không nói ra bất cứ lời nào được. Lúc sau vẫn là Chu Tử Nghiêu chủ động đánh vỡ cục diện bế tắc, có lẽ cũng tận lực làm cho bầu không khí chậm rãi hơn, anh nói: “Chuyện tiệm bánh ngọt của em, thế nào rồi?”

Văn Hảo chưa từng nói về chuyện này với anh, cũng không hỏi làm sao anh biết được tình hình gần đây của mình, vẫn thành thật nói: “Trước kia cảm thấy hẳn là rất đơn giản, đến lúc mình tự làm mới biết là khó đến thế. Bình thường em phải học cách để công việc và cuộc sống có thể dung hòa với nhau.”

Hai người bên kia nhanh chóng bắt đầu tán gẫu, vốn Khương Văn Hảo mang cảm xúc mất mát, bỗng nhiên lại giống như ngồi máy bay, đầy mắt chậm rãi hiện lên vài phần ý cười, như oán trách đối phương nói đến rất nhiều chuyện.

Chân mày Đường Khải Sâm nhíu lại ngày càng sâu, chiếc dao trong tay suýt nữa cắt vào ngón tay, anh cho rằng hai người này sớm đã không còn liên lạc, kết quả dù cho Chu Tử Nghiêu không lắc lư trước mặt cô mỗi ngày, hình như cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến quan hệ của hai người.

Khương Văn Hảo không muốn nói với anh bất cứ chuyện gì, nhưng liên quan đến những chuyện vụn vặt đều nguyên ý trò chuyện với Chu Tử Nghiêu!

Anh đứng ở đó chết lặng nghe, giờ phút này trong mắt người phụ nữ kia như là chỉ có Chu Tử Nghiêu, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn anh một cái.

Khương Văn Hảo cùng Chu Tử Nghiêu nói chuyện điện thoại rất lâu, trong lúc đó cô còn đưa di động cho Bắc Bắc. Nhóc con vừa nghe là Chu Tử Nghiêu, lập tức nhào đến truy hỏi: “Chú Chu, lúc nào thì chú tới đây? Sao lâu như vậy rồi mà chú cũng không đến tìm dì Hảo, chú không cần đi ấy nữa sao?”

Những vấn đề liên tiếp kia, nhìn ra được đứa nhỏ thật sự thích Chu Tử Nghiêu, Đường Khải Sâm ôm cánh tay nhìn xa xa, chỉ cảm thấy như bị cái gì đè lại ngực, đều sắp không thở nổi.

Bắc Bắc trừng mắt nghe Chu Tử Nghiêu nói gì đó, cảm xúc trên mặt mới trầm tĩnh lại: “Vậy chú phải nhớ rõ khi làm xong phải đến tìm dì Hảo, đi ấy một mình rất vất vả, không có chú ở đây cái gì cũng phải tự làm, ngày kia sửa chữa lại toàn bộ mạch điện.”

Văn Hảo vội vàng đoạt lại điện thoại từ trong tay đứa nhỏ.

Đường Khải Sâm nhìn bộ dáng đỏ mặt của cô, càng ngày càng tức ngực, vừa lúc đó Eric đưa qua một ly rượu: “Cảm tình bảy năm, không phải nói không sẽ không, thấy rõ chứ.”

Đường Khải Sâm một ngụm uống sạch ly rượu nhỏ, lúc này mới liếc mắt nhìn anh ta: “Đương nhiên tôi biết.”D@Đ#L\$Q%D~

Ban đầu là chính anh tự làm tự chịu, dù cho Chu Tử Nghiêu cằm tiếp cận Khương Văn Hảo, mà nếu không phải anh ngại phiền toái biết thời biết thế, hai người này cũng sẽ không sinh ra khúc mắc sâu như vậy, nay tức giận ghen tị cũng chỉ có thể oán chính mình.

Eric nhìn ra được anh thật sự buồn khổ, nhưng Đường Khải Sâm người này, mặc kệ có cao hứng hay không đều chỉ biết buồn bực trong lòng, tựa như giờ phút này, thật sự là có khổ khó nói.

Bắc Bắc cùng các bạn nhỏ chơi nhiệt tình, căn bản không cần đến Văn Hảo, cô liền cùng Tiểu Tào ngồi ở một bên khác uống gì đó. Tiểu Tào chỉ phương hướng quầy bar, bĩu môi nói: “Đường tổng ghen tị.”

Văn Hảo dọc theo tầm mắt của cô xem qua, thấy Đường Khải Sâm cùng Eric ngồi ở chỗ kia uống rượu, từ sau lúc cô cúp điện thoại, đích xác cảm xúc của người này có chút không thích hợp, trên mặt lại vẫn lạnh như băng. Nhưng cô căn bản không cảm thấy Đường Khải Sâm sẽ vì mình mà ghen, nhiều lắm là mất hứng khi cô cùng Chu Tử Nghiêu lại liên hệ mà thôi, vì thế lắc lắc đầu: “Rất nhanh sẽ có thể không có việc gì.”

Tiểu Tào muốn nói lại thôi nhìn cô một cái, cô luôn cảm thấy có khi Văn Hảo có chút quá mức kháng cự Đường tổng, thật không biết là quả thực không cần thiết, hay vẫn là sợ? Cũng mặc kệ loại nào, chung quy cô không phải đương sự, cho nên cũng khó mà nói gì cả. Vì thế chỉ cùng cô ấy chạm cốc: “Chúng ta cũng uống một ly.”D@Đ#L#Q\$D%

Mắt Văn Hảo nhìn cốc rượu trước mặt, bên trong là chất lỏng màu lam, lung linh dưới ánh đèn, cô tò mò bưng lên nhìn nhìn: “Đây là rượu gì?”

“Rượu trái cây.” Tiểu Tào nhấp một ngụm, vẻ mặt say mê, “Lần trước chị em đi Thủy Thành mang về, em cố ý mang đến cho chị nếm thử.”

Vân Hảo uống một ngụm, quả thực không khác đồ uống là bao, ngọt ngào, độ cồn không nặng.

Eric thấy hai người phụ nữ kia trò chuyện rất cao hứng, đến bên này mà Khương Vân Hảo cũng không buồn liếc mắt nhìn, càng thêm đồng tình với Đường Khải Sâm: “Thực ra phụ nữ đều không khác nhau lắm đúng không? Chẳng lẽ anh không cảm thấy được mình chỉ mang dục vọng chinh phục, hoặc là, thật sự như lời cô ấy nói, chỉ là ảo giác?”

Đường Khải Sâm hơi ngược mắt nhìn anh ta, nhìn đến khi Eric sợ hãi, lúc lâu mới nghe được anh khàn tiếng nói: “Nếu như từ trước anh nói với tôi những lời này, có lẽ tôi sẽ thật sự sẽ hoài nghi. Nhưng hiện tại tôi không còn trẻ tuổi, Eric, đến cái tuổi này, chính mình muốn cái gì, cái gì là cảm tình chân chính, tất cả đều rõ ràng thấu đáo.”

Khó có lúc anh ta nói với mình nhiều như vậy, Eric nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng phát hiện chính mình vẫn không rõ như lúc đầu, thờ ơ nhún vai: “Cũng được, tôi hi vọng chính mình vĩnh viễn sẽ không hiểu, thoát nhìn, tình yêu là cái gì đó rất đả thương người.”

Đường Khải Sâm cười cười, buông chén đi đến phòng vệ sinh.

Eric ngồi ở đó lần nữa thở dài, cầm lấy cái chén vừa định tiếp tục uống rượu, phát hiện di động Đường Khải Sâm đặt tại bên trên quầy bar vang lên, anh ta nghiêng người nhìn thoáng qua, là Lộ Lâm.

Anh ta biết hai người này đã sớm kết thúc, lần này là Đường Khải Sâm thật lòng, từ sau lúc hủy bỏ hôn lễ cũng không có nhận qua điện thoại của cô ta nữa. Vì thế anh ta cũng không coi ra gì, tùy ý để nó vang lên một lần lại một lần, cuối cùng trở về im lặng.

42. Chương 40

Editor: Linh Đang -

Tiệc sinh nhật tối chấm dứt, Eric lái xe đưa bọn trẻ an toàn về nhà, trước khi lên xe bỗng nhiên anh ta lôi Tiểu Tào đi cùng: “Tôi không quen Lăng Thành, cô chỉ đường đi.”

Tiểu Tào cũng hết nói nổi người này, quả thực quá tự quyết rồi, cũng không hỏi xem người khác có nguyện ý hay không! Cô tức giận trừng mắt, kết quả lại nhận được cái nháy mắt ra hiệu của đối phương.

Nhìn một hồi, Tiểu Tào cũng cùng đi, thì ra Eric muốn tạo cơ hội cho Đường tổng cùng A Hảo chung đụng. Nghĩ tới bộ dáng mượn rượu tiêu sầu lúc trước của Đường Khải Sâm, cô vẫn sinh ra vài phần đồng tình, vì thế liền bắt đầu đáp ứng đối phương nói: “Vậy anh như thế này mà tiện đường đưa tôi về.”

“Không thành vấn đề.” Eric cười híp mắt đáp ứng, trước khi đi còn ném cho Đường Khải Sâm một ánh mắt mập mờ.

Tâm tình Đường Khải Sâm không tốt lắm, mắt nhìn người phụ nữ phía sau, hình như cô cũng không quá muốn để ý đến mình, chỉ cúi đầu thu dọn đồ đạc. Điều này làm tâm tình anh vốn đang tích tụ lại càng uất ức, liền mang theo Bắc Bắc đi rửa mặt trước.

Rõ ràng nhóc con chơi mệt rồi, lúc này mệt mỏi ngáp, ngồi trên ghế nhỏ vẻ mặt mê mang nhìn anh.

Đường Khải Sâm cũng là lần đầu tiên rửa mặt cho trẻ con, đứng trong phòng vệ sinh chật chội gần như không thể quay người, cứng tay không biết dùng lực nhiều hay ít. Cuối cùng vẫn là Bắc Bắc nhận lấy khăn mặt từ trong tay anh: “Tự cháu rửa là được, những chuyện nhỏ nhặt như này cháu đã tự làm từ nhỏ rồi.”

Đường Khải Sâm nhìn bé đứng trên ghế nhỏ đánh răng rửa mặt, còn nhỏ như thế, ngược lại động tác rất thuần thục. Bỗng nhiên anh có chút hoảng hốt, không biết đứa nhỏ lần đầu tiên biết đi đường, lần đầu tiên mở miệng nói chuyện, đều là những cảnh tượng như nào...D@Đ#L\$Q%Đ~~

Bắc Bắc liếc nhìn anh từ trong gương, thấy anh nhìn chăm chăm vào mình thất thần, không nhận được cong cong đôi mắt đen to tròn, nói: “Chú, đêm nay tính tình của chú rất tốt, cháu cũng bắt đầu thích chú rồi.”

Dù cho chỉ là một câu như này, Đường Khải Sâm cũng không cảm lòng được nhếch môi cười: “Cám ơn cháu cuối cùng cũng không chán ghét chú.”

Bắc Bắc nghiêng đầu nghiêm túc nhìn anh, còn nói: “Trước kia là bởi vì chú đối xử với dì Hảo không tốt, hơn chú luôn nhìn mặt thật dọa người, thật ra chú cười lên trông rất đẹp.”

Đường Khải Sâm ôm cánh tay nhìn bé, bỗng nhiên trầm giọng nói: “Vậy chú Chu thì sao, cháu thích chú ấy ở điểm nào?”

Bắc Bắc kinh ngạc khi Đường Khải Sâm cũng biết Chu Tử Nghiêu, nhưng tâm tư trẻ nhỏ đơn thuần, tức khắc nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình: “Chú ấy tốt với dì, cũng tốt với cháu, lại còn mua đồ ăn ngon cho cháu nữa. À, trông cũng đẹp trai.”

Đường Khải Sâm cân nhắc trong lòng một hồi, hai cái trước anh miễn cưỡng làm được, cái cuối cùng tự nhận xuất sắc hơn Chu Tử Nghiêu, cho nên trầm ngâm vài giây nói: “Cháu thích ăn cái gì, chú cũng có thể mua cho cháu.”

Bắc Bắc hoài nghi nhìn anh một cái, cuối cùng hí mắt giờ giờ bàn chải trong tay: “Cháu biết, chú muốn thu mua cháu!”

Đường Khải Sâm bị đùa cười, nghiêm trang gật gật đầu: “Đúng, vậy cháu có chịu để chú thu mua hay không?”

“A...” Bắc Bắc cau mày nghĩ nghĩ, cuối cùng lắc đầu, “Cháu là nam tử hán rất có lập trường, thích thì thích, không thích sẽ không thích, cho nên chú phải cố gắng làm cháu thích mới đúng.”

Lần này Đường Khải Sâm hoàn toàn bị chọc cười, vươn tay làm lộn xộn đầu của đứa nhỏ: “Được, chú sẽ tiếp tục cố gắng.”

Bên Khương Văn Hảo thì bị coi thường, cuối cùng chiếm được chút an ủi từ chỗ Bắc Bắc, Đường Khải Sâm chờ nhóc con đi ngủ mới xuống lầu, kết quả phát hiện người vốn đang thu dọn đồ đạc lại ghé vào bên cạnh bàn ngủ.

Có lẽ thật sự mệt muốn chết rồi ——

Đường Khải Sâm đi qua, lòng bàn tay sắp đụng tới bả vai cô, do dự một chút, ngược lại cúi người ôm ngang cô lên. Quả thực người phụ nữ này quá gầy, ôm lên như chẳng tốn chút sức nào, anh cúi đầu nhìn hai má hơi hồng của cô, thở dài nhẹ một tiếng.

Đợi đến lúc đặt người ở trên giường, bỗng nhiên caravat của anh bị người kéo lại, lúc này mới phát hiện không biết người phụ nữ kia đã tỉnh lúc nào, một đôi mắt mơ mơ màng màng liếc nhìn anh.

Đường Khải Sâm sợ nhất là thấy bộ dáng này của cô, trong mộng không biết đã hiện lên bao nhiêu lần, đã vậy cô còn vô tri vô giác tóm anh không chịu buông tay, ở dưới ngọn đèn, một đôi mắt to đen trắng rõ ràng mang theo vài phần sương mù trong suốt.

Cuối cùng anh phát hiện ra không đúng, chống cánh tay trầm thấp gọi cô một tiếng: “Khương Văn Hảo?”

“Không nhớ nổi anh lâu như vậy rồi, sao lại còn có thể mơ thấy ——” cô nhỏ giọng lầm bầm, đôi mi thanh tú hơi vắn lại, thậm chí vươn tay nhéo nhéo hai má anh, “Không đau mà.”

Đương nhiên là cô không đau, người đau là anh có được không!

Đường Khải Sâm nghe cô vô ý thức phun ra một câu, sắc mặt càng thêm thâm trầm được như nước, vươn tay bắt lại cánh tay đang làm loạn của cô, nghi ngờ hỏi: “Em đang nói mơ?”

Nhưng rất nhanh anh lại cảm thấy không đúng lắm, cúi người cần cổ cô, có mùi vị thanh đậm thơm ngọt, mơ hồ lẫn vào vị cồn nhàn nhạt. Lúc này anh mới nhớ ra vừa rồi người phụ nữ này uống gì đó với Tiểu Tào, hình như là rượu trái cây, chẳng lẽ tác dụng chậm quá lớn?D@@D#L\$Q%D~~

Nhớ lúc trước tổng cộng anh cùng Khương Văn Hảo cũng không uống qua vài lần rượu, kết quả rõ ràng là tửu lượng của người phụ nữ này rất tốt, nhưng mỗi lần đều ở trước mặt anh say đến mức rối tinh rối mù. Đây rõ ràng không phải cho anh cơ hội, mà là định tra tấn anh đúng không?

Loại thời điểm này anh phải cầm giữ không được làm cái gì, nếu không cố gắng trước đó sẽ uống phí hết, nhưng nếu không làm bất cứ thứ gì, quả thực là muốn mạng của anh.

Đường Khải Sâm lấy chân quần kín người kia lại, cứng rắn nhìn mặt lồi caravat từ tay cô ra.

Kết quả ánh mắt Khương Văn Hảo nhìn anh càng ngày càng ủy khuất, đôi môi non mềm hơi chu ra, làm toàn thân anh như bị ngọn đuốc thiêu đốt.

Anh dùng khăn ướt lau mặt cho cô, lúc này cô im lặng hơn, vẫn từ từ nhắm hai mắt không nói chuyện, quả thực bộ dáng nhu thuận kia giống hệt trong giấc mộng của anh. Cự ly gần như vậy, Đường Khải Sâm nhìn hàng lông mi dài dưới ngọn đèn của cô, đến lông tơ nhỏ cũng nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Thật sự bề ngoài Khương Văn Hảo rất xinh đẹp, trước đây ngũ quan trở mã tinh xảo hơn rất nhiều người, nay lại nhìn thấy, vẫn làm cho người ta vui tai vui mắt. Anh không kìm lòng được vươn tay vuốt ve khuôn mặt tinh tế của cô, có lẽ là đêm nay anh cũng uống chút rượu, lúc này mới phóng túng chính mình sa vào ôn nhu ngắn ngủi trong đây.

Khương Văn Hảo cảm thấy không thích hợp, hơi hơi nghiêng người tránh ra, cô híp mắt cũng không biết có nhìn rõ anh hay không, nhưng động tác kia vẫn như trốn bệnh độc. Còn nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Đừng chạm vào tôi.”

Thì ra lúc cô mơ thấy anh đều mang biểu cảm chán ghét như vậy, Đường Khải Sâm thật sự không biết, chính mình đã làm cô tổn thương đến mức này, làm cho cô ngay cả nằm mộng cũng ôm lòng bài xích.

“Anh không biết nên giải thích với em như thế nào, mà lúc trước nếu không phát sinh những hiểu lầm kia, nhất định chúng ta sẽ không giống như bây giờ, anh thật sự muốn yên ổn sống cùng với em.”

Biết rõ người đang ngủ không có khả năng nghe, anh vẫn thông thả nói ra từng chữ từng chữ, có lẽ trong lòng bị đè nén quá lâu rồi, cũng rất muốn tìm một người để nói ra hết.

Anh không nghĩ tới khi mình nói xong, người đang ngủ bỗng nhiên ngồi dậy, anh sửng sốt, ngực lại bị đập bịch bịch. Cho rằng cô nghe nói như thế mới có phản ứng quá khích như vậy, nào ngờ một giây sau, bỗng nhiên cô vén chăn lên trực tiếp chạy tới phòng vệ sinh.

Người uống say đặc biệt có năng lực giày vò người khác, trải qua lần trước, Đường Khải Sâm đã có kinh nghiệm.

Anh ôm cô nước uống súc miệng, lại lần nữa rửa mặt lau tay cho cô, cuối cùng phát hiện quần áo trên người cô đã ướt đầm, khe rãnh chỗ cổ áo như ẩn như hiện, anh nhìn mà cổ họng căng lên từng đợt.

Máy mẩn ở bên người cô là anh, nếu là người khác, đảm bảo không nhịn được sẽ thật sự nhào lên.

Đường Khải Sâm đều bị hành động quân tử của mình làm cho cảm thán, vừa thay quần áo cho cô, một bên hung dữ cảnh cáo cô: “Về sau trừ bỏ ở trước mặt anh, không được uống rượu trước mặt người khác biết không?”

Khương Văn Hảo cau mày, không phối hợp với anh chút nào, cuối cùng vô cùng tức giận vươn tay lôi cổ áo của anh: “Liên quan gì tới anh, anh là ai của tôi, tôi vô cùng chán ghét anh.”

Gân xanh trên trán Đường Khải Sâm đều muốn nhảy ra, nhẫn vài lần mới không vươn tay túm cổ cô. Anh vươn tay cầm lấy ngón tay cô đang túm cổ áo mình, sao mỗi lần người phụ nữ này uống say đều coi anh như kẻ thù, mang bộ dáng hung thần ác sát thế?

Hốc mắt Khương Văn Hảo hồng hồng nhìn anh, cuối cùng ánh mắt càng trừng càng lớn, lại tràn ra vài giọt nước mắt trong suốt: “Lúc tôi học đại học thì gặp anh, lần đầu tiên gặp đã rất thích.”

Bỗng dưng Đường Khải Sâm ngẩng đầu nhìn cô, ở trong ký ức của anh, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt hẳn là mẹ anh sắp xếp mới đúng... Chẳng lẽ trước khi thân cận, Khương Văn Hảo đã biết anh?

Anh cảm thấy hô hấp càng ngày càng khó khăn, không phải bị động tác siết cổ áo của Khương Văn Hảo, mà bị những lời mình sắp nghe được làm cho cổ họng căng lên. D@D#L@Q%D~

Người uống say đã hoàn toàn rơi vào một thế giới thật thật giả giả, giờ phút này Khương Văn Hảo nhìn rất chăm chú, không biết là anh của hiện tại, hay là từ trước, cô chỉ là nhẹ nhàng tiếp tục nói: “Chắc là anh không nhớ rõ gì hết, tất cả những gì có liên quan đến tôi, anh đều không nhớ rõ.”

Khương Văn Hảo nói không sai, những gì liên quan tới cô, bất kể là trước hay sau khi kết hôn, quả thực anh chưa từng để ý. Đường Khải Sâm cảm thấy mỗi lần uống say Khương Văn Hảo mới có thể nói với anh mà không đề phòng, anh vừa muốn biết, lại sợ hãi biết. Mỗi lần biết một ít sơ sót lúc trước của mình, loại dày vò tâm tình này chỉ làm cho anh càng thêm khó chịu.

Giờ phút này nói tới những thứ đó, cô cũng đã không còn thương cảm, chỉ đang thuật lại chút sự thật anh không biết: “Anh tới trường học của chúng tôi diễn thuyết, cao cao tại thượng, giống như thần. Các bạn học đều nói về tiếng tăm của anh, nhân vật lớn oai phong trên thương trường, vô cùng thông minh, quả thực cùng với tôi là người của hai thế giới.”

“Tôi không ngờ tới sẽ gặp anh trên tiệc rượu, lúc làm trò cười cho thiên hạ, là anh vươn tay giúp tôi. Khi đó tôi bị mọi người nhìn chăm chăm, rõ ràng là vô cùng chật vật, lại gặp được anh hùng cái thế...” Khương Văn Hảo nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng từng chữ đều làm tim Đường Khải Sâm đập nhanh, anh chưa bao giờ biết những thứ đó, cho dù giờ phút này cô nhắc tới, anh vẫn không thể nhớ ra cái gì.

Văn Hảo vẫn cười cười, ngây thơ híp mắt: “Cái tuổi đó mà, thích luôn không có bất kỳ nguyên do nào, sau này bắt đầu chú ý tới anh, hỏi thăm về chuyện của anh, hiểu rõ yêu thích của anh. Tôi còn có một quyển sổ cất từ báo, tất cả đều là về anh.”

Cô nhìn chung quanh một lần, có lẽ là muốn tìm kia cái gọi là quyển sổ cất từ báo, cuối cùng bỗng nhiên lại tượng như nhớ ra cái gì, hoàn toàn trầm mặc.

Ngón tay Đường Khải Sâm tùy ý để trên đệm dùng sức nắm chặt thành quyền, lần đầu tiên anh cảm nhận được tình yêu mãnh liệt như vậy, trước kia chưa từng có người làm những thứ đó, không, đổi lại nếu có từ trước, có lẽ anh cũng khinh thường. Nhưng giờ phút này nghe vào tai, lại có chút cảm giác vi diệu lan tràn vào sâu tận đáy lòng.

Chỉ nghe giọng nói của cô lại hơi trầm xuống: “Tôi nói cho ba tôi, tôi thích anh, rất thích, thích đến mức không phải anh thì không gả.”

Lúc còn trẻ cũng sẽ mê muội như vậy, cho rằng chỉ cần cố gắng, sẽ không có gì là không chiếm được, bao gồm cả tình yêu.

Lần này Văn Hảo rất lâu không nói, khi tiếp tục ngẩng đầu lên nhìn anh thì khóe mắt đã có chút dấu vết ẩm ướt: “Sau này tôi không biết ba tôi làm những chuyện gì, cuối cùng tôi đã được như nguyện, thậm chí ông không cho tôi bên cạnh anh từng có người tên là Lộ Lâm. Còn nhớ hôm đó tôi lấy chồng, ông cũng khóc, rõ ràng còn luyến tiếc, còn vẫn nói mình rất cao hứng. Tôi nhớ rất rõ ràng, trước khi tôi ra khỏi cửa, câu nói cuối cùng của ông, ông nói nhất định con gái ngoan phải hạnh phúc, có lão ba ở đây, nhất định con sẽ hạnh phúc một đời...”

Thật ra giọng nói của Khương Văn Hảo rất nhỏ, nhưng Đường Khải Sâm cảm thấy bên tai mình là tiếng nức nở nhẹ nhẹ, lại như là tơ tằm tinh tế dày đặc, như phong bế anh tại chỗ, đến không khí cũng bị tách ra.

Cuối cùng cô nhẹ nhàng cười, nghiêm túc nhìn anh một cái: “Lúc sắp đi ba nói cho tôi biết, người nghèo một chút không có việc gì, cũng không thể không có cốt khí, lúc ấy ông nói cho tôi biết một câu, đời này, tuyệt đối không thể quay đầu lại.”

Sắc mặt dưới ngọn đèn Đường Khải Sâm có chút tái nhợt, hàm răng anh cắn chặt, lúc nhìn cô chỉ thấy trái tim vô cùng đau đớn. Anh nhìn Khương Văn Hảo lúc này đang cố gắng mỉm cười, những cảm xúc sau khuôn mặt tươi cười kia làm lục phủ ngũ tạng của anh co quắp, anh không chút nghĩ ngợi ôm lấy mặt của cô hôn lên.

Trong lòng có chút hoảng hốt, lại có chút đau, anh biết đoạt Khương Văn Hảo về lần nữa thật không dễ dàng, nhưng giờ phút này lại hơi sợ hãi.

43. Chương 41

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Cuối cùng Đường Khải Sâm cũng hiểu, thì ra có những việc dù có cố hết sức cũng chưa chắc có thể như ý. Giờ phút này anh sinh ra cảm giác vô lực, có phải cũng giống như cảm giác lúc trước của Khương Văn Hảo, đối mặt với sự lạnh lùng không đáp lại của anh, cô cũng từng bàng hoàng luống cuống thậm chí là bị thương tuyệt vọng hay không?

Anh nhẹ nhàng hôn đôi môi mềm mại của cô, đem tất cả những lời nói làm anh khó chịu nuốt xuống, môi lưỡi mềm mại này cũng không làm dịu được cảm giác trống rỗng không nói được thành lời tràn ứ trong tim.

Trong quá khứ anh và Khương Văn Hảo chỉ có ràng buộc, vậy mà mỗi khi nói tới, với cô đúng là tra tấn giày vò, khó trách cô nghĩ cô cũng không muốn nghĩ đến anh...

Đường Khải Sâm ôm người khát vọng đã lâu, bất an trong lòng không ngừng dâng lên, cuối cùng biến thành một cái hăm tối đen rùng rợn, dường như chỉ có hơi thở và độ ẩm của cô, mới có thể lấp đầy.

Anh vuốt ve đường cong mềm mại của cô, cô thật gầy, nhưng bầu ngực lại cao ngất, dù cho cách một tầng vải cũng khiến anh hô hấp dồn dập.

Rất muốn cô, muốn đến sắp nổi điên.

Anh hơi hạ mi, lặng lẽ ngưng mắt ngắm nhìn cô trong ánh sáng mập mờ.

Có vẻ Khương Văn Hảo vẫn chưa phân rõ đây rốt cuộc đây là thực hay mơ, mơ màng ngốc ngốc trừng mắt thật to, đáy mắt chứa đầy sương mù và uất ức. Bộ dáng không hề phòng bị như vậy khiến anh không có cách nào kiềm chế, cô như vậy, cũng với người phụ nữ bí ẩn trong mộng của anh hoàn toàn trùng khớp.

Nghĩ đến tiếng thở dốc yêu kiều tràn ra từ miệng cô, nhớ lại những hình ảnh liêu chết dây dưa trước kia, rốt cuộc Đường Khải Sâm chẳng quan tâm thứ khác, tay thoáng dùng sức lột sạch quần áo trên người cô, cảnh tượng trước mắt càng làm cho anh huyết mạch sôi sục.

Hai bầu ngực trắng như tuyết bị mảnh ren đen ôm chặt, mồ hôi lấm tấm lên xuống phập phồng được ngọn đèn chiếu vào đâm vào chói mắt bức người. Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng đẩy móc áo ra, quả nhiên phong cảnh tươi đẹp bật ra.

Con người anh tối sầm, đáy mắt đỏ ngầu, hơi thở dồn dập lập tức đè cô xuống. Anh tham luyến hơi thở trong veo trong miệng cô, ngay cả mùi hương nhàn nhạt trên người cô cũng trở nên dụ hoặc, anh cứ thế một đường đi xuống, lại đi xuống ——

Văn Hảo mờ mịt thở hổn hển, toàn thân bắt đầu căng cứng. Cô phảng phất như đi vào cõi mộng, trong mộng bỗng nhiên bị ném lên một đám mây xa xôi, có loại cảm giác sợ hãi lập tức bị rơi xuống, vươn tay muốn tìm cái bè gỗ nhưng không bắt được cái gì. Chỉ cảm thấy cả người đều biến thành đỉnh sóng cô đơn, chìm chìm nổi nổi, lại có khoái cảm kịch liệt.

Giống như thoải mái, cũng giống như khó chịu, tóm lại là cực kì giày vò.

Cô vươn tay muốn đẩy ngọn núi nặng nề đè trên người mình đi, lại bất đắc dĩ bị nó đè chặt hơn, có ảo giác sắp hôn phi phách tán.

“Có phải tôi sắp chết hay không?”

Thế mà cô lại khóc hỏi anh, anh bị cô trêu chọc đến sắp sụp đổ, ghé vào tai cô thấp thấp trầm trầm mắng một câu: “Cô ngốc chết tiệt này, anh mới sắp bị em giết chết rồi.”

Đường Khải Sâm cũng cảm thấy khó có thể tin được, anh đã sớm qua tuổi điên cuồng vì tình dục, nhưng hôm nay lại như là đột nhiên trở về cái thời thiếu niên lông chưa mọc đủ không biết sợ một lần nữa, vội vàng cấp bách, đối với mỗi tác da thịt của cô đều mê luyến đến cực điểm, hận không thể dùng sức khắc đầy dấu vết của mình ở trên người cô.

Chấn mông rơi xuống, hai tấm thân thể dính lấy nhau chặt chẽ không thể tách rời, anh đã làm chuẩn bị đầy đủ để không làm cô bị thương, lúc này đã nóng lòng nhanh chóng tiến vào. Cô vẫn tuyệt vời như vậy, làm cho anh thoải mái đến không chịu nổi, bên trong siết chặt, anh bị ép đến phát đau.

“A Hảo.” Anh nhẹ nhàng than thở một tiếng bên tai cô, thông thả giữ lấy, cảm thụ âm áp và căng chặt của cô.

Trong lúc mơ hồ Văn Hảo thấy Đường Khải Sâm, người đàn ông này đang đè sát bên trên mình, tầm mắt ôn nhu chuyên chú, nhưng anh chưa bao giờ nhìn cô ôn nhu như thế, cho nên đây nhất định là mộng, quá hư ảo rồi.

Nhưng sao cô lại mơ kiểu giấc mơ này?

Cô muốn nói gì đó, lại bị anh chặn môi lần nữa, sau đó bao nhiêu câu hỏi đều vỡ vụn khi tràn ra miệng, anh ngày càng dùng sức, như hận không thể găm cô vào trong người.

Đường Khải Sâm nghĩ, dù sao cô cũng kháng cự anh như vậy, không bằng đập nồi chìm thuyền đánh cuộc một lần. Lấy tính tình bảo thủ dễ mềm lòng của Khương Văn Hảo, nói không chừng đi một bước này, ngược lại có thể chuyển thành đường sống...

(đập nồi chìm thuyền: điển tích, ý là tỏ quyết tâm liều chết để sống, ý chí quyết liệt)

Anh nghĩ xong xuôi hết thấy, liền làm càng thêm lớn mật, hận không thể bù lại chỗ thiếu mấy năm nay.

Ngày hôm sau Văn Hảo là do đầu đau như búa bổ mà tỉnh lại, lúc tỉnh lại cảm thấy toàn thân cao thấp chỗ nào cũng đau, giống như bị đập đi xây lại vậy. Có ánh sáng chói mắt từ cửa sổ chiếu vào, cũng không biết mấy giờ rồi, cô vươn tay muốn tìm di động ở đầu giường, bỗng nhiên phát hiện có điều không thích hợp, ngực dường như bị vật nặng đè ép gần như không thở nổi.

Hơi nghiêng đầu liền bị gương mặt gần trong gang tấc kia dọa cho kinh hoảng, sao anh ta lại ở chỗ này?!

Văn Hảo nghĩ nát óc vẫn không nghĩ ra được, cô cố gắng nhớ lại mọi việc tối qua, chỉ nhớ mang máng lúc mình đang thu dọn đồ đạc thì đầu choáng váng lợi hại, rồi sau đó muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một lát ——

Chuyện sau đó cũng mờ mờ, nhưng lại mơ mơ hồ hồ nhớ rõ một điểm, lại cũng không rõ ràng, cho nên cô không thể nào phân biệt là ai chủ động. Cô càng nghĩ tim đập càng nhanh, đặc biệt lúc này bàn tay nóng bỏng của người nọ còn đặt trên ngực cô.

Cô ra vẻ trấn định vén chăn lên nhìn thoáng qua, cực lực áp chế huyết áp tăng vọt, kiểu này xem ra tất cả những gì không nên làm đều đã làm, ngay cả một chút tâm lý may mắn cũng không còn.

Sau khi xác nhận sự thật này, Văn Hảo cũng không hét chót tai như trong phim truyền hình, cũng không đập người nọ một cước xuống giường, mà là cầm một bộ quần áo quần lên người nhanh chóng đi vào phòng tắm. Nước ấm hơi lạnh làm cho cô thanh tỉnh không ít, nếu chuyện đã xảy ra, chi bằng nghĩ xem tiếp theo nên giải quyết thế nào cho tốt.

Dù sao mặc kệ thế nào, đối với cô mà nói sẽ không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Trước tiên cô vệ sinh cá nhân sạch sẽ, sau đó lại đánh thức Bắc Bắc đi học, trước khi đi cậu nhóc tò mò thoáng nhìn về phía phòng cô: “Chú Đường đâu ạ? Tối qua chú ấy đi lúc nào?”

Văn Hảo tỉnh tỉnh, đội mũ cho Bắc Bắc, rồi mới cúi người nói với bé: “Không phải Bắc Bắc muốn đi ăn của sao? Chờ con tan học chúng ta sẽ đi được không?”

Nhóc con vừa nghe đến ăn, lập tức ném chú Đường ra sau đầu, tay nhỏ vỗ vỗ: “Tối quá tốt quá, vậy chúng ta có thể gọi chú Chu không ạ? Hôm qua chú ấy nói sẽ tặng quà bù cho con.”

Văn Hảo không yên lòng gật gật đầu, bé bé đi ra ngoài.

Cô lái xe đưa Bắc Bắc đến nhà trẻ, trước khi đi cậu nhóc hình như có tâm sự nặng nề, đi được vài bước bỗng nhiên lộn trở lại. Văn Hảo ngoài ý muốn nhìn bé: “Sao vậy? Bảo bối.”

“Dì Hảo.” Bộ dáng Bắc Bắc muốn nói lại thôi, dường như là muốn nói một điều rất khó nói, “Ừm... Hay là chúng ta cũng gọi chú Đường đi ăn cùng?”

Văn Hảo hoàn toàn ngây ngẩn, cô không nghĩ đến hiện tại Bắc Bắc không còn kháng cự Đường Khải Sâm.

Bắc Bắc thấy cô chậm chạp không nói lời nào, lại nhỏ giọng than thở: “Thấy ra chú ấy cũng không đáng ghét lắm, ít nhất rất cố gắng dỗ con thích chú ấy, cô giáo nói, người cố gắng cần cố vũ.”

Suy nghĩ của trẻ con luôn luôn đơn thuần thiện lương nhất, Văn Hảo nhìn đôi mắt đen to tròn, rất lâu không biết nên trả lời thế nào.

“Nếu dì không muốn gặp chú ấy cũng không sao, con chỉ thuận miệng nói thôi.” Bắc Bắc cười cười, liếc cô một cái thật nhanh, “Vậy con vào lớp đây, tạm biệt dì.”

“Ngoan ngoan nghe lời cô giáo đó.” Văn Hảo phát phát tay với bé, nhìn Bắc Bắc chạy vào nhà trẻ, im lặng thở dài. Xoay người chuẩn bị rời đi, chiếc xe cách đó không xa bỗng nhiên nhấn còi về phía cô.

Văn Hảo ngừng vực nhìn sang, rất nhanh có một người xuống xe, chính là người vừa gọi điện tới qua Chu Tử Nghiêu.

Chu Tử Nghiêu gầy đi rõ rệt, nhưng thoát nhìn vẫn rất có tinh thần, đại khái là trước khi xuống cũng đã chỉnh trang quần áo, cả người đều toát ra vẻ khôn khéo lão luyện. Anh mỉm cười với cô, cách cô một khoảng khá xa, mở miệng: “Có rảnh không? Cùng nhau ăn cơm trưa nhé.”

Kết quả của túng dụng quá độ chính là, mãi muộn Đường Khải Sâm mới tỉnh lại, hơn nữa Khương Văn Hảo đã sớm không còn bên cạnh. Anh nhìn chằm chằm phần giường trống rỗng cảm khái, chẳng lẽ anh đã lớn tuổi rồi, lại còn dậy muộn hơn cả người phụ nữ kia? Ngay cả cô rời đi lúc nào cũng không biết.

Trên gối còn vương lại hơi thở của cô, không khí dường như cũng đọng lại hương vị ngọt ngào, Đường Khải Sâm nhẹ nhàng ngửi, khóe môi không tự chủ mang theo ý cười. Anh đưa mắt nhìn lên bàn, Khương Văn Hảo không để lại lời nhắn nào, đoán chắc là đưa Bắc Bắc đến trường, vì thế đứng dậy vào phòng tắm rửa, dù sao cũng muốn đợi cô về. d.d.l.q.d.

Nhưng lần đợi này chính là vài giờ, cuối cùng Đường Khải Sâm phát giác có điều không đúng, anh gọi điện cho Khương Văn Hảo, bên kia mãi vẫn không có người nghe.

Anh gõ nhẹ di động lên mặt bàn, suy nghĩ một chút liền hiểu, lúc này nhất định là Khương Văn Hảo rất khó đối mặt với anh, cô phản ứng như vậy vừa vặn chứng minh suy đoán trong lòng anh, cô không phải thật sự không có chút cảm giác nào với anh——

Nghĩ như thế, tâm tình Đường Khải Sâm bỗng nhiên tốt ghê gớm, sớm biết như vậy lúc trước đã không nên học theo Liễu Hạ Huệ gì đó, vừa khổ chính mình, lại còn lãng phí nhiều thời gian quý giá như vậy. Đang suy nghĩ, Đường Trọng Kiêu điện thoại đến: “Anh đi đâu thế?”

“Có chuyện gì?”

“Chỗ bà nội có chút việc.”

Đường Khải Sâm vừa nghe giọng nói kia liền thấy không đúng, lập tức ngồi dậy: “Anh sẽ đến ngay.”

Tình huống bà nội lúc tốt lúc xấu, người đến tuổi này rồi thật không yên tâm, Đường Khải Sâm lái xe thẳng một mạch, cứ nghĩ có việc lớn gì. Kết quả đến bệnh viện thấy lão phu nhân đang ngồi xem tivi trên giường, sắc mặt rất bình thường. d.d.l.q.d

Đường Khải Sâm đi vào, ánh mắt Đường Trọng Kiêu cổ quái nhìn anh, anh không khỏi nhú nhú mi: “Sao thế?”

“Không sao.” Trả lời anh là bà nội, bà nhìn anh một cái, bỗng nhiên cười hì hì hỏi, “Tối qua cả đêm không về nhà, đi đâu?”

Từ sau khi bà nội nằm viện, anh liền chuyển từ khách sạn về nhà sống, bây giờ chắc là lão quản gia báo cáo với bà, vì thế tùy ý đáp: “Con có việc.”

Bình thường bà nội tuyệt đối không phải người tích bát quái như vậy, lúc này giống như không hỏi cho ra nhất định không bỏ qua: “Có phải ở nhà A Hảo không?”

Đường Khải Sâm cũng không muốn giấu bà, bị đoán trúng liền thành thật thừa nhận: “Vâng, sinh nhật Bắc Bắc.”

“Hai người cái kia rồi hả?”

Dù da mặt Đường Khải Sâm dày hơn nữa, bị truy vấn trắng trợn như vậy cũng cảm thấy xấu hổ, huống chi hôm nay bà nội quả thực rất kì lạ. Anh xoay người nghiêm túc nhìn bà, nheo mắt: “Người làm sao vậy, bỗng nhiên quan tâm đến chuyện của con như vậy?”

Trước kia lúc bà nội quan tâm chuyện của anh và Khương Văn Hảo, phần lớn thời gian đều là châm chọc khiêu khích thêm chỉ trích, hôm nay cũng quá khác thường rồi. d.d.l.q.d.

Đường Trọng Kiêu này giờ không lên tiếng lúc này mới ho một tiếng: “Ừ——”

“Cháu câm miệng.” Bà nội hiếm khi nghiêm nghị với cháu trai luôn được cưng chiều như thế, Đường Khải Sâm càng thêm kỳ quái, chỉ thấy vẻ mặt bà nội nghiêm túc theo dõi anh, còn cố chấp cái vấn đề kia, “Cháu cùng A Hảo tiến triển tới trình độ nào? Có phải giống như lần trước đã nói không, nhận đúng nó sẽ không thay đổi?”

Tuy rằng Đường Khải Sâm cảm thấy bà nội hơi lạ, vẫn đáp lại chi tiết: “Những lời con nói lúc trước đều là thật, con muốn theo đuổi Khương Văn Hảo, cùng cô ấy phục hôn.”

Anh vừa nói xong, bỗng nhiên phòng bệnh im lặng đến quỷ dị, bà nội mặt mày hớn hở vừa ép anh nói, ánh mắt lại trượt về phía sau anh?

Đường Khải Sâm nhìn lại, toàn thân đều ngẩn ra, đứng ở cửa phòng bệnh bưng khay hoa quả, không phải Lộ Lâm thì là ai?

44. Chương 42

Editor: Mỹ Mạnh Mẽ

Chắc là do quá đường đột, cho nên vẻ mặt Đường Khải Sâm có thoáng nét kinh ngạc, nhưng anh đã tỉnh táo lại rất nhanh, chỉ đành bất đắc dĩ nhìn sang bà nội đã đùa dai thành công. Lúc này bà nội đang rảnh rỗi ôm cánh tay, phim đang chiếu cũng không xem, mọi sự chú ý đều dồn lên hai người, kiểu như sắp có kịch hay để xem.

Lộ Lâm lại là người phá vỡ cục diện bế tắc, đáy mắt cô ta nhanh chóng hiện lên ý cười nhợt nhạt, thân nhiên đi đến trước giường bệnh: “Hôm nay vừa nhìn đã thấy tinh thần bà nội rất tốt, vẫn đáng yêu như trước đây ạ.”

Bà nội không cho cô ta chút mặt mũi hừ một tiếng, nhanh chóng nhìn Đường Khải Sâm đang đứng một bên: “Đương nhiên tốt rồi, nhìn thấy Khải Sâm với A Hảo tiến triển không tồi, mọi ốm đau đều tự biến mất.”

Từ đầu đến cuối Lộ Lâm đều giữ nụ cười, dường như không khó xử chút nào, còn cầm quả táo đã rửa sạch muốn gọt vỏ. Bà nội ngáp một cái, thẳng thắn từ chối: “Không cần, bác sĩ nói dạ dày bà không tốt, trời lạnh thế này nên hạn chế ăn đồ lạnh.”

Nhìn thế nào cũng thấy bà nội đang ra oai phủ đầu, thế nhưng tính tình Lộ Lâm vẫn rất tốt, buông dao gọt hoa quả liền nói: “Vậy để con lấy cho bà cốc nước ấm.”

“Không muốn uống, kéo lại phải đi vệ sinh, rất phiền phức.” Bà nội lười biếng duỗi eo, lại nhìn đồng hồ, “Hôm nay không biết lúc nào A Hảo mới đến, thấy người mà mình muốn thấy, ăn gì cũng thấy ngon.”

Lúc này Lộ Lâm mới ngừng động tác trong tay, hơi hơi ngước mắt nhìn bà lão trên giường bệnh, bà nội mang bộ dáng khiêu khích, chờ cô nổi giận. Nào ngờ Lộ Lâm chỉ hơi mỉm cười khoe môi, chậm rãi đứng dậy: “Nếu bà không chào đón cháu, cháu xin phép đi trước, bà nghỉ ngơi thật tốt ạ.”

Bà nội hí hóp mắt, đang muốn nói gì đó, lại bị Đường Khải Sâm cắt đứt. Sắc mặt anh bình tĩnh, chỉ ghé mắt liếc nhìn Lộ Lâm: “Chúng ta ra ngoài.”

“Tiểu tử thôi!”

Bà nội chờ bóng lưng hai người biến mất, lập tức trầm mặt. Bà vén chăn muốn xuống giường, vẫn là Đường Trọng Kiêu tay mát lạnh lệ ngăn cản. Anh thực sự dở khóc dở cười: “Kệ anh ấy đi, chẳng lẽ bà còn muốn nghe lén họ?”

“Ta phải xem xem hồ ly tinh kia lại muốn giở trò gì.” Bà nội đề phòng nói, xong lại không nhịn được nhủ thầm, “Anh cả của cháu, ta thật không yên lòng.”

Song Đường Trọng Kiêu không lo lắng một chút nào: “Đây không phải là cơ hội tốt sao? Chị dâu chậm chạp không chịu quay về, hoàn toàn là bởi vì không tin tưởng anh cả, lúc này Lộ Lâm trở về, cũng chưa chắc là chuyện xấu.”

Bà nội có vẻ dăm chiêu, dựa vào đầu giường không lên tiếng.

Đường Trọng Kiêu trấn an vỗ vỗ tay bà: “Đã tới rồi thì cứ an tâm, nếu anh ấy không chịu nổi dụ hoặc, vậy thì sớm biết, đỡ cho hại chị dâu lần nữa.”

Im lặng hồi lâu, cuối cùng bà nội thở dài: “Cũng phải, thôi kệ nó vậy... Ta là đau lòng A Hảo, nếu không cần gì phải nhọc lòng như này chứ.”

Đương nhiên Đường Trọng Kiêu biết tâm tư của bà nội, những việc mấy năm nay Khương Văn Hảo làm vì Đường Khải Sâm tất cả mọi người đều nhìn thấy, ngay cả người lạnh lùng như anh cũng bị làm cho cảm động, vì thế nên anh nhìn ra ngoài cửa sổ: “Theo con thấy, lần này anh cả sẽ không khiến bà thất vọng đâu.”

Hiếm khi anh mở miệng khen anh mình một câu như vậy, đến bà nội cũng ngạc nhiên: “Có chắc không?”

“Bà có muốn đánh cuộc với con không?” Đường Trọng Kiêu nắm bả vai bà nội, nhường nhường đôi mày với bà, đầy mắt ẩn ẩn ý cười, “Nếu con đoán trúng, bà nội phải chờ đến khi con trai con lớn lên, nhìn nó cười vợ, cho một cái lì xì thật lớn, được không?”

Bà nội nhất thời sững sốt, lập tức bật cười lắc lắc đầu: “Lại cùng bà nội này chơi trò tình cảm thương yêu rồi.”

Đường Trọng Kiêu vươn tay ôm chặt bà, vùi cằm vào hõm vai gầy guộc của bà nội, nét cười càng thêm tươi nói: “Người nên chăm sóc bản thân mình là thật tốt là đủ rồi, chuyện của anh cả, mặc cho số phận đi. Huống chi bây giờ anh ấy chịu khổ, tất cả đều là nợ từ lúc trước, cuối cùng vẫn phải trả.”

Bà nội cầm ngón tay thon dài của anh, hơi trầm ngâm vài giây, cuối cùng chỉ đành gật gật đầu.

“Anh nhìn thấy em, sao lại không vui như vậy?” Lộ Lâm ngồi trên ghế đá trong sân, nhìn người đàn ông đứng cách đó không xa, bóng dáng cao ngất, lại nhất định xa cách lạnh nhạt, từ đầu đến cuối đều duy trì một khoảng cách rất xa với cô.

Đường Khải Sâm cũng không quay đầu, thậm chí còn không tiếp đề tài này, gọn gàng dứt khoát hỏi một câu: “Cô trở về, là định làm gì?”

Lộ Lâm không nhịn được khẽ cười một tiếng: “Không thể trở về vì anh sao? Em cho rằng đã lâu như vậy, anh đã không còn giận em nữa.”

Khóe miệng Đường Khải Sâm khẽ nâng, lại mang theo vài phần ý tứ châm chọc, anh quay người lại ánh mắt u trầm nhìn cô ta: “Tôi nghĩ lúc trước đã nói rất rõ ràng, là cái gì khiến cô cho rằng, chúng ta còn có thể hợp lại?”

Không thể không nói chỉ số cảm xúc của Lộ Lâm rất cao, cho dù Đường Khải Sâm nói trắng ra đến mức đó, cô ta cũng không lộ ra một chút không vui nào, chỉ hơi nghiêng đầu ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ: “Cho nên anh thực sự muốn cùng cô ấy phục hôn?”

“Đúng vậy.”

“Khi đó anh cũng cho rằng anh có thể thích cô ấy, lần này vì sao có thể khẳng định như vậy, chắc không phải là ảo giác đi?”

Đối mặt với câu hỏi của Lộ Lâm, gần như Đường Khải Sâm không có chút nào do dự: “Chuyện này tôi không cần giải thích với cô, hướng chỉ việc chúng ta chia tay không có bất cứ liên quan nào với Khương Văn Hảo.”

Cuối cùng sắc mặt Lộ Lâm cũng có chút biến hóa, cô ta nhìn anh thật sâu, bờ môi mím chặt.

Ánh mắt Đường Khải Sâm nhìn về phía phòng bệnh trên cao, hình như cũng không có ý định nói thêm gì với cô ta, coi như không thấy sắc mặt tái nhợt ấy: “Tôi mong rằng lần sau cô sẽ không làm những chuyện nhầm chán như vậy, chuyện tôi đã quyết, sẽ không thay đổi. Bà nội không thích cô, đừng đến tìm bà nữa.”

Anh nói xong liền đi, bóng dáng dứt khoát lại lạnh lùng, Lộ Lâm nắm nắm tay phút chốc đứng lên: “Em thừa nhận trước đây là em sai lầm, không nên vì sự nghiệp mà bỏ rơi anh, nhưng anh biết là em yêu anh! Khải Sâm, anh nhất định muốn lặp lại chuyện bảy năm trước mới cam tâm sao?”

Nói đến cùng cô cũng không dám thăm oán Đường Khải Sâm, hết thấy đều là mình tự làm tự chịu, bảy năm trước như thế, bảy năm sau cũng vậy. Tất cả đều là cô ta vì sự nghiệp lần nào cũng chọn rồi bỏ anh, cho rằng anh dung túng cô ta mãi mãi, thì ra anh cũng sẽ tức giận... Hơn nữa một khi tức giận, ngay đến nửa đường sống cũng không chừa.

Đường Khải Sâm bước hơi chậm lại, rất ít khi Lộ Lâm không khống chế được như vậy, ngoại trừ lần hủy hôn trước, đây là lần đầu tiên cuồng loạn như thế. Anh quay đầu nhìn cô ta, giọng điệu cũng trầm xuống: “Lộ Lâm, cô có thật sự hiểu rõ yêu là gì không? Cô nói cô yêu tôi, nhưng lại có thể vì lợi ích mà lên giường với người đàn ông khác, đây mà là yêu, tôi không có cách nào gặt bừa được.”

“Em không có!” Lộ Lâm bước vài bước đến trước mặt anh, hơi thở hơi loạn, cô ta vươn tay muốn tìm tay anh, bị anh nghiêng người tránh được.

Động tác này làm cho ánh mắt cô ta càng thêm ảm đạm, cô cắn chặt môi, hồi lâu mới lẩm bẩm lên tiếng: “Em biết chuyện này làm tổn thương anh quá nặng, nhưng em không có cách nào, anh cần chính là người cần chính là một người phụ nữ có thể sánh vai cùng anh... Anh nói em không biết yêu, vậy anh hiểu không? Bây giờ anh quay lại tìm Khương Văn Hảo, chẳng lẽ không phải là muốn tìm kiếm an ủi từ cô ấy sao?”

Ai ngờ cô còn chưa nói hết lời, Đường Khải Sâm bỗng chốc xoay người lại, đáy mắt dường như mang theo sắc lạnh băng, khiến cho Lộ Lâm sinh ra vài phần sợ hãi.

“Tôi đối với cô ấy rốt cuộc là gì, tôi tự hiểu rõ, Lộ Lâm, giữa chúng ta đừng ở đây.” Đường Khải Sâm không nổi giận, nhưng lại thấy khí giận ngút trời.

Đàn ông đều sĩ diện, Lộ Lâm biết mình ngay trước hôn lễ bị anh phát hiện những chuyện kia, đối với anh tuyệt đối không phải đả kích nhỏ. Nhưng càng là như vậy, không phải càng thêm chứng minh anh đối với Khương Văn Hảo chỉ là ảo giác sao?

Vào lúc tinh thần anh sa sút, là Khương Văn Hảo an ủi, bà nội bệnh nặng, cũng là cô cùng anh đi đến, cho nên anh dao động là chuyện bình thường, Lộ Lâm một chút cũng không tin Đường Khải Sâm sẽ yêu người phụ nữ anh từng nhìn cũng không muốn nhìn lâu kia.

Cô ta nhìn bóng dáng Đường Khải Sâm nhanh chóng rời đi, trong lòng lại bình tĩnh hơn. d.d.l.q.d.

Cũng trong lúc đó, Văn Hảo cùng Chu Tử Nghiêu ăn cơm xong, cô khẩn trương nhìn người đàn ông đối diện, đôi mắt mở lớn hỏi: “Thế nào?”

Chu Tử Nghiêu nhìn cô một lúc, không nhịn được cười ra tiếng: “Làm khách hàng đầu tiên của cửa hàng bánh ngọt này, anh phải nói một câu—— ”

Anh cố ý kéo dài âm điệu, chọc cho cô mười ngón tay đều xoắn lại một chỗ, ánh mắt nhìn anh tràn đầy lo lắng. Lúc này Chu Tử Nghiêu mới vươn tay búng vào trán cô: “Năm ngôi sao, quả thực cùng cấp bậc với đầu bếp trưởng của Lâm Khê.”

Văn Hảo nhẹ nhàng thở ra, hai má lập tức hơi đỏ lên: “Nhà hàng Lâm Khê là cấp năm sao, anh khen người không thể khen thật một chút được sao? Một điểm thuyết phục cũng không có.”

Hai tay Chu Tử Nghiêu giao nhau, chống cằm nhìn cô cười: “Em nên tin tưởng vào chính mình. Chuyện này em ấp ủ nhiều năm như vậy, cuối cùng đã có thể thực hiện được, chúc mừng em.”

Anh nâng cốc nước trước mặt chạm cốc với cô, ánh mắt nhu hòa nhìn cô chăm chú. Văn Hảo mím môi cười khẽ, trong lòng vui sướng không nói thành lời được: “Có được anh chúc mừng em, ý nghĩa rất lớn, là anh vẫn luôn cổ vũ em.”

“Cho nên huân chương chiến tích của em, có một nửa là của anh đúng không? Thật là vinh hạnh.” Có lẽ là lâu lắm không gặp, xấu hổ trước kia đều cố cho vào góc, lại lần nữa trở về hình thức ở chung tự nhiên trước kia.

“Miệng lưỡi trơn tru.” Văn Hảo nói xong, lại cúi đầu uống một ngụm nước, lúc này mới nghiêm túc ngắt đầu lên, “Anh tìm em có việc sao?”

Nếu không phải có chuyện không thể không nói, không lí nào Chu Tử Nghiêu chủ động tới tìm cô, tối qua mời anh đến chắc chắn là bị từ chối rồi.

Quả nhiên Chu Tử Nghiêu nghe xong lời này, vẻ mặt có vài phần không tự nhiên. Anh im lặng vâng vâng cốc thủy tinh bên tay, dường như đang đắn đo tìm từ, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng nói: “Anh cảm thấy có một số việc, nhất định phải chính miệng nói cho em biết, nếu không nói, anh sợ sau này không còn cơ hội nữa.”

Văn Hảo nghe vậy trở nên khẩn trương, trái tim cũng nhào lên cổ họng. d.d.l.q.d

Chu Tử Nghiêu dừng một chút: “Lộ Lâm đã trở lại.”

Nói thực, khi nghe được tin tức này Văn Hảo ít nhiều vẫn có chút ngoài ý muốn, nhưng cô bình tĩnh lại rất nhanh, có lẽ là đã có chuẩn bị tâm lí từ trước, cho nên không phải là không thể tiếp nhận được. Cô đã sớm biết, hai người kia không có khả năng chấm dứt nhanh như vậy, may mắn, may mắn cô giữ chặt lòng mình, bằng không lại là một lần tự rước lấy nhục...

“Phải không?” Cô cười cực kì tự nhiên, vẫn nhếch khóe môi đáp lại lời Chu Tử Nghiêu.

Thấy cô không có gì phản ứng gì hơn, Chu Tử Nghiêu lại hơi ngạc nhiên, anh giật giật khóe miệng, cười hết sức khó xử: “Cho nên là anh đã xen vào việc của người khác?”

Văn Hảo khoát tay, lại cúi đầu nhìn đầu ngón tay: “Em biết anh đang quan tâm em, song em không giống trước kia nữa. Trước kia quá để ý Đường Khải Sâm, cái gì liên quan đến cái tên Lộ Lâm thì đều né tránh, giờ không thể nữa.”

Chu Tử Nghiêu khó tin nhìn cô: “Em—— ”

“Anh cũng thấy rồi.” Văn Hảo ngẩng đầu quan sát căn phòng, tươi cười thoải mái “Bây giờ như thế này, đối với em mà nói thật thỏa mãn, có Bắc Bắc, lại có sự nghiệp. Em muốn cứ thế này mãi, Lộ Lâm không còn trở thành bất cứ uy hiếp gì.”

“Thật sự không còn để ý đến cô ta chút nào ư?”

Rõ ràng Chu Tử Nghiêu hoài nghi, Văn Hảo nhìn anh bỗng nhiên nở nụ cười: “Nếu không, anh tiến vào nơi này nhìn một cái?”

Cô gõ gõ cái đầu, nháy mắt giả hoạt với anh một cái, Chu Tử Nghiêu bị cô trêu cho bật cười, đáy lòng cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra: “Hôm trước cô ta đến tìm anh, anh lo cô ta sẽ đến tìm em, gây bất lợi cho em, bây giờ xem ra, là anh lo xa rồi.”

Trạng thái bây giờ của Khương Văn Hảo tốt đến mức khiến cho người khác giật mình, trong lòng anh hiểu rõ, hoặc là cô ngốc này gượng cười, hoặc chính là cô quả thật không để ý Đường Khải Sâm. Mặc kệ là loại nào, đều có thể nhìn ra Đường Khải Sâm sau này tránh không được phải chịu khổ ải, điều này đối với anh thật đúng là tin mừng. d.d.l.q..d

Nhưng anh trầm ngâm một lát, vẫn đem lời nói đã nghĩ kỹ nói thẳng ra: “Tuy rằng em không thèm để ý, nhưng trước đây anh đã làm nhiều chuyện sai lầm, lúc này cảm thấy, vẫn nên là nói rõ với em. Tránh cho sau này bị Lộ Lâm lợi dụng, lại khiến em bị tổn thương.”

Văn Hảo ngẩn người, cô không nghĩ tới Chu Tử Nghiêu lại vì nghĩ cho cô mà làm đến mức này.

Chỉ nghe Chu Tử Nghiêu nói: “Kỳ thật lúc trước, giữa em và Khải Sâm có chút hiểu lầm...”

45. Chương 43

Editor: Linh Đang

“Là anh cùng Lộ Lâm thông đồng với nhau, cố ý để em bắt gặp cô ta và Khải Sâm ở cùng một chỗ.” Chu Tử Nghiêu vẫn nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô, nói vô cùng gian nan, “Nhìn ra được Khải Sâm rất có ý thức trách nhiệm, khi đó cậu ta cũng không đáp lại cảm tình của Lộ Lâm, nhưng Lộ Lâm rất thông minh, luôn tạo ra các biểu hiện giả dối làm em tin tưởng. Còn chuyện bác (cha của Văn Hảo) mắc bệnh nặng phải nhập viện, tin nhắn em gửi cho cậu ta, cũng là anh xóa đi.”

Văn Hảo nín thở nghe, ánh mắt nhìn chằm chằm Chu Tử Nghiêu, dù cho lúc trước đã đoán được một ít, nhưng chính miệng nghe anh nhắc đến, trong lòng vẫn sẽ khó chịu.

“Em biết là anh tiếp cận em có mục đích, cho nên thật sự trong chuyện của em và Khải Sâm, đã làm rất nhiều chuyện xấu. Nhưng hiện tại anh tuyệt đối không muốn nhìn thấy em bị người kia làm tổn thương, cho nên cho dù em hận anh, cũng bắt buộc phải nói hết chuyện năm đó cho em biết.”

Anh vươn tay cầm ngón tay lạnh lẽo của cô, nói tiếp: “Lúc trước về chuyện đứa nhỏ, Khải Sâm quyết định không cần nó, thật ra là lo lắng về bệnh tim di truyền của gia đình mình... Chắc là em nhớ rõ cha cùng ông nội cậu ta đều qua đời vì căn bệnh này, ngay cả Trọng Kiều cũng không thể tránh được vận rủi.”

Khương Văn Hảo chỉ biết là ngây ngốc nhìn anh, một câu cũng nói không nên lời, trái tim như bị kim đâm trong một nhà tù, toàn thân đều hít thở không thông.

“Là Lộ Lâm mượn cơ hội động tay chân, để em không kịp nghe cậu ta giải thích đã bị trợ lý của cậu ta đưa vào phòng giải phẫu, cộng thêm lời nói của anh, nhất định em sẽ không nghi ngờ, cũng tin là Khải Sâm không muốn đứa nhỏ này. Thật ra sau khi em rời khỏi bệnh viện, cậu ta lập tức đi tìm em ngay, đáng tiếc là vẫn chậm một bước.”

Nay ngày cả chính anh nói tới cũng cảm thấy xấu hổ, khi đó ánh mắt tuyệt vọng của cô cứ mãi quanh quẩn trong mơ của anh, trở thành cơn ác mộng anh không xua đi được. May mắn lúc ấy anh thu tay lại đứng

lúc, giúp cô bảo vệ đứa bé kia, nhưng mỗi khi đối mặt với lời cảm ơn một lần lại một lần của Bắc Bắc và cô, không ai biết được nội tâm anh đang dày vò.

Vô cùng xấu hổ, đúng, chính là loại cảm giác này.

Chu Tử Nghiêu thấy mặt cô trắng đến mức dọa người, càng thêm dùng sức cầm tay cô: “Văn Hảo, em không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Chờ anh nói xong, nửa ngày cô mới có phản ứng, nuốt nước bọt không lưu loát, ánh mắt chậm chạp dừng ở trên mặt anh.

Môi mỏng của Chu Tử Nghiêu nhếch lên, phải mất rất nhiều sức lực mới có thể nói những lời còn lại ra khỏi miệng: “Khải Sâm không phải là người giỏi về biểu đạt chính mình, trước khi hai người kết hôn, cậu ta bị Lộ Lâm làm tổn thương rất sâu. Khi đó gần như không ôm ảo tưởng gì với tình yêu, cho nên anh nghĩ, trong cuộc hôn nhân của hai người, từ đầu đến cuối cậu ta rất bị động, vẫn không dám dễ dàng bước ra một bước để tin tưởng cảm tình của em.”

Nói đến cùng, có lẽ vẫn là tình sâu duyên cạn, dù cho lúc ấy hiểu lầm chồng chất, nhưng bởi vì hiểu lầm mà có thể dễ dàng chia tay, vẫn là chứng minh duyên phận bọn họ không đủ.

Văn Hảo thở ra một hơi, đối với anh khó khăn giật giật khóe miệng: “Cám ơn anh đã nói những thứ này cho em biết, ít nhất làm em cảm thấy, chính mình từng yêu như vậy cũng không phải là đứa ngốc.”

Chu Tử Nghiêu nhìn ánh mắt thoải mái của cô, đáy lòng vô cùng đau đớn: “Hiểu lầm giải trừ rồi, hiện tại cậu ta vẫn cố gắng muốn hợp lại, Văn Hảo, hai người có thể bắt đầu một lần nữa—— ”

Nói những lời này ra khỏi miệng, với anh là dày vò gấp trăm gấp ngàn lần, anh dùng toàn bộ sức lực mới có thể khẽ cười nói với cô như thế, để cho bọn họ bắt đầu một lần nữa. Mặc dù trong lòng luyến tiếc, nhưng anh không bao giờ nhấc tâm nhìn Văn Hảo khổ sở thống khổ, cô đã trải qua nhiều cực khổ như vậy, sớm nên có được những điều như ý.

Không phải tốt nhất, mà là rất muốn, anh biết rõ chính mình có thể cho cô hạnh phúc nhiều hơn Đường Khải Sâm, nhưng bắt buộc dĩ thứ anh cho, cô lại không muốn.

Văn Hảo hơi rũ mắt, hốc mắt đã sớm ửng hồng, cô dùng sức cắn cắn môi, lúc ngẩng đầu lên nhìn anh lại đã mỉm cười: “À, không được. Cho dù biết năm đó là hiểu lầm, bọn em cũng không có khả năng bắt đầu một lần nữa.”

“Vì sao?”

“Bởi vì... Tình yêu đã không còn là toàn bộ sinh mạng của em, mà Khương Văn Hảo hai mươi tám tuổi, đã không còn yêu Đường Khải Sâm khi đó. Đường Khải Sâm của hiện tại, cũng không phải là người em cần nữa.”

Chu Tử Nghiêu nhíu mày nghe, như là mơ hồ có chút hiểu, khi đó Khương Văn Hảo yêu mù quáng, tất cả những thứ tốt và xấu của đối phương, đều chấp nhận. Mà nay, cô cần một người đàn ông có thể cho cô đầy đủ cảm giác an toàn và ấm áp, nhưng hiển nhiên, Đường Khải Sâm không phải người đó.

Anh cũng không thể nói rõ rốt cuộc lúc này là sầu não hay là xúc động, chỉ có thể nói, thế sự vô thường, anh bỏ lỡ, Đường Khải Sâm cũng bỏ lỡ. Phần lớn lúc còn trẻ đều không hiểu tình yêu, nhưng có tình yêu lại vĩnh viễn dừng lại ở tuổi trẻ, cuối cùng không thể quay đầu nhìn lại một lần nữa.

“Đang suy nghĩ cái gì, nghĩ đến mất hồn mất vía như vậy?” Bà nội liếc mắt nhìn người đang cùng ngồi xem TV với mình, lại thấy anh liên tiếp cầm di động nhìn, nhất thời đầy mặt không vui nói, “Có phải lại nhớ thương cái gì mà 6070 hay không?”

Từ sau khi người phụ nữ kia đi, hình như anh không nói một câu nào, cũng khó trách bà nội lại hiểu lầm.

Đường Khải Sâm thật sự không có chút biện pháp nào với bà nội tình thông của mình, bắt buộc dĩ cầm điện thoại di động lắc lắc trước mặt bà: “Cháu đang nghĩ sao Khương Văn Hảo không gọi điện thoại cho cháu.”

Bà nội thấy bộ dáng cau mày của anh, lại bắt đầu sung sướng khi người khác gặp họa: “Lúc này cháu mới vì con bé làm bao nhiêu, kém xa những gì con bé làm lúc trước.”

Đương nhiên Đường Khải Sâm cũng biết, nhìn các cuộc gọi và tin nhắn không được đáp lại, không khỏi cười khổ, quả nhiên là phong thủy luân chuyển. Nhưng ép buộc từng chút một như vậy anh vẫn còn chịu đựng được.

Bà nội lại liếc nhìn anh, ngồi nghiêm chỉnh, cuối cùng nghĩ tới an ủi anh hai câu: “Cháu bảo người ta phải nói cái gì? Loại thời điểm này, đương nhiên là cháu phải biểu hiện sẵn sàng người ta mới là tốt nhất.”

“Bà có ý tứ gì?” Đường Khải Sâm nhún mày nhìn bà.

Bà nội ngoắc ngoắc ngón tay với anh, ý bảo anh tới gần chút, sau đó vươn ngón trở đâm giữa ngực anh: “Thật ngu dốt, sao lại không hiểu lòng phụ nữ thế! Thôi, tối qua mệt mỏi như vậy, bà bảo mẹ Lâm nấu canh gà, cháu tiện thì mang qua chỗ A Hảo uống chung. Loại thời điểm này không thể để con bé có cơ hội dao động có biết không? Càng sẵn sàng càng tốt, tốt nhất tranh thủ đêm nay ở lại chỗ nó.”

Quả nhiên vẫn là gừng càng già càng cay, Đường Khải Sâm đáp lại bà bằng ánh mắt khâm phục.

Lão phu nhân nháy mắt với anh, nói: “Hiện tại A Hảo không qua được điểm mấu chốt trong lòng, đừng nói những chuyện năm đó, hay hiện tại tự nhiên cháu chia tay với Lộ Lâm rồi theo đuổi con bé một lần nữa, nó tin cháu mới là lạ! Hiện tại việc cháu tạo được cảm giác tín nhiệm trong lòng con bé quá khó, chỉ bằng đi đường tắt một chút, cho Bắc Bắc có thêm một người em gái...”

Đáy mắt Đường Khải Sâm đều là ý cười, lại còn nghiêm trang trả lời: “Bà nội, người quá nóng vội!”

“Có thể không vội sao? Nhớ ngày đó tốc độ của Trọng Kiều còn nhanh hơn cháu!”

Bị ghét bỏ rõ ràng, Đường Khải Sâm lại không giận chút nào, chỉ là trong lòng có chút không xác định như trước, giờ phút này Khương Văn Hảo nhìn thấy anh, có thể cho anh vào cửa không còn khó nói. Nhưng anh thật sự không đợi kịp, chắc chắn lúc này phải gặp Khương Văn Hảo một lần, bằng không một lòng vẫn đặt trên người cô.

Cái gì gọi là nóng ruột nóng gan, cuối cùng giờ khắc này anh cũng đã được lĩnh giáo.

Lúc anh lái xe đến cửa nhà Văn Hảo, từ xa đã thấy một chiếc xe dừng ở đó, chỉ nhìn biển số xe đã đoán được người tới là ai. Chỉ là anh không nghĩ tới, Khương Văn Hảo vẫn không nhận điện thoại của anh, không phải là bởi vì không muốn gặp anh, mà bởi vì ở cùng một chỗ Chu Tử Nghiêu?

Trong nháy mắt tâm tình của Đường Khải Sâm rơi xuống đáy cốc, như người bị dội nước đá lạnh thấu xương. Trùng hợp là Khương Văn Hảo cùng Chu Tử Nghiêu cùng đi ra, hai người đứng trước cửa nói chuyện, từ đầu đến cuối trên mặt đều mang theo ý cười ôn hòa, như là tâm tình rất tốt.

Nụ cười kia rất ít khi được biểu lộ trước mặt anh, lúc anh nhìn lại sinh ra vài phần hoảng hốt, Khương Văn Hảo ở trước mặt anh, thì ra vẫn luôn không vui.

Trước khi đi Chu Tử Nghiêu còn đưa tay sờ sờ chân tóc Khương Văn Hảo, ánh mắt sùng nịnh, Đường Khải Sâm nhìn mà hai mắt đều đỏ, hận không thể bóp nát vô lăng ngay lúc này.

Đến lúc xe của Chu Tử Nghiêu biến mất, Khương Văn Hảo đứng trước cửa không biết đang suy nghĩ cái gì, như đang ngăn người hoặc như đang tự hỏi vấn đề rất nghiêm túc, qua một hồi lâu lại quay người đi về hướng khác.

Cô chưa về nhà, anh cảm thấy nghi hoặc, xuống xe chậm rãi theo sau.

Ai biết lúc này đi cùng, Đường Khải Sâm thiếu chút nữa không bị tức chết, Khương Văn Hảo không đi địa phương khác, mà là đi tới một tiệm thuốc. Về phần đi tiệm thuốc sẽ mua thứ gì, rõ ràng anh không thấy được, nhưng tâm lý lại hết sức xác định cái đáp án kia

Quả nhiên lúc Khương Văn Hảo đi ra ngoài, trong lòng bàn tay cầm theo một chiếc hộp hình vuông nhỏ, anh đứng ở cửa tiệm, kết quả thế nhưng cô cũng không thấy được anh! Sắc mặt Đường Khải Sâm xanh mét, đứng bên cạnh xiết chặt nắm đấm, dường như là từ sâu trong lồng ngực hô lên tên cô: “Khương Văn Hảo?”

Rõ ràng cơ thể của người phụ nữ kia cứng ngắc, khi quay đầu nhìn anh thì ngược lại sắc mặt rất bình tĩnh: “Có chuyện gì sao?”

Một bụng tức giận của Đường Khải Sâm lần nữa bị thiêu đốt đến điểm cao nhất, có chuyện gì sao? Lại là một câu này, hình như mỗi lần cô thấy anh đều có bộ dáng lạnh nhạt, như là không tình nguyện cỡ nào khi nhìn thấy anh.

Đối lập với Chu Tử Nghiêu, quả thực đãi ngộ của anh vô cùng kém.

Trong lòng anh tràn ngập phần uất, đã vậy lại không thể nào phát tiết, có lẽ Khương Văn Hảo có chút khấn trương, càng xiết chặt cái hộp trong lòng bàn tay, cuối cùng cũng bị bóp bẹp.

Mặt Đường Khải Sâm âm trầm đi qua, ánh mắt trực tiếp dừng ở tay cô: “Chỗ nào không thoải mái?”

Văn Hảo không ngờ bộ dáng của anh lại như thế, giống như muốn ăn thịt người, nhưng cô vẫn thản nhiên mở chiếc hộp ra trước mặt anh.

Đường Khải Sâm nhìn hộp thuốc tránh thai, huyết thái dương càng thêm nhảy lên, tròng mắt sắc bén của anh thâm trầm nhìn chăm chú vào cô, răng cũng sắp cắn nát: “Em có ý tứ gì?”

“Chúng ta đều là người trưởng thành, chuyện tối ngày hôm qua đều là do uống rượu làm loạn, nhưng tôi không hi vọng nó sẽ mang đến bất kì sự ngoài ý muốn nào cho chúng ta.”

Nghe cô nói đạo lý rõ ràng, giọng nói cùng ánh mắt lạnh lùng như vậy, Đường Khải Sâm cảm thấy giờ phút này có cảm giác bị người ta bỡn cợt, đối phương còn chết không tiếp nhận lỗi. Đối lập hoàn toàn với việc, lòng anh tràn đầy chờ mong chuyện này có thể làm quan hệ của hai người có chút cải thiện, còn cả một ngày nghĩ đến cử chỉ của cô quả thực là vô cùng ngu ngốc!

46. Chương 44

Editor: Linh Đang

Đường Khải Sâm cảm thấy lồng ngực muốn nổ tung, đã vậy lại còn không có bất kì biện pháp nào với người phụ nữ trước mắt, chỉ có thể đè nặng lửa giận hỏi: “Em đang trả thù anh, Khương Văn Hảo? Em biết làm cách nào để khiến anh đau, nhất định muốn làm như thế —— ”

Văn Hảo thống khổ ẩn chứa nơi đáy mắt anh, đáy lòng cũng như có gì đó nhói lên, nhưng nhanh chóng bị cô cố ý không để mắt đến.

Cô không dám, cũng không dám đi yêu người này, quả thật tình yêu quá gian nan, không phải cứ trả giá bằng chân tình thì sẽ được hồi báo, cũng không phải anh nói yêu, sẽ thật sự yêu.

Một bài toán khó như thế, cô làm thế nào mới được đây? Cô ngốc như vậy, không phân biệt được lúc nào anh thật lòng, lúc nào là giả, tình yêu phức tạp như vậy, quả thực không thích hợp với cô.

Văn Hảo nhìn Đường Khải Sâm, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Không phải, trước khi anh đến, Chu Tử Nghiêu nói cho tôi biết rất nhiều việc, tôi đã sớm không còn oán giận anh nữa.”

Đường Khải Sâm ngạc nhiên nhìn cô, vì sao cô nói những lời này, ngược lại trong lòng anh không có một chút cao hứng nào?D@D#L\$Q%D~~

Quả nhiên cô nhanh chóng nói thêm: “Trước đây tôi đã nói qua, hôm nay chúng ta đi đến bước này, không phải là bởi vì hiểu lầm tạo thành. Mà là bởi vì thật sự chúng ta không thích hợp, tại sao anh nhất định

phải cố chấp như thế? Một lần lại tới một lần, cũng chỉ là giẫm lên vết xe đổ, lãng phí thời gian của mọi người mà thôi.”

Đường Khải Sâm nắm chặt nắm tay, từ đầu đến cuối mặt vẫn trầm xuống, chờ cô an tĩnh lại, lúc này mới bước về phía trước một bước lớn. Anh cách cô rất gần, gần như có thể nghe được hô hấp của nhau, theo bản năng Văn Hảo muốn đi lui về phía sau, lại bị anh dùng lực ôm cô vào trong ngực.

Anh hơi cúi người nhẹ giọng nỉ non bên tai cô, lại mang theo hương vị cắn răng nghiêng lợi: “Khương Văn Hảo, rõ ràng là em sợ, em không tin anh đúng không? Bởi vì lúc trước anh đã làm em tổn thương, lừa em, bây giờ em thấy anh là chỉ muốn trốn! Em là quỷ nhất gan!!”

Văn Hảo không nói một lời, chỉ dùng lực muốn tránh thoát ràng buộc của anh.

Đường Khải Sâm cúi đầu chống lại ánh mắt kinh hoảng của cô, vô cùng kiên định tiếp tục nói: “Đi, em không tin, anh chứng minh cho em xem. Một năm không được thì 10 năm, 10 năm không được thì một đời, anh có thời gian để dây dưa với em!”

Văn Hảo nhìn bộ dáng nổi nóng của anh, cuối cùng không thể nhịn được nữa dùng sức đẩy anh ra: “Đường Khải Sâm, làm gì phải giả bộ anh yêu tôi nhiều? Anh có dám nói hiện tại muốn cùng tôi hàn gắn không phải là bởi vì cảm thấy Lộ Lâm không thích hợp với mình, anh đang lui để tiến sao? Dựa vào cái gì mà Khương Văn Hảo tôi phải chờ anh bốn năm để anh phát hiện cô ta không thích hợp mới quay lại tìm tôi! Anh cho rằng anh là ai!”

Chưa bao giờ thấy Khương Văn Hảo nổi giận kinh khủng như thế, nhất thời Đường Khải Sâm đều ngây ngẩn cả người.

Cô thấy anh thất thần, trong lòng càng thêm bức bối không chịu nổi, dứt khoát nhấc chân chạy nhanh vào trong nhà, đoạn đường này trong đầu cô vô cùng loạn, chỉ còn một ý niệm —— không nên để anh làm đầu óc nhiều loạn nữa, hiện tại cô rất tốt, để Đường Khải Sâm cùng Lộ Lâm đều gặp quỷ đi!

Cô hoảng hốt mở khóa để đi vào nhà, ai biết người nọ cũng đuổi theo rất nhanh, vươn tay chặn giữa khe cửa. Văn Hảo giằng co với anh chưa xong, hơi thở không ổn định cảnh cáo nói: “Buông tay.”

“Em mở cửa trước.”

Không ai nhường nửa bước, Văn Hảo cắn chặt răng, hai tay hung hăng dùng sức tưởng đóng cửa lại. Nhưng cũng giống như lần trước, anh cứ đứng gượng gượng như vậy.

Mắt thấy ngón tay thon dài trắng nõn của anh bị cửa kẹp trở nên sưng đỏ tụ máu, nhưng biểu cảm trên mặt anh cũng không có một chút đau đớn, anh nhú mày, vẫn kiên định nhìn cô.

Chung quy Văn Hảo vẫn mềm lòng, nhìn màu sắc ở ngón tay anh đang dần trở nên ghê người, nên chậm rãi lui ra. Cô nhìn anh trầm mặc, ngực kích động tâm tình khó tả: “Anh điên rồi sao? Điều nên nói đều đã nói xong, còn muốn thế nào?”

Cái gọi là tay đứt ruột xót, rõ ràng cảm giác đau đớn mãnh liệt hơn rất nhiều so với thứ anh biểu hiện ra bên ngoài, Văn Hảo nhìn anh nhẹ nhàng giật giật ngón tay, kết quả mặt mày chợt lóe lên đau đớn. Nhưng trước mặt cô anh vẫn kiên cường chống đỡ, vào nhà mới nói: “Thuốc kia không tốt cho cơ thể, tối qua anh rất cẩn thận, em không cần phải uống.”

Văn Hảo trở mặt một giây, cô không nghĩ tới Đường Khải Sâm đuổi theo là vì việc này, lập tức nghĩ tới anh đang cẩn thận đề phòng chuyện gì đó xảy ra, hai má lại ngẹn đến mức đỏ bừng.

“Tôi đã biết.” Mãi sau đó cô mới lên tiếng, đứng tại chỗ không có phản ứng gì, trên mặt còn kém khắc lên hai chữ “tiễn khách”.

Nhưng Đường Khải Sâm cũng đứng ở đó không đi, ánh mắt trầm tĩnh nhìn chằm chằm cô: “Bà nội đưa canh cho em, em uống nó xong, anh trở về báo lại.”

Văn Hảo cũng không ngốc, biết đây là anh đang kiểm cố lưu lại, vừa nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua đến bà nội cũng biết, trong lòng vừa bất đắc dĩ lại không lời gì để nói, càng thêm không muốn đối mặt với anh: “Thật sự không cần...”

“Đó là tâm ý của bà nội.” Anh kiên trì, không có chút ý định nhường bước.

Văn Hảo cắn cắn môi, cuối cùng thỏa hiệp nói: “Được.”

Kết quả là cô cũng chỉ đổ canh gà anh mang tới vào một chiếc nồi rồi đặt lên bếp đun sôi, sau đó không cho anh cơ hội ngồi thêm một giây nào nữa: “Được rồi, thay tôi cảm ơn bà nội.”

Đường Khải Sâm tuyệt đối không nghĩ tới cô còn có thể có trò này, nhìn bình giữ nhiệt cô đưa tới, khớp hàm cũng muốn cắn nát: “Em cho là anh giao hàng?”

“Giao hàng phải trả tiền.” Thế nhưng Văn Hảo lại có thể bình tâm tĩnh khí trả lời anh một câu, lại giờ giờ thứ gì đó trong tay, “Cực khổ.”

Nếu đây là một cảnh diễn võ hiệp, Đường Khải Sâm thật sự không hoài nghi một giây sau mình sẽ học máu bỏ mình. Anh giằng co một hồi lâu, thấy từ đầu đến cuối cô vẫn không có động tĩnh, lúc này mới bất đắc dĩ vươn tay nhận lấy, nào ngờ vừa rồi tay phải bị cửa kẹp quá đau, lúc này vừa chạm vào thứ gì đó thì thần kinh cũng co rút đau đớn.

“Ôi ——” anh khàn giọng thét lớn một tiếng. D~~Đ~~L~~Q~~Đ

~~Mắt thấy bình giữ nhiệt sẽ bị rơi xuống đất, Văn Hảo vội vàng vươn tay đỡ lấy. Mày rậm của anh nhúu lại rất sâu, đến sắc mặt cũng giống hệt tờ giấy trắng, nhìn ra được là thật sự vô cùng đau đớn, không giống đang làm bộ.

Văn Hảo ôm bình giữ nhiệt nhìn anh một hồi, vẫn trầm giọng hỏi một câu: “Anh.. đau lắm sao?”

Người này còn thật sự không có chút phong độ nào ngăn đầu trùng mắt nhìn cô: “Em để anh kẹp một chút mà xem?”

Văn Hảo trợn trắng mắt, ánh mắt dời đi mắng câu “xứng đáng”, nhìn sắc mặt anh vẫn khó coi như trước, lúc này mới nghiêm mặt nói: “Muốn đi bệnh viện xem không?”

Dù sao cũng là cô tạo thành, mắt thấy chỗ khớp xương ngón tay hồng hồng như muốn chảy máu ra, trong lòng Văn Hảo hơi có chút sợ, nếu dây thần kinh bị tổn thương thì không ổn rồi.

Đường Khải Sâm thở ra một hơi, thái dương chảy ra những giọt mồ hôi to như những hạt đậu, nhưng vẫn cố chống đỡ nói: “Có bình xịt thuốc không?”

Thật ra trong nhà luôn chuẩn bị sẵn thuốc, Văn Hảo tìm trong hòm thuốc được một loại thuốc trắng Vân Nam, sau đó nâng mắt với anh: “Tay.”

Đường Khải Sâm lập tức đưa tay tới trước mặt cô, Văn Hảo nhìn “kiệt tác” của mình, ngực như bị cái gì cho hung hăng chặn lại một chút. Cô bắt lấy cổ tay của anh bắt đầu xử lý miệng vết thương, trên đồng hồ còn giữ độ ấm của tay anh, rồi lại mang theo lạnh lạnh của kim loại, nóng lạnh luân phiên, cực kỳ giống tâm tình giờ phút này của cô.

“Còn thật sự ra tay được, chán ghét anh như thế sao?”

Đuôi mắt cô còn có thể thấy được ánh mắt vô cùng nóng bỏng của anh, ngay cả lúc anh nói chuyện cũng có hơi thở thanh sạch phun lên gương mặt cô. Văn Hảo cúi đầu từ đầu đến cuối không nhìn anh: “Ai bảo anh theo tới, thấy tôi mất hứng nên cách xa một chút mới đúng.”

Đường Khải Sâm nghe xong nhưng không phản bác cái gì, ngược lại hơi nghiêng người, cách được cô gần hơn chút, giọng điệu cũng thay đổi trầm thấp hơn: “Anh tới tìm em, không muốn cãi nhau với em, nhìn em tức giận bước đi như vậy, lần sau gặp sẽ còn có thể tiếp tục âm ỉ. Dù gì thì cũng không thể cứ rời đi như thế được.”

Đối mặt với giọng điệu của người làm ăn như anh, Văn Hảo hoàn toàn không phản đối, cô cố ý tăng thêm chút sức lực trên tay để nghe được tiếng kêu rên như dự liệu. Đường Khải Sâm trắng mặt, vẻ mặt không vui tròng cô: “Khương Văn Hảo, em cố ý!”

“Đúng vậy.” Một bên Văn Hảo thu dọn hòm thuốc, một bên thản nhiên quét mắt nhìn anh một chút, “Còn tưởng rằng anh không biết đau đấy.”

Đường Khải Sâm chuyên chú nhìn ngũ quan của cô, bỗng nhiên ánh mắt nhu hòa nở nụ cười: “Đương nhiên đau, mà nếu có thể đổi lấy cơ hội có thể cùng em một chỗ, có tàn cũng đáng giá.”

Văn Hảo liếc xéo anh, cuối cùng dùng sức đóng lại hòm thuốc trong tay, nói: “Những lời tình ái này không thích hợp với anh, về sau đừng nói nữa.”

Người phụ nữ này thật đúng là dầu muối không ăn, trong lòng Đường Khải Sâm ít nhiều có chút thất bại, lại thấy ngón tay được cẩn thận băng bó, khoe môi vẫn hơi giương lên.

Văn Hảo vốn nghĩ thay anh băng bó là không có việc gì, kết quả không nghĩ tới chính mình còn chọc phải một đồng phiền toái. Đường Khải Sâm ý vào cô vẫn không đi, không có việc gì liền giơ tay phải lên trước mặt cô: “Bộ dáng này của anh, em cảm thấy có thể lái được xe sao?” D~Đ~L~~Q~~Đ

~~Sớm biết rằng anh vô lại như vậy, cô sẽ mặc anh đau chết thôi, Văn Hảo đè ép thái dương đang đập thình thịch, vẻ mặt giả cười đánh tay của anh: “Vậy Đường tiên sinh có cao kiến gì?”

“Kết quả này là em tạo thành, cho nên em đưa anh về nhà.”

Người cao 1m88, phẳng phiu ngồi trên sô pha, lại không biết xấu hổ mở lời như thế với một cô gái yếu đuối. Văn Hảo chỉ chỉ chính mình, lại chỉ cái người ra về đạo mạo, lặp lại: “Tôi, đưa anh về nhà? Đường Khải Sâm anh không cảm thấy rất buồn cười sao?”

Đừng nói anh có tài xế cùng trợ lý riêng, mà nhà họ Đường cũng có quản gia đặc biệt, mặc cho ai đều có thể tới đón anh trở về!

Đường Khải Sâm đã sớm dự đoán được cô sẽ có phản ứng này, ngồi trên sô pha chân dài vắt lên, chậm rãi nói: “Để cho người khác thấy anh bị vợ trước biến thành như vậy, bị truyền ra thì uy tín của anh ở đâu.”

Ngụy biện thật đồng bộ, Văn Hảo không chút nào keo kiệt ném cho anh một ánh mắt khinh bỉ.

Nhưng mặc dù cô quyết tâm mặc kệ người này, người này cũng có biện pháp không để cho cô sống yên ổn. Đường Khải Sâm vẫn ngồi ở đó không đi, không có việc gì liền lôi kéo cô nói chuyện phiếm, Văn Hảo không làm được cái gì, đầu cứ ơng ơng.

Cô cuối cùng không thể nhịn được nữa, đứng lên hung hăng đá đá chân anh: “Lập tức đi, tôi cho anh biết Đường Khải Sâm, lần sau lại vô lại như vậy, tôi sẽ...”

Văn Hảo nói xong thì tức chết, so sánh với người không biết xấu hổ này, quả thực cô không có một phần thắng nào. Quả nhiên mắt thấy cô ghen lời, lập tức mi mắt anh chứa đầy ý cười, hơi hơi ngửa đầu nhìn cô hỏi: “Em sẽ làm cái đó?”

Nhìn ý cười ở đáy mắt anh càng sâu, Văn Hảo càng không nghĩ ra biện pháp trừng trị anh, dưới cơn giận dữ cô liền cầm một chiếc gối ném vào mặt anh: “Tôi sẽ báo cảnh sát, nói anh quấy nhiễu tôi!”

Lời uy hiếp này nghe vào tai chẳng có tí tính uy hiếp nào, Đường Khải Sâm dùng một tay đã bắt được cái gối ôm, bả vai cười đến mức rung động kịch liệt.

Văn Hảo xoay người muốn đi, lại bỗng nhiên bị anh chặn ngang kéo lại.

Anh vẫn ngồi trên sô pha như trước, cho nên hai má vừa vạm chôn ở ngực cô, hai viên mềm mại chặt chẽ dán vào anh. Mặt Văn Hảo “Xoạt” đỏ rực, cảm giác càng thêm rõ rệt, môi anh cách áo sơ mi nhẹ nhàng dao động trước hai đỉnh nhon.

“Văn Hảo, có chuyện em phải rõ ràng, cho dù em chán ghét không hề thích anh, anh đều sẽ không buông tha. Anh không giống với Chu Tử Nghiêu, khi đã nhận định một người, dù cho trăm sông ngàn núi cũng

đoạt cô ấy về. Em nhìn anh một chút...”

47. Chương 45

Editor: Linh Đang

Những lời thổ lộ tương tự anh đã nói qua vô số lần, nhưng lần này nói xong, hiem khi cô không phản bác ngay lập tức. Trong phòng im ắng, chỉ còn hô hấp của hai người chắt chẻ đan xen.

Có lẽ thật sự không khí quá tốt, tay Đường Khải Sâm liền bắt đầu càng ngày càng có những hành động xấu, anh có thể cảm thấy Khương Văn Hảo không hẳn mâu thuẫn với anh như thế, không thể nghĩ ngờ điều này là triệu chứng tốt với anh, sự vui sướng trong lòng anh dần dần dấy lên thành một ngọn lửa hừng hực.

Lòng bàn tay thô ráp dần dần hướng lên trên dọc theo vạt áo của cô, chút kí ức còn sót lại của tối qua vẫn rõ ràng, có chút tư vị một khi hưởng qua sẽ không ngừng thêm muốn, ví dụ như Khương Văn Hảo... Đường Khải Sâm cảm nhận được chút mềm mại cùng tơ lụa, hơi thở càng thêm nóng rực, gần như lập tức có phản ứng.

Đầu ngón tay của anh cũng sắp trào lên hai bên hơi phập phồng tuyết trắng của cô, một giây sau Khương Văn Hảo nhanh chóng bắt được ngón tay anh.

Cô chỉ thần nhiên liếc mắt nhìn anh, biểu tình đắm chìm trong bóng tối khó lòng phân biệt. Anh cho rằng cô sẽ tiếp tục nổi giận, lại không nghĩ rằng cô chỉ nói một câu không nhẹ không nặng: “Còn không đi?”

Đường Khải Sâm sững sốt, sau đó liền thấy cô cầm chìa khóa xe đi ra ngoài cũng không quay đầu lại.

Đám lửa trong lòng bị dập tắt đột ngột, tự nhiên trong lòng anh không thoải mái, nhưng lại nghĩ lại rất nhanh, phản ứng của Khương Văn Hảo cũng không mãnh liệt, có lẽ chỉ là cô còn có chút không được tự nhiên mà thôi? Lòng dạ phụ nữ đều hẹp hòi, dù cho anh không có kinh nghiệm gì cũng am hiểu đạo lí này, cho nên anh cũng không để chuyện này trong lòng.

Anh tiếp tục tìm cơ hội để gặp mặt cô, bởi vì tay bị thương mà hoạt động bị giới hạn, vì thế cơ hội có thể tiếp xúc với cô càng nhiều hơn, thường thường ý lại bà nội đang nằm trong phòng bệnh, nhưng khi người phụ nữ kia đến sẽ nghiêm túc thẳng lưng nói: “Bà nội, nên đổi thuốc.”

Bà nội cũng rất phối hợp, run run rẩy rẩy tìm thuốc mỡ, rõ ràng là có đeo kính lão, nhưng vẫn vô cùng cố sức, dùng sức xiết tay Đường Khải Sâm hỏi lại một lần lại một lần: “Có phải chỗ này không? Không phải... Vậy chỗ này?”

Dù cho thật sự là diễn trò, nhưng Đường Khải Sâm vẫn bị xiết tay khiến cho thần kinh trở nên run rẩy. Tuyệt đối tái nhợt trên mặt anh không phải giả vờ, may mắn cuối cùng Khương Văn Hảo lên tiếng: “Bà nội, để cháu lấy cho.”

Đường Khải Sâm nhìn cô nhận lấy thuốc bôi trong tay bà nội, ngón tay nhỏ trắng nõn trượt trên ngón tay mình, cả lòng đều mềm nhũn ra. Quả nhiên khi người ta tới một độ tuổi nhất định, khát vọng với sự ôn nhu cũng sẽ càng ngày càng sâu sắc.

Anh nhìn Khương Văn Hảo hơi rũ mi mắt, không giấu được ý cười trong mắt, nhất thời cơn đau kia biến mất không thấy bóng dáng: “Cám ơn.”

“Tôi chỉ không muốn thấy bà nội thất vọng.” Khương Văn Hảo thấp giọng nói xong, lại hơi ngược mắt nhìn anh, “Về sau đừng đùa mấy trò kiểu này nữa, sơ hở quá rõ, tôi không phối hợp cũng thấy ngại.”

“...”

Đường Khải Sâm phát hiện người phụ nữ Khương Văn Hảo này bắt đầu học xấu, học người ta làm rần rộc cay nghiệt! Cũng mặc kệ thế nào, thái độ của cô với anh cũng có chuyển biến rất nhỏ, anh nhìn bộ dáng

mỉm cười của cô với bà nội, dù cho tầm mắt ngẫu nhiên tiếp xúc với anh, cũng rõ ràng không hề trốn tránh. Tỉnh thoảng anh nói tiếp, còn có thể bình tĩnh trò chuyện vài câu.

Đường Khải Sâm càng thêm cảm thấy cuộc sống phát triển theo hướng rất thuận lợi, thậm chí anh còn cảm thấy hai người sẽ hợp lại trong khoảng thời gian ngắn thôi, thắng lợi như ánh rạng đông ngay ở trước mắt.

Bà nội thấy tâm trạng anh tốt như vậy, quả thực không đành lòng kích thích anh, nhưng vẫn không nhịn được nhắc nhở một câu: “Cháu thật sự cảm thấy không thành vấn đề?”

“Có vấn đề gì ạ?” Anh bị bà nội hỏi mà sửng sốt, lập tức ôm bà nội trấn an, “Cháu có biết, Văn Hảo vẫn mềm lòng, chỉ là nhất thời con bé không giải được khúc mắc mà thôi, ta sẽ kiên nhẫn đợi.”

Bà nội muốn nói lại thôi, cuối cùng nhìn về phía trước thở dài.

Mãi đến ngày tiệm đồ ngọt của Văn Hảo khai trương, Đường Khải Sâm mới đột nhiên phát hiện vấn đề ở chỗ nào ——

Hôm đó có rất nhiều người, bình thường từ trước tới giờ không cảm thấy nhân duyên của Khương Văn Hảo tốt cỡ nào, nhưng hôm đó nhận được lẵng hoa chật ních hai bên cửa ra vào. Đường Khải Sâm nhìn một đám người mà mình hoàn toàn không biết tên, bỗng nhiên cảm thấy quả thực anh cách cuộc sống của Khương Văn Hảo quá xa vời. D~~Đ~LL~~Q~~Đ

Người phụ nữ kia mặc mặc bộ đồ đơn giản mà thành thực, vóc dáng cô không cao không thấp, một đầu tóc quần lười biếng xoa sau vai, khuôn mặt xinh đẹp, nhìn qua có vẻ kiều mỵ cùng phong tình không nói lên được.

Đường Khải Sâm nhìn mà cũng có chút thất thần, anh hoàn toàn không quen Khương Văn Hảo như vậy, trước kia cảm thấy cô không đủ thông minh không có lực hấp dẫn, nhưng hiện tại nhìn như này, thế nhưng cũng không hề có cảm giác không thích hợp, thậm chí có loại dự hoặc khác.

Mãi đến khi Eric nhẹ đưng vào cánh tay anh, nói: “Hình như tôi có chút minh bạch, vì sao anh lại khẳng định một mực với cô ấy.”

Liếc mắt nhìn thấy đáy mắt anh ta có những tình cảm mập mờ, Đường Khải Sâm nhú nhú mày: “Thu hồi mấy ý niệm ngổn ngang của anh đi, tôi cũng không đáng khinh như vậy.”

Eric bị bộ dáng này của anh chọc cho càng thêm muốn cười, nhưng vẫn nghiêm túc gạt đầu: “Tôi biết mà, nói đúng ra thì anh bị cô ấy hấp dẫn từ sâu trong nội tâm.”

Dù cho anh ta nói lời này là ý trên mặt chữ, nhưng Đường Khải Sâm vẫn nghe ra được vài phần không đúng đắn. Anh lại nhìn Khương Văn Hảo đang đứng trước cửa nói chuyện với người ta, rõ ràng là một thân quần áo gọn gàng nghiêm túc, nhưng khi cô mặc lại toát lên chút ít quyến rũ, anh càng nhìn càng cảm thấy không thoải mái.

Làm anh không thoải mái nhất là nụ cười của Khương Văn Hảo, thì ra bây giờ cô có thể lộ ra nụ cười áp áp với bất cứ ai, mà không phải dành riêng cho một mình anh. Bộ dáng cô chuyên chú lại lễ phép của cô khi nói chuyện với người ta, trùng hợp với bộ dáng kiên nhẫn biết điều của cô khi nói chuyện với anh lúc còn ở công ty...

Trái tim Đường Khải Sâm bị chấn động, anh có chút không dám tin khi nghĩ tới, Khương Văn Hảo chỉ coi anh như một người bạn bình thường? Điều này sao có thể, bọn họ từng có quá khứ như vậy, cho dù là thương tổn, anh đối với cô cũng không thể giống vậy cơ mà.

Anh không thể tin được nếu cô không hận không oán nữa, sẽ còn có thể còn lại gì với anh?

Đường Khải Sâm lại nhìn Khương Văn Hảo đang ở xa xa, cảm thấy cô càng thêm xa lạ. Còn người đàn ông đang nói chuyện với cô, anh chưa bao giờ biết, trừ anh ra cùng Chu Tử Nghiêu ra, Khương Văn Hảo còn có nhiều bạn bè khác giới như vậy!

Đúng lúc Tiểu Tào bùng điểm tâm đi tới, thấy sắc mặt anh âm trầm nhìn chằm chằm Văn Hảo ở bên kia, lập tức biết ý, nén cười giải thích: “Mấy vị kia đều là mấy người khách trước đây của A Hảo, tính chị ấy tốt lại dễ ở chung, dần dần có nhiều bạn bè.”

Đường Khải Sâm ngửa đầu uống cạn sạch ly rượu đỏ trong tay, lại nghe Tiểu Tào nói: “À, vị kia là Trương tiên sinh, trước đây còn từng theo đuổi A Hảo đấy.”

“Vừa nhìn chính là nhà giàu mới nổi, không có phong cách.” Eric nói một tiếng, vẻ mặt khinh thường.

Tiểu Tào lập tức phản bác: “Nhà giàu mới nổi thì làm sao, người ta tốt là được, trước kia nhà A Hảo cũng làm giàu giữa đường mà.”

Eric nghiêm mặt nhìn Tiểu Tào: “Sao cô cứ thích trái ý tôi thế?”

Tiểu Tào trừng anh ta, cuối cùng thề lời: “Tôi cao hứng, anh quản sao? Có bản lĩnh thì anh bắt tôi ngậm miệng đi.”

Ngược lại Eric lập tức cười ra tiếng: “Tôi hiểu, Trung Quốc có câu ngọc ngà gọi là—— lạt mềm buộc chặt, cô làm như vậy là muốn hấp dẫn sự chú ý của tôi, đúng không?”

Thiếu chút nữa Tiểu Tào bị tức nôn ra máu, không nhìn thẳng cái người điên tự đại kia nữa, lại thấy sắc mặt Đường Khải Sâm càng ngày càng khó coi, nói: “Những người này A Hảo đều chứng mất, nếu thật sự thích đã có tiến triển.”

“Người kia, cũng là khách hàng của cô ấy?”

Bỗng nhiên Đường Khải Sâm đang đứng trầm mặc rất lâu lại đặt câu hỏi, Tiểu Tào nhìn theo hướng anh chỉ tay, lắc đầu liên tục: “Anh nói Lâm Kỳ à, anh ta là hàng xóm trước kia của A Hảo, ba anh ta chính là lão tổng của Lâm Khê quán, tính tình không tốt lắm, nhưng A Hảo không bị làm khó.”

Nói tới vị này, biểu cảm trên mặt Tiểu Tào đủ để chứng minh đối phương khó chơi bao nhiêu, nhưng Đường Khải Sâm lại nhìn anh ta bằng ánh mắt tràn đầy địch ý. Eric cũng hết chỗ nói rồi: “Anh đừng thấy bên người cô ấy là động vật giống đực thì trở nên ghen tuông, thật đúng là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, anh cho rằng Khương Văn Hảo là bảo bối ngàn năm khó tìm sao?”

“Anh lại không hiểu rồi, chân chính thích, là nhìn thấy bất kỳ người đồng giới khác giới bên cạnh đối phương đều coi như tình địch mới đúng.” Tiểu Tào cười híp mắt bổ sung.

Eric nghe vậy đã biết, thật đúng là tư tưởng của phụ nữ vô cùng kì quặc.

Đường Khải Sâm lại hoàn toàn không để ý đến cuộc đối thoại của hai người bên cạnh, anh chú ý tới Lâm Kỳ là bởi vì ánh mắt đối phương nhìn Khương Văn Hảo, ánh mắt kia rất kỳ quái, tuyệt đối không phải ánh mắt của một người hàng xóm bình thường nên có.

Anh trực tiếp để chiếc cốc trong tay xuống rồi đi qua: “Trò chuyện gì thế, vui vẻ như vậy?”

Đầu tiên Văn Hảo nhíu mày mắt nhìn cánh tay ở trên vai mình, lập tức chậm rãi dời tầm mắt đến mặt anh. Từ đầu đến cuối Đường Khải Sâm mỉm cười nhìn người đàn ông trước mặt, Lâm Kỳ thấy ánh mắt của anh vô cùng lạnh, nhưng lại vô cùng khắc chế, mím môi không nói gì.

Trên mặt Đường Khải Sâm vẫn là ý cười, kiên nhẫn chờ Khương Văn Hảo giới thiệu hai người.

Văn Hảo khẽ cười chậm rãi đẩy tay anh đang khoác trên vai cô ra, lúc này mới nói: “Vị này là Lâm Kỳ, hàng xóm lúc trước ở phố Lão Nhai của tôi.”

Khi giới thiệu đến Đường Khải Sâm, anh có thể tinh tường cảm thấy tốc độ tim mình co rút rất nhanh, thậm chí ẩn chứa cả sự nôn nóng cùng bất an, sợ hãi ý nghĩ của mình bị chứng thực, sợ hơn là sau khi bị chứng thực không biết phải làm thế nào

Dường như Khương Văn Hảo không do dự, rõ ràng mà trực tiếp nói: “Vị này là Đường Khải Sâm, bạn của tôi.”

Đường Khải Sâm nhìn khuôn mặt của cô được khắc dưới ánh mặt trời, sạch sẽ mà xinh đẹp, ánh mắt cô nhìn anh rất thuần túy mà cũng thấu đáo. Một khắc kia anh mới bắt đầu hoài nghi, có lẽ Khương Văn Hảo vẫn luôn biểu hiện vô cùng rõ rệt, chỉ là anh tự đại quen rồi, từ đầu đến cuối không muốn tin tưởng quan hệ của hai người đã đến mức không thể bù lại, cũng có lẽ là anh bỏ quên quá nhiều chi tiết, vẫn không chú ý đến sự xa cách cùng đậm đặc của cô.

Đáy mắt Lâm Kỳ hiện lên vài phần ý cười không rõ ràng lắm, anh ta chủ động vươn tay bắt tay Đường Khải Sâm, rồi nói: “Ngưỡng mộ đã lâu.”

Đường Khải Sâm nheo mắt, vừa vặn lúc này Chu Tử Nghiêu đi tới, Khương Văn Hảo ném hai người chào hỏi với đối phương.

Bóng dáng của cô vừa mới biến mất, biểu cảm của hai người đàn ông như rơi vào hầm băng, dường như đồng thời buông lỏng tay của đối phương ra.

“Anh tiếp cận cô ấy, mục đích là gì?” Từ trước đến giờ Đường Khải Sâm thẳng tính, anh cũng tin tưởng đối phương không có hứng thú vòng vèo với mình.

Quả nhiên Lâm Kỳ tuổi trẻ khí thịnh, khi nhìn anh mà đáy mắt tràn đầy khiêu khích, lại hơi nhếch môi cười cười khê: “Đường tổng lợi hại như vậy, không ngại đoán thử xem.”

Đường Khải Sâm nhét hai tay vào túi, lạnh lùng nhìn lại anh ta: “Mặc kệ anh có mục đích gì, tôi đều không có hứng thú biết, bởi vì nó cũng không thể thực hiện.”

Anh đi về phía trước một bước nhẹ nhàng nhìn thoáng qua anh ta, hung hăng đẽ bả vai Lâm Kỳ xuống một chút, thấp giọng cảnh cáo: “Cách cô ấy một chút.”

48. Chương 46

Editor: Linh Đang

Có lẽ Lâm Kỳ không nghĩ tới Đường Khải Sâm sẽ phản ứng như thế này, vẻ mặt hoàn mỹ xuất hiện một vết rách, anh ta nhìn bóng dáng người đàn ông kia thần nhiên đi về phía trước, mở miệng lần nữa nói: “Anh dựa vào cái gì, đối với cô ấy mà nói anh cũng chỉ là quá khứ, có tư cách gì mà khua tay múa chân ở đây?”

Nếu là từ trước, Đường Khải Sâm nghe những lời này sẽ tuyệt đối không để ý một chút nào, nhưng hôm nay lại bất chợt đâm trúng dây thần kinh mẫn cảm nhất trong lòng anh, anh phút chốc xoay người lại, đáy mắt phát ra sự rét lạnh.

Khóe miệng Lâm Kỳ mang theo ý cười nhạt, bộ dáng hứng thú, có lẽ đang đợi anh nổi giận, lập tức sẽ bị Khương Văn Hảo đuổi ra ngoài...

Anh biết tên nhóc trước mặt đang cố ý chọc giận anh, nếu là bình thường anh sẽ không để yên như vậy, nhưng hôm nay có ý nghĩa đặc biệt với Khương Văn Hảo, anh phải nhẫn nại.

Đường Khải Sâm cũng hơi nhếch môi cười, lộ ra nụ cười thần nhiên mà tự tin: “Tôi có phải quá khứ hay không thì chưa biết, nhưng anh thì tuyệt đối không có cơ hội là tương lai của cô ấy.”

Sắc mặt Lâm Kỳ thay đổi lần nữa, Đường Khải Sâm đã nghiêng người, hạ giọng nói: “Mấy trò lừa bịp này cũng muốn đối phó với tôi? Anh còn chưa đủ tư cách để làm đối thủ của tôi. Dù cho Khương Văn Hảo đã ly hôn, nhưng không phải ai cũng có thể mơ ước.”

“Anh ——” Thật sự Lâm Kỳ bị chọc tức, khớp hàm gắt gao cắn chặt, lập tức lạnh lùng cười lên tiếng, “Vậy thì thế nào, tôi quen cô ấy từ nhỏ, còn hiểu rõ cô ấy yêu thích gì hơn anh. Hiện tại cô ấy lại có hợp tác với Lâm Khê quán của chúng tôi, nhìn từ góc độ nào cũng có vô số khả năng. Ngay cả vị Chu công tử kia, thái độ của Văn Hảo với anh ta cũng tốt hơn với anh.”

Nháy mắt mặt mày Đường Khải Sâm bị bao phủ bởi một tầng hàn băng, chỉ nghe Lâm Kỳ còn nói: “Nếu tôi là anh thì đã sớm hết hi vọng, Văn Hảo tốt bụng, mới không đá kích anh trực tiếp, nhưng rõ ràng là, thái độ của cô ấy với anh đã chứng minh tất cả.”D~~Đ~~L~~Q~~Đ

~~Vết thương vừa bị hở miệng lúc trước, lúc này đã hoàn toàn bị Lâm Kỳ xé ra, máu tươi lai láng co quắp từng cơn, Đường Khải Sâm không nghĩ tới đến những người chung quanh cũng nhìn ra thái độ của Khương Văn Hảo đối với anh, nhưng thế nhưng anh chỉ vừa mới phát hiện!

Anh là người tự đại như vậy, lần đầu tiên mất hết mặt mũi trước mặt người khác, nhưng từ đầu đến cuối vẫn kiêu ngạo đứng thẳng lưng, hoàn toàn bất vi sở động (không có động tĩnh, không bị thuyết phục): “Dễ dàng lùi bước như thế, có lẽ chỉ là phong cách của anh thôi.”

Theo người ngoài thì bộ dáng hai người chính là đang trò chuyện

nhật tình với nhau, nhưng cẩn thận quan sát có thể nhìn ra giờ phút này Lâm Kỳ đang cực lực đè nén lửa giận, Đường Khải Sâm vỗ vỗ vai anh ta, lúc xoay người thì đáy mắt đột ngột trầm xuống.

Vốn tưởng rằng chỉ Chu Tử Nghiêu là cần đối phó, không nghĩ tới ngoài đối thủ mạnh mẽ đó, còn phải phòng bị cả mấy người đàn ông tâm tư không đơn thuần bên cạnh người phụ nữ kia nữa. Hơn nữa so sánh với hai người này, người chồng trước là anh không có một chút ưu điểm để giành phần thắng nào cả...

Mỗi khi nghĩ tới điều này lồng ngực Đường Khải Sâm như bị chặn lại, có bao nhiêu cặp vợ chồng ly hôn rồi lại phục hôn, tại sao khi đến anh thì lại gian nan như thế? Giương mắt nhìn bộ dáng trò chuyện vui vẻ của Khương Văn Hảo và Chu Tử Nghiêu, chân mày anh càng thêm cau lại.

“Luôn luôn nhìn về phía này.” Chu Tử Nghiêu nhìn Đường Khải Sâm đang bày ra vẻ mặt âm trầm, hơi giương mắt nói với Văn Hảo.

“Ai?” Văn Hảo vừa định xoay người, lại bị đối phương dùng sức giữ bả vai lại.

“Còn có thể là ai?” Chu Tử Nghiêu trừng mắt nhìn, “Đừng nhìn, không phải em không xác định tình cảm của cậu ta sao? Đây chính là cơ hội tốt.”

Văn Hảo cũng không có nhã hứng với việc này, không nhận được trọn trắng mắt: “Nhàm chán.”

Trái ngược với cô, Chu Tử Nghiêu lại cảm thấy vô cùng thú vị, nhìn qua người đàn ông kia vô cùng lạnh lùng, lúc này sắc mặt lại đen như đáy nồi, còn kém ném cái ly rồi chạy đến đẩy tay anh ra.

Trong lòng anh hơi vui vẻ lại mở miệng nói tiếp: “Để cho cậu ta nhìn thấy, giá thị trường của Văn Hảo nhà chúng ta tốt đến cỡ nào, có người tranh mới biết được quý trọng.”

“Có kinh nghiệm thế?” Văn Hảo đẩy tay anh đang khoác trên vai mình ra, “Tuy nói tình yêu cần kinh doanh, nhưng lục đục đầu đá như vậy cũng quá mệt mỏi, một đời thăm dò kích thích như thế, không có ý nghĩa.”

Chu Tử Nghiêu bất ngờ nhìn cô, anh không nghĩ tới bây giờ thái độ Khương Văn Hảo đối đãi với tình cảm tùy ý thoải mái như vậy, ngẫm lại thật ra cũng không khó hiểu, năm đó cô yêu Đường Khải Sâm, chính là vì khát vọng với tình yêu mới trở nên điên cuồng nhiều năm như vậy, mà nay khát vọng ở sâu trong nội tâm, chính là khát vọng về sự trung thành, kiên định cùng an ổn.

Anh càng ngày càng cảm thấy bây giờ Khương Văn Hảo không giống trước, bất kể là bên trong hay bên ngoài, đã hoàn toàn lột xác trở thành một người có tư tưởng có chủ kiến.

Chu Tử Nghiêu đang muốn nói với cô chút gì đó, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một hình bóng quen thuộc đi vào.

Lộ Lâm đến, mọi người đều rất bất ngờ. Cô ta đứng ở trong đám người thật dễ khiến người khác chú ý, thật ra nói đến có chút lạ, Lộ Lâm không được coi là mỹ nữ, mà trên người lại có hơi thở kì quái, đứng ở đó mà có thể hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người. Có lẽ đây chính là thái độ cùng khí chất có được sau nhiều năm tu dưỡng, trước kia Văn Hảo vẫn không hiểu, hiện tại giật mình mới hiểu.

Đối phương cũng nhanh chóng phát hiện cô, lập tức đi về phía cô.

“Chúc mừng.”

Lộ Lâm đứng trước mặt cô, gần như vậy rõ ràng như vậy, thậm chí lúc nói chuyện với cô còn mang theo nụ cười quen thuộc. Nhưng Văn Hảo nhanh chóng phát hiện ra nội tâm của mình không có nửa điểm dao động, thậm chí có thể lễ phép đáp lại, mang theo nụ cười nhạt: “Cám ơn, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, thật sự đã lâu, cũng bốn năm rồi thì phải.” Lúc Lộ Lâm nói lời này thì môi mắt vẫn cong cong nhìn Văn Hảo, giống như những người bạn cũ gặp được nhau vô cùng sung sướng, “Còn tưởng rằng vĩnh viễn không thấy cô nữa, có thể gặp lại thật là tốt.” D~~Đ~~L~~Q~~Đ

~~Rốt cuộc lời này có ý tứ gì, Văn Hảo vừa nghe đã hiểu. Mấy năm nay cô đã biết không ít vẻ mặt người, đã sớm có thể ứng phó tự nhiên, nụ cười trên mặt càng thêm sâu: “Có thể gặp lại, chứng minh chúng ta có duyên, thật đúng là duyên phận này không nói trước được.”

Lộ Lâm cười cười, biểu cảm có chút cứng ngắc. Cô ta cố ý lảng tránh sự thật là Đường Khải Sâm đã gặp gỡ Khương Văn Hảo trước, quan sát cửa hàng: “Xem ra hiện giờ cô rất tốt, cửa hàng lớn như vậy, thật sự vui vẻ thay cô.”

Văn Hảo chỉ cười không nói, kiên nhẫn chờ cô ta nói tiếp.

Quả nhiên cô ta lập tức nhẹ giọng nói: “Nghe nói hôm nay cô khai trương, tôi bảo Khải Sâm chờ tôi, kết quả anh ấy lại đến trước. Tôi cũng không có gì hay mà tỏ vẻ, một chút lòng thành, cô cũng đừng chê tôi tục khí.”

Cô ta lấy từ trong túi xách ra một bao lì xì, sờ lên là một sấp dày, số lượng bên trong tuyệt đối không nhỏ.

Văn Hảo chối từ không chịu, ngược lại biểu cảm trên mặt không thay đổi chút nào, dường như không ngại khi cô ta vừa ám chỉ mình và Đường Khải Sâm có liên quan. Lộ Lâm cố ý nhét vào tay cô, còn nói: “Đây là một chút tâm ý của tôi, có phải cô còn đang trách tôi hay không?”

Cô ta chủ động nhắc qua, bắt Văn Hảo thừa nhận mình hẹp hòi, cô ta cúi đầu nhận lấy, thở ra một hơi nói: “Ài, tôi không còn nhớ rõ mấy chuyện đó nữa rồi, chắc cô vẫn còn nhớ rất rõ, nói tới, hiện giờ tôi tốt như vậy còn phải cảm ơn cô đây.”

Lộ Lâm tiếp tục duy trì nụ cười ổn định: “Cô vẫn còn ghét tôi đúng không?”

“Không, tôi nói thật.” Văn Hảo nắm tay cô ta, biểu cảm có vài phần nghiêm túc, “Là cô cho tôi biết, có khi mất đi cũng chưa chắc là tiếc nuối, ngược lại là chuyện đáng ăn mừng.”

Nụ cười trên mặt Lộ Lâm hoàn toàn cứng lại, cô ta phát hiện Khương Văn Hảo không giống lúc trước, con nhóc lúc trước gặp người ta chỉ biết khom người khúm núm cười, trở nên miệng lưỡi bén nhọn giết người không thấy máu. Rõ ràng cô đang chỉ trích cô ta, nhưng lại làm cho cô ta không thể nào đánh trả, lấy tu dưỡng của cô ta thì không thể nào xé rách mặt trước được.

Cô ta giật giật khóe miệng, lúc muốn nói chuyện mới phát hiện không biết lúc nào Đường Khải Sâm đã đứng ở phía sau hai người, có lẽ trùng hợp anh nghe được hết những lời kia.

Nội tâm Lộ Lâm nhất thời vui vẻ, lại cố gắng trấn định, chủ động nói với anh: “Thật sự Văn Hảo thay đổi rất nhiều, em sắp không theo kịp cô ấy rồi.”

Đường Khải Sâm lại hoàn toàn không nhìn cô ta, ánh mắt nhìn chằm chằm Khương Văn Hảo, anh đã sớm nhìn thấy Lộ Lâm đến, lòng gần như nhảy lên. Nhớ tới những chuyện cô ta làm lúc trước, liền lập tức muốn bay đến bên cạnh Khương Văn Hảo!

Mà khi anh tới phía sau cô ta, lại thấy hai người nói chuyện với nhau rất vui, đến Lộ Lâm mà Khương Văn Hảo còn không buồn quan tâm, thậm chí còn dùng vẻ mặt ôn hòa đối xử với cô ta. Đó là Lộ Lâm đấy, là “kẻ phá hủ” cuộc hôn nhân của bọn họ, nhưng cô lại cảm thấy không sao cả sao?

Đường Khải Sâm ý thức được điểm này, chỉ cảm thấy đầu như bị chiếc máy khoan khoan vào đầu một cái đau đớn. Thật vất vả mới nghe được cô phản bác đối phương một câu, kết quả là hoàn toàn phủ định quá khứ.

Cô nói mất đi không phải tiếc nuối, như vậy chính là nói, mất đi cuộc hôn nhân kia, đối với cô mà nói là chuyện nên cảm thấy may mắn?

Khương Văn Hảo không nên rộng rãi như vậy, lại càng không nên đáng giận như vậy, cô làm cho anh thành công rơi vào địa ngục, mà cô lại dễ dàng xoay người rồi rời đi. D~~D~~L~~Q~~D

~~Xấu quá, từ khi nào người phụ nữ này bắt đầu trở nên ác độc như vậy!

Đường Khải Sâm hung hăng nhìn Khương Văn Hảo, đến hốc mắt cũng đỏ lên, cho dù trong lồng ngực đang bị trăm ngàn cảm xúc khuấy đảo, nhưng lại không nói được những lời nặng nề với cô. Có phải tâm tình lúc trước của cô cũng như thế này hay không? Cho dù anh làm những chuyện ác độc quá phận đến cỡ nào, vẫn cười như trước, gương cười, ra vẻ lạnh nhạt.

Anh nhìn chằm chằm Lộ Lâm, thấp giọng nói: “Đúng là thay đổi rất nhiều, tôi cũng sắp không nhận ra.”

Văn Hảo hơi mím môi cười khẽ, cũng không có tiếp lời của anh, mà quay sang phía Lộ Lâm nhẹ giọng nói: “Sắp khai tiệc rồi, ăn gì đó rồi đi?”

“Được đó ——” cô ta sảng khoái đáp ứng, rồi lại hơi hơi giương mắt nhìn Đường Khải Sâm, thấy dường như sắc mặt anh càng khó coi, vì thế nhỏ giọng nói, “Có phải không tiện hay không?”

“Sẽ không, Văn Hảo rất hiếu khách.” Lần này mở miệng là Chu Tử Nghiêu, ánh mắt anh phức tạp nhìn Lộ Lâm, thân thể lại hơi chần trước mặt Văn Hảo theo bản năng.

Tư thế bảo hộ này làm Đường Khải Sâm rất không thoải mái, từ đầu đến cuối anh chỉ trầm mặc nhìn Khương Văn Hảo, nhưng đến nhìn anh mà người phụ nữ kia cũng chẳng thềm liếc mắt. Cô chỉ ngẩng đầu ngọt ngào cười với Chu Tử Nghiêu, nói: “Vậy anh giúp em tiếp đón bọn họ, em qua chỗ khác.”

“Cần hỗ trợ thì lên tiếng.” Chu Tử Nghiêu nhẹ giọng bổ sung.

Văn Hảo ra dấu “OK” với anh: “Sẽ không khách khí với anh.”

Hai người này kẻ xướng người họa, Đường Khải Sâm càng thêm cảm thấy tức ngực, chờ sau khi Khương Văn Hảo rời khỏi, ba người ở đây hoàn toàn trầm mặc.

Chu Tử Nghiêu khụ một tiếng, thức thời cho hai người thời gian chung đụng, chờ anh tránh ra chút, Lộ Lâm mới xoay người nhìn người đàn ông không nói một lời ở bên cạnh: “Quả thật khác với cô ấy của lúc trước, khó trách anh lại bị cô ấy hấp dẫn.”

Đường Khải Sâm không tiếp lời của cô ta, Lộ Lâm cắn cắn môi, nghiêm túc nhìn anh: “Anh thông minh như vậy không phải là không nhìn ra đấy chứ? Trong mắt cô ấy đã không còn có anh, làm gì phải tự rước lấy nhục đây?”

Đến Lộ Lâm cũng nói như vậy, toàn thế giới người đều tại nói cho anh biết, trong lòng Khương Văn Hảo không có anh, anh nên buông tay, nên tự giác nhượng bộ lui binh. Nhưng chuyện tình cảm, nơi nào tùy mình làm chủ chứ?

Nhân quả luân hồi, tâm tình năm đó của Khương Văn Hảo, quả nhiên giờ phút này anh đều ném đủ!

Trong lòng Đường Khải Sâm cảm thấy khổ, cuối cùng mới nghiêm túc nhìn Lộ Lâm, nói lại là: “Tôi đã không quản được lòng mình, dù cho đã biết lần này là rước lấy nhục, vẫn muốn kiên trì hướng về phía trước. Lộ Lâm, tình yêu chân chính, vốn không cần so đo thắng thua.”

49. Chương 47

Editor: Linh Đang

Lộ Lâm xuất hiện nhất định cuộc sống của Văn Hảo sẽ không hề thái bình, cô nhanh chóng biết, thì ra đối phương cũng về Lăng Thành kinh doanh quán rượu, mà địa chỉ cũng cách chỗ cô không xa, ngay con phố đối diện cách mấy trăm mét. Điều này không thể không nói là muốn tuyên chiến với cô, trong lòng Văn Hảo cảm thấy chán ghét, nhưng cũng không tức giận nhiều.

Nguyên nhân vì nội tâm ghen tị nên mới sợ hãi một người, cho nên mới cảm thấy đối phương có thể gây nguy hiểm cho mình, cô còn rất cao hứng khi Lộ Lâm coi mình như tên địch giả tưởng.

Văn Hảo tiếp tục làm việc của mình, vì có danh tiếng của Lâm Khê quán, nên coi như buôn bán cũng náo nhiệt, thêm việc mấy năm nay cô quen biết nhiều học được một ít thủ đoạn, cũng trang trí một số thứ nên việc kinh doanh cũng không tệ.

Thỉnh thoảng Đường Khải Sâm cũng đến, Văn Hảo biết nói với anh bao nhiêu điều vô dụng, đơn giản dùng thái độ như lúc trước đối xử với anh, không lạnh không nóng, chờ anh tự biết mà rút lui.

Kết quả người này thường xuyên đến trình diện, hình như không có chút bộ dáng bị dă kích nào, đến mấy người phục vụ trong quán cũng quen biết anh, không có việc gì liền truy hỏi Văn Hảo: “Chị Văn Hảo, người kia muốn theo đuổi chị đúng không? Nhìn bộ đồ và xe của anh ta, nhất định không phải người thường, sao chị lại không đáp ứng?”

Mỗi khi Văn Hảo gặp vấn đề này cũng chỉ nhẹ nhàng cười: “Chớ đoán mò, đó là bạn của chị.”

Loại lời này truyền đến trong tai Đường Khải Sâm, anh cũng chỉ cười: “Đúng, trước mắt coi như bằng bè.”

Anh không hề giống như trước là không có việc gì sẽ bày tỏ tâm ý, trước kia quá mức tự đại, luôn cảm thấy chỉ cần mình cho người kia bậc thang, cô sẽ tự đi xuống dưới. Nhưng hiện tại mới hiểu được lúc trước chính mình có bao nhiêu buồn cười, cũng dần dần hiểu một điều, chân chính thích, là dù cho chính mình không nói ra miệng, nhưng nhất định đối phương có thể cảm nhận được.

Mỗi ngày anh đều bớt chút thời gian tới đây ngồi một lát, thật ra cũng không làm được cái gì, chỉ là muốn nhìn thấy cô.

Tuy rằng Khương Văn Hảo sắp hai mươi tám tuổi rồi, nhưng bộ dạng trắng trẻo nõn như có thể nhỏ được ra nước, cộng thêm hiện tại có vài phần hương vị của nữ cường nhân, càng thêm hấp dẫn ánh mắt của một đám đàn ông. Cho nên Đường Khải Sâm thấy Văn Hảo ồn ào uống rượu cùng một đám đàn ông, lần đầu tiên gặp, gần như anh không khống chế được muốn xông lên đánh người. D~~Đ~~L~~Q~~Đ

~~Nhưng nhanh chóng phát hiện mình suy nghĩ nhiều, Khương Văn Hảo ứng phó tự nhiên, khi đối mặt với những người đàn ông kia biểu hiện rất thành thạo: “Một chén này tôi uống, cảm ơn Lưu tổng đã tới đây ủng hộ, nhưng anh cũng biết từ trên xuống dưới của chỗ này không đời khỏi tôi được, nếu uống nhiều quá lại thành phiền toái rồi.”

Có khi cũng sẽ gặp gỡ người khó dây dưa, thế nhưng Khương Văn Hảo cũng có thể bình tĩnh ứng phó, dường như trong tình cảnh khó khăn cô cũng có thể mỉm cười đối mặt.

Đường Khải Sâm nhìn bộ dáng của cô khi đứng giữa đám người, ôn nhu nhưng không mất anh khí, anh không thể tưởng tượng rốt cuộc Khương Văn Hảo đã trải qua bao nhiêu mới có thể biến thành bộ dáng hiện tại, người phụ nữ mà trước kia không rành thế sự, thậm chí có chút không có chủ kiến, hiện tại đã có thể một mình chống đỡ một khoảng trời.

Cô không cần bất kì kẻ nào, cho dù là anh...

Mỗi lần đến lúc này Đường Khải Sâm lại cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng anh lại không làm được cái gì, chỉ có thể đợi cô uống rượu xong, nhờ phục vụ đưa cho cô một cốc trà nóng, thấy dạ dày cô không thoải mái, liền đưa thuốc đau dạ dày mình chuẩn bị trước tới.

Chỉ là chút việc nhỏ, nhưng anh vẫn cố gắng làm tốt với Khương Văn Hảo, dù cho thật sự hai người không thể cùng một chỗ, ít nhất anh đã từng cố gắng, vì phần tình yêu đến muộn nhưng lại bị mình phung phí quá sớm này, cố gắng càng nhiều hơn.

Đảo mắt đến mùa đông, Văn Hảo phát hiện bốn năm người phục vụ cô tuyển lúc trước không giúp được nữa. Cô bắt đầu cân nhắc lại chuyện tuyển người, đang suy nghĩ, bỗng nhiên Đường Khải Sâm đi vào từ cửa.

Gần đây cô có chút ho khan, chỉ ngẩng đầu chào hỏi với anh rồi lại tiếp tục vội chuyện của mình, ai biết tự nhiên người nọ lại thả một túi giấy lên mặt quầy bar.

Nhận được ánh mắt nghi hoặc của cô, Đường Khải Sâm giải thích: “Lúc trước bà nội bị cảm đã uống loại thuốc Đông y này, hiệu quả rất rõ rệt, tốt hơn thuốc tây.”

Văn Hảo nhìn chằm chằm túi đó rồi sững sốt, Đường Khải Sâm còn nói: “Chỉ cần dùng nước ấm pha một chút là được, không đắng.”

Từ trước cô đã sợ uống thuốc, cái gì đó đắng là không nuốt trôi được, lúc này thấy hai mắt anh lộ ra vài phần ánh sáng nhìn mình chằm chằm, cô không nhịn được lại ho khan vài tiếng: “Bao nhiêu tiền, tôi trả cho anh.”

“Không nhiều đâu, không cần so đo.”

“Không được.”

Thấy cô kiên trì, môi mỏng của Đường Khải Sâm hơi căng thẳng, dứt khoát nói: “Em mời anh uống chút gì đó là được.”

Lúc này Văn Hảo mới lộ ra nụ cười mỉm, nhẹ nhàng gật đầu.

Anh ngồi gần cô, cho nên vẫn thấy cô gõ gõ đánh đánh máy tính, nhưng bởi vì ho khan nên hốc mắt cũng có chút đỏ lên, thường xuyên dụi mắt, sắc mặt cũng mệt mỏi. Nhấn nại vài lần, Đường Khải Sâm vẫn cúi người xem xét: “Đang làm cái gì?”

Văn Hảo bị hơi thở của anh dọa sợ, toàn thân không tự chủ được nghiêng sang bên cạnh: “Đang viết thông báo tuyển dụng.”

Anh nhìn một hồi, im lặng không lên tiếng, nhưng khí lạnh vẫn dừng trên hõm vai cô. Văn Hảo che kín áo choàng trên người, cố gắng tập trung tinh thần tìm thông báo trong hộp thư.

“Để anh làm cho, em vào trong nghỉ ngơi đi.” Anh vừa từ bên ngoài tiến vào, ngón tay vẫn lạnh dọa người như trước, bỗng nhiên nắm lấy ngón tay đang cầm chuột của cô.

Văn Hảo vội vàng rút tay về, nhìn chằm chằm chữ đen trên màn hình, nói: “Không cần, tôi tự làm được.”

“Việc này, anh có kinh nghiệm hơn em.” Đường Khải Sâm ở rất gần cô, lồng ngực dán vào lưng cô, mỗi một từ cứng rắn thì áo bành tô lại mang đến một lần ma sát nhẹ.

Dường như anh không có bất kỳ tạp niệm nào, từ đầu đến cuối đều nhìn màn hình, nhưng cánh tay lại bao lấy cả người cô vào trong ngực. Văn Hảo dứt khoát đứng dậy nhường ra, cầm túi thuốc đi lên lầu.

Kết quả Bắc Bắc trở về liền nhìn thấy Đường Khải Sâm với vẻ mặt và bộ dáng nghiêm túc ngồi ở quầy bar, tò mò trèo lên ghế nhỏ, cũng nhìn chằm chằm màn hình máy tính: “Chú đang nhìn gì thế?”

Đường Khải Sâm nghiêm túc pass một phần sơ yếu lý lịch của một người con trai, lúc này mới quay đầu nhìn cậu nhóc: “Đang giúp dì Hảo của con tìm người.”

Bắc Bắc gật đầu cái hiểu cái không, nhìn một lúc lại thấy không bình thường, chỉ vào một con trai có bộ dạng thanh tú nói: “Khuôn mặt của người này thật xinh đẹp, sẽ có rất nhiều cô gái thích.”

“Dì Hảo của con dựa vào tay nghề mới thu hút người, không cần thiết thứ này.” Đường Khải Sâm nói xong cũng mang về mặt ra vẻ đạo mạo loại phân sơ yếu lý lịch kia.

Bắc Bắc giương cái miệng nhỏ nhắn, khó có thể tin tưởng nhìn anh một cái: “Nhưng đây là thủ đoạn marketing mà, mẹ cháu dạy đấy!”

Đường Khải Sâm nhìn nhóc con đang nghiêm túc, kiên nhẫn giải thích với bé: “Lấy kinh nghiệm của chú, con trai như vậy đều không an phận giữ mình, sẽ không kiên định đi làm, bạn gái quá nhiều sẽ nghỉ phép nhiều.”

Bắc Bắc nhú mày suy tư một phen, cuối cùng gật gật đầu công nhận: “Đúng, chú Eric chính là người như vậy.”

Đường Khải Sâm cũng không có chút tự giác khi bán đứng bạn bè, sờ sờ đầu Bắc Bắc khen ngợi nói: “Thật thông minh.”

Bắc Bắc nằm sấp trên quầy bar cùng Đường Khải Sâm tuyển chọn, pass toàn bộ những người giống đực có bộ dạng khó coi. Nhìn thành quả cuối cùng, Bắc Bắc vẫn không khỏi cảm thấy kỳ quái: “Nhưng không phải chú nói dì hấp dẫn người khác bằng tay nghề của mình sao, tại sao tất cả những cô gái được chọn đều xinh đẹp?”

Vào lúc này, đương nhiên Đường Khải Sâm cũng có thể tìm ra cho chính mình một lý do thoái thác: “Bởi vì rất nhiều khách hàng nam luôn kiếm cớ mời dì Hảo của con uống rượu, chính là bởi vì cô ấy rất xinh đẹp, chúng ta tìm người cũng xinh đẹp như cô ấy, như vậy sẽ giúp được dì, lúc đó sẽ không cần uống rượu.”

Bắc Bắc vừa nghe chú Đường suy xét mọi chỗ cho dì Hảo, quả thực hoàn toàn có cái nhìn khác với anh: “Chú quá tuyệt vời, những thứ này còn có thể nghĩ tới, nhưng cháu vẫn cảm thấy dì Hảo tương đối xinh đẹp đấy.”

Đường Khải Sâm cũng muốn như vậy, nhưng không chọn mấy người không xinh đẹp, nhất định Khương Văn Hảo sẽ hoài nghi kết quả của lần tuyển mộ này...

Quả nhiên anh khi anh đưa thành quả cho Khương Văn Hảo nhìn, cô kinh ngạc hỏi lại: “Sao tất cả lại là con gái?”

“Con gái cẩn thận.”

“Nhưng có việc nhất thiết phải cần đến con trai.” Văn Hảo lật lại hòm thư, kết quả phát hiện không có một bản sơ yếu lý lịch của con trai nào cả?

Thấy vẻ mặt cô hoài nghi nhìn mình, Đường Khải Sâm cũng không cảm thấy xấu hổ, uống ngụm trà mới nói: “Anh xem xét, những người con trai khác đều không phù hợp điều kiện, sơ yếu lý lịch của vài người còn bỏ trống vài năm, nhìn qua rất không kiên định. Không phải em tìm người chăm chỉ muốn làm lâu dài sao? Nếu không thì dạy họ cũng chỉ tốn chút thời gian và công sức thôi.”

Anh dừng một chút còn nói: “Không phải bây giờ vẫn còn hai người con trai sao, có việc có thể tìm bọn họ, ngay cả anh cũng có thể giúp em.”

“Anh? Tôi có thể nhưng dùng không nổi.” Văn Hảo cười nhạt.

Ánh mắt Đường Khải Sâm ôn hòa cười nhìn cô: “Anh cũng không thu tiền của em.”

“Không phải vấn đề này.” Văn Hảo xua tay, híp mắt cười khẽ với anh, “Tôi sợ anh đập nát biển hiệu của tôi.”

Sắc mặt Đường Khải Sâm nháy mắt từ trời quang chuyển thành nhiều mây: “Khương Văn Hảo, em xem thường anh như thế? Chỉ là chút việc đơn giản mà thôi.”

Có nói tiếp thì cũng vẫn là đạo lý, Văn Hảo cũng lười so đo với anh, lấy máy tính xách tay đi không để ý đến anh nữa.

Bắc Bắc ngồi một bên từ đầu đến cuối không lên tiếng tự nhiên che cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu cười trộm, chớp mắt vài cái với Đường Khải Sâm: “Có phải chú sợ soái ca đến, bắt cóc dì Hảo của cháu hay không?”

Thấy Khương Văn Hảo vốn không để ý đến động tĩnh của hai người, Đường Khải Sâm vươn ngón trỏ làm động tác im lặng, nhóc con che miệng lại thấp giọng kể tai anh nói nhỏ: “Yên tâm đi, nếu ai đó có ý định bắt cóc dì Hảo, nhất định cháu sẽ thông báo cho chú trước.”

Đường Khải Sâm ngoài ý muốn nhướn mi, không giấu được ý cười nơi đáy mắt: “Thật sự? Tại sao tự nhiên lại đối tốt với chú như thế?” D~~Đ~~L~~Q~~Đ

~~Bắc Bắc nặng nề vỗ vai anh: “Cháu thấy chú đuổi theo lâu như vậy rồi mà cũng không kịp, bỗng nhiên cảm thấy chú thật đáng thương.”

“...” Đường Khải Sâm đưa tay đỡ trán, đây mới thật sự là con trai ruột sao? Vì sao tự nhiên đối tốt với anh một lần cũng làm anh thấy không thoải mái thế.

Mấy trò lừa bịp của Đường Khải Sâm, thỉnh thoảng làm thì cũng được thông qua, nhưng gặp gỡ vấn đề có tính nguyên tắc, nhất định Khương Văn Hảo sẽ không thỏa hiệp.

Thấy khách sạn của Lộ Lâm khai trương, môn quy rất lớn, mức đầu tư của cô ta gấp Văn Hảo mấy lần, cộng thêm nhân mạch tích góp mấy năm, thế nên sự nghiệp của cô ta tăng lên một bậc.

Dĩ nhiên là công việc làm ăn của Văn Hảo trì trệ, cùng ở trong một con phố, lại gần trong gang tấc, kiểu gì cũng sẽ có ảnh hưởng. Bộ dáng của phục vụ trong quán cũng không thể gánh vác nổi, chính cô cũng đau đầu, bắt đầu cho rằng chỉ mang ảnh hưởng xấu trong vài ngày mà thôi, ai biết liên tục cả tháng đều này.

Sắp đến năm mới, bán hàng ăn uống sắp đến lúc bận rộn, đối lập với chỗ kia thì quán của Văn Hảo càng thêm vắng vẻ, tinh thần của vài người giảm sút, ngược lại cô vẫn luôn ra sức tích cực.

Đầu tiên dưới sự sắp xếp của chú Lâm, bàn bạc với mấy công ty, trước đây những công ty này đều sẽ sắp xếp tiệc cuối năm cuối năm cùng cơm tất niên ở Lâm Khê quán, hi vọng đối phương có thể cho chú Lâm chút mặt mũi.

Kết quả đối phương cũng không thêm gặp cô, lần đầu tiên cô đến thì tiếp tân nói ông chủ không ở đó, lần này trực tiếp hơn: “Ngại quá Khương tiểu thư, ông chủ của chúng tôi đang họp, hôm nay vô cùng bận, chắc là không có thời gian gặp cô rồi.”

Lý do thoái thác này quá quen thuộc, lúc trước mấy công ty cũng từ chối kiểu này, cô suy đoán có lẽ đối phương đang chường mắt chỗ của mình nhỏ, vẫn canh giữ ở cửa công ty, dù gì cũng muốn thử lại một lần xem.

Cô ngồi ở bên bồn hoa, cho dù là mùa đông, mặt trời vẫn làm cho người ta chói mắt, nhưng nghĩ đến những tin tức tốt ở chỗ chú Lâm còn đang chờ mình, cô liền không cảm thấy khổ một chút nào.

Sắp đến giờ cơm tối, cuối cùng gặp vị Lục tổng kia đang được một đám người vây quanh đi ra, Văn Hảo đang muốn nghênh đón, lại nhìn thấy một người quen biết xuất hiện ở trong đám người.

Lộ Lâm cùng vị Lục tổng kia nói chuyện, vẻ mặt tươi cười, nhìn bộ dáng hai người hình như là rất quen thuộc. Những chuyện không hay trong thời gian này đều được giải thích rồi, Văn Hảo nắm chặt tay, vẫn nhắc chân đi tối.

50. Chương 48

Editor: Linh Đang

Văn Hảo không nghĩ tới vị Lục tổng kia lại biết mình, cô còn chưa kịp mở miệng giới thiệu, đối phương đã hô tên của cô trước: “Khương Văn Hảo?”

“... Vâng.” Cô cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng ngẫm lại, có lẽ là lúc trước chú Lâm đưa tư liệu cho đối phương trong đó có ảnh chụp của cô?

Nhìn qua Lục tổng trước mắt vô cùng trẻ tuổi, lúc cười lộ lên con ngươi đen vô cùng thâm thúy, bộ dáng muốn cười mà không cười kia cho người ta cảm giác vô cùng quen thuộc, nhưng Văn Hảo lại không nhớ được rốt cuộc đã gặp đối phương ở đâu.

Nhưng cô nhanh chóng phát hiện từ sau khi Lục tổng hô lên tên của mình, nụ cười của Lộ Lâm đứng cạnh có chút cứng ngắc, không khỏi cảm thấy, dường như một giây sau sắc mặt cô ta sẽ đen lại.

Trong nháy mắt tâm tình Văn Hảo tốt lên không ít, dù cho trong lòng lo lắng bất an, nhưng vẫn trấn định mở miệng nói: “Lục tổng, tôi có thể nói chuyện với anh một lúc không? Sẽ không làm anh chậm trễ đâu, năm phút đồng hồ là đủ rồi.”

Lục tổng nghe xong trong mắt có ánh sáng chợt lóe lên, ngón tay thon dài để ở mi tâm, sau đó mở miệng nói: “Không bằng cùng nhau ăn cơm?”

Quả thực yêu cầu này làm Văn Hảo kinh ngạc, tuy rằng hiện tại việc làm ăn của cô đang rộng mở, hầu hết các món ăn đều dựa vào tên tuổi của Lâm Khê quán, nhưng vẫn cách tiêu chuẩn mà đối phương yêu cầu một khoảng lớn...

Văn Hảo nhìn ra có hi vọng, lập tức cười đáp ứng: “Đương nhiên là được, chúng ta có thể vừa ăn vừa nói chuyện.”

Từ đầu đến cuối Lộ Lâm không nói lời nào, cuối cùng lúc này cũng có chút giận không nén lại được: “Thiệu Hành, anh có ý gì?”

“À, đông người nhiều náo nhiệt, người như tôi... Sợ nhất là vắng lạnh.”

Không biết có phải là ảo giác của Văn Hảo hay không, luôn cảm thấy biểu cảm khi Lục tổng nói lời này có chút đáng ngờ, ánh mắt cũng quái dị làm cho người ta rất không thoải mái.

Sắc mặt Lộ Lâm vô cùng khó coi, nhưng rõ ràng đang nhẫn nại gì đó, vị Lục tổng kia nhếch môi, quay người hỏi cô ta: “Hoặc là, nếu cô cảm thấy không tiện, hôm sau chúng ta hẹn nhau?”

“Không có gì mà không tiện cả.” Lộ Lâm nói xa xăm, lại liếc mắt nhìn Văn Hảo, “Dù sao mọi người đều quen nhau, cạnh tranh công bằng.” D~~Đ~~L~~Q~~Đ

Văn Hảo nhìn cô ta mang trên mặt vài phần khí thế cả vú lấp miệng em, nhếch môi khẽ cười nói: “Đúng thế, tuy rằng nhìn qua thì Lộ tiểu thư có ưu thế hơn chúng tôi, nhưng nếu Lục tổng nghe xong kế hoạch của tôi, cũng có lẽ sẽ cảm thấy hứng thú cũng nên. Lộ tiểu thư cũng nói muốn cạnh tranh công bằng, cảm ơn cô đã hào phóng như vậy.”

Lộ Lâm giật giật miệng, cười rất miễn cưỡng: “Văn Hảo cô khách khí rồi, một câu lại một câu Lộ tiểu thư, gọi như thế rất kỳ quái.”

“Công và tư rõ ràng, thời điểm này vẫn nên gọi Lộ tiểu thư mới tốt.”

Lục tổng ở một bên nhìn thấy hứng thú, ý cười trên khóe môi càng thêm sâu: “Đi thôi, ngồi xuống trước rồi trò chuyện.”

Đến khách sạn mà Lục tổng đã đặt chỗ trước, Văn Hảo mới biết được vì sao trên cả đoạn đường này ánh mắt anh ta lại không có ý tốt, trong phòng đặt trước đã có người ngồi, lại là Đường Khải Sâm.

“À, đúng rồi, tôi có một người bạn ở đây, các cô không ngại chứ?” Lục Thiệu Hành thản nhiên nói xong, kéo ghế bên cạnh Đường Khải Sâm ngồi xuống, nhưng trên mặt rõ ràng tràn ngập hứng thú xem kịch vui.

Đường Khải Sâm ôm cánh tay, như là có vài phần mất hứng, nhưng anh chỉ liếc mắt nhìn Văn Hảo, nhú mi lại không chút dấu vết.

Văn Hảo cũng không biết tình huống lúc này là như thế nào, là ba người hẹn xong rồi ôn chuyện, nhưng hết lần này đến lần khác bị cô làm rối loạn? Hoặc là cái khác...

Cô cẩn thận suy nghĩ nguyên nhân Đường Khải Sâm xuất hiện tại đây, cũng không muốn anh sắm vai gì trong chuyện cạnh tranh của cô và Lộ Lâm, lúc trước không thể dựa vào người đàn ông này, hiện tại sẽ càng không chờ mong.

Cho nên cô cố gắng ổn định lòng mình, thản nhiên ngồi xuống bên cạnh Lục tổng.

Đường Khải Sâm thấy cô ngồi bên người Lục Thiệu Hành, sắc mặt hơi trầm xuống, anh không kịp nói cái gì, Lộ Lâm đã tự giác ngồi bên người anh: “Tối sớm thế?”

Chân mày Đường Khải Sâm càng thêm nhíu chặt, như là muốn nói cái gì, cuối cùng lại quay đầu nhìn Khương Văn Hảo: “Sao em lại đến?”

“Nói chuyện làm ăn.” Văn Hảo trả lời vô cùng bình tĩnh, sau đó thì không buồn nhìn anh nữa. Thì ra thật sự ba người này có hẹn, nhưng dù cho mình là khách không mời mà đến, cô cũng muốn nắm chắc cơ hội này.

Lục Thiệu Hành tự mình rót cho cô một cốc trà, một tay chống cằm dưới, chợt mỉm cười hỏi cô: “Đối với tên của tôi, Khương tiểu thư không thấy có một chút đặc biệt nào sao?”

Văn Hảo sững sờ, nói tới cái tên này, quả thật cô cảm thấy quen tai, trước đó khi nhìn thấy cô đã mơ hồ cảm thấy như vậy.

Thấy cô chậm chạp không đáp lại, Lục Thiệu Hành lại cười lớn tiếng, một tay vòng ra sau ghế của cô: “Một thủy ở quận Đông, như vậy còn không nhớ được sao?”

“Thì ra...” Lần này xem ra Văn Hảo đã nhớ ra tất cả, mới cách có một khoảng thời gian, vậy mà đến chuyện này cô cũng đã quên hết! Thì ra Lục tổng trước mắt chính là vị có tên trên hợp đồng lúc trước.

Cô nhất thời ngạc nhiên không có lời nào để nói, trong đầu chợt lóe lên vô số ý niệm, nhưng giờ phút này bắt đầu không xác định được vị Lục tổng này hẹn cô có mục đích gì.

Thấy tự nhiên Văn Hảo trầm mặc, Lục Thiệu Hành vỗ vỗ bả vai cô, cười híp mắt an ủi: “Cô yên tâm, tôi nói như vậy cũng không có ý khác, chính là muốn nói, tôi đã sớm biết Khương tiểu thư.”

Văn Hảo nhìn về phía Đường Khải Sâm theo bản năng, từ đầu đến cuối anh vẫn trầm mặc nhìn Lục Thiệu Hành, giờ phút này ánh mắt càng hung ác nham hiểm nhìn tay anh ta đang khoác trên vai Văn Hảo.

Lộ Lâm vẫn bưng cốc trà trước mặt, không biết ánh mắt rơi vào nơi nào, nhưng quả thực không ai nhìn ra sắc mặt cô ta rất xấu.

“Lục tổng, hôm nay tôi tới là muốn nói một chút về chuyện hợp tác với anh.” Văn Hảo chủ động kéo đề tài về, cô cũng không muốn nhắc lại lúc trước, càng không làm cho người khác không thoải mái.

Lục Thiệu Hành lại như là quyết tâm cố ý muốn Đường Khải Sâm khó xử, nghiêng đầu ngẫm nghĩ vài giây, ánh mắt chuyển hướng đến người đàn ông từ đầu đến cuối không nói một lời, nói: “Khương tiểu thư làm người tự nhiên tôi tin được, nhưng Lộ tiểu thư cũng không phải người ngoài, Khải Sâm, anh nói xem cuộc làm ăn này, đến cuối cùng nên chọn ai mới tốt?”

Vấn đề đổ cho Đường Khải Sâm không lưu tình chút nào, tức giận anh nhẩn nại đã lâu cũng đã tới cực điểm, sắc mặt âm trầm nhìn Lục Thiệu Hành, lại nói: “Bỏ tay của anh ra.”

Lục Thiệu Hành xòe tay, bộ dáng cợt nhả: “Sorry.”

Đường Khải Sâm thấy Khương Văn Hảo cùng Lộ Lâm đều nhìn mình, ôm cánh tay dựa lưng vào ghế, nói: “Tôi quyết định thay anh, xác định là muốn nghe tôi?”

“Đương nhiên.” Lục Thiệu Hành chống cằm, ung dung cười nhìn anh, “Ai bảo chúng ta là anh em tốt đây.”

Đường Khải Sâm không cảm thấy thiện ý của anh em tốt nào, anh biết rõ ràng đối phương đang trêu đùa mình, hơi cúi đầu trầm ngâm vài giây, nói: “Nếu xét tiêu chuẩn cùng yêu cầu hợp tác của công ty anh trước đây, tự nhiên là Khương Văn Hảo không đạt được, nhưng nếu ông chủ Lộ Lâm đã đề cử cô ấy cho anh, tự nhiên cũng có đạo lý của mình.”

Trong nháy mắt sắc mặt Lộ Lâm trắng bệch, tay bóp chặt cốc trà, cô ta hung hăng nhìn Đường Khải Sâm, dường như chỉ cần anh nói thêm một câu nữa sẽ không khống chế được mà phát tác.

Nhưng Đường Khải Sâm chỉ trầm mặc 2 giây, lại nói tiếp: “Nhưng rõ ràng nhà hàng của Lộ Lâm chuyên nghiệp hơn một chút, đối với người khó tính hay xoi mói như anh, có lẽ thích hợp hơn.”

Lông mi Lục Thiệu Hành hơi nhướn lên, có chút khó có thể tin tưởng nhìn anh: “Cho nên, cuối cùng kết luận là lựa chọn Lộ Lâm?”

“Đối với anh mà nói là như thế này.” Đường Khải Sâm trầm giọng nói xong, khi nhìn Khương Văn Hảo thì ánh mắt rất phức tạp.

Dường như vẻ mặt của Văn Hảo cũng không có bao nhiêu biến hóa, chỉ bình tĩnh nhìn về phía anh, biểu cảm bình tĩnh. Nhưng Đường Khải Sâm biết đang thất vọng, thậm chí cảm thấy có lẽ anh lại đứng bên Lộ Lâm....

Khóe miệng Lộ Lâm có hơi co rút, nhưng lại rót rượu nho cho mọi người, lập tức cùng Văn Hảo nâng cốc: “Xin lỗi Văn Hảo, dù cho là cạnh tranh công bằng, xem ra tôi may mắn hơn một chút.”

Văn Hảo dùng sức bóp cốc thủy tinh trước mặt, đầu ngón tay dùng sức đến gần như muốn rơi vào trong cốc, cô không biết rốt cuộc là Đường Khải Sâm xuất phát từ mục đích gì mới nói lời này, chỉ biết mình trở về, không thể ăn nói với chú Lâm và nhân viên.

Lộ Lâm còn gờ cái cốc nhìn cô, Văn Hảo chậm chạp không động, một bên Lục Thiệu Hành cũng phát hiện bắt đầu là đùa giỡn, nhưng không thấy náo nhiệt đâu, ngược lại hoàn toàn tẻ ngắt. Anh ta định nói chút gì đó, nhưng chưa kịp nói gì đã thấy người đàn ông bên cạnh nhanh chóng đứng lên.

Đường Khải Sâm đi qua bưng cốc rượu của Văn Hảo lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó cũng không liếc nhìn sắc mặt hai người kia, mà trực tiếp kéo tay Văn Hảo đi ra ngoài.

Văn Hảo bị anh nửa ôm nửa kéo ra ngoài, rõ ràng lúc này người ôm một bụng tức giận là cô, nhưng vẫn không tránh được anh! Lửa giận trong lòng cô càng ngày càng lớn, mãi đến lúc ra đường lớn mới có thể thanh tỉnh hơn một chút.

Cô dùng sức bỏ tay người kia ra, không chút nghĩ ngợi liền đưa tay cho anh một bạt tai.

Thật ra động tác này hoàn toàn là vô thức, sức lực cũng không lớn lắm, nhưng âm thanh lại vô cùng rõ ràng, ở ven đường ồn ào còn rõ ràng đến thế, rõ ràng đến mức nội tâm đang nôn nóng của cô cũng an tĩnh lại trong chớp mắt.

Văn Hảo nhìn Đường Khải Sâm không biết làm sao, nắm thật chặt ngón tay đang run lên của mình. Cô không nói lời nào, chỉ có như vậy mới có thể che giấu nội tâm đang phần nộ cùng bất an.

Đường Khải Sâm ngược mắt nhìn cô, trầm mặc nói: “Em mất hứng?”

“Không có.” Văn Hảo nói xong xoay người muốn đi, Đường Khải Sâm lại bước lớn đi theo.

Ban đêm mùa đông, đầu đường có chút ánh sáng tía, trước mặt có cơn gió lạnh thổi tới, Văn Hảo cúi đầu bước nhanh về phía trước, người nọ lại nhắm mắt theo sát.

Anh nói: “Khương Văn Hảo, em đang nổi giận, em đang giận anh không giúp em. Nội tâm của em cũng không trấn định như vẻ bề ngoài!”

Văn Hảo hít sâu, cực lực áp chế không quay đầu lại nhìn anh: “Đủ rồi Đường Khải Sâm, anh cho rằng là ai, chỉ là tôi bị anh làm cho buồn nôn thôi! Anh và bọn họ kẻ xương người hoa, rõ ràng chỉ muốn nhìn tôi xấu mặt.”

“Em nghĩ anh như vậy sao?”

“Đúng, bằng không anh cho là gì?” Cuối cùng bỗng dưng cô quay đầu lại, đôi mắt càng sáng lên dưới ánh đèn đường, nói rõ ràng từng chữ.

Đường Khải Sâm ra ngoài vội, trên người chỉ mặc áo sơ mi đen, áo khoác thì khoác lên cánh tay. Cổ áo anh hơi mở, có lẽ vì quá nóng, nên chỗ xương quai xanh vô cùng phập phồng.

Anh thật sự tức giận, bộ dáng của Khương Văn Hảo luôn là thế này, xảy ra chuyện thì trước tiên sẽ đẩy anh đến chỗ xa nhất, nhưng chính anh cũng rõ ràng, tất cả đây đều là do mình tạo thành, tất cả hiểu lầm rối loạn tưởng của cô đều do tín nhiệm cùng cảm giác an toàn với anh không đủ.

Nhưng anh vẫn tức giận, lại giận chính mình nhiều hơn, Đường Khải Sâm anh ở trên thương trường bày mưu nghĩ kế nói một thì không có hai, nhưng hết lần này đến lần khác trước mặt cô, một chút biện pháp cũng không có!

Văn Hảo cũng trợn mắt với anh, không chút nào lùi bước nửa phần.

Nhưng vào lúc cô không phòng bị, tự nhiên anh dùng một tay ôm chặt hông của cô, một tay chế trụ gáy của cô dùng lực hôn lên.

Cái miệng nhỏ nhắn hay nói, luôn dùng lời hung dữ khi nói về anh, bị anh cứng rắn ngăn chặn, Đường Khải Sâm hận không thể cứ hôn cô vĩnh viễn sánh cùng trời đất như thế, như vậy sẽ không phải nghe cô nói những lời thương tổn nữa.

Anh dùng lực quán lấy đầu lưỡi khéo léo của cô, hương vị mềm mềm ngọt ngào tràn đầy vị giác của anh, khuấy đảo qua lại trong miệng cô, khi thì lui ra ngoài hung hăng cắn môi mềm của cô.

Tất cả kháng cự của Văn Hảo đều bị anh nuốt vào giữa môi răng, anh hôn môi cô đến sưng đỏ, lúc này mới lưu luyến không rời buông lỏng ra.

Từng cơn choáng váng trước mặt, Văn Hảo chỉ cảm thấy vô cùng hoa mắt chóng mặt, cánh tay cô vẫn bị anh chế trụ không thể nhúc nhích, nhưng có thể nghe rõ lời nói trầm thấp của anh, mang theo mấy phần thở dài không dễ nghe thấy: “Cũng không thể nghe anh giải thích một câu sao? Khương Văn Hảo, anh thật không biết nên làm thế nào với anh mới phải —— ”

Hai người này cứ ngược nhau hoài, editor cũng thấy khổ tâm lắm chứ *cry*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-hon-nhan-mu-quang>